

Powel.

GABRIELIS POWELI ORDOVICIO
Britanni, Davidis F.

DISPUTATIONVM
THEOLOGICARVM

*& Scholasticarum de Anti-
christo & eius Ecclesia,*

LIBRI II,

IN QUIBUS CERTISSIMIS ARGV-
MENTIS, clarissimisque Testimoniis irrefutabi-
liter demonstratur Papam Romanum Magnum
illum esse Antichristum, & Papanam Ec-
clesiam ipsissimam Antichristi
Synagogam,

MONACHORVM BLASPHEMÆ SO-
cietatis Examini, Disquisitioni &
Considerationi humiliter
Submissi.

Cum triplici Indice, 1. Capitem. 2. Au-
ctorum citatorum. 3. Rerum.

Ad Illustriss. & invictiss. D. IACOBVM potētiss.
Britanniae Maioris Monarcham, Gallia-
rum & Hiberniae Regem, &c.

Ex Libris Ioan-
Davidis vici-
dereri v. l. b.

LONDINI

Ex Typographico Ioan. Windeni, Impensis
Thomae Pan, Bibliopola Londinensis.

ANNO CIO. IOC. V.

*Salvo Superiorũ Iudicio,
Christiano Lectori.*

DEVM sanctè testor, Christiane Lector, me tam
CERTO SCIRE Pontificem Romanũ esse mag-
num illum Antichristum, & Pontificiam Ecclesiam
Antichristi Synagogam, quam DEVM ipsum esse in cœ-
lis Creatorem visibilem & invisibilem, & IESVM
CHRISTVM verũ illum Messiam, Patribus olim pro-
missum. Et si tibi, per DEI gratiam, Veritatis facies in
hoc Libellulo (quod vel maxime in votis habeo) appa-
reat; per summum & tremendum DEI Opt. Max. no-
men, per veneranda illa, quibus te Christus induit, insig-
nia, denique per summam, quam habes, æternæ Re-
demptionis spem, te etiam atque etiam adiuro, adiuro,
inquam, ut illam APERTE profitearis, & pro virili pro-
moveas. Per mutum enim silentium, & per Antichristi
tyrannidis dissimulationem aut conniventiam, Ecclesiæ
Regnum periclitatur; quod fieri non potest absque æ-
ternæ tuæ ipsius salutis iactura; cum VERITAS ipsa
diverit, *Matth. 18. 7. Va homini per quem offendiculum
evenit. Et Matth. 10. 33. Luc. 9. 27. & 12. 9. Marc. 8. 48.
Quisquis negaverit me coram hominibus, negabo eum cor-
ego, &c. Vale, & Crede ut valcas.*

CHRISTIANISSIMO,
Augustissimoq; Principi, D.
IACOBO Britannico, *Inviētissimo*
Britanniæ Maioris, & Insularum ad-
jacentium Monarchæ, Galliarum
& Hyberniz Regi, Fidej
Defensori, &c.

Omnem Gratiâ & Pacem externam, internam,
eternam, à DEO Patre & Domino
Iesu Christo.

Illustriss. atq; Potentiss. Rex,
Domine Clementissime,

UM ceteri plerun-
q; Reges ac Princi-
pes terræ sensu car-
nis inflati, aut vo-
luptatibus dediti, E-
vangeliî gratiam re-
cipere, & tetros suos errores abiicere no-
lunt, cùm varias corruptelas ac fanatis-

Unigels. arch. v. Nov. 14-16, 1911

Epistola Dedicatoria.

inos amplectantur, à veroque degeneres cum agnita Babylonis Meretrice colludant ac scortentur, cum ea transigant, eiusque abominationes veluti characteres quosdam, notasque ac nomina eius in manu ac fronte recipiant, ut vel regna ac opes, vel saltem pacem, securitatemque consequantur: Tua vero Majestas DEVM timens, horrendas Papisticae haereseos tenebras & Antichristi idolomaniam non solum per DEI gratiam agnoscat, verum etiam ex toto corde suo detestetur ac damnet, (quemadmodum ex religiosissima tua per totam vitam Pietatis professione, ex summo quo omnes Evangelii Praecones prosequeris amore, ex doctissimo, quem in Apocalypsi. cap. 20. de hoc ipso Argumento, de quo pro donorum modulo & nos etiam qualiacunque, edidisti Commentario, & aliis praeclarissimis ingenii tui

monu.

Epistola Dedicatoria.

in monumentis, deniq, ut reliqua summae pietatis tuae ~~tanquam~~ taceam, ex iustissima & maxime necessaria illa, quam nuper in celeberrimis totius Regni Comitibus, summo cum Nobilissimorum Magnatum, & omnium Ordinum consensu & applausu, in Papicolas Sacrificulos & blasphemae Societatis Monachos, sanxisti, Lege, abunde & luculenter constat: Quis non intelligat illustrissimam Maiestatem tuam, tanquam titiorem ex igne ereptum, à DEO OPT. MAX. nutrimum Ecclesiae suae constitutum; quis te Sanctum & verè Beatum non depredicet, qui depositum custodieris, qui audieris & auscultaveris, quae venienda erant citò, qui observa veris Praecepta DEI, & fidem IESU, qui Bestiam & characteres eius exsecratus partem in resurrectione prima consequutus fueris, qui victoriam reporta veris ex Be-

Epistola Dedicatoria.

stia illa, & imagine eius, & charactere,
& numero nominis eius, imo quis non
videat TE excitatum à DEO, qui
Antichristo lethalem inureres plagam,
qui carnem Meretricis Magnæ devora-
res, qui duplicia ei duplicares secundum
opera ipsius.

Hæc sanè summa veraq; laus, hoc su-
mum hominis officium, rectè agnovisse
DEUM, eumq; quem misit JESUM
CHRISTVM, nec tantùm agnovisse,
sed & subditis suis, aliisque summo
studio eiusdem cognitionem communi-
casse, puram putam custodisse, ab impiis
hæreticorum corruptelis & molitioni-
bus sartam teclam defendisse, & in tam
sancto proposito in finem usq; constan-
ter perseverare, non tantùm bene inci-
pere, ac mox turpiter deficere, abiectâ
Religionis puritate, & amisso primo a-
more. Neminem in hoc tuo Regno la-
tere

Epistola Dedicatoria.

tere arbitror quàm atrocibus in Religione & Ecclesiam nostram delationibus aures tuas, Rex Augustissime, quotidie impleant homunciones quidam præposterè heteroclitici, ut Evangelium Christi tibi quàm odiosissimum redderent: & quàm efferato consilio per supplices suos libellos apud Maiestatem tuam importuni sint, ut sceleratam Religionum coalitionē, promiscuum usum, & factiosam confusanei cultus disparitatem amplectendam persuaderent. At verò si istorum perniciose & iniquissime petitioni acquiesceret M. T. quod per DEI gratiam nunquam impetraverint, qua es ingenii, iudicii & pietatis gratia, (No vimus etiā omnes quàm recto pede & sincero corde in simplicitate Evangelii coram Deo ambules:) ecce quid de M. T. & totius Reipublicæ statu ac incolumitate sentirent & iudi-

Epistola Dedicatoria.
indicarent fucati Hypocritæ:

NB.

Religio promiscua repugnat Religioni, & **PRINCIPEM** ostendit **ATHEVM**, *Item*, Qui Magistratus liberum suis facit promiscuum usum & coalitionem religionum, existimatur inde, velie religionē omnem enervare paulatim ac sensim, neq; animo ac ingenue **VLLAM** colere, aut magnopere curare, Nam religionem **REM PLANE LVDICRAM** facit, haud seriam, qui nihil pensi ducit, quamvis pugnaces & contrarias sectas in rempublicam inducere. Siquidem cordi si modo Principi esset Religio, **NEQVAQVAM IMPVNE PERMITTERET** vagare ritus adscititios, prophanos, aut cultum divinæ religioni prorsus contrarium. Ægre illum haberet, si modo videret fidem, quam ipse ex animi sententia profitetur, passim ab impiis calumniis appeti, proscindi dictariis iniquorum, Dei munus in largitione rectæ fidei contemni, impediri quod ipse maxime exoptat, nimirum multorum salutem, & unius veritatis parem in omnibus assensum. Numen divinum pestifero dogmate offēdi gravissimè, ac plebem a societate catholica abreptam in sectas disrali, in errores præcipites ruere, orco animas suas litare, superis omnibus nuncium remittere, bellumq; nefandū intētare. Profecto hæc acerrimis stimulus Principis animum exagitarent, si modo eundem **VLLA** tangeret **CVRA** religionis. Quamobrem quod populus animadvertat ipsum parum habere huiusmodi, neq; ex rei gravitate æstimare, ilico apud se definiat **PRINCIPEM ATHEVM** esse, religionem haud decernere ex animi erēdulitate, sed composita fraude solum, ut imponeret facilius rudioribus, religionem fingere, e mentiti eius speciematantum, sancitis ac placitis inducere, qua maiorem illis auctoritatem adsciscat. Quod si animo impiū prorsus omnisq; religionis expertem plebs Principem duxerit: **NIHIL** ab eius imperio iusti, sinceri, aut legitimi manare (quodcunq; demum lege firmavit) existis

NB.

manabit.

Epi stola Dedicatoria.

mabit: ad bonum commune NIHIL conducibile eredit ab ipso statutum, sed omnia potius ad privata ipsius emolumenta, ad exciendas tragædias & factiones in republica spectare, tanquam exploratum admittet &c. *Et quibusdam interiectum.* Inter omnes MINVS TV-TVS videtur PRINCEPS, nec sane bene protectus, qui arbitrariæ hæc religiones in republica permittit. Nam aut in alteram partem propendet, vel in medio & quasi æquilibrio suspensus consistit: Si aliquo inclinet, adversaria factio eum pro HOSTE habebit cum Dei ipsius, tum sacrorum & suarum rerum. Si ne utro verset, ab omnibus pro ATHEO habebitur, ac pro tali, qualis nihil pensi ducat religionem. Et sane Orthodoxi cognoscentes hæresin adeo esse Deo exosam, ac hominibus pestiferam, videntelq; Principem Hæreticis colludentem, ac illis indulgentem, HÆRETICVM ducunt animo aut ATHEVM. Quod si fecerint, quid sacri aut tuti supererit in diademate, imo quid politici? &c. *Concludit demum.* His autem expensis, qui serio viderit hæreticos infinito odio ferri semper præcipites in Catholicos: vicissim Catholicos haud aliter atq; Satanæ mystas hæreticos execrari iudicabit & vestigio FIERI NON POSSE ex institutis politicis, uti tam disparis sententiæ cultores commode eadem societate civili contineantur, NEQVE PRINCIPIS SALVTEM PATI promiscuos eorum conventus, aut religionum cultus confusaneos. *Hæc Odoardus Westonius Institur. de Triplici Hominis Officio, lib. 3. cap. 14. pag. 186. 187. 188. 191. 198.*

NB.

Princeps minime tutus ubi discrepantes vident Religiones.

NB.

Hinc colligere liceat Papicolæ suorum Sacrorum, hoc est, Antichristicæ Idolomanie tolerantiæ (quam vocant) liberum usum & exercitium, non tam ex animi

Epistola Dedicatoria.

animi sententia, cum Religionum confu-
sionem Reipub. exitiosam fateantur,
quàm privati emolumenti causa expe-
tere. ô indignos prorsus quibus vel tan-
tillum concedat Illustrissima tua Cle-
mentia: quin potius DEI gloriæ sua in
terris incolumitas conservanda est; &
Christi, Ecclesiæq; ut & Regiæ Maie-
statis tuæ hostes infestissimi sive ad sa-
nam mentem reducendi, sive e Regno
exterminandi, sive in ventos aut flam-
mas dispergendi, dissipandiq; sunt, nul-
lo eis relicto loco, ubi nec homines, nec
aërem inficere queant. Hæc non ideo
recenseo, quòd te, Christianissime idem
& Doctissime Monarcha, horum igna-
rum esse putè, sed ut intelligas, quemad-
modum in unum SOLEM reliqua si-
dera intuentur, ut inde lucem suã hau-
riant; sic in Serenissimam Maiestatem
tuam omnium Evangelicorum Prin-
cipum

Epistola Dedicatoria.

cipum & universa Reipublica Christiana oculos & ora esse conversa. ^{Δύπο} tuum, verè ^{Βασίλειον} magna, maxima de te & divina tua virtute pollicetur, ut quæ ex re communis Salutis & Reipub. futura sunt, longè melius quàm nos exoptare possimus, perfecturus sis.

Sed vela mihi contrahenda sunt. Hunc qualemcunq; laborem meum in lucem exire passus sum, non solum ut fratres nostri, qui adhuc sub gravissimo Antichristi iugo Captivi tenentur, per DEI gratiam salvi esse velint; verum etiam, ut ego quoq; pro virili mea ægrè Antichristo & Synagoga eius faciam, cuius insolentem fastum conduplicato lætū amplius rependi præcipit Dominus: Et magnificentissimo Maiestatis tuæ nomini sacrum esse volui, cum ob gravissimas quamplurimas causas, quas hic enumerare verosum foret; tum
etiam

Epistola Dedicatoria.

etiam ut animi mei humilimam declararem observantiam, & debita gratitudinis aliquam significationē ederem, pro verissima loci Apoc. 16. 13. aliās difficillimi interpretatione & genuino sensu, quem tibi, Doctissime & Clementissime Rex, acceptum refero.

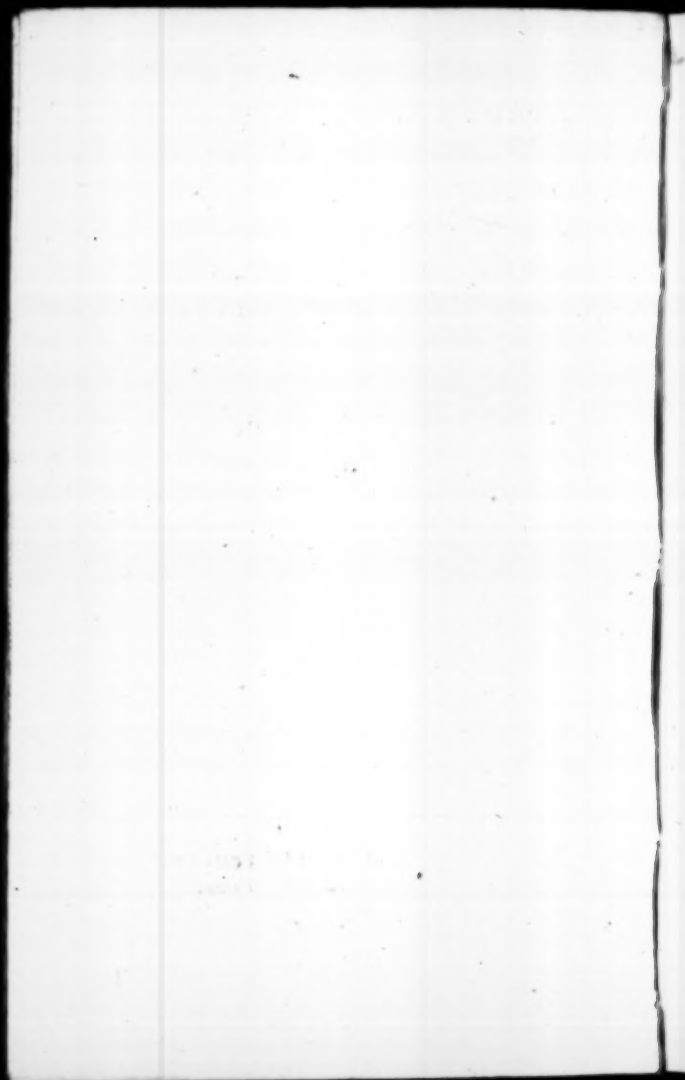
Iam verò, cum verè Regiū & magnificum sit nō minus parva libenter accipere quàm magna dare, hoc me in spem nō dubiā erigit, hocce Theologicarū Disputationum opus, quod subiectissimo animo ante pedes Sereniss. M. T. submississimè offero, ab illa clementer ac sereno vultu acceptum iri. DEUS ille præpotens, Rex Regum, Thronum tuum Iustitia stabiliat, & Solium tuum Æquitate; Maiestatem tuam tanquam salutare & electum Gloria sue Organū, sub umbra alarum tuarum potēter muniat & protegat, benedictionem animæ

Epistola Dedicatoria.

*& corporis conferat, tandemq; clemen-
tiss. Celsitudinem tuam gloria nūquam
finienda exornet & illustret, per Iesum
Christum D. & S. N. Amen. Per-
scriptum OXONII, ex Aula B. Ma-
riæ, Anno Epochæ Christianæ, 1604.
Prid. Calend. Decem br.*

Augustiss. Maiestati Tuz
fideliss. atq; humilimus
Subditus

GABRIEL POUELVS
Ordinarius Britānus.

ILLVSTRISSIMO HEROI
AC DOMINO, D.
THOMÆ SACKVILLO, Comiti
Dorcestrensi, summo ANGLIAE Thesau-
rario, OXONIENSIS Academiae

Cancellario:

Nec non,

Reverendâ dignitate, excellenti doctrinâ,
singulari auctoritate, multoq; rerum usu
clarissimis praestantissimiq; viris;

D. IOAN. VVILLIAMSI O S. Theol.

Doct. & Professori publico,

Præcancellario:

D. GVLIELMO BALLOO, et D.
GEORGIO DARRELLO,

Procuratoribus:

DD. Praefectis Collegiorum et Aula-
rum, et reliquis Academicis

OXONII florentibus,

NEque novum, neq; inauditum est
quod tracto Argumētum (*Illustris-*
sime Comes, Honoratissime Præcancel-
larie, Reverendi, clariss. humaniss. Patres ac
Præceptores, Nobiliss. simul ac lectiss. Domini
Commilitones, Academici doctissimi) sed
tale omnino, quale & certissima Sacro-
sanctæ Scripturæ auctoritate nititur, &

B

sem-

semper in Ecclesia DEI, post *Gregorij Magni* tempora, grauissimos patronos inuenit.

Vt nihil dicam de præstantissimis illis Ecclesiæ Doctöribus, quos DEVS OPT. MAX. alibi in toto orbe terrarum aduersus *Antichristum* iam regnantem excitauit, qui Veritati laboranti suppetias ferrent: domi me continebo, & quos florentissima nostra OXONIENSIS Academia (quæ & magnifico VNIVERSITATIS titulo condecorata est) Veritatis discipula, pietatis magistra, clarissimorum ingeniorum nutritrix sæcundissima, in vinea Domini operarios protulerit, qui Ecclesiam Christi ex Verbo DEI solidè ac sincerè docuerunt, & Antichristi sceleratis fraudibus, & variis erroribus reclamauit, solummodò referam: quò ipsi etiam Aduersarii perspicere possint, nos maiorum nostrorum vestigiis inhærentes, nullam aliam doctrinam profiteri, quàm quæ à Patribus nostris, spectatæ pietatis & eximiæ eruditionis viris, iam olim Ecclesiæ DEI, ex Sacrosanctis Scripturis tradita fuerit. Horum

rum filios, discipulos & successores nosmet palàm proitemur, qui ROMANO ANTICHRISTO, qui ROMANÆ CVRIÆ horribilibus & infandis abusibus, qui manifestis & tetris erroribus, qui idolomania tam abominabili, tamq; multiplici, qui immoderato fastui & superbiæ, qui deniq; inexplebili avaritiæ intolerabiliq; Simonia palàm contradixerunt: qui æternum D. IESV CHRISTI Euāgelium, qui verum DEI cultum, & domi apud suos, & foris apud exteros fideliter docuerunt & propagarunt.

I Inter quos primum sibi locum meritò vendicat D. ALPHREDVS MAG-^{Alphredus} NVS Angliæ Rex, qui Academiam Oxoniensem fundavit, qui publicas liberariorum artium Scholas, quibuslibet aduentantibus communes, OXONII posuit, quas in tria pulcherrima Collegia, vnum *Grammaticis*, alterum *Philosophis*, tertium *Theologis* distribuit, dicauitque. Et ne doctissimus sanè Rex, inter tot clarissimos viros, quos vndiquaq; Oxoniū evocarat, otiosus inueniretur, quamplurima opus-

Præfatio ad

cula ipse, ex peregrinis & exoticis sermonibus, in vernaculum transtulit: præcipuè verò Psalmos Davidicos, quò possent ab omnibus suis subditis intelligi: tantum abest, ut voluerit hic pius Princeps suum Populum S. Scripturæ ignorance laborare, aut eius lectionem à suis, tanquam hæreticâ & perniciosâ explodi. *Claruit Anno Domi. 880.*

Capgravius in Catalogo Sanct. Angliæ. Polydori Virg. Hist. Angl. lib. 5. Balæus Britan. Script. Cent. 2. Cap. 26.

Joh. Patrike
Erigena.

2 *Ioannes Patritius Erigena* Menevësis Britannus, vir undiquaq; doctissimus, Græcè, Chaldaicè et Arabicè peritus, ob insignè eruditionem Carolo Calvo & Ludovico Balbo acceptus, ab Alphredo Anglorum Rege, tam sibi, quam suis liberis adhibitus est præceptor; quo etiam eximio viro, tanquam geniali quodam sidere, adornabat Alphredus Academiam suam Oxonii inchoatam. Erat hic Erigena, primus, qui hic publicè bonas artes profitebatur. Inter alia quamplurima, librum *De Corpore et Sanguine Domini* doctissimum tanè conscripsit, in quo fidem

fidem suam ex Scripturis demonstrat, id
sentiens & docens, quod in Bibliis & S.
Augustino didicerat, & quod nouerat in
Galliis S. Bertramum Presbyterum tradi-
disse : qui liber in Vercellensi Synodo à
Põtifice Romano postea damnatus fuit,
quòd nõ conueniret eius quæstui. Tan-
dem verò in Malmesburienfi Cœnobio,
quò recreationis gratiã se contulerat dum
opinionem tunc receptam de oblatione
Coenæ Dominicæ pro viuis & defunctis
taxaret, ingrati Discipuli optimum suum
Magistrum graphiis crudelissimè confo-
derunt; atque ita Martyrio vir piissimus
coronatus est, *Anno Dom. 884.*

*Philip. in Chron. lib. 4. sub Henric. 1. Balzus Cent. 2.
cap. 24.*

3 Anno Dom. 960. (*sic Mathaus Pa-*
risiensis lib. 4.) quidam prauis dogmatis
disseminatores (*sic de Dei verbo iudicant*
impis) apud *Oxonium* tracti sunt in iudi-
ciũ, præsentem Rege & Regni Episcopis:
Quos in fide Catholica deuios (*egregiè*
mentitur iniquitas) & in examine supera-
tos atque confusos, (*credat qui vult*) iacie
cauterio notabiles, Rex cunctis exposuit:

Theologi
Oxonici

qui & illicò sunt expulsi à Regno. Hi dicebant Romanam Ecclesiam, quæ Christi reliquerat fidem, (*verissimè dictum*) meretricem esse Babyloniam, sicumque sterilem, cui ipse maledixerat olim. Dicebant etiam non obediendum esse Papæ & Episcopis, (*cū Deo contraria præcipiant;*) & Monachatum esse cadaver foetidum: Vota esse frivola et Sodomam nutrientia (*exempla docent:*) ordinesq; characteres esse magnæ bestię. Purgatorium, Missas, templorum dedicationes, Sanctorum Venerationes, & mortuorū memorias, diabolicas esse inventiones, &c.

Guido Perpin, de Hæresibus, Balzus Cent. 2.

Arnold.

4. *Arnulphus Concionator* Anglus, Monachus Oxoniensis, et postea Roffensis Episcopus, cū Romæ Dei verbum populo prædicasset Christianæ Religionis propugnator egregius, in eius necē Scribarum & Phariseorū clerus conspirabat. Prælatorum enim vitia insectabatur acerbè: In eorum impudicitias atque libidines fortiter invehebat. Histrionicas illorū pompas arguebat, & in corradendis divitiis immoderata improbat studia,
Christi

Christi paupertatem & vitam integerri-
mam omnibus proponens. Illorum igitur
insidiis tandem atrociter mactabatur,
Anno Dom. 1126. martyrij coronam adeptus.
Hunc multi (inquit Platina) *ex Romana*
nobilitate, tanquam verum Christi disci-
pulum sequebantur. Hunc laudibus ad cælum
sollebant: hinc odium, hinc ira in perniciem
benè sentientis usq; ad necem excitata.

Balæus Cent. 2. Cap. 70.

5. *Ioannes Sarisburiensis* Anglus, Oxon: John Sale f-
nienſis Theologus, Episcopus Carno- bury.
tenſis, Eugenio III, & Hadriano IV Pon-
tificibus Romanis charus fuit. Telis ta-
men acerbissimis insectabatur cleri abu-
sus, & Pontificum avaritiam & fastum in
Obiurgatorio Cleri, libello sic dicto. Et in
Polycratice sic scribit: Sedent in Ecclesia
Romana Scribæ & Pharisei, ponētes one-
ra importabilia in humeros hominum.
Pontifex Romanus omnibus gravis ac
penè intolerabilis est. Ita debacchantur
eius legati, ac si ad Ecclesiam flagelladā
egressus sit Satan à facie Domini. Nocent
sæpius, & in eo sunt diabolo perfimiles.
Quæstum omnem reputant pietatem:

Iustificant pro muneribus impium: Afflictas gravant cōscientias: Argento & auro menſas ornant: Et exultāt in rebus peſſimis. Siquidē peccata populi comedunt: eis veſtiuntur, & in eis multipliciter luxuriantur, dū veri adoratores in Spiritu adorant Patrem. Qui ab eorum diſſētīt doctrina, aut hæreticus iudicatur, aut ſchismaticus. Maniſeſtet ergo ſeipſū Chriſtus, & palām faciat viam, quā nobis eſt incedendum, &c. *Claruit Anno Dom. 1140.*

Sariſburien, Polycr, lib. 5. Cap. 16. & lib. 6. Cap. 24.

Cadwalader

5 *Gualo* Britānus, Aulæ Regiæ Oxonii alumnus, Mathematices profeſſor publicus, vir doctiſſimus, & eo nomine à Ioanne Sariſburienſi in Polycratico copioſè laudatus: In Monastiçę profeſſionis Sacrificulos ſcripſit Inveſtivas, in quibus reprehendit eorum petulantias, pompas, philargyras et impoſturas. *Claruit Anno Do. 1170.*

Baleus Cent. 3. Cap. 15.

Gilbert For
hoth.

7 *Gilbertus Foliotus* Anglus, Sacre Theologiæ Doct̃or Oxoniensis, Episcopus primū Herefordensis, poſteā Londinensis, vir grādexvus & imp̃eſe doctus,
Regi

Regi Henrico II. persuasit, vt Iehosaphati regis & aliorum Principum. Iudæ exemplo, clerum haberet sibi subiectum. Nempe cognovit ex privatis eorum conciliabulis, multa illos superbè & iniquè contra potentissimū Regem moliri, quòd in eorum impudentissima scelera animadverti curaverat. Et *Thoma Becketo* Cātuariensi Archiepiscopo ingratitude suam in Regem, superbiam & arrogantiam in faciem sæpius exprobravit. *Claruit Anno Dom. 1170.*

Balzus Cent. 3. Cap. 7.

8 *Syluester Giraldu* Cābrensis Britan- Syluester
Girald.
nus, Archidiaconus Menevensis, vir Hē-
rico II. & Ioanni Anglorū Regibus per-
charus, Oxonii acriter in Monachos Ci-
stertienteses, libello de eorum nequitiiis edi-
to, invehens, ab iisdē Monachis graviter
& iniquè exagitatus fuit. *Claruit Anno
Dom. 1200.*

Leland in Catal. virorum illust. Balzus Cent. 3. Cap.

59.

9 *Alexander Theologus* Britānus, Oxo- Alexander.
nio Romam missus fuit à Ioanne Anglo-
rum Rege, vt Regiam potestatem contra
Papam

Papam defenderet. Probabat igitur vir doctissimus, & rationibus, & Scripturis, non esse in regnis à Deo constitutis, Potestate Regia dominationem maiorem. Episcoporum verò nullum esse temporale regimen, cùm Christi regnum non sit de hoc mundo: contra omnes in congressu prævalebat. Durissima in Papam scribere ausus fuit, cōtra eius potestatem, temporale Dominium, de cessatione Papali, & potestate Vicarii. Tandem ab officio remotus per Stephanum Langtonū Archiepiscopum Cantuariensem, in exilium ob veritatem pulsus fuit. *Clauit Anno Dom. 1207.* quo illustrissimus Angliæ Rex Ioannes 64. Monachos Cantuarienses ob contumaciam & præcepti sui contemptum in exilium misit.

Balzus Cent. 3. Cap. 57.

Gualter
Mapes.

10 *Gualterus Mapes* Anglus, Oxoniensis Archidiaconus, vir celebri famâ conspicuus, & tam literarum copia quàm curialiū verborum facetiis præclarus, vbi Romæ Pontificum fastum vidisset, non poterat, cùm rediisset domum, tam execrabiliū vitiōrū obliuisci, quin postea,
quam;

quamdiu vixit, vehementissimis criminationibus satyricè vellicaret. Apocalypsin Goliæ Pôtificis composuit, Pontificem Plutonem atq; Asinum; prælatos Animalia bruta & stercora vocabat: varios libros scripsit de Enormitatibus Cleri ad malos Pastores. Plâctum super Episcopis, in Papam, & Curiam, ad impios Prælatos: de Malis Romanæ Curia: de Malis Monachorum, & alia. *Claruit Anno Dom. 1210.*

Sylvest. Girald. in Spec. Eccles. lib. 3. Cap. 1 & 14.
Balæus Cent. 3. Cap. 61.

II ROBERTVS CAPITO Anglus Robert
S. Theologiæ Doctor Oxoniensis, Lincol Grosthead,
niensis Episcopus, & vt eum appellat Ma- vel Grouthead, vel
thæus Parisius, *Magnus Ecclesia Doctor*, Grosseteste,
Hæbraicè, Græcè & Latinè peritus: Vir
(vt ait Triuetus) excellentis sapientiæ,
purissimæ doctrinæ, omniumque virtutum
exemplar incomparabile. Scripsit
contra Prælatorum ignauiam, de Schola
paupertatis, & tonitru cōtra Curiam Romanam.
Innocentii IV. Pontificis, in suis concionibus publicè, sed modestè, quòd
absens tunc esset, avaritiã, fastum, & tyrannidem multifariam reprehendens:
Quo-

Quod ægrè ferebat Pōtifex. Priuatus tã-
dem sacris, & diris execrationibus ad
inferos execratus, atq; tum demùm ad
sanguinariam illam, vt illic compareret,
Curiam citatus, à Papistica tyrannide ap-
pellauit ad æternum Iesu Christi tribu-
nal. Et eodem anno defunctus est; & au-
dita est vox, in Papæ curiâ, clamans, (vt
referunt Cestrensis, Matthæus Parisius,
Matthæus Westmonasteriensis, & Fabia-
nus) *Veni miser in iudicium Dei*: Et reper-
tus est sequenti die Pontifex in lecto exa-
nimis, ac livida in eo plaga, tanquam si fu-
isse percussus fuisset. Sacerdotes, non
DEI, sed hominum mandata docentes,
Antichristos, Satanæ mystas, fures noc-
turnos, latrones diurnos, morum corrup-
tores, animarum carnifices, & angelos te-
nebrarum vocabat, eorumq; à Papa ex-
emptiones retia Diaboli esse docebat.
Disputabat quoque Papam nihil contra
iustitiam, veritatēque posse; imò, cū id
attentet, peiorem esse Lucifero & Anti-
christo. *Migrauit ab hac vita, Anno Dom.*
1253.

Balzus Cent. 4. Cap. 18.

12 SEVALDVS *Magnanimus* Bri-Scald.
tannus, Oxoniensis Academiae Doctor,
Archiepiscopus Eboracensis, dū constan-
ter contra Romanæ curiæ tyrānidē dimi-
carer, tribulationib. laceratus exspiravit.
In amaritudine animæ constitutus, cogi-
tavit Papam ad multorum perniciem à
Deo super ecclesiam permissum, exem-
plōque Roberti Lincolnienſis Episcopi
provocatus, & dolēs incōsolabiliter scrip-
sit ad Papam breviloquium quoddam, vt
à consueta tyrannide temperet, humilita-
tem sanctorum sequēdo prædecessorum;
vtque exemplo Petri pascat oves Christi,
non tondeat, non excoriet, non evisceret,
aut devorando consumat. At Papa subſā-
nans, & contemnens omnia, maiorem
cepit indignationem, renuītq; inclinari.
Promoverat enim ad Ecclesiastica officia
ignaros, ac linguæ Anglicanæ inexper-
tos, præsertim Iordanū quendam Eboracensem Decanum, *Exspiravit vir pius An-
no Dom. 1258.*

Matthæus Paris. in Henric. III. Anno 1258. Balzuz
Cent. 4. Cap. 23.

13 *Gulielmus Stenhamus* Anglus, The-William
ologus Stenhamus

ologus Oxoniensis, In libro suo, quem de Fide & Legibus scripsit, dicit nullam esse legem ad hominis salutem, præter Christi D. N. Euangelium. Et hoc in Papiſtici regni medio protulit, ac dum eſſet aliud Euangelium pro eo abolendo intruſum, quod Dei atq; hominum proditores quidam Æternum Euangelium vocabant, ut ſuam hypocriſin ſupra omnē Deum attollerent. *Claruit Anno Do. 1260.*

Balæus Cent. 4. Cap. 17.

Roger Bacon.

14 *Rogerus Baconus* Anglus, Collegii Mertonenſis Oxonii alūnus, Philoſophus acutiſſimus, nec non Theologus per celebris; acceſſit ei in Matheſi peritia incredibilis, ſed abſque necromantia (ut refert Ioannes Balæus) quamvis eā à multis infametur. Hic autem, cū acri ſermone perſtrinxiſſet ſua tempora, Iſti, ait, errores Antichriſtum requirunt. Eius in multis damnavit doctrinam Nicolaus IV. Pontifex Romanus: fuitque multis annis ab eodem carceri mancipatus, ut Antoninus in Chronicis habet. *Claruit Anno Dom.*

1270.

Balæus Cent. 4. Cap. 55.

15 *Ioannes*

15 *Ioannes Duns Scotus* natione Anglus, Mertonensis etiam alūnus, Doctor subtilis vulgo nuncupatus; etsi verè propter styli obscuritatem, & spinosum Scriptionis genus tenebrio non abs re habeatur: tamē piè sensit nobiscū Excomunicatiōē & claves in regno pōtificio in nimīū abusum conuersas, & Transubstantiationē nec Scripturis, nec veris rationibus probari posse. *Claruit Anno Dom. 1290:*

Scotus 4. Sent. Dist. 18.

16 *Ioannes Bacōthorpius* Anglus, in Collegio Regali Oxonii, quod Orialese vocant, S. Theol. Doctor & Professor publicus, Doctor Resolutus vulgò dictus; Christianæ fidei, doctrinæ & Ecclesiæ palàm se vindicem atque assertorem potenter exhibuit: sensit fastigiū Sacerdotale Monarchiæ regali cedere debere. Antichristi fallacias & imposturas perspiciebat & aperiebat. Pontificem Romanum in gradibus consanguinitatis dispensare non posse cōstanter pronūciabat. In omnibus Scriptis Sophisticen, vt hæresin, blasphemiam, ac perniciosissimam fidei pestem aspernabatur. Hunc Baptista Mantuanus hoc *trasticho*

John Baconthorpe

trasticho celebrat.

*Iste tenebroſi damnat veſtigia Scoti,
Et per ſacra novis it documēta vijs.
Hunc habeant quibus eſt ſapientia grata,
redundat*

Iſtius in ſacris fontibus omne ſophos.

Claruit Anno Dom. 1320.

Baconthorpius in lib. de Chriſti dominio. Iac. Cal-
cus Papienſ lib. de Henric. VIII. Angl. Reg. Dis-
vortio Balæus Cent. 5. Cap. 12.

Nicolas
Lyra.

17 *Nicolaus Lyranus* ex Iudæorum ge-
nere Anglus, Oxoniensis Theologus, in-
ter alia ſcripſit librum de viſione Dei, con-
tra Papam. *Claruit Anno Dom. 1326.*

Ioannes Wolphius Tom. 1. Lect: Memorab. in An-
no Dom. 1326.

William
Ockam

18 *Gulielmus Occamus* Anglus Merto-
nēſis Collegii Socius, Venerabilis Incep-
tor primò, deinde Doct̃or Singularis, ter-
tiò verò Doct̃or Invincibilis vulgò appel-
latus fuit. In Papam Ioannē XXIII. acu-
leatum opus ſcripſit. Librum etiam edi-
dit in Clementem Pontificem, in quo ei
hæreſeos notam inurit, ipſumq; Anti-
christum, Paupertatis Chriſtianæ oſorem,
hoſtē rei publicæ appellat. Papę in civili
do-

dominio potestatem vellicavit. Petrum non fuisse Christi vicarium, quantum ad officium regni temporalis, nec etiam in temporalibus quibuscunq; constanter asseruit. *Claruit Anno Dom. 1330.*

Occam, Oper. 90. dierū Cap. 93. Wolphius Lect.
Memorab. Tom. 1.

19 *Thomas Bradwardinus* Anglus, Mer-
tonensis Collegii Socius, Archiepiscopus Cantuariensis, acerrimè pro gratia DEI contra liberum arbitrium, et Pelagianos eius Patronos, nēpe Scholasticos Theologos pugnavit: idq; nec sine approbatione multorum bonorū, nec sine Multorum seductorum gravissima offensione, suōq; periculo: tandem exoratus à pijs, doctisq; viris, quæ de ea controversia in publicis lectionibus disseruerat, tribus libris complexus est. *Claruit An. Dom. 1340.*

Illiricus in Catalog. Test. verit. Tom. 2.

20 *Nicolaus Orem* Anglus, Oxoniensis
Academiae Doctor, cōcionem Romæ habuit coram Papa Urbano V. et Cardinalibus, in qua Papatum depingit et damnat, Papæq; & eius Clero proximè imminere exitium prænunciat. Edita etiam fuit ab
C hoc

Nicholas
Orem.

hoc Nicolao Orem Epistola Luciferi, in qua gratias agit quàm maximas Ecclesiastico Ordini, quod cuncta Doctrinâ Christi et Apostolorum, quâ nullæ omninò animæ ad infernum transmittébantur, nūc omnibus flagitijs, idolomaniis, et traditionibus dediti, infernum totum animabus repleant, et illi primi sunt qui descēdunt. Elocat prætere a illis filias suas Avaritiam, Superbiam, Simoniam, Sodomiam &c. et alia disponit. Integram Epistolam in fine libri de *Antichristi Ecclesia* adiungam. *Clauit Anno Dom. 1351.*

Illiric. in Catal. Test. vent. Tom. 2.

Richard
Role de
Hampole

21 *Richardus Hampolus* Anglus, Doctoratus fastigium Oxonii adeptus, testatur Sacerdotes sectari impudicitias quasdam & illicita lucra: ac religionem iactantes, suarum iniquitatū prodere sacres, Heu, heu, inquit, Idolorum servitium admittentes, Christianæ militiæ decus amiserūt. Væ presbyteris, qui tanto cum clamore decimas exigunt, sceleratè viventes: Excommunicantes eos, qui ab Ecclesiis iura subtrahunt: quod tamē ipsi omnium primi faciunt, dum Dei verba non rectè annun-

annunciant, &c. *Claruit Anno Dom. 1340.*

Wolphius Tom. 1. Læct. Memorab.

22 *Aegidius de Fano* Anglus, OXO- Giles Hay,
nienſis Theologus contra Flagellatores a-
cre ſcriptum edidit, quod in Collegio Bal-
liolenſi Oxonii exſtat. *Claruit circa hoc*
tempus.

Falſus in Append. ad Cent. Script. Britan.

23 *Richardus Radulphi* Hibernus, Can-
cellarius Oxoniienſis, Archiepiſcopus Ar-
machanus Hiberniæ Primas, Iuris et The-
ologiæ egregiè doctus, adverſus Mendi-
cantium religionem librum edidit, & In-
nocentio VI. Pont. Max. dicavit, in quo
teſtimoniis S. Scripturæ comprobat, reli-
gionem Mendicantium propter Chriſtū
luſceptam veluti culturam falſorum Deo-
rum, adverſam eſſe pietati, & religioni
Chriſtianæ. Solebat etiam in publicis lec-
tionibus fratrum ineptias, fraudes, impo-
ſturas, luxurias, libidines, ſaſtus, petulantia-
as, pompas, & alias fratriales virtutes facere
& amcenè detegere. Addiditque turpe eſſe
Chriſtianis hominibus ſponte ſua men-
dicare, cū Dominus id vetet. Deut. 15.
his verbis; Omnino mēdicus & indigens

Richard
Fitzralſer

non erit inter vos. Feruntque Wicklevus & Waldenus illum ab Anglorum Episcopis & Prælatibus ad id incitatum. *Claruit Anno Dom. 1355.*

Wiclevus in Trialogo. Waldenus in fasciculo Zaniorum Wiclevi.

Richard
Killington.

24 *Richardus Killingtonus* Anglus, ex Oxoniensium theologorum numero Doctor, & Londini ad D. Pauli Decanus, contra Fraterculorum mendicitatem Richardi Armachani partes tuebatur, & in Monachos quamplurimos Libros doctissime scripsit. *Claruit Anno Dom. 1369.*

Balæus Cent. 4. Cap. 96.

John Wick
leffe.

25 *Ioannes Wiclevus* Anglus, Collegii Mertonensis Oxonii Socius, postea Collegii Balliolensis ibidem Magister. S. Theologiæ Doctor, & Professor Publicus, vir toto orbe nominatissimus. Docuit non debere esse in Ecclesia aliquem supremum Episcopum: Papam non solum non esse vicarium Christi, sed etiam Antichristum, eius privilegia, bullas, dispensationes, et indulgentias esse cum otiosas ac inutiles, tum etiam sceleratas ac impias: Spiritualibus non esse datum dominium Politicum: Papam

Papam ac eius Spirituales rapuisse claves regni cœlorū, et nec ipsos ingredi, nec alios permittere intrare: Trāsubstantiationem, Missas, Officia, horas canonicas, et alias batrologias improbavit; Ex Baptismo sustulit Chrisma, ac simplici aqua baptizādos esse fideles docuit, sicut Christus fecit. Confessionem auricularem improbavit, item Papisticā doctrinam de Pœnitentia, Satisfactione, & Veneratione reliquiarum. Sanctos non esse invocandos docuit, quia sci. et ipsi *knaves* sive scurræ, hoc est servi (vocabulo in hoc sensu veteribus Anglis usitatissimo) essent, non autē Nebulones, ut odiosè interpretatur Bellarminus Anglici idiomatis prorsus ignarus. Ritus humanos novas umbras, ac traditiones planè reiecit. Negavit cuiquam licere quicquam addere religioni in sacris literis comprehensæ, eamq; facere difficiliorē, sicut Papam fecisse queritur. Basilicas et totam istam pompam et cultus Papæ, itēq; varios Spiritualium gradus tollendos putavit. Ordines Monachorum tāquam superstitiosos, impios, et veræ religioni plurimū noxios dam-

navit, & quamprimum deserendos censuit. Defendit communionem sub utraq; specie. Scripsit, ex Eneæ Sylvii testimonio, plusquam ducenta volumina, pleraq; cōtra Paparum, Monachorū et Cleri impiam vitā, traditiones, & abusus; ob quæ aliquandiu in exilio vixit: sed tandem restitutus, habebat fautores multos, ut ex Waldenī scriptis apparet, et primarios ex ordine equestri viros, qui in sua ditio-
ne deleverunt imagines, et alios ritus Paparū eiecerūt. *Claruit An. Dom. 1360.* Hūc cum vivū nequisset exurere Papa 41. anno post mortem ossa eius effossa exulsi. Vah inauditam tyrannidem!

Balzus Cent. 6. Cap. 1.

Robert
Langland.

26 *Robertus Langlandus* Salopiensis, Oxonii Theologiæ operam impedit. Fuit ex primis Ioannes Wiclevi discipulis vnus, atq; magno Spiritu, contra apertas Papistarum adversus Deum, Christumq; eius blasphemias, sub amœnis coloribus et typis edidit, in vernaculo sermone pium opus, quod vocabat visionē Petri Aratoris, in fine cuius ita festivè cecinit.

God save the King, and speede the Plough,
And send the Prelate care inough,
Inough, inough, inough, inough.

Clauit. Anno Dom. 1369.

27 *Ioannes Mādevillus* Anglus, Eques
auratus, ac Medicine Doctor Oxonii, Iti-
nerarium 33. annorū scripsit. Reversus in
Angliam, & visis sui seculi malis, vir pius
dicebat: Nostri temporibus iam verius
quàm olim dici potest: Virtus cessat, Ec-
clesia calcatur, Clerus errat, Dæmō reg-
nat, Sodomia dominatur &c. *Clauit. An-
no Dom. 1370.*

John Mans
devill:

Baleus Cent. 9. Cap. 46.

28 *Gulselmus Wiccamus* Anglus, Epif-
copus Wintoniensis, vir cum aliis multis
nominibus, tum illo præcipuè celeberrim-
us, quòd, ut ipse linguarum et literarū
peritiā amavit, ac diligenter coluit; ita
viros eruditione præstantes semper orna-
re ac provehere studuit: et ad literarum
studia duo illustrissima Collegia, alterum
Oxonii, alterum verò Wintoniæ, regio
sanè apparatu splēdida et sumptuosa fun-
davit; in quibus perficiendis potestas cū
pietate certavit. Hic piensissimus præsul

William
Wickham:

Monachorum impietatem, hypocrisin, et varias fraudes probè perspicuens, eorum Sectas vsq; adeò exsecrabatur, vt neminẽ ex Collegij sui Sociis Religionem intrare aut Monachum fieri sub poena expulsionis ipso facto lege latâ passus sit. Ipse vero omnẽ suæ salutis spem in vno DEO, et eius filio IESV CHRISTO generis humani Redemptore ac liberatore se ponere palàm testatus est; idẽmq; aliis faciendum, nec tutelare subsidium aliunde expectandum ex verbo Dei sæpiùs edocuit. *Chruist An. Dom. 1379.*

Ex Lib. Statutorum . Collegij Wicamens. Oxon.
Rubric. 38. et ex Thom. Martini . Lib. 3. de vita
et rebus gestis Wicami. Cap. 2.

Vired Boltō

29 *Viredus Boltonus* Anglus, Oxoniensis Theologus, vir magni ingenii et facundia singularis: in quo tanta fuit alacritas, promptitudo, felicitas, quæ illũ, quicquid aut diceret aut faceret, mirificè cõmendabat. Accessit adhæc animus literarum appetentissimus. In ea incidit tempora, quæ docti viri calamos abundè potuerunt exercere: nam eo, quo floruit, tempore Wiclevus Papatum, Monachismũ, Fra-

Fratrismū, Missationes, et alias Antichristi abominationes, fortissimis, rationibus, & scriptis Christi verbo firmatis, invasit. Huic athleta magnanimus Boltonus se opposuit: at verò tandem, per DEI gratiam, veritate cœlestis doctrinæ agnita, & Antichristi imposturis probè perspectis, Wiclevo acquievit ac planè consensit. Ita vt à Dominicanis, præsertim à Gulielmo Iordano sit hæreseos accusatus, & ex Ecclesia ferè proscriptus. Missus fuit hic Boltonus, postremis Edwardi III. Regis Angliæ annis, orator ad Gregorium XI. Pōtificem Romanum, vt ei collationem Sacerdotiorum Anglicanorum interdiceret. *Claruit Anno Dom. 1380.*

Ieland. in Catal. vir. illustr. Balæus Cept. 6. Cap. 52.

30 *Ioannes Ashtan* Anglus, Collegij Mertonenfis Oxoniæ alumnus, artium professione donatus: spreis Antichristi nefariis dogmatibus, puram Evangelii doctrinam primus in Christo Wiclevi constans discipulus, non simulatè apprehendit. Vir iste eleganter doctus, ob liberam veritatis assertionem super 24. articulis, quos piè contra Papatum docuerat, hære-

Ioh: Ashtan

hæreseos accusatus ad perpetuos carceres
damnatus fuit. *Anno Dom. 1382.*

Balzus Cent. 6. Cap. 78.

John Ash-
warbie.

31 *Ioannes Asuarbaeus* Anglus, Colle-
gii Orientalis Oxonii alumnus, atque in
Ecclesia eiusdem Academiæ ad D. Mariæ
Virginis Pastor, S. Theol. Doctor, dis-
ertus & doctus fuit. Ioanni Wiclevo, piis-
simo Doctori, ac divinæ veritatis præco-
ni contra Antichristos impensè favebat.
Vnde tam in scholis quam in concioni-
bus etiam publicis, disputator acutissi-
mus, quæstuarios fraterculos acriter pun-
gebat. Iudicium (inquit) sibi manducant
& bibunt, qui tam impudenter veros
Christi pauperes suo iure spoliant. Qua-
propter Monachorum adversus se odia
concitavit vir sanctus, qui impudenti ore
eum fidei subversorem, veritatis inimi-
cum, atque Antichristi antecambulonem
continuo clamitabant. *Claruit An. Dom.*
1380.

Balzus Cent. 6. cap. 84.

Philip Re-
pington.

32 *Philippus Repingtonus* Anglus, Col-
legii Mertonensis alumnus, Lincolnensis
Episcopus, audacter in Cleri Papistici mo-
res

res & impura dogmata declamabat: Ad-
uersus Romanum Pharaonem, hominū
traditiones, fratres eulorum mendicabula,
sacerdotum proventus superfluos, missas,
peregrinationes, auricularem confesio-
nem, & huiusmodi plura Oxoni disputa-
bat, suffragantibus ei, vnā cum Cancellario
eius temporis *Roberto Rigge* Merito Rob. Rigge
nensis Collegii Doctore Theologo, Aca-
demix *Procuratoribus*. *Claruit Anno Dom.* *Procurator*
1382. *res Acade-*
miæ Oxon.

Balzus Cent. 6. cap. 90.

33 *Nicolaus Herfordus* Anglus, S. The- *Nicholas*
ologix Doctor: Adversus Monachos & *Herford.*
reliquos Antichristi gregales, verbi divi-
ni gladio, in Theologorum Scho-
loni publicè pugnabat, firmis & indubi-
tatis rationibus demonstrans; in altaris,
quod vocant, Sacramento, peractis sacris,
manere solum paucos; Romanum Ponti-
ficem, & omnes Episcopos civili Magi-
stratui debere subisci; Populum ex folis
DEI Scripturis, in his quæ Religionis sūt,
non ex Papæ placitis, docendum esse; de-
nique nihil in piissimæ Wiclevi doctrina
à SS. Litteris alienum esse. *Claruit Anno*
Dom.

Dom. 1382.

Balxus Cent. 6. cap. 91.

Walter
Brute.

34 *Gualterus Brutus* Britannus, Mertonensis Collegii Socius, Artium Magister, *Literatus Lajcus*, ut seipsum appellat: Theologus & Doctrina & pietate excellentissimus; Pontificias præstigias acerrimè infectatus est, in refellendis Sacrificulorum & Monachorum deliriis ad miraculum usque potens; Sophistarum redarguit hypocrisin et errores, sinceriorisq; doctrinae veritatem ex Prophetarum, Apostolorumq; Scriptis eruit. Pontificem Romanum Antichristum illum Apocalypticum esse ex sacris Scripturis luculentissimè demonstravit; & eo nomine ab Episcopo Herefordensi multa passus est sanctissimus Christi Confessor. *Claruit Anno Dom. 1390.*

Ex Catal. Socior. Mertonens. & ex Actis & Monumentis Ecclesiæ Joannis Foxii. Tom. 1.

Peter
Pateshull;

35 *Petrus Pateshullus* Anglus, Oxonii Wiclevi discipulus; piissimo Magistro iam è vitâ sublato, palam coepit eadè prædicare dogmata, quæ Wiclevus antè docuerat; Pontificis Romani fastum, auctoritatem, et ritus idololatricos convellere; ambitiones

ambitiones, avaritiās, ac tyrannides dam-
nare: quę Londini etiā concionator au-
licus magno Spiritus fervore pro concio-
ne continuo habuit. At verò persecutione
inde ortā, in Bohemiā avolavit. *Cl. A. 1390*

Balzus Cent. 7. cap. 1.

36 *Richardus Withus* Anglus, Merto-
nensis alumnus, Wiclevi Evāgelici Do- Richard
ctoris obsequentissimus Discipulus, & With.
concionator insignis, plura adversus An-
tichristi blasphemias eleganter protulit.
Ex Salomonis Proverbiis, hoc tanquam
generali fundamento utebatur, quòd im-
piorum victimę abominabiles sint Deo.
Indeq; eliciebat nullum Simoniacum,
Scortatorem, aut Idololatram, in vera
Christi Ecclesia Sacerdotem fore: nec ti-
mendas esse viro Christiano Papę excō-
municationes. *Claruit Anno Dom. 1390.*

Balzus Cent. 7. cap. 10.

37 *Henricus Crumpius* Hibernus, The- Harrie
ologiae Doctor Oxonii Wiclevi acerri- Crumps
mus insectator & persecutor fuit. Sed tã-
dem veritate agnitā Fraterculorum men-
dicatam vellicavit; quapropter hærese-
os ab Episcopis postulatus est: Et in Hi-
ber-

berniam reversum tandem, Simon quidam Episcopus Midenſis diu tanquam hæreticum hominem detinuit captivum. *Claruit Anno Dom. 1392.*

Balarus Cent. 14. Cap. 98. ex Waldeni Fascicul. 2. z. xanior.

Richard
Wimbleto

38 *Richardus Wimbletonus* Anglus Collegij Mertonensis Socius, insignis Theologus ac concionator facundissimus: cum alia multa contra Papam docuit, tum etiam quòd Papa sit Antichristus, et quòd Synagoga Rom. sit magna Babylon. Exstat eius cōcio, acris profectio & vehemens adversus prælatorum & Sacerdotum scelera. *Claruit Anno Dom. 1394.*

Ex Catalog. Sociorum Mertonens.

Nicolas
Gorham.

39 *Nicolans Gorramus* Anglus, Mertonensis alumnus, etsi aliàs tenebrio meritò quidem habeatur, tamen augustè & religiosè loquitur de Scripturarum auctoritate & perfectione. *Claruit Anno Dom. 1400.*

Catalog. Mertonens. Gorram. in Com. in Colloſſ. 2. et in 2. Tim. 3.

Universitas
Oxonienſis

40 *Hæſſus Tom. 1. In Replica contra Anglicum Ioannem Stokes. fol. 108. a. Universitas Oxoniensis* ab annis triginta habet, et legit

git libros Magistri Ioannis Wiclevi. *Item fol. 109. b. 110. a.* In tota *Vniuersitate Oxoniensi* vix est reperire hominem, qui non ab annis triginta legit, tenet, & studet libros Magistri Ioannis Wiclevi, imò ipsos ad audiendum & legendum suis Scholaribus ordinavit.

41 *Gulielmus Sawtraus* Anglus, Theologus Oxoniensis, contra Antichristi imposturas piè multa docuit. Tandem ab impiis Thomæ Arundeli Archiepiscopi Cantuariensis latronibus & satellitibus captus; per totius anni spacium carcere detentus fuit, donec dignitate Sacerdotali exutus, & ad rogam condemnatus, in firma veritatis confessione occumberet.

William
Sawtre.

Anno Dom. 1400.

Forius in Actis & Monument, Ecclesiast.

42 *Gulielmus Swinderbeius* Anglus, Aulæ Regiæ Oxonii Alumnus, à Ioanne Wiclevo Magistro suo Leicestriæ Concionator ordinatus, aliquandiu à plebe defensus ibidem prædicabat, vel invito Ioanne Lincolnienſi Episcopo. Sed postea Concionator hæreseos incusatus, iudicio stetit, ac palinodiam compulsus cecinit.

William
Swinderbie.

Verun-

Veruntamen aliquātò robustior factus in
assertione divinæ veritatis demùm, *Anno*
Dom. 1401. factus incēdii supplicii succu-
buit, & in campo fabrorum Lōdini mul-
tis spectantibus exustus est.

Foxius in Actis & Mon. Eccl. Tom. 1.

Geffrey
Chaucer.

43 *Galfridus Chaucerus* Anglus, Eques
auratus, Oxonii diu Literis operam de-
dit. Multa scripsit, in quibus Monachorū
otia, missantium multitudinem, horas nō
intellectas, reliquias, peregrinationes, ac
ceremonias falsè ridet: quinimò Pontifi-
cem ipsum Pastore fatuum & Antichri-
stum apertè denunciat. *Claruit anno Dom.*
1402.

Chauc. in Aratoris Narratione, & alibi passim.

Thomas
Occleve.

44 *Thomas Occlevus* Anglus, Oxoni-
ensis Theologus, vir tam bonis discipli-
nis, quàm generis prosapiâ clarus. Ioannis
Wiclevi, & Berengarii Turonensis Archi-
diaconi in religione Doctrinam Oxonii
Scholis defendit publicè. *Claruit anno*
Dom. 1410.

Walsing. in Chron.

William
Thorpe.

45 *Gulielmus Thorpius* Anglus, Regi-
nalis Collegii Oxonii Socius, per 30. &
cō

eo amplius annos cōstantissimus Docto-
ris VViclevi discipulus, cū acerrimē cō-
tra Antichristi sacrificulos disputaret, in
arce Saltwoodēsi noxiali inclusus est car-
ceri, variisq. subiectus tormentis. Tandē
ab Archiepiscopo Cantuariensi Thoma
Arundelio, Romanæ sedis tum temporis
legato, aliisq. pluribus Sacerdotibus iuris
Pontificii ministris examinatus, Veteris,
Noviq. Testimēti Scripturas magno Spi-
ritu defendit, easq. vt fundamentum Do-
ctrinæ, confessionisq. suæ adduxit, et quā
ratione pervenerit ad sinceriores Evan-
gelii doctrinam, docuit. Per hanc Christi-
ani Herois Confessionem incandescens
Archiepiscopus, magnoq. irarum fluctu
æstuans, increpationibus acerrimis in eū
debacchatur, et nisi conceptam opinio-
nem abiiciat, præter Carceris squalorem,
immanissimos alios quosvis cruciatus ei
minatur. Quibus ille nihil territus, Chri-
stum apertē & liberē confitetur. Quare
horrido admodū carceri dēnuō inclusus,
ex Archiepiscopi instinctu, clam ibi, &
miserabili morte extinctus est, *Anno. Do.*

1407.

D

Ludo.

Ludovic. Rabus in 3. Par. de Martyr. Foxius in Act.
& Mon. Eccl. Tom. 1.

46 Inter strenuos Christi Confessores,
celebrantur etiam Oxoniensis Academiae
doctissimi viri, *Laurentius Rufus, Davidus
Sawtrous, Gulielmus Iamseius, Thomas de
Fonte Lucido, Gulielmus Haulamus Iuriscō-
sultus, Radulphus Greenburstus Collegii
Vvicamensis Oxonii Socius, & Ioannes
Scuttus*; qui ob Christianam professionē
gravissimam persecutionem ab Antichri-
sti gregalibus passi sunt. *Clar. A. Dom. 1420.*
Foxius Act. & Mon. Eccl. Tom. 1.

John Olde-
castell.

47 *Ioannes Veteracastrensis* Anglus, E-
ques auratus, Dominus de Cobham; vir
non minus generis nobilitate, quàm do-
ctrinā, prudentiā, alijsq; virtutibus insigni-
ter clarus; Iuvenis Gulielmo Thorpio pi-
ssimo Præceptore Oxonii in Collegio
Reginali usus est. Vir autem, post multas
in sui Principis causa victorias, ac rerum
gestarum triumphos non vulgares, cum a-
liis nobilibus, D. Ioanne Clenboro, D.
Ludovico Clifford, D. Richardo Sturio
D. Thoma Latimero, D. Gulielmo Ne-
villo, D. Ioanne de Monte acuto, familia-
riter

riter se Ioanni VViclevo adiunxit, & piissimis eius consiliis acquievit. Tandē propter Christianæ pietatis studium & cōfessionem apud Archiepiscopum Cantuariensem graviter accusatus, seditionis insinuat. Ad quas criminationes quāvis sufficienter responderit, haud tamen paratas sibi insidias evitare potuit, sed captus ad ignem condemnatur, & Londini in campo S. Ægidii, Antichristo sæviēte, catenis vinctus comburitur fidelis Christi confessor, et beatus Martyr factus, *anno Dom. 1417.*

Ioannes Capgravius Lib. 1. de Nobilibus Henricis, Forius Aët. et Mon. Eccles, Tom. 1.

48 *Ioannes PURVEUS* Anglus, è Collegio Cantuariensi Oxonii Artium Magister; Vir suo seculo celeberrimus, qui, sub præceptore Ioanne VViclevo, iuvenis adhuc Christianæ Religionis studiis utiliter se exercuit. Doctissimos in Apocalypsin scripsit Commentarios, in quibus Papam reprehendit tāquam Antichristum, et Babylonicam Meretricē, cō quòd neglecto DEI verbo, suas humanas traditunculas & nugas doceat, Evangelium, piosq;

John Purvey.

doctores opprimat: item quòd quæstus gratiâ indulgentias excogitaverit, potentiam & splendorem regium sub falso Donationis Constantini nomine ad se traxerit. Enumerat & alia flagitia, erroresq; Papæ et Prælatorû, præcipuè verò, quòd ex mādatis DEI Consilia faciant. Reprehendit vehemēter Papam, quòd se iactet vicarium Christi; item, quòd neget Evangelium ad salutem sine suis decretis et decretalibus sufficere. Hortatur etiam omnes, vt fugiant ex illa Babylone. Addit quoq; complures fuisse ante se, qui illam Spiritualem Babylonein oppugnârint, & suo tempore multos veritatis præcones in carceribus detentos, custoditosq; arctissimè. Fuit & ipse Purvæus in carcere, ac catenis iusuper chalybeis, cùm eos Commentariis scripsit, vt ex decimo et vndecimo eius Scripti Capite apparet. Ait quoq; à Spiritualibus libros contra Papam scriptos abscondi, aboleri & comburi; nec admitti quenquam ad suggestum, qui Papæ non sit addictus; omnes rectè sentientes ad carceres trahi. Sed tamen nihilominus scribi denuò etiam vehemē-
tiora

tiora Scripta contra Papam, quàm fuerūt priora, quæ Papistæ oppresserant. Demū Archiepiscopi Cantuariensis instinctu, clām in carcere sit anguiatus fuit Sanctissimus Christi Martyr, *anno Dom. 1421.*

Purpureus in Comment. in Apocalyp, Balzus Cent.
7. Cap. 30.

49 *Gulielmus Sartorius* Anglus, integerrimæ vitæ Sacerdos, Artium Oxonii Professor, & Theologus doctissimus, quòd Solum DEVM adorandum diceret, Londini in Campo quem vocant fabricorum, in cineres redactus est, *Anno Do. 1422.*

William
Taylour.

Bernardus Lutzenberg in Catalog. Hæretic.

50 Eâdem prorsus fortunâ vsus est *Gulielmus Candidus* Anglus, Wicamentis Collegii Oxonii Socius, qui impuri cœlibatus hypocrisin averfatus, honestam duxit virginē, & strenuè interim in prædicando sacrosancto DEI verbo perrexit, acriter in Romanæ sedis idololatriam, hypocrisin, aliaque flagitia invehens, auribus hominum quotidie inculcabat, non esse peccatorum Remissionem nisi à solo DEO propter Christum. Cœlibatum

William
White.

Papisticum merum Diaboli inventum esse dicebat, Antichristi captivitatem, & à libertate Christiana defectionē ad Sodomisum. Imagines Divorum à Christianorum templis tollendas persuasit, & eorum festa manuum labore celebranda, nec mortuorum ossa putrida debere amplius venerari. Ecclesiam Romanam fictum illam fatuam dixit, cui ob fidei sterilitatem maledixit Dominus: Monachos vinctos & rasos esse Luciferi istius infernalis milites. Sed nec diu, nec impunè hoc ipsi licuit. Et licèt primùm Cantuariæ apud Archiepiscopū ex metu & infirmitate, à veritatis confessione deficeret Anno Dom. 1424. mox tamen in Christo firmior & animosior factus, apertè palàm suam infirmitatem, inconstantiam, & veritatis abnegationē deploravit, tādēmq; ab Episcopo Nordovicensi ad rogum cōdemnatus, Martyrum numero additus est, Anno Dom. 1428.

Foxius in Actis & Mon. Eccles. tom. 1.

Richard
Wiche:

51 Ricardus Wichius Anglus, Wicamensis Collegii Oxonii Socius Theologus, & doctrinā & pietate excellens, cūm
Evange-

Euangelii amore flagraret, cūsq; doctrinam & promoveret, & publicè profiteretur, captus & in noxialē compactus est carcerem: Ex quo cū ad supplicium raptaretur, totus in precibus ad DEVM fundendis, & populum ad poenitentiam adhortando occupatus fuit, tandem superantibus flammis in pace obdormiit,

Anno Dom. 1428.

Foxus in Act. & Mon. Etd. Tom. 1.

52 *Alexander Fabricius Anglus, Collegii Balliolensis Oxonii Socius, vir multa eruditione, & integerrimā vitā clarus, doctissimum conscripsit opus, quod Destructorium vitiorum appellat, in quo Prælatos, Episcopos, & Pastores negligētes, manifestos Christi proditores, iniquos operarios, seductores, fures, mendaces, raptores, oppressores, voluptatum amatores, carnales hypocritas, tyrannos maledictos, atque execrabiles Antichristos, multis Scripturarum ac Doctorum testimoniis demonstrat. Claruit Anno Do. 1429.*

Alexander
Carpenter.

Ex Destructorio vitiorum parte 6. cap. 30. & alibi sæpius.

Petrus Clark

53 *Petrus Clericus* Anglus, liberalium Artium Magister Oxoniensis, eruditus Theologus; cum Thoma Waldeno, sophistico impostore, nebulone pessimo, in publicis Theologorum Scholis Oxonii disputabat per multas quæstiones, De Invocatione Sanctorum Mortuorum, Imaginum cultu ac veneratione, reliquiis, sacrificiis, votis, peregrinationibus, mendicitate, adulterato Dei verbo per Monachos indoctos, & id genus aliis: Ex qua disputatione à Phariseorum tyrannide sibi metuens, in Bohemiam aufugit. Tandem Meldæ, quæ est civitas Galliarum, in ripa Matronæ, complures simul Christiani Antichristicam blasphemiam detestati, peculiarem sibi Verbi Divini præconem hunc Petrum Clericum constituunt, & in opulenti cuiusdam civis Stephani Mangris ædibus convenientes, sinceram Evangelii doctrinam ex eo didicere, & iuxta Christi institutionem Sacramento cœnæ Dominicæ sub utraque specie vti sunt. Quod ubi Magistratui innotuit, Pontificii furere, & ne vel unus elaberetur, summâ ope niti cœperunt. Octavo itaque Sep.

18.
[longè ante lū
theri tempo
ra.]

Septembris, sexaginta duo, partim viri ,
partim foeminae capti, vinctique, & plau-
stris impositi, omni exclusâ misericordiâ,
Parisios abducti sunt. Qui plerique om-
nes per gravia tormēta examinati & ex-
caruificati sunt; & pro reliquis quatuor-
decem viri, quos Antesignanos esse iudi-
cabant, multiplicem Carnificum sævitiam
experti, ad ignem condemnati sunt; alii
partim flagris cæsi, partim in exilium ac-
ti, partim Martyrum supplicii spectatores
esse coacti sunt. Ad locum autem suppli-
cii cū perventum esset, primū Carni-
fex linguam præcidit Petro Clerico, &
Stephano Mangris, qui sanguinem exspu-
entes, nihilominus disertè loquebantur,
& Hymnos cantantes, *DEVM* intentâ
voce prædicabant: quâ eorum generosâ
coelestique lætitiâ, larvata ista Pontificio-
rum turba tantū non in rabiem acta est.
Primū autem laqueo suffocati, deinde
in flammæ coniecti, & in cineres redacti
sunt, *Anno Dom. 1433*. Postridie solenni
cum pompa & faces & sacra alia, cum pu-
tatitio Christi corpore circumtulērunt,
quasi cultus *DEO* mirè gratus in hac
Mar-

Martyrum internecione exhibitus esset. Deinde Doctor quidam Pontificius atrociter in sanctos Martyres invectus, ad salutem necessarium esse clamat, ut omnes credant viros istos, de quibus supplicium sumptum sit, damnatos esse. Imo Deus (blasphemo ore vociferatur) haud esse possit Deus, si istos, quorum corpora cremata sunt, non dānaret. Rabiolus Canis.

Caxtonus in Auctario Polichron. Cap. 19. Fabianus in Chron. Balrus Cent. 7, Cap. 86. Hondorff. in Theat. Hist.

Richard
Flemming.

54 *Ricardus Flemmingus* Anglus, vir pariter & generis nobilitate, et eruditionis excellentiā insignis; cū generosā animi constantiā Evangelicam veritatem Oxonii palām profiteretur & promoveret; in Scholis publicis, cū Nicolao quodam Pontio, Mettonensi Sophistā, veritatis adversario, pias lites habuit. Postea Theologiæ Doctor, & Episcopus Lincolnienſis per Regem Henricum VI. factus, altiūs animo secum perpēdens, quā tistenebris Verbum DEI indies magis magisq; involveretur, & quāta Idololatria in Ecclesiā se immerſisset; facilē animad-
ver-

vertebat nisi initium fieret reformationis
Romæ ab ipso Capite, et inde velut à ver-
tice Aaronis in omnia membra dimana-
ret, omnem frustrà sumi operam. Interim
ex pio zelo doctissimus Præsul Reipubli-
cæ & Ecclesiæ inserviturus magnificum
fundavit Oxonii Collegium, *Lincolni-
se* dictum, annuiscq; redditibus liberaliter
ditavit, in quo sacre docerentur literæ.
Claruit Anno Dom. 1430.

Ex Catalogo Sociorum Mertonens, & ex Archivis
Collegii Lincolniensis Oxon.

.55 *Petrus Pavonius* Britannus, Collegii *Peter Payn,*
qd Omniū Animarū Oxonii vocant So- *sive Peacock*
cius, Ioannes Wiclevi in sincera Evange-
lii doctrina constantissimus sectator; con-
tra Antichristum Romanum quamplu-
rima piè ac fideliter docuit: quapropter
Oxonii miris modis vexatus, coactus est
patriâ profugere, ac se in Bohemiam con-
ferre, vbi Doctrinam Evangelicam sparfit,
quam etiam ad Cōcilium Basiliense cum
aliis Legatus missus, per quinquaginta di-
es strenuè propugnavit. *Claruit An. Dom.*
1438.

Aneas Sylvius in descrip. Europæ. Et Cap. 49. *Hi-*
stor Bohemic.

John Felton

56 *Ioannes Feltonus* Anglus, vulgò Concionator καὶ ἱερόχρηστος dictus, Oxonii Magdalenensis Collegii Socius, & ad D. Magdalenæ extra vias muros Pastor; vir planè pius ac sanctus. Scopus (inquit Lelandus,) ad quem & oculos & animum intentus dirigebat, non alius erat quàm vt Iliacam (Oxoniensem) plebem, Iliacus & ipse frequenti concione à viciis sordibus ad virtutis mundiciem rectè perduceret. Multa piè docuit contra Pontificiorum fastiū & tyrannidem ex Roberti Lincolnienensis libris deprompta. *Claruit An. Dom. 1440.*

Leland. in Catalogo virorum illustrium. Balæus Cent. 8. Cap. 3.

Roger Onley.

57 *Rogerus Onleus* Anglus, liberalium Artium Oxonii Candidatus, ex crebra Wiclevicorum librorū lectione, in mediis Papatus tenebris Christianè sapiebat. Contra vulgi Superstitiones librum edidit doctissimū. Et cum quædam adversus Papatum cum sua Domina D. AEleconora Cobhama fidelissima D. Humfredi Glocestriæ Ducis Coniūge, quæ hunc Onleum à Sacellis habebat, moliretur, perdu-

perduellionis accusatus, Londini cum quibusdam Sociis innocens strāgulatur, *Anno Dom. 1442.* corpusq; eius quadri-fariam dividitur: pijsimā Ducissā in Monam insulam relegatā.

Balzus Cent. 3. Cap. 4.

58 *Humphredus* Glocestriæ Dux, Re- Humphre-
dus Dux
Glocestrie.
gum Anglicorum Henrici quarti filius, quinti frater, ac sexti patruus, Administrator Angliæ supremus: Oxonii iuvenis in Balliolensi Collegio literis operam dedit. Vir postea maturus annis, Evangelii Professoribus impensè favebat, & puram Christianæ Religionis doctrinam palam ipse confessus, ad eandē maiore in modū propagandam, comparatis ex Italia & Gallia veterum librorum Thesauris, Bibliothecam infiniti splendoris Oxonii inchoavit, collocatis codicibus 129. sed selectissimis. Hinc implacabile Episcoporum, aliorumq; odium sibi cōflavit, adeo ut in Buriensi coenobio noctū comprehensus, & in Carcerem trusus, de improvviso sive pulvillo, sive alio modo præfocatus & trucidatus fuerit. *Anno Dom. 1447.*

Balzus Cent. 3. cap. 2.

Philip No-
rise.

59 *Philippus Norrisius* Hibernus, Dublinensis Ecclesiæ Decanus, adepto Oxonii Theologico Magisterio; non poterat homo & prudens & sagax procaces atque impudentes arrogantias, quas indices magis atque magis in Monachorū sectis, sub magno Religionis obtentu, videbat, æquo animo ferre. Idcirco in quotidiana lectione & è suggestu pro cōcionibus per apertas Bibliorum Scripturas, nominabat eos, Antichristos, lupos, latrones, proditores, vulpes, fures, porcos voraces, canes insatiabiles, hypocritas, hæreticos, Mahumeti discipulos, nebulones pessimos, atque ipso Satanâ peiores. Hi illi Gabaonitæ, inquit, sunt, qui Iosua pium Iudicem, callidis huc vsque suis circumvenerunt mendaciis. Ab Antiocho suo Antichristo (Papa sci. Romano) missi loquuntur in dolo pacifica verba. Et, Hi potius essent à Christi fidelium sanctis coetibus projiciendi, quàm vel Arriani, vel Pelagiani, Donatistæ, vel Nestoriani, aut hæreticorum alii quicunque pestilentiores sunt. Hunc tandem, conducto quodam Dominicano, yniversa Frater-

cu;

culorum colluvies, apud Eugenium IV. Rom. Pont. hereseos descrebat; à quo *Philippus* ad generale Concilium appellavit. *Claruit Anno Dom. 1446.*

Baleus Cent. 14. cap. 993

60 *David Boyfus* Britannus, Oxonii in re Theologica sudavit in Collegio Mer-tonensi, cuius Socius aliquando exstitit; Sincerioris religionis cultor fuit sagacissimus, multum abhorrebat à cæcitate atq; tyrannide, quas in sui temporis clero regnare videbat. *Claruit Anno Dom. 1450.*

David
Boyle.

Baleus Cent. 8. cap. 11.

61 *Reginaldus Pavonius* Britannus, Asaphensis primùm, deinde Cicestrensis Episcopus, Oxonii Orialensis Collegii alumnus; Vir excellenti eruditione, et singulari facundiâ præditus. Ad D. Pauli crucem Londini docuit, quòd Christiani præsulis officium præ omnibus aliis sit DEI verbum prædicare; quòd humana ratio non sit præferenda vtriusque Testamenti Scripturis: quòd modernus Sacramentorum usus peior sit usu Legis Naturæ: quòd Episcopi suas admissiones e-
mentes à Pontifice Romano peccent:
quòd

Reginald
Payn, sive
Peacocke.

quòd nullus teneatur credere & obedire
 Ecclesiæ Romanæ determinationi: quòd
 Episcoporum divitiæ sint ex ipsa hæredi-
 tate bona pauperum: quòd Apostoli non
 fecerint Symbolum commune: nec olim
 fuisse in eo Symbolo, quòd Christus ad
 inferna descenderet: quòd non alius Sen-
 sus Scripturæ sacræ tribuendus sit, quàm
 ille primus & genuinus: quòd veterum
 Doctorum auctoritati parum aut nihil
 tribuendum sit: quòd Fratrum mendici-
 tas otiosa & impia sit: quòd non sit neces-
 sarium ad salutem ponere Christi Corpus
 materialiter in Sacramento. Denique,
 quòd Ecclesia militans possit errare in iis
 quæ sunt fidei. Multaque præterea per
 viginti & amplius annos ore ac scriptis
 protulit contra Papatus insaniam. Tan-
 dem à Pseudoepiscopis Antichristi man-
 cipis hæreseos damnatus fuit. *Claruit*
Anno Dom. 1457.

Balæus Cent. 8. cap. 19. ex Tho. Gascoignii Diction-
 nario Theologico.

John Cap-
 grave.

62 *Ioannes Capgrave* Anglus, Oxon.
 Acad. Doctor Theologus, aduersus Præ-
 latorum petulantiam atq; impias tyran-
 nides

nides detonare solitus fuit, dicens: Quòd immodicè suas dilatassent fimbrias, laudè aucupantes apud imperitam multitudinem. Item, quòd non pastores, sed mercenarii lupis exposuissent oves, lac et lanam quærentes, non animas. Hos patriæ prædones appellavit, et malos operarios: ut quibus veritas oneri, jus cõtemtui, crudelitas delectationi fuerit. *Claruit Anno Dom. 1460.*

Balzus Cent. 8. Cap. 1.

63 *Henricus Parkerus* Anglus, Collegii Omnium Animarum Oxonii Socius: Henricus Parker. Londini è Suggestu Paulino concionem habuit, quâ Christi paupertatem humilem superbientibus Prælati obiecit, eorû vehementer improbens ambitionem et fastum; scriptamque, à plebe rogatus, in eorum vituperiû, publici iuris fecit. Hinc incõmoda multa longi carceris et inediae diu pertulit. *Claruit Anno Dom. 1470.*

Leland. in Catalogo virosû illustrium. Balzus Cent. 8. cap. 29.

64 *Ioannes Coletus* Anglus, doctissimus Theologus Oxoniensis, ad D. Pauli Londini Decanus, Publicè & gratis
E Pauli.

Paulinas Epistolas Oxonii enarravit, docens Christum gratis iustificantem: Imagines non adorandas: Episcopos non pascentes gregem esse lupos. Docuit etiam ipse coelebs se nunquam reperisse minus corruptos mores, quàm inter coniugatos. Naturâ ab Episcoporum tyrannide semper abhorruit. Quapropter à suo Præsule Ricardo Iacobi Londinensi Episcopo, duobusque Franciscanis Bricotto & Standicio, hæreseos accusatus fuit: *Claruit Anno. Dom. 1507.*

Balzus Cent. 8. cap. 63.

Thomas
Linacer.

65 *Thomas Linacerus* Anglus, Collegii omnium Animarum Oxonii Socius, Medicorû sui temporis facilè Princeps: cùm homo provectâ admodum, inclinâtâq; ætate, vicinus morti iam esset, in Sacerdotum numerû cooptari voluit; cùmque iam tum Novum Testamentum primò in manus cepisset, & ex eo aliquot Matthæi Capita, quintum, sextum, septimûmque perlegisset, abiecto iterum quantum potuit totis viribus libro, iurasse fertur, aut hoc non fuisse Evangelium, aut nos non esse Christianos. Hoc eius factû haud

haud laudandum existimo ; sed proculdubio perspiciebat vir prudens & sagax, quàm toto, quòd aiunt, coelo dissideret vita & praxis Cleri, imò totius Ecclesiæ Pontificiæ ab institutis & præceptis sanctissimis D. IESV CHRISTI Servatoris nostri in Evangelio patefactis. *Obijt dierv plenus Anno Dom. 1524.*

Ioannes Checus Lib. de pronuntiatione Lingue Græcz.

66 *Ioannes Sylvius* Anglus, iuvenis & *John Frith*, formâ & ingenio elegantissimus. Hunc ob raras animi dotes, inter primos Cardinalis Eboracensis Thomas Wolseius trāstulit è Collegio Regio, quod est Cantabrigiæ, ad suū novum quod Oxonij fundârat, vt disciplinas illic profiteretur ingenuas; quod ille in ætate adhuc tenera mirificè & summa cum laude præstitit. Istū postea Gulielmus Tindalus, non aliter quàm Timotheum Paulus, in ministerij locium adoptans, hortabatur vt adversus Iudaicas ineptias, Papistarumq; Gentiliū superstitiones, quæ essent Christianæ fidei, cum eo vnà doceret. Parebat illicò Sylvius, simûlq; promovebat Ecclesiæ purioris

ris Causam, contra fucatas & frigidas hypocritarum Rossensis & Mori rationes. Tandem verò ab Antichristi & Diaboli ministris Pseudoepiscopis, ad ignes damnatus, Londini in Campo fahorum exustus fuit, *An. Dom. 1533. ætatisq; sue An. 26.*

Balzus Cent. 8. Cap. 71. Ioannes Foxius in Actis & Monument. Ecclesiast, Tom. 2.

William.
Tindale.

67 *Gulielmus Tindalus* Angelus, Oxonij diu literis incubuit, vir eruditione, fide, ac vitæ innocentia clarissimus. Meretricis Magnæ, fornicationum Matris, Pontificiæ scilicet Ecclesiæ, sceditatem ita aperuit, ac turpitudinem revelavit, editis aliquot libris, ut tantæ impietatis regnum in Anglia corrueret. Nemo veterum Scriptorumlympidiùs Christum docuit, nemo Antichristi fallacias apertius detexit, S. S. Bibliorum codicem in vernaculâ linguâ eruditè transtulit. Vilsfordiæ tandem in Brabantia, Lovaniensium Rabbinorû tyrannide, invictus Christi Martyr, ut aurum, in igne probatus occubuit, *An. Dom. 1535.*

Balzus Cent. 8. Cap. 72, Foxius Act. & Mon. Eccel. Tom. 2.

John Phil.
pot.

68 *Ioannes Philpotus* Angelus, Wicamensis

sis Collegii Oxonii alumnus: Vir tam no-
 bili prosapia, quàm multiplicitate eruditione
 illustris; Hæbraicè, Græcè, & Latinè peri-
 tissimus. ab Edwardo VI. Anglorū Re-
 ge Archidiaconus Wintoniensis desig-
 natus, vniversa idola alabastrica, lignea,
 lapidea, panacea, cum suis altaribus, pyxi-
 diculis, thecis, tabernaculis, exorcismis &
 oleis, quæ relicta erant, ex templis eiecit,
 & incendit. Nolebat vir sanctissimus his
 Antichristi ineptiis ac Satanæ sordibus,
 puram Christi doctrinam & religionem
 deinceps contaminari, ne sibi cum impiis
 vlla pars esset. Temporibus autem Mari-
 anis constantissimus Veritatis Evangelicę
 professor ad Papismū redire noluit. Hinc
 vel decem quosvis ex vniversa Pontifici-
 orum colluvie fortissimos athletas, in cer-
 tamen evocavit, qui cum ipso in causa re-
 ligionis dimicarent. At verò, Pōtificii, suis
 viribus dissidentes, cum viro doctissimo
 sermonem ingredi noluerunt: sed novum
 intendunt arietem, aliam aggrediuntur vi-
 am; Hæreseos Philpotum accusant; Lon-
 dinum is accersitur, in vincula coniecitur,
 & ad ignem damnatur: quod supplicium

contra cano-
 nes in Angli-
 aevissimè
 receptos.

plenus spei & fiduciæ intrepido animo
sustinuit, *Anno Dom. 1555.*

Balzus Cæc. 8. Cap. 89. Foxius Tom. 2. Act. &
Mon. Ecclesiast.

Quid reliquos commemorem, qui
sub crassissima errorum Pontificiorum ca-
ligine Papatum oppugnârunt? Qui Pa-
pam Romanum, aut explicite *Antichristum*
nominârunt, aut qui Pontificem ita de-
scripserunt, ut hoc ipsum per infallibilem
Consequentiam inde inferri queat?

Hi sunt præclarissimi illi Ecclesiæ
Christi Doctores, quorum operâ et indu-
striâ *Bohemia, Germania, & cæteræ* demum
Christiani orbis regiones Antichristi fa-
stum et errores intelligere, & Evangelii
veritatem quasi postliminio recipere &
amplexari cœperunt. Hi Patres, Maiores
& Præceptores nostri fuerunt, qui viâ,
Scriptis, & sanguine nostram religionem
consignârunt: qui Lampadem cœlestem,
veluti per manus tradentes, hanc nobis
Evangelii optatissimam lucem, & Christi
notitiam pepererunt. Horum nos obse-
quentissimi filii, Christianam professio-
nem, constantiam, integerrimam vitam,
&

& præclaras virtutes liberè confitemur,
admiramur, imitamur, aliis proponimus,
& docemus.

Cæterum Papicolæ semper meros &
noxios impostores egerūt, novas religio-
nes sparserunt, & in Academiā hanc cō-
tra piissimos Patrum nostrorum conatus
Antichristianismum introduxerūt. Maxi-
mè verò Papa, furens tyrannus, Pseudo-
prophetæ & Antichristi opus facere per-
gens, impias doctrinas cum fide in Chri-
stumpugnantes, & exitiales constitutio-
nes suas non minùs religiōse retinendas
& observandas vult, atq; ipsamet DE I
mandata. Sanctissimos Patres & Maiores
nostros, qui Gloriam DEI & purum E-
vangelium Christi prædicarunt, crudelis-
simè enecavit, nullo genere violentiæ &
iniuste tyrannidis non sæviens in illos. At
iam verò, per DEI gratiam, tempus iræ
completum est, & Pax Ecclesiæ Christi in
hac Academia concessa. O nos æternim
felices, & verè DEI filios, qui extra Anti-
christiani Regni sepimenta, intra veram
Christi Ecclesiam salutari eius Spiritu di-
ci eminus dūtaxat immanitatem & hor-
rendas

rendas Romani Antichristi blasphemias
cernimus & execramur!

Quod reliquum est, Illustriss. Honora-
tiss. Ornatiss. Clariss. Patres ac Fratres in
Christo summè colendi, dignos Patribus
& Maioribus nostris Filios ac Discipulos
nosmet præbeamus. Hæc nobis cura po-
tissimum incumbat, hæc voluptas sit vni-
ca, ut D. IESVM CHRISTVM Impe-
ratorem, Vindicem, Servatorem nostrum
penitiùs cognoscamus, cognitum cele-
bremus, celebratum amemus, amatum i-
mitemur, imitantes ipso fruamur, fru-
entes in omnem æternitatem saturemur.

DEVS OPT. MAX. & Dominus no-
ster IESVS CHRISTVS, Ecclesiæ suæ
Regniq; pomœria dilatet, Evangelii sui
cursum felicissimè promoveat, & Anti-
christum Romanum luce refulgentis E-
vangelii pridem revelatum, & in pluri-
morum cordibus occisum, cum perditis-
sima Synagoga eius Papana Ecclesia, ma-
gis magisque compescat, coërceat, conficiat,
& citò per adventum suum aboleat
penitè; vos interim auctiori sancti sui spi-
ritus mensurâ dignetur, Sapientiam vo-
bis

bis & constantiam, quantâ nunc, si vnquã
alias opus est, tribuat; Vestris denique
sanctis studiis & laboribus quàm locu-
pletissimè benedicat. Per scriptum O X-

ONII, ex Aula B. Maria, Anno

Epocha Christiana 1604. Die 1.

Novemb. Styl. vet.

*VV. Cels. Honor. &
DD.*

*additissimus
Alumnus*

Gabriel Pouclus.

Doctissimis,
Prudentissimisque, Vi-
ris, Pontificis Romani et Pa-
panæ Ecclesiæ acerrimis propug-
natoribus, Loiolanæ factionis blas-
phemis Monachis, Veritatis
Scientiam et Consci-
entiam.

PArcite, quæso, Viri Fra-
tres, si quid duriusculè loqui videar, cum
vos **BLASPHEMOS MONACHOS**
nuncupem: hoc enim nec calumniandi, nec ma-
ledicendi studio factum putetis velim; (quan-
doquidem à sanctissimo & incommunicabili
Salvatoris nomine vos denominare mihi re-
ligio sit,) sed ut simpliciter rem ita ut est de-
scribam.

At

At verò ne vos diutius detineam : Cùm de nupero Ratisponensi Colloquio libros v. trinq; editos sedulo ac attentè quidem xpiis & p. p. perlegissem, statim deprehendi Monachorum in causa perdisa dissidentia certissima signa & testimonia.

Primò enim animadverti insolentes apud Hereticos de futuro Colloquio spargi sermones, quòd sci. Colloquium sit convenientissimū medium ad extirpandam Evangelicorum (orthodoxam) religionem : quòd nulla alia spes reliqua sit Germaniam reducendi ad Pontificiam haresin, Veterem catholicam religionem, vocitatis vos Loiolani heretici.

Hinc sequebantur immanes ista & plusquā Goliathica provocationes, semel iterumq; repetita, & verborum contumelijs exasperata; quòd iactitabāt Loiolani agyta, Si Prædicātes (ita enim verè Orthodoxos solent appellare Missificantes Monachi) sint cordati viri; si quid vel animi vel fiduciæ istis insit, in publicum prodeant, congregiantur, & pedem contrā ferant. Deum immortalem! quàm insolentes, quàm domini, quàm reges iam tum ante conspectum fuerunt blasphemia Societatis Hæretici Minitabantur se velle Ortho-

Orthodoxos, tanquam rudes ex infima classe Scholasticos excipere, ac primo statim congressu totis castris exuere, atq; adeò VIVOS CAPERE.

Sed quid tandem? quomodo se in ipso Colloquio gesserunt? An unus administrant fœdissimè, in volumine Bibliorum planè hospites fuerunt, & in ijs tractandis, quæ ab Evangelicis afferebatur ad prodigiũ usq; absurdi: quin verò stupendis absurditatibus, blasphemijsq; in Spiritum Sanctum horrendis, coram uniuersa Ecclesia sese prostituerunt turpissimè. Si quando animadvertebant argumenta sua iugulatũ iri S. Scripturæ testimonijs, mirum est quantum perè consternati fuerint miseri, ita planè, ut quò se verterint nescirent. Vix audito S. Scripturæ nomine, animis suspensi clamabant illico, Nihil ad rem, nihil ad rem, & postulabant, ut responderent Orthodoxi in forma, in forma, in forma: ex Scriptura enim responsiones confirmare, Monachis est absq; forma respondere. Cum etiam opponerent Orthodoxi, & S. Scriptura certissima testimonia afferrent: Hæretici quasi fulmine cælitus tacti, attoniti hærebant, sibiq; metuebant vehementissimè: & ne nihil omninò agere, aut penitus obmutescere vide-

videretur, ut fucum facerent auditoribus, Ad formam, ad formam, ad formam strenuè clamitabāt Lucifuga, vel ad rāim, vsq; . Sed quæ (malū) & qualis hac tam formosa, tamq; Monachis adamata forma est? Ista scilicet, quam suis celoribus ad perpetuam rei memoriam, ex ipso Protocollo, huc contemplanaam referre, & in honorē Loiolani gregis immortalitati consecrare lubet. Protocol. Laving. Sess. 12. pag. 354. lin. 1. & Protocol. Monach. Sess. 12. fol. 132. b. lin. 1.

Qui negat articulum fidei aliquem, is solum est hæreticus.

Sed hæreticus est, qui negat Tobiam habuisse canem.

Ergo Sequitur esse articulū fidei, quòd Tobias canem habuerit.

Hac ista est, vel ipsā Venere venustior, & Thaide comptior Loiolana forma. Quid? an non in cudendis Argumentis, vel pueris se deridēdos proponunt Monachi, quantumvis personatā & meretriciā suā formā turgidi? Quia de Materia veritate & copia in suis cōscientijs desperārant, ad solam Formam se receperunt, ut quoquo modo perstringant hominum oculos, ne videant quā in rebus ipsis

Blas-

Blasphemi Monachi & miseri sint; & miserabiles; & pauperes, & caci, & nudi.

Huius miseria sua probè conscij, quamlibet captabant ansam Colloquij abrumpendi: iam enim querulabantur infrugiferum esse cum Evangelicis disputare. Hinc igitur cum duæ adhuc argumentorum classes restarent, quibus Monachi probare debebant, I. Suam Pontificiam esse verā illam Catholicā Christi Ecclesiam: II. Pontificem Romanum esse omnium controversiarum Religionis Iudicem: quòd in Sessione undecima ab Evangelicis, id flagitantibus & urgentibus Blasphemis Monachis, Papa necessario dictus fuit Antichristus; Sessione demum decimā-quartā protestationem interponi curāmus, ut hoc saltem prætectu disputationi publica, in qua se nihil hactenùs obtinuisse, neque deinceps quicquam lucrifacturos videbant, finem imponerent: simulque praeaverent, ne in illustrissimorum Principum conspectu, Pontificiū Romanorū scelera, & Ecclesiæ Papana fraudes detegerentur.

Quid autem utilitatis alijs attulerit hoc Colloquium, meum iudicare non est: hoc equidem palam testor, me sci. multiplicē usum & fructum

fructum ex illo percepisse: Ex hoc enim nominatissima Ratisponensi Colloquio intelligo de tractam Loiolanis Monachus leoninam, in qua se abdiderant; Intelligo detectam illorum extremam impietatem & inconstantiam per enormes blalphemias, absurditates, ~~capadexa~~, antilogias, & contradictiones frequentissimas: Intelligo summam Monachorum diffidentiam agnoscentium se in ceteris Religionis Pontificiae articulis S. Scripturae fundamentis minimè miti. Denique, ex hoc Colloquio intelligo planissimè quâ parte laboret Pont. Ecclesia, eâ nimirum, quâ se maximè ostentare solet.

Hæc Monachorum in peratissima causa notoria & stupenda diffidentia, & scdisissima tergiversatio, & mihi etiam, quamvis Tiro-
ni, & quantumvis Iuveni, animum addidis,
vel totum invadendi & oppugnandi, fortassis etiam & expugnandi (quod DEVS dederit) Papatum. Quem in finem Theles De Pontifice Romano, ac De Pontificia Ecclesia conscripsi, in quibus, multis argumentis, Papam nequissimum istum Antichristum, & Pontificiam Ecclesiam nefariam Antichristi Synagogam, vel ~~aito duxit~~ ita manifestum feci, ut refractarium hominem oporteat esse planè

planè vel mentis excacata, qui, quid in his controversiis ceriò tenendum sit, non intelligat, vel deplorata improbitatis, qui veritatem ita evidenter ostensam tamque ad oculum demonstratam, intelligere nolit.

Iam verò, cum videam vos, Blasphemi Monachi, Papalis Dignitatis institores, assertoresque strenuos, & Papana Ecclesia columnas ac fulcra, ut putamini, maximè idonea: homines sanè literis, disputandique peritià ut plurimum instructos, alioquin mirè hypocriticos, nec non in Papana Synagoga gratiam ad quævis flagitia perpetranda, ad quosvis labores tolerandos, paratissimos; prætermittere non potui, quin vobis, pro arbitrio, hæc Theſes examinandas proponerem, præsertim cum intelligam hoc institutum, hunc finem & scopum vestra universa Societati propositam, ut quos verus DEI amor, & sua salutis cura à venenatis uberibus novercalis Pōificia Ecclesie abstraxit, hos canonica obedientia, & Papali perfectioni restituere, hoc est, in Ægyptum reducere, impense incumbatis. Proh Cyclopicum ausum! proh vestram fidem, frontemque, Monachi! At per DEVM immortalem, si vestrum non misereamini, misereamini

ad blasphemos Monachos. 63

ni saltem populi Christiani, praesertim rudium
& simplicium hominum, quos varijs fraudi-
bus vestris capitis, haereticiq; imposturis irre-
titos tenetis.

In quorum gratiam, ut quam vestrâ im-
portunâ garrulitate sint miserè dementati,
vel tandem agnoscant; Ego GABRIEL POU-
ELVS ORDOVICES BRITANNVS, indig-
nus D. IESV CHRISTI Discipulus, solam
fratrum meorum salutem, sanctè DEVM te-
stos, trophaeum victoria mihi proponens, DEI
OPT. MAX. praesidio, & Causa bonitate fre-
tus, omnibus vobis & singulis quotquot estis,
qui vosmetipsos D. IESV Socios, blasphe-
mo ore & inaudita insolentiâ appellatis, (quâ-
vis forsitan à Golijs sim ut puer habitus des-
pectui) gravissimam hanc intento litem.

Plurima orthodoxè scripserunt clariss.
Praeceptores & Fratres nostri in Pontificem
Romanum & Pontificiam Synagogam, qui-
bus nunquam responsum fuit à Papanis Do-
ctorculis: imò quâvis isti ad id à viris doctis-
simis. D. D. Laurëtio Humfredo, Regio Pro-
fessore in Academia Oxoniensi, (Iesuitismi
Part. I. in Epist. ad Comitem Leicestriae
Oxon. Cancellar.) illustrissimo Domino. D.

E

Ples

Plessao. (Tract. de Eccles. in præfat. ad Lectorem.) *D.D. Ioanne Rainoldo*, præceptore meo reverendissimo (Thes. de Sacra Scriptura & Eccles. anno 1580. edit. in Præfat. ad Academiam Oxoniens.) *D.D. Matthæo Sullivio Decano Exoniensi* (in sua Provocat. & alibi sæpius:) & alijs quamplurimis, amanter & fraternè fuerint invitati, tamen animum ita obfirmarunt Papicola, adeò ut ne unus quidem in arenam descendere, & perditissimam causam Pontificiam defendere ausus fuerit. Ex horum ut & aliorum Ecclesie luminum florentissimis pratis selectiores quosdam flores decerpsi, quos methodicè contextos & in amanum fasciculum singulari studio contractos vobis olfaciendos exhibere decrevi. Quare, si audetis, o *Loiolani Monachi*, vos compello, calamo crimina hac à vestro Pontifice, à vestra Ecclesia propulsate. Agite, agite, inquam, si viri sitis, disputationis aleam subite; si creditis vestræ Religionis placita solidè examinata consistere posse, ea iam defendite. Pontificem Sponsam, & Pontificiã Synagogam Sponsam eius, patrem & matrem vestrã, miserè laborantes, opẽ q̃ vestrã flebiliter implorantes propugnate & tuemini fortiter.

Vos,

ad blasphemos Monachos. 67

*Vos, qui Ecclesiam, Ecclesiam, strennè
clamatis, qui sub Ecclesia involucro &
auctoritate fundos & feuda vestra possidetis :
vos, qui Ecclesie nomine omnia coloratis, quia
sub hac larva apud incredulos & ignavos, qui
ingenium & iudicium proprium adhibere &
exercere nolunt, quidlibet obtinere potestis.
Vos, inquam, qui Ecclesie insignia usurpatis,
& nomen prætenditis, (sed pro vobis ipsis con-
tenditis, non pro vera Ecclesia & veritate ca-
tholica (non pro hominū salute,) ne fugitate,
nec onus in alios rejicite : Sed vosmetipsos po-
tius egregios Pontificis satellites, & sortes ma-
tris Ecclesie Papanæ milites exhibete. Nullam
partem Libri mei omittite, sed contextum in-
tegrum vestræ Responsioni intexite, quò om-
nes videant quid, quo modo refellatur. In
forma, in forma, in forma, inquam respen-
dete, (quid enim declamatoriū opus est loqua-
citate?) idque quoniam in hac questione nihil
certi ex patribus colligi potest, (quod & vester
Achilles Bellarminus fatetur,) ex SOLA
Sacra Scriptura. Arma enim, Religionis Con-
troversias tractantibus, sola debent esse sacra
Scriptura, omnis veritatis fons, gladius ille
clypeusque Verbi, turris illa Davidis, ex qua*

68 Compellatio Auctoris &c.

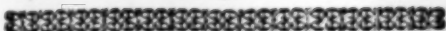
mille pendent clypei, omnisque armatura fortis-
um, funda illa ac teretes torrentis lapides, qui-
bus David Goliath superbum istum Philista-
um prostravit. Et si quid præterea, quod obij-
ciatis, habetis. Syllogismorum nexibus omnia
inserite. idem & ego per DEI gratiam, præsti-
tero. Agatis modè sè ac placide, & efficiam ne
me vincatis.

Hæc, amantissimi Fratres, ex maiore quo-
dam, ardentiorique salutis vestra desiderio, &
animo in obsequia vestra promptissimo prose-
cûta; nullo fûco, nullo supercilio, nulla aut sapi-
entia propria aut eloquentia (quæ in me nulla
est) fiducia; sed bonâ conscientia, & sincero cors
de, glorie DEI Pacisque Ecclesiæ cupidissimo,
simplicius forsitan & verius, quàm prudentius
scripta, equi (quæso) bonique consulatis. Vale-
te, & Antichristianismum eiurate, ut
valeatis.

(. .)

S. LVTHERVVS.

Non potest is Salutem consequi, qui
non ex toto corde Antichristum
& Papatum oderit.

THESES

Theologico-Scholasticæ
DE
ANTICHRISTO;

Quas *καὶ* Θειῶν,

*Sub D. IESV CHRISTI, DEI
OPT. MAX. &*

Reverendi Viri, D. THOMÆ
HOLLANDI, S. Theol. Doct. &
in florentissima Vniversitate OXONIENSI

Professoris Regii, præsidio,
publicè ventilâdas
proposuit

GABRIEL POWELVS

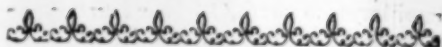
Ordovices Britannus;

*Pro impetrandâ Laureâ in sacra
Theologia.*

Anno CIO. IDC. IV.
F 3

AD DEVM OPT. MAX.
Auctoris Votum.

QUot, Domine DEUS, quot, inquam, hodie
sunt, qui pro Antichristo, adversario tuo,
& secleratisi à Babylone, contra D. IESUM
CHRISTUM unigenitum tuum Filium, di-
lectamq; illam sanguine eius acquisitam Ecclesiam,
& eternam Veritatem tuam pugnant! Proh dolor!
Totus ferè mundus Bestiam admiratur & adorat,
& tuà cum Filio perditionis eternum vapulaturus
in perniciem ruit. Exsurge DEUS, indica Cau-
sam tuam, hanc sustentem sustine, ama, fove, ro-
bora, tege, protege. Scis enim quod non meà, quæ
nulla est, sed tuà cõsisus Virtute, Ego tantillus tan-
tam aggredior Causam, tantosq; Adversarios. Inde,
quæso, huic libellulo, quem pro mensura vegetantis
tui in me Spiritus edidi, Virtutem tuam, quã sufful-
ciantur infirmi, corroborentur fluctuantes, confir-
mentur intelligentes, & in viam revocentur ignorā-
tes, ut ad multorum proficiat eternam salutem: ne
vel à porcis conculcatus, vel à canibus laceratus in-
utiliter pereat. Atq; si a multorum millium salvata
Anime te æternum PATREM, cum æterno tuo
FILIO, & æterno utriusq; SPIRITU, in tri-
bus Personis unum æternum, immortalem & solum
sapientem DEVM æternum
laudabunt. Amen.

DISPUTATIONVM
Theologicarum & Scho-
lasticarum

LIBER I.

De Antichristo.

*Antichristi acceptiones,
definitio, ac partes.*

CAPVT I.

PERDIFFICILEM sa-
nè, nec non discrimi-
nis plenam aggredi-
or provinciam, vt
PONTIFICEM RO-
MANVM, qui se (a)
Christi vicarium, (b)
Petri successorè, (c)
Episcoporum prinçipem, (d) Regum regem,
Dominantium Dominum, (e) Patrum pa-
trem, (f) Senum baculum, Cæcorum oculû,
Mutorum linguam, Scelerum ultorem, (g)
Pauperum advocatum, Viduarum iudicem,

Pontificis
Rom. Elogia,
Commentaria

Ver.

Pupillorum tutorem, Oppressorum refugium, Misericordiarum spem: Denique; (b) Ecclesie fundamentum, (c) caput, (d) sponsum, Magistrum fidei, Oraculum religionis, (e) Formam iustitie, Speculum sanctimonie; imò (m) DEVM inter homines, & (n) CHRISTVM Domini profitetur: Eum ego ipsissimum esse ANTICHRISTVM Dei hostem, Christi perduellem, Religionis adversarium, Hæresicos antistitem, Ecclesie parricidam, Pacis turbatorem, Sentinam impietatis, Mancipium Diaboli immotis fundamentis sacrarum litterarum, & indubiis Prophetarum, Apostolorumque vaticiniis cum evētis collatis doceam, defendam, demonstram.

(a) Extrav. Joh. 22, tit. 11. De Sentent. Excommunic. c. 1. Cum ad sacrosanctam (b) Extr. Jo. 22. ibid. Aquipont. in Disput. de Antichristo contra D. Shonjura, in Confut. Theol. 88. pag. 212. (c) Dist. 96. c. 14. Constantinus. (d) Isidor. Mosconius Lib. 1. de Maiestate milit. int. Eccles. part. 1. Cap. 1. pag. 26. A. (e) Moscon. ibid. pag. 22. C. Aquipont. in Disput. de Antichristo in Cont. theol. 43. pag. 28. (f) Moscon. lib. 1. de Maiestate milit. Eccles. part. 1. cap. 1. pag. 26. A. (g) Moscon. ibid. cap. 4. pag. 100. C. (h) Io. Molan. in Comp. Theolog. Pract. Tract. 5. cap. 29. Concl. 2. Theol. 2. Bellarm. lib. 2. de Concil. cap. 17. & lib. 2. de Pontif. Rom. cap. 31. (i) Extrav. Com. lib. 1. tit. 8. De Maiestate & Obed. c. 1. Vnam sanctam. (k) Sext. Decr. li. 1. tit. 23. De Immunitat. Eccles. c. 4. Quoniam. Nos iustitiam. Moscon. li. 1. de Maiestate milit. Eccles. part. 1. cap. 1. pag. 25. B. (l) Moscon. lib. 1. de Maiestate milit. Eccles. cap. 4. pag. 100. C. (m) Dist. 96. c. 7. Satis evidenter. Gloss. sub finem Extrav. Jo. 22. tit. 14. De Verbor. significat. c. 4. Cum inter nonnullos, in Verb. Declaramus. Sciplet. in Princ. fid. doct. in Prefat. ad Greg. XIII. (n) Moscon. li. 1. de Maiestate milit. Eccles. part. 1. cap. 4. pag. 100. C.

3 Agam igitur, ut veritatis studiosus, nō
Tul.

Tullianis pigmentis, sed sacrarum literarū testimonijs, (quādoquidem vero verius sit, descriptum esse in sacra Scriptura Antichristū, verissimis, certissimisque notis, ut nulum extra scripturas Antichristū fingamus) ac brevitati studebo, quæ res verbis æquet. Primū itaque QUID sit Antichristus: Deinde QVIS sit, *οὗτος ἐστὶν* docebo.

3 Antichristi nomen dupliciter sumitur in sacris literis, *Communiter & Proprie*.

Antichristus
dupliciter in-
uitur.
Communiter,

4 *Communiter & generatim* is Antichristus est, qui (a) Doctrinæ Christi, cuius se sectatorem profitetur, quoquo modo adversatur. Huius generis, sunt omnes Hæretici, qui inde ab Apostolorum temporibus existere, atque etiamnum existunt, qui vel personā, vel officium Christi oppugnant.

(a) 1. Ioh. 2. 18. 22, 1. Ioh. 4. 3. 2. Ioh. vers. 7.

5 Antichristus *proprie dictus*, est Regnum, *Proprie*, quod Christi regno contrarium est, cuius Caput per *οὗτος ἐστὶν* mēbri magnū Antichristum dicimus.

6 Sic enim Scriptura sacra quando de Antichristo verba facit, Nunc regnum totū corpusque designat, ut cū Paulus ait, (a) *Nisi venerit defectio prius*. Et (b) *Nunc peragitur mysterium iniquitatis*. Quod etiam significatur per (c) Bestiam illam trucem, & per (d) Babylonem, item per (e) aquas multas: Nunc
vnum

unum quendam in hoc regno summum & præcipuum proponit, ex quo totum nequitie corpus pendeat: ut quando scribit, (f) *Seſe efferens & opponens adverſus quicquid dicitur DEVS aut Numen, & præſeferens ſe eſſe Deum:* poſſunt hæc non de toto corpore, ſed de Capite intelligi. Hinc etiam Antichriſtus dicitur, (g) *Homo peccati*, (h) *Filius perditionis*, &c. Sed iam qualis ſit hic ὁ ἀντίχριστος videamus.

(a) 2. Theſ. 2. 3. (b) 1. Theſ. 2. 7. (c) Apoc. 13. 11. (d) Apoc. 18. 2. (e) Apoc. 17. 1. (f) 2. Theſ. 2. 4. (g) 2. 1. Theſ. 2. 3. (h) 2. 1. Theſ. 2. 3.

Antichriſti
deſcriptio.

7 Antichriſtus eſt (a) *Homo regnum exercens*, (b) *ſedens in Eccleſia Romana*, inchoans dominatum ſuum exercere (c) *collabente Romani imperii dignitate*, (d) *Spiritualẽ & civilem gladium*, quo in Eccleſiam dominetur, uſurpans: qui cùm (e) *Chriſti loco ſe eſſe gloriatur*, tum ipſum (f) *Dei nomen*, & alia quæ ſolius Dei ſunt ſibi vendicat, tum ſe ſupra (g) *Deum extollit*, (h) *Maiorum ſuorum doctrinam contemnens*; non modò ſupra (i) *Reges terræ*; (k) *Exlex proprio arbitrio leges figens & refigens*, regnũ uſurpat; exiſtens (l) *Apoſtata*, (m) *Idololatra*, (n) *Blafphemus* (o) *Hæreticus*, (p) *Hypocrita*, (q) *miracula quidem faciens*, ſed tamen fallacia, (r) *cœlebs etiam*, quamvis impuriſſimus Scortator, (s) *prohibens contrahere matrimonium*, iubensq; abſtinere à cibis quos

quos Deus creavit, (r) Avarus & Simoniacus, suos tamen (v) gloria augeñs, & dominatores in terra constituens quibus (x) characterem suum imprimit, (y) Sanctos Dei accerrimè oppugnans, & horrendis inauditisque suppliciis afficiens, postremis mundi temporibus (z) retegetur & floccifiet, ita ut nemo merces eius emat amplius, donec ipso demùm adventu Domini (a) penitus aboleatur.

(a) 1. Theß. 3. 1. Apocal. 17. 1. 2. (b) 2. Theß. 2. 4. Dñ. 11. 45. Apo. 17. 9. (c) Apoc. 17. 9. (d) Apoc. 13. 11. (e) Math. 24. 24. Ioh. 5. 41. (f) 2. Theß. 2. 4. (g) 2. Theß. 2. 1. 4. (h) Dan. 11. 37. (i) Apo. 17. 12. 17. (j) Dan. 11. 36. (k) 2. Theß. 2. 1. (l) Dan. 11. 38. (m) Dan. 7. 20. 25. Apo. 17. 1. (n) 1. Tim. 4. 16 Apo. 16. 14. (p) Apoc. 13. 11. Apoc. 17. 5. (q) Math. 24. 24. 2. Theß. 2. 9. (r) Dan. 11. 37. 1. Pet. 2. 14 (s) 1. Tim. 4. 1. (t) 1. Pet. 2. 3. Apoc. 13. 16. 27. (u) Dan. 11. 39. Apoc. 18. 2. (x) Apoc. 13. 16. 17. (y) Apoc. 13. 15. Apoc. 17. 6. (z) 2. Theß. 2. 1. 3. (a) 2. Theß. 2. 8. Apoc. 19. 20. Apoc. 20. 10.

8 Antichristi Partes, seu species, sunt, I. Antichristi partes.

(a) Myſterium iniquitatis, seu *Antichristus Nascens*: Talis fuit à tēporibus Apostolorū, *Antichr.*
Nascens.

vlque ad tempus Phocæ Imp. ad annū Domini circiter 607. II, *Antichristus Regnans*, *Antichr.*
Regnans.

Talis fuit, postquam à Phocæ Antichristus declaratus fuit, Oecumenicus Episcopus, vlque ad revelationem, quæ facta est Anno Domini, 1517. III. *Antichristus Revelatus*, *Antichr.*
Revelatus.

Talis est ab anno Dom. 1517. vlque ad secundum adventum Domini. IIII. *Antichristus Absolvens*, *Antichr.*
Absolvens.

(b) *Deſtructus*, & abſolitus, qualis erit sub adventum

ventum Domini.

(a) 2. Thess. 2. 7. (b) 2. Thess. 2. 8. Apoc. 19. 20. Apoc. 13. 18.

*Sic fuit Definitio, & Partes Antichristi:
Sequuntur Causæ eiusdem.*

*Antichristi Causæ. Ac primò, De
Causa Efficiente.*

CAPVT II.

Causa Effici-
ens Antichr.

1. Principalis

CAUS A Efficiens Antichristi du-
plex est, *Principalis*, & *Adiuuans*.
2 *Causa* Efficiens *Principalis*, est
ipse Satanæ sive (a) Draco, cui
Deus ob peccata nostra frena laxavit: Sic e-
nim Paulus ait, (b) *Cuius aduētus est ex efficaci-
tate Satana, cum omni potentia &c.* & alibi dicit,
Spiritus impostores (c) *doctrinam demoniarum*
asserturos.

(a) Apoc. 13. 4 (b) 2. Thess. 2. 9. (c) 1. Timoth. 4. 1.

2. *Adiuuans.*

3 *Adiuuans Causa* fuerunt, I. ignavi, in-
docti, superstitiosi, avari, mendaces, & ambi-
tiosi Doctores Ecclesiæ, inter quos Romani
Episcopi primum locum omni iure tenent.
4 II. Impij, aut fascinati Monarchæ, qui
deliro Meretricis Babylonice philtro planè
dementa-

dementati, Antichristi statum sivè confirmarunt, sivè auxerunt, Inter quos summum locum obtinet Phocas parricida, quem primum Antichristo primatum super reliquas Ecclesias contulisse atque stabilivisse Historiz testantur.

5 *Causa αἰσχυρμένη* impellens Antichristum ad eam confusionem, fuerunt cupiditas, libido regnandi more huius mudi, (ctiam si Christus doceat (a) regnum suum non esse de hoc mudo,) & libertas ac immunitas faciendi quæ vellet: Nam prius Monarchæ censores erant Ecclesiasticorum, & in ipsorum flagitia graviter animadvertabant, sed postea cò vsque privilegia, & fastuosa potètia Antichristi excessit, ut statutum sit à (b) nemine Antichristum judicari posse, nisi à solo Deo.

(a) Ioh. 18. 36. (b) Distinct. 96. c. 7. Satis evidenter

6 *Causa πατριστική* fuerunt Patrū quorundam, & Ecclesiarum erga Antichristum reverentia; Ruina Imperii orientis, Regum & Principum privilegia & largitiones, Urbis Romæ splendor, amplitudo, & potètia, κακοῦλεια Iudaismi, & κακοῦλεια Gentilismi.

*Sic fuerunt Antichristi Causæ Efficientes;
Sequitur Materia.*

De

CAPVT III.

Materia Anti-
christi.

Materia, ex qua conficitur, & cōstat
Antichristus, duplex est, *Genera-*
lis & specialis.

1. *Generalis.*

2 *Materia ex qua in genere cō-*
stat, est externa potentia Ministrorum Ec-
clesiæ, Negligentia in docendo, Hominum
securitas, Gentilismi & Iudaismi confusio
& ~~et~~ ^{et} Ecclesia depravata, & mundanū
regnum depravatum, & utrorumque impia
& exitiosa commixtio.

2. *Specialis.*

3 *Materia ex qua in specie, est Doctrinæ*
cœlestis, hoc est, Articulorum fidei adulter-
ratio & corruptio per philosophiam, Rudi-
tas & inscitia Doctorum Ecclesiæ, supersti-
tio & Idololatria splendida, ambitio, dissidi-
a & factiones Episcoporum & Prælatorū
in Ecclesia, Falsa jura, vel consuetudo, & suppo-
siticia, seu extorta & illicita privilegia, falsi-
tiones Conciliorum, & nimia quorundam
Doctorum Ecclesiæ seu pusillanimitas, seu
reverentia, seu subiectio, seu adulatio erga
Antichristum.

Atq. baslenus de Materia: Sequitur
De Forma Antichristi.

De Forma Antichristi.

CAPVT IIII.

Forma Antichristi etiam duplex Forma Antichristi.
est, *Generalis & Specialis.*

2 *Generalis Forma* Antichristi, 1. Generalis,
est ipse status Antichristianus interior & exterior, fornicatio spiritualis & corporalis.

3 *Specialis Forma*, dignosci potest ex Notis illis ac proprietatibus, quæ in sacris literis prædictæ sunt, quibus tam tetrum & exitiale monstrum Electi cognoscere ac vitare possent. 2. Specialis.

4 *Prima Nota* Antichristi est, quòd sedē suam habebit in Templo Dei. Cujus testes sunt, Primus quidem Angelus Domini apud Danielē, vbi ~~templū~~ de Antichristo loquens ait, (a) *Figet tentoria palatii sui inter maria in mente decoris sancti.* Secundus, Christus ipse dicens, (b) *Cūm videritis abominationem illam vastatricem, quæ dicta est per Danielem Prophetam, posita in loco sancto* (qui legit, *animadvertat*) &c. Tertius, Apostolus Paulus disertè prædicens fore ut (c) *in Templo Dei* Antichristus sedeat. In quibus Testimoniis dubium non est quin *Mons decoris sancti, locus sanctus, & Templum Dei*, rem unam ac eandem designent, h. e. Dei Ecclesiam: hæc enim definitur

Notæ Antichristi.

In Ecclesia sedebit.

finitur q̄ sit (d) *Dei Templū*: non autem Hierosolymitanum templum illud iamdudum vastatum, & iuxta Prophetiam Danielis nūquam (e) instaurandum. Vnde patet Antichristum non esse apud Barbaros quærendum, vel apud Iudæos, sed potius in eminē-
tiori Ecclesiæ loco.

(a) Dan. 11. 45. (b) Math. 24. 15. Mar. 13. 14 (c) 1. Theff. 2. 4.

(d) 1. Tim. 3. 15. (e) Dan. 9. 17.

Imperitabit
Romæ.

§ II. Romam olim Imperii sedem occupabit, ibi imperitabit, & veteris Romani Imperii iam deleti statum refinget, ac ita imaginem ejus reponet. Quod Scriptura variis modis significat: Dicitur enim fore ut figat (a) *tentoria palatii sui inter maria*: quod, num de Roma intelligendum sit, nemo dubitabit, qui noverit eam inter duo maria, Tyrrhenum & Adriaticum sitam esse. Huc facit, quòd in Apocalypsi aliquoties vrbs Antichristi vocatur (b) *Babylon*, quo nomine Romam intelligendam esse, tum (c) alii multi observarunt, tū (d) ipsi Blasphemæ societatis Monachi disertè confirmant. Adhæc Ioannes prædixit Antichristum (e) *sessurum super septem montes*, quæ verba quid sibi velint, pueris in trivio notum est. Denique dicitur vrbs Antichristi habere (f) *regnum super Reges terræ*, quod de nulla alia quàm de Roma dici tunc potuisse certum est.

(a) Dan.

(a) Dan. 11. 45. (b) Apoc. 16. 5. & alibi sæpe. (c) Hieronym. Tom. 1. & Praef. in lib. Didym. de Spirit. Sanct. August. lib. 18. de Civit. Dei. cap. 1. & 22. & 27. Et lib. 16. cap. 17. Tertull. lib. adverst. Iudae. pag. 131. & lib. 3. adverst. Marcion. pag. 204. (d) Emanuel 2. in Apoc. 11. 1. & in Apo. 14. 8. & in Apo. 17. 1. A-quipont. Disput. de Antichr. contra Shonium. Confut. thes. 31. pag. 14. 15. (e) Apoc. 17. 9. (f) Apocal. 17. 18.

6 III. Inchoabit dominatum suum exercere collabente Imperii Romani dignitate: quod expressit Apostolus, cum ait, Romā caput & *αντιχριστου* Antichristiani regni esse oportere. Cum ergo Romæ regnare deberet Antichristus, necessarium fuit, ut vacuum ei Romam Imperator relinqueret, nō enim ab utroque occupari potuit. Ista vrbs Imperatori debet adimi, & Antichristo subijci, *Septem capita, septem montes sunt, supra quos sedebit Mundus*: hoc est, Antichristus Romæ sedebit.

(a) Apocalyp. 17. 9. (b) Ibid.

7 IV. Spiritualem & civilem gladium vendicabit: Bestia enim ascendens è terra habet (a) duo cornua, id est, geminum dominatum, politicum & ecclesiasticū, idque sub titulo Agni, id est, Filii Dei, cujus se vicarium jactat. Hinc etiam à Daniele (b) *Rex* dicitur, à Zacharia verò nominatur (c) *Pastor* *Justus*, & à Ioanne (d) *Pseudopropheta*.

(a) Apoc. 13. 11. (b) Dan. 7. 24. Dan. 8. 11. Dan. 11. 36. (c) Zachar. 11. 15. (d) Apoc. 19. 13. Apoc. 19. 20. Apoc. 20. 15.

8 V. Dominabitur in Ecclesia Dei (a) in
G Tem-

5
Dominabitur
in Ecclesia.

Templo enim Dei sedebit: Sedendi vox hîc significat dominari, sicut sedes seu thronus Regum denotat. Ita Rex Israël dicitur sedere in solio Regni, non quâdo insidet materiali throno ab artificibus fabrefacto, sed cùm regnat & dominatur subditis populis. Ita Regi Davidi promittitur semper fore aliquem de posteris ejus, qui super solio ipsius sedeat.

(a) 3. Thess. 1. 4.

⁶
Christi loco
se esse gloria-
bitur.

9 VI. Christi loco se esse gloriabitur, & tamen eum abnegabit, ei que palàm cōtradicit: quorū vtrumque ex Etymologia nominis Antichristi collogitur. Quia particula ἀντὶ Græcis & contrarietatem & vicem significat, quando nempe alterius loco quis aliquid facit. Quare Antichristus ex vi nominis is est, qui & Adversarius & Vicarius est Christi, ut & ipsi (a) Blasphemi Monachi tandem fateri coguntur.

(a) Petr. Thyr. in Disput. sua de Antichristo, in principio.

¹⁰
Præferet se
p̃is Deum.

10 VII. Ipsum Dei nomen, & alia quæ solius Dei sunt sibi vendicabit. Prædixit hoc Apostolus, scribens quòd Antichristus (a) præferet se esse DEVM.

(a) 3. Thess. 1. 4.

¹¹
Supra Deum
se extollet.

11 IIX. Se supra DEVM extollet, omnia pro libito suo faciet, existimabitque pos-
se

se seipsum quoque jus, etiam si à Deo latum sit, immutare, & quicquid velit contra illud impunè committere. Hoc proponit Daniel, his verbis: (a) *Verba adversus excelsum loquetur, ac sanctos excelsorum deteret, adeò ut cogitet se mutaturum tempora et ius.* Item, (b) *Facies pro voluntate sua, & extollet se, ac magnificabit se supra omnem Deum fortem, etiam supra Deum fortitudinem omnium, loquens mirabilia.* Et Apostolus inquit, (c) *Non adveniet dies Christi, quin venerit defectio prius, & reuelatus fuerit homo ille peccati, filius ille perditionis, Sese opponens ille et efferens adversus quicquid dicitur Deus aut Numen.*

(a) Dan. 7. 35. (b) Dan. 11. 36. (c) 2. Thess. 2. 3-4.

12 IX. Maiores suos contemnet, quod ex (a) Danielis vaticinio constat. Alium autem contemptum non alium intelligo, quam quòd doctrinam ipsorum ludibrio habebit, eaque quæ ipsi palam repugnabunt, profitebitur. Maiorum verò nomine accipio ipsos Apostolos, de quibus (b) Hieronymus interpretatur illud Salomonis, (c) *Ne transgrediaris terminos antiquos, quos posuerunt Patres tui.* Ita ut Antichristi doctrina, doctrinæ Apostolorum contraria sit futura.

9
Maiores con-
temnet.

(a) Dan. 11. 37. (b) Caus. 2. 4. q. 3. c. Transferunt. (c) Prov. 22. 3.

13 X. Superbus erit & arrogans, supra

10
Maiestates &
Reges terras
conculcabit.

C 2

Re-

Reges terræ regnū vsurpabit: quod significavit Daniel inquiring, (a) *Dominabitur in recondita auri & argenti, & in desideratissima Egypti.* Et Ioannes cum ait, Reges (b) vires ac potestatem suam *Bestia*, id est, Antichristo tradituros? quæ repetit etiam his verbis, (c) *Dens dedit in corda eorum (Regum) ut exsequantur quod ipsi visum est, & ut consentiant, dēq, regnum suum Bestia, donec compleantur verba Dei.* Quibus verbis prædicitur non solum quod Antichristus habiturus sit regnū terrenum, sed etiam quod ab ipsis Regibus sit illud accepturus.

(a) Dan. xi. 43. (b) Apoc. 17. 13. (c) Apoc. 17. 17.

¹¹
Eslexcrit.

14 XI. Exlex erit, & *ἀνομία*, & leges proprio arbitrio figens & refigens: Sic enim Propheta ait, (a) *Cogitet se mutaturum tempora & ius.* Item, (b) *Facies pro sua voluntate.*

(a) Dan. 7. 25. (b) Dan. xi. 36.

¹³
Apostata.

15 XII. Apostata, imò Apostasiz vniversalis Caput, ait. n. Apostolus, (a) *Non adveniet dies Christi, quin advenerit n̄ a nos agia prius, & reiectus fuerit Homo ille peccati, filius ille perditionis.*

(a) 2. Thes. 2. 1.

¹¹
Idololatra.

16 XIII. Idololatra, nam Deum suum venerabitur auro, argento, alijsque rebus pretiosissimis, quod & disertis verbis proponit

ponit Daniel, inquit: (a) *Honorabit Deum quem non agnoverint maiores eius auro, & argēto, & lapidibus pretiosis, ac rebus desideratissimis. Et Ioannes, (b) Erat, ait, Mulier illa amicta purpura, & cocco, & inaurata auro, & lapidibus pretiosis, & margaritis, habens poculum aureum in manu sua, plenum abominationibus, & immunditiæ scortationis sue.*

(a) Dan. 11. 33. (b) Apoc. 17. 4.

17 XIV. Blasphemus, (a) *Cui os erat lo-* ²⁴ *quens grandia, Et, (b) Verba adversus Excelsum loquetur. Item, (c) Committensq; munitiones Dei summi roboris Deo alieno. Denique, (d) Datum est ei os loquens magna & blasphemias. (e) Vidi mulierem insidentem Bestia coccinea plena nominibus blasphemie.*

(a) Dan. 7. 30. (b) Dan. 7. 25. (c) Dan. 11. 35. (d) Apocalyp. 13. 5. (e) Apoc. 17. 3.

18 XV. Hæreticus, introducet enim exi- ²⁷ *Haereticum* *tiales hæreses, ita ut ipsius Doctrina futura sit veluti ἀνακεφαλαιώσεις & epitome omnium fermè hæresium quæ vnquam antea fuerūt, maximeq; Ecclesiam pestiferis suis dogmatibus exercuerunt: quemadmodum hoc significavit Ioannes in Apocalypsi, quando eum (a) Pseudopropheta καὶ ἰεὺς ὄντων nominat, Sedem autem ipsius, matrem scortationum & abominationum terre.*

(a) Apoc. 16. 13.

16
Hypocrita.

19 XVI. Hypocrita, Habebit (a) *cornua duo similia Agni*, sed loquetur vt Draco: hoc est, sub ovilla pelle lupum occultabit. Item, Scriptum habebit in fronte (b) *Mysterium*, quo significatur, cum videri velle tum in dictis & factis suis multa magnaque mysteria cōtinere, quibus abstrusa magnique momenti sapientia insit: quò spectat etiam quod de eo dicitur, vt (c) *loquatur mirabilia*.

(a) Apoc. 13. 11. (b) Apoc. 17. 5. (c) Dan. 11. 36.

17
Prodigia faciet, & miracula.

20 XVII. Prodigia faciet & miracula, sed tamen fallacia. (a) *Surgens Pseudochristi, & pseudopropheta, & edent signa magna & miracula, adeò vt seducant, si fieri posset, etiam electos.* Et Apostolus ait, Antichristi (b) *adventum futurum ex efficacia Satane cum omnipotentia & signis, ac prodigijs minacibus.*

(a) Matth. 24. 24. (b) 2. The 2. 9.

18
Cœlebs erit, sed impurissimus Scottator

21 XLIX. Cœlebs erit, sed tamen impurissimus Scottator; quò facit vaticinium de Antichristo quod apud Danielē legitur, quo dicitur fore, vt (a) *ad desiderium feminarum non attendat*: quod de amore scædo, ill. cito, & diuinitus prohibito intelligi non potest, ob cuius cōtemptum nemo damnatur, sed omnes diuino testimonio maximoperè commendantur: Ideo que de amore honesto, & coniugali, quem imple DEVS in verbo suo

man-

mandavit, & à cōjugibus seriò requirit, accipi debere certum est.

(*) Dan. 11. 37. Vide etiam. 2. Petr. 2. 10, 24.

22 XIX. Matrimonium cōtrahere prohibebit, iubebitque abstinere à cibis quos DEVS creavit, quod proponit Apostolus, dicens, (*) *Spiritus autem disertè dicit fore ut posterioribus temporibus nesciant quidam à fide spiritibus deceptoribus animum attendentes, ac doctrinis demoniorum. Per hypocrisin falso loquorum, quorum conscientia cauterio resecta est: Prohibentium contrahere matrimonium, iubentium abstinere à cibis quos Deus creavit ad participandum cum gratiarum actione, fidelibus, & iis qui cognoverunt veritatem.*

(*) 1. Timoch. 4. 1. 2. 3.

23 XX. Avarus erit, & Simoniacus; Sicuti hoc prædictum fuit ubi dicitur, (*) *Per avaritiam fidei sermonibus vos negotiabitur, Item, (b) Cor habent ad avaritiam exercitatum execrandi homines: Qui relictà rectà vià aberrarunt, sequens viam Balaam filii Bosor, qui mercedem iniquitatis amavit. Et in Apocalypsi disertè dicitur, quòd Antichristiani (c) emunt & vident. Imò regnum universum Babylonis, sub typo (d) Nundinationis descripsit Ioannes, quam & Petrus attigit, de Antichristi gregalibus scribens, (e) esse illos de hominibus*

29
Matrimonii
& certos cibos prohibebit.

30
Avarus erit.
Simoniacus,
& Negotiator

per avaritiam fictis sermonibus negotiaturos.

(a) 1. Petr. 2. 7. (b) 1. Petr. 2. 14. (c) Apoc. 13. 16. 17. (d) Apoc. 18. 11. et deinceps. (e) 1. Petr. 2. 3.

21
Suos augebit
gloria.

24 XXI. Suos augebit gloriâ, dominatoremque in terra constituet, quod Daniel prædixit. (a) Quos agnoverit, hos augebit gloriâ, & dominatores faciet in multos ac terrâ partietur pretii loco. Et Ioannes, (b) Mercatores terrâ & pibus deliciarum eius divites facti sunt.

(a) Dan. 11. 39. (b) Apoc. 18. 3.

22
Suis imprimet
characterem.

25 XXII. Suis imprimet characterem, ut ait Ioannes, dicens, (a) Facit ut omnes, parvi et magni, divites & pauperes, liberi & servi accipiant characterem in manu sua dextra, aut in frontibus suis. Et ne quis possit emere aut vendere, nisi qui habeat characterem aut nomen Bestiæ, aut numerum nominis eius.

(a) Apoc. 13. 16. 17.

23
Sanctos persequitur.

26 XXIII. Sanctos multis variisque supplicijs afficiet: (a) Sanctos excelsorum deteret. (b) Erudientes populum, instruentes multos, corrumpent gladio & flammâ, captivitate & direptione diebus multis. Et paulo post, (c) Exhibet cum astu ire magna ad perdendum, & internecioni devotendum multos. (d) Bestia ascendens ex abyssu geret adversus sanctos bellum, & vincet eos & occidet eos. Item, (e) Datum est ei (Antichristo) ut faciat

eiat ut quicunq, non adorârit imaginem Bestiæ occidantur. Et deinceps, (f) *Vidi mulierem illam ebriam sanguine sanctorum, & sanguine Martyrum Iesu.* Ob hanc autem eius crudelitatem, quam adversus fideles exercebit, factum est, ut diceretur (g) *וַיִּתֵּן & אֶפְרָיִם, & (h) יִדֹעַ תִּשָּׁא אֶפְרָיִם,* quia ipse alios perdet, non in animis solum per pravam doctrinam, sed etiam in corporibus per horrendam sævitiam, et inauditam tyrannidem.

(a) Dan. 7. 25. (b) Dan. 11. 33. (c) Dan. 11. 44. (d) Apoc. 11. 7. (e) Apoc. 13. 15. (f) Apoc. 17. 6. (g) Apoc. 9. 21. (h) 2. Thes. 2. 11.

37 XXIV. Antichristus retegendus et revelandus est postremis mundi tēporibus, et regnum eius prædicatione Evangelij labefactandum, quod testatur Apostolus, dicens, (a) *Non adveniet dies Christi quin venerit defectio prius, & reiectus fuerit homo ille peccati, filius ille perditionis.* Item, (b) *Et tunc retegetur impius ille, &c.* Atque idem significat Ioannes per (c) ruinam & casum Babylonis. Et si enim omnibus temporibus aliqui futuri sint, qui (d) Antichristo et eius corruptelis, ac Idololatriæ sese opponant, et contradicant: tamen hoc postremo mundi tempore Antichristum singulari Dei beneficio plenius revelandum per Homines divino quidem Spiritu præditos, Doctrinam Christi in lucem revocatam, et graviter affligendum esse significatur,

34
Postremis de-
rum tempori-
bus retegetur.

(a) 2. Thes.

(a) 1. Thes. 1. 3. (b) 2. Thes. 2. 8. (c) Apoc. 1. 4. 8. Apoc. 16. 19. Apoc. 18. 2. (d) Apoc. 10. 11. Apoc. 11. 3. Apoc. 12. 7.

Haftenus de causa Formali:

Sequitur De Finali.

De Finali Causa Antichristi.

CAPVT V.

Fines, quos appetit Antichristus.

QVOS *Fines* appetant, & ad quos tendant tum Satanas, tum primogenitus eius Filius Antichristus, ex ipsa *Idæa* seu forma, quam vtcunq; delineavimus, manifestum est.

2 *I.* Christum eiusq; meritum, & gloriam, & cultum obscurare, deformare, labefactare.

3 *II.* Regnum Christi spirituale in mundanum transformare.

4 *III.* Magistratum opprimere, & disciplinam politicam turbare.

5 *IV.* Rasis, vinctis, & obæsis suis Locustis, & impuris Spiritibus immunitatem parare à legibus civilibus.

6 *V.* Regna huius mundi, & gloriam eius adipisci.

7 *VI.* Dominari conscientijs traditionibus suis, & laqueis humanis.

8 *VII.* De-

8 VII. Denique, in pœnas corporales & æternas abducere omnes illos qui non habuerunt dilectionem veritatis.

9 Cæterum DEVS permisit Diabolo, & impijs, vt tam horrendum & blasphemum Antichristi regnum instituant, propter suū iustum iudicium, quo puniat contemptum & neglectum veritatis.

10 Paulus dicit, (a) Propterea quòd amorē veritatis non receperunt vt salvis fierent: Ideò igitur mittet eis Deus efficaciam deceptionis vt credant mendacio: Vt damnentur omnes qui non crediderint veritati, sed acquirerint in iniustitia.

(a) 2. Theſ. 2. 10. 11. 12.

*Sic fuerunt Antichristi Cause:
Sequitur Subiectum.*

De Subiecto Antichristi.

CAPVT VI.

Subiectum Antichristi, duplex est, *Recipiens & Occupans.*

Subiectum Antichristi.

Recipiens.

2 Subiectum Recipiens, in quo regnat Antichristus, sunt corda, animæ, corpora hominum facultates, _leges: Regnum Ecclesiasticum, qua

quatenus non est repurgatum luce Evangelij: Regnum politicum Romanū Antichristi sordibus depravatum.

3 Tale Subiectum est etiam Locus in quo regnat Antichristus, vid. (a) locus sanctus, (b) Templum Dei, hoc est, Ecclesia, in qua Deus habitare & regnare debebat.

(a) Math. 24. 15. (b) 2. Thess 2. 4.

3
Occupant.

4 Subiectum Occupans, circa quod versatur Antichristus, sunt Doctrina & Cultus, res spirituales & corporales, res ecclesiasticæ & politicæ, Traditiones divinæ & humanæ, Religio universa, Imperia denique mundana, Ceres & Bacchus, Victus & amictus, & Venus, verum hæc omnia confusa & perversa.

Atque hæc de Subiecto Antichristi:

Sequitur De Cognatis eiusdem.

De Cognatis Antichristi.

CAPVT VII.

Antichristi
Cognata.

VM Antichristo Cognationem habet Iudæi, Mahometani, Ethnici, Tartari: Qui etsi totā Religionem à Christo diversi sint, ac nomen Ecclesiæ Christi abhorreant: tamē in

in eo sunt Antichristo affines, quòd Christo ejusque Doctrinæ, & Sacramentis maledicant, & omnes Christianos diabolico furore, & immanitate inauditâ persequantur.

2 Item, qui hospitio & patrocinio Antichristi Servos foveant: qui mercibus aut aliis officiis impios cultus adjuvant, promonent, ornant: qui larvas ceremoniarum Antichristi recipiunt, & exercent: qui connivent ad omnia, qui claudicant in utramque partem.

3 Pseudoevangelici, quales sunt Libertini, Ecclesiasticorum bonorum raptores, Simoniaci, Persecutores aut Contemptores Ministerii, Adulteri, Scortatores, Prædones Latrones, Otiosi, Avari, &c.

Sic fuit De Antichristi Cognatis:

Sequitur de Contrariis.

De Contrariis Antichristo.

CAPUT VIII.

ONtraria toti Antichristo, & universæ ejus Religioni (si tamen Religio, ac non potius superstitio & hæresis) sunt,

*Antichristo
Contraria,*

1 I. Cœlestis Pater, Filius & Spiritus sanctus,

Æus, verus & æternus DEVS, unus essentiâ, trius in Personis, qui Antichristum, ejusq; Complices & Mancipia, seriò, ac graviter odit, abominatur, condemnat, punit.

3 II. Verbum Dei in omnibus Articulis fidei, quòd Antichristi corruptelas, idolomanias, & scelera impugnat, damnat, & sub pœna æternæ damnationis fugienda docet: hoc ancipiti gladio Hydra illa Lernæa cæditur.

4 III. Pii Doctores verbi Dei, tū veteres, tū recētiore, qui ex verbo dei, & ex notis in eo luculenter expressis, Antichristum ipsū in suo regno, loco, personis, actionibus omnibus manifestè, expressè, seriò, fortiter, & nervosè demonstrant, inclamant, execrantur, damnant.

5 IV. Magistratū pietas & zelus, quorū officium est, cum sint custodes totius Decalogi, manifestas Idolomanias, abusus nominis Divini, Sacramentorum Christi profanationes, & omnes impios cultus constringere atque abolere, Sodomitica scelera turpesque fornicationes punire, fures & decoctores bonorum ecclesiasticorum cōcercere &c.

6 V. Parentum & Præceptorum, Scholarum & Academiarum pietas & zelus in cohortando, et revocando, & absterrendo suos à communione & societate cum Anti-
ti-

tichristi membris.

7 VI. Denique Pœnz divinæ, privatæ & publicæ, præteritæ, præsentis, securæ, non tantum in hac vita, sed & maximè in altera.

Sic fuit De Contrariis Antichristo.

Atque Hactenus Quid sit Antichristus ostendimus, Nunc Quis sit Antichristus

ILLE ostendemus.

*Quod Papa Romanus sit ILLE
Antichristus.*

CAPVT IX.

Antichristus ILLE, est Papa Romanus Papa enim Antichristus.
quod ita demonstramus & evincimus.

2 Cui competunt omnes, singuleque, *Nota Antichristi in sacris Scripturis designata;*
is pro Antichristo sine dubitatione habendus est,
nec expectandus alius.

In Papâ Romanâ cōpetunt Nota simul omnes
quas Antichristo Scriptura tribuit.

Ergo, PAPA Romanus est insignis ILLE
Antichristus, qui venturus erat, nec expectandus alius.

3 *Propositio sua luce lucet, nec probatione*
indiget. Hoc enim necessario mihi tribuen-
dum

NB.

dum est, De Antichristo sci. Scripturam tradidisse, quicquid de Antichristo scire Ecclesia debuit, (nam aut hoc necessariū erit, aut Antichristū nobis Spiritus sanctus malè definivit, quod dici sine blasphemia non potest.) Illumque esse sine omni controversia verum, & genuinum Antichristum, in quo Notæ illæ hærent, quibus Antichristum Spiritus sanctus depingere, ejusque vivam quodammodo propriamque effigiem proponere spectandam voluit.

N.

4 *Assumptionem* probo. Quæ enim in totis Scripturis de Antichristo præscribuntur, ea & Romano PONTIFICI singula congruūt & vniversa nulli præterea tribui possunt.

5 Quod patet *Inductione* Notarum, seu proprietatum Antichristo convenientium, quas supra enumeravimus, & earum *Applicatione* ad Papam, quam iam *σω χριστ* exhibemus.

DE PRIMA NOTA
ANTICHRISTI.

*Quid Papa Romanus sedeat in Templo DEI,
hoc est, Ecclesia.*

CAPUT X.

PAPA Romanus in Templo Dei papa sedet in
seder, hoc est, in Media Ecclesia. templo DEI.
nomen Christianum profitetur,
Christi sectatorem, & (a) Vicari-
um se dicit. Suam Synagogam Christi verā
Ecclesiam, & suos omnes veros Catholicos
esse defendit: qui se ab eo separant, Hæreti-
cos esse clamat. Sic & sibi titulum nomenq;
Ecclesiæ vendicat, & alijs detrahit vniversis:
Atqui hoc est quod (b) Paulus illum in DEI
Templo sessurum significat.

(a) Extrav. Jo. 2. tit. 13. De Sentent. Excom. c. 1. cum 2d. sacro-
sanctæ, Decr. Greg. lib. 1. tit. 7. De Transl. c. 1. Inter corpo-
ralia. Sext. Decr. lib. 1. tit. 14. De Sent. & re indicat. c. 1. Ad
Apostolicæ. p. Nos itaque & alibi p. sim. (b) 1. Thess. 2. 4.

z (a) *Multi venient*, inquit Christus, *in*
nomine meo, discentes, Ego sum Christus. Quid est
in Christi nomine venire, nisi se Christi Vi-
carium præferre? Id tum Pontifex Ro-
manus palàm facit, tum præter Pontificem
nemo vnquam fecit.

H

(a) Math.

(a) Math. 24. 5.

3 Stomachantur hîc Loiolani blasphemæ Societatis Monachi & tota Locustarum colluvies: agrè ferunt Principem suum pro ANTI CHRISTVM salutari. Hinc apud se ringuntur & grunniunt; acceptam in eorum Regno plagam & damnum, quâto maximo possunt studio refarcire conantur: nihil non movent, vt Pontificem Romanum ab hac suspitione liberarent. Primò quidem negât Antichristum in Ecclesia Dei sessurum; aliâ ei sedem & locum assignant.

Obiect. 1.

4. OBIICIUNT itaque. *Antichristus summam potestatem, & imperium in Ecclesia Dei publicè non est usurpaturus. Quia omnes Hæretici, qui sunt Antichristi prodromi, & quasi ministri, ex Ecclesia, & ex nobis, ut ait Ioannes (1. Ioh. 2.) prodierunt, sed non erant ex nobis: Ergo, multò magis Antichristus ipse, quem Adversarii consueverunt Hæreticorum Patriarcham & principem, ex nobis prodit, nec locum in Ecclesia Dei habiturus est, tanquam Episcopus aut Minister Christi.*

Resp.
Antichristus
in Ecclesia te-
deat.

5 RESPON. At fraudem nectunt Monachi, simplicibusq; se imponunt suâ consecratione, in ambiguitate phræcos istius (a) *Prodierunt ex nobis: Nam illa bifariam accipi & explicari potest.*

(a) 1. Ioh.

(a) 1. Ioh. 1. 19.

6 *Primò* si literam spectes, sensus erit, Locus. 1. Ioh.
3. 19. explica-
tus.
Proasserunt ex nobis, id est, secessu à visibili Ec-
clesia, in qua ad tempus versati & numerati
sunt, fecerunt, se ab ea ita resecuerunt ut alior-
sum se conferrent: non secus ac (a) Iudas in
ultima cœna, à Christo & eius Discipulis, ad
cœtum malignantium & iuratorum Christi
hostium exivit. Et sic locus hic à Monachis
ineptè torquetur.

(a) Ioh. 13. 30.

7 *Secundò*, si Ioannis propositum, si ora-
tionis filum & textum, si denique loci huius
circumstantias (id quod à vero interprete
requiritur) attendas, sensus erit: Hæretici
nempè Ebionitæ, Cerinthiani, Marcionitæ,
Ariani, cæterique eorum similes *prodiierunt ex
nobis*, id est, inter nos, & ex nobis orti sunt, ac
tanquam zizania & infelix lolium inter tri-
ticum succreverunt. Et sic Ioannē istā phra-
si usum esse tribus rationibus probatur.

8 I. Testimonio & vaticinio Pauli, quod
hoc Ioannis loco iam compleri cœptū scri-
bitur: (a) *Ex vobis exsurgent viri loquentes per-
versa, ut discipulos post se abstrahant.*

(a) Act. 20. 30.

9 II. Ipsā orationis serie & filo. Nam si
H 2 illud,

illud, *Prodierunt ex nobis*, idem significaret ac *Visibilem Ecclesiam deseruerunt*, tum falso scripsit Ioannes, *ex nobis non erant*, quia ex quovis ita prodit quispiam, ut ab eo reipsa, et loci spacio refectur, & se jungatur, ex eo, & in eo ipsum fuisse necesse est: Atqui consequens illud de Ioanne vel cogitare grande nefas foret. Ergo, ista opinio Monachorum falsa & impia, nostra verò sententia vera & consentanea sit necesse est.

10 III. Ipsa historiâ hæreticorum, nostra sententia confirmatur, Monachorum verò somnium refutatur. Isti quandoquidem ex Ecclesia ita prodierunt, id est, exstiterunt, ut in Ecclesia visibili manerent, ac sub prætextu Christianæ fidei, & nominis, homines à vera fide abduceret, Christianam fidem, atque adeò ipsum Christum oppugnarent; Quod ita verum, ac notorium est, ut nullo prætextu negari possit, Monachorum Error est *πῦρ τὸν ὁμοιωµάται*.

11 Retorqueamus igitur Argumentum in ipsos Auctores, & superiorem Monachorum Consecutionem ad hunc modum iugulemus.

Rhetor. Arg.

12 Si Ioannes Hæretici, qui Antichristi prodromi & ministri fuerunt, ex Ecclesia prodierint & orti sint, tum sequitur multo magis Antichristum ex Ecclesia oriturum, & in eo ut Caput, quamvis falsum & fictitium sessurum esse. Hoc con-

nex.

nexum Monachi suo calculo , iam ante probârunt.

At Heretici omnes, qui Antichristi prodromi fuerunt, ex Ecclesia sua exstiterunt, ut tanquam membra, quamvis putrida & falsa, in Ecclesia visibilibus resederint, ac sub pretextu verae fidei eam oppugnavint. Hanc Assumptionem iam antè tribus rationibus probavimus.

Ergo, Antichristus ex Ecclesia oriturus est, &c.

13 Instant Monachi. Christus promissit Mat. Obiect. 2.

16. quòd porta Inferorum non sint prevalitura còtra Ecclesiam suam. Ergo, Christus non permittet Antichristum ut Caput, & summum Magistratum in Ecclesia sedere: nec patietur Ecclesiam suam in tantum erroris Barathrum incidere, ut illam suscipiat tanquam Pastorem suum, & vicarium Christi, qui sibi divinum cultum, & sacrificium arrogabit, eademque verò DEO, & Salvatori denegabit.

14 RESP. At quis non videt Blasphemos Resp.

Monachos & fallere, & falli, vocis Eccles. quævis seu æquivocatione. Nam Antecedens Enthymematis, quod est Christi testimonium, loquitur de vera & invisibili Electorum Ecclesia, quæ violari aut corrumpi nullo pacto potest: ex qua nec Antichristus, nec alii Hæretici sunt, & quam à fundamento abstrahere non valent, licet ex visibili Ecclesia oriantur, & in ea versentur. Et de hac Eccle-

sia loquitur Deus ipse; (a) *Reservavi autem mihi in Israel septem millia: Omnia genua, qua non curvaverunt sese ipsi Baal; & omne os quod non osculatum est eum.* Et Servator ipse, (b) *Oves mea vocem meam audiunt, & ego eas agnosco, & sequuntur me: Et ego vitam aeternam do eis, nec peribunt in aeternum, &c.*

(a) 1. Reg. 19. 18. (b) Ioh. 10. 27.

15 Consequens verò Monachorum, & nostra de Sessione Antichristi sententia, loquitur de visibili omnium hominum cœtu, qui Christi nomine gaudent, ac Christiani nominantur: qui certè cœtus multis modis corrumpi, vitius inquinari, erroribus violari, ab Hæreticis funestari potest. De hoc cœtu dicitur à Christo, (a) *Quoniā multiplicata est iniquitas, refrigescet charitas multorum.* Item, (b) *Filius hominis cūm venerit, reperturus est fidē in terra?* Et à Paulo. (c) *In magna domo non tantum sunt vasa aurea & argentea, sed etiam lignea ac testacea, & alia quidem ad decus, alia ad dedecus.* Quare hoc Monachorum argumentum nullum est.

(a) Matth. 24. 11. (b) Luk. 18. 1. (c) 2. Tim. 2. 10.

Obiect. 3.

16 Instant Monachi. *Iudei potissimum expectant Antichristum, ut Messiam suum, erant, cūm advenerit recipient. Iob. 5. Ego veni, inquit Christus, in nomine Patris mei*

✠

& nō accepistis me: si alius venerit in nomine suo, accipietis illum. Idem asserit Paulus, 2. Thess. 2. 9. 10. 11. Ergo, Non sedebit Antichristus in Ecclesia Dei.

17 RESPON. Aut fatendum est, omnes Iudæorū opiniones de Regno sui Messie, ad Calendas Græcas venturi, veras esse, ac necessarias: aut concedendum hanc quoque cæcam, vanam, nugatoriamque esse expectationem. Sed prius illud vix, ac ne vix quidem, ut opinor, fatebuntur Monachi, quantumvis blasphemi. Dabunt ergo nobis veniam, si istam Iudæorum expectationem instar fabulæ anilis explodamus.

Resp.
Antichristus
non erit Iu-
dæus.

18 Christus autem *Ioh. 5.* non loquitur in specie de Antichristo, nec de vna aliqua certa persona, sed indefinite & generaliter de quovis Pseudopropheta & impostore, quæ citius pro Messia recepturi sint Iudæi, quam verum Mundi Messiam & Salvatorem. Et vox (ALIVS) non semper ad definitū quoddā individuum refertur; sed interdū *apls* quemlibet alium designat, quemadmodū & vox (ALIENVS) quæcunque alium significat: ut (a) *Oves mea vocem meam audiunt, & alienum non sequuntur.* Et quod hic dixit Iudæis: *Si alius venerit nomine suo, illum recipietis*, id recipiā & facto declararunt, ac impleverunt, dum verum quidem Messiam egerunt in crucem, econtrā, avidè cupideque receperūt

Locus Ioh. 5.
43. explicatio

Theudam & Iudam quendam Galilæum, quorum in *Actis* Apost. mētio fit: præcipuè verò suum Bencochabum, quem communi assensu, & solenni applausu pro Messia recipiebant, ejusque fiduciâ elati Hadriano Imperatori, totique Romano Imperio contumaciter oblectabantur, non sine innumerabilem Iudæorum temporali & æterno exitio.

(a) Ioh. 10. 27 (b) Act. 1. 36. 37.

Ioc. 1. 1. Thes.
2. 9. 10. 11. ex-
plicatus.

19 Præterea, Paulus in loco à Monachis citato, non de Iudæis in specie, sed de omnibus impijs in genere loquitur, cum aperte (a) scribat, Antichristum idcirco ex efficacia Sathanæ, potentia, signis & prodigijs mēdacibus venturum, ut non solum Iudæi, sed OMNES, qui non crediderunt veritati, sed acquieverunt in injustitia, æternū puniantur. Monachorum Error est Impertinentis Testimonii.

Obie 3. 4.

20 Instant. Sed nec Theudas, nec Iudas Galilæus, nec Bencochab, nec Pontifices Romani dixerunt unquam, se suo venire nomine: quoniam omnes hi obtēderunt Dei nomen, à quo se missos esse professi sunt. Antichristus autem simpliciter in SVO nomine veniet: Ergo.

Resp.

21 RESPON. Ita verò describetur nobis Antichristus, qui nullum unquam habi-

turus sit Sectatorem, aut Discipulum. Si enim larvatus ille Antichristus, quem prædicant fabulæ Romanenses, dicturus esset, se non venire missum à Deo, sed proprio suo arbitrio & potestate; obsecro te an talis possit habere plausum ullius hominis nisi dementis? Et, annon talem Antichristum, ut manifestè obfessum à Diabolo & mète captum, averfarentur omnes?

22 Itaque phrasis (SVO NOMINE) in verbis Christi tantum opponitur divinæ vocationi & missione. Nam nec Theudas, nec Judas Galilæus, nec Bencochab, nec Pontifices Rōmani, hoc est, insignis ille Antichristus habent divinam vocationem, etiamsi fortiter eam prætexant: sed in his etiam impostoribus & Pseudochristis, impletur illud Jeremiæ, (a) *Currebant & non vocavi eos*. Et est adventus horum omnium, & in primis Antichristi Rōmani, per (b) cooperationem Sathanæ, ut abundè suo loco demonstrabimus.

(a) Jerem. 13. (b) 1. Thess. 2. 9.

23 *Instant Monachi. Antichristus non solum à Obiect. 5. Judæis Indæis expectatur, ut Messias ipsorum: Sed etiam de tribu Dan nasciturus est. Ergo, &c,*

24 RESPON. Pudeat verò hos blasphemos Antichristi Assēclas, si vlla pietatis scintillula in ipsis residet, absque S. Scripturæ

turæ auctoritate & iudicio, rem futurā vel-
le nobis persuadere. Proferant ergo, si fidē
sibi haberi velint, vel apertum Scripturæ de
hac re testimoniū: sin verò minus, patiantur
æquo animo nos ab ipsis dissentire. Quic-
quid autem sine auctoritate Scripturæ dici-
tur, id pari facilitate rejicitur, qua asseritur.
Immo nemini sine Scriptura loquenti,
vel tantillum fidei adungere in re tam ar-
dua audemus.

Obiect. 6.

25 Instant. Imò Gen. 49. legitur, *Fiat Dan
coluber in via, cerasites in semita, mordens
ungulas equi, ut cadat ascensor eius retrò.
Et Ierem. 8. A Dan auditus est fremitus
equorum eius, à voce humituum pugnatorū
eius commota est omnis terra, & venerunt
& devoraverunt terram, & plenitudinem
eius, urbem, et habitatores eius. Ergo, &c.*

Resp.
Locus Genes.
49. 17. expli-
catus

26 RESPON. Aliud est dicere, Dan
fore colubrū in via, aliud verò Antichristū
venturum ex tribu Dan. Neque in hoc Ar-
gumento vlla vel levissima est consequētiæ
ratio. Docuit enim eventus rej, Iacobum
Patriarcham (a) ibi fuisse vaticinatum de
Simfione ex tribu Dan orituro, qui genti
Philistææ, Israëlitis maximè infestæ, fuit in-
star Serpentis aut colubri. Planè ut eidem
genti, multò post, sanctissimus Rex Hiskias
(b) basiliscus erat futurus: Et Melsias ipso
morti quidem (c) mors seu venenum, infer-

no autem morsus seu pestis esse dicitur.

(a) Genes. 49. 17 (b) Esa. 15. 1. (c) Hose. 13. 14. 1. Corinth. 15. 54. & sequentib.

27 Secundus (a) locus omninò non pertinet ad Antichristum, sed ibi Propheta prædicit Nabuchodonosoris adventum per viâ Dan, quæ, vt fatentur ipsi (b) Monachi, regio siue civitas fuit per Phœnicem, ideoq; & ipsi (c) concludunt locum hunc ad Antichristum non pertinere. Quinimò hanc opinionem, Antichristum sci. venturum ex tribu Dan, (d) Loiolanæ societatis Monachi planè vt incertam & anilem fabulam explodunt & reiiciunt.

Locus Ierem.
8. 16. explicatus.

(a) Ierem. 1. 16. (b) Blasius Viegas in Apocal. cap. 13. Commèr. 2. Sect. 1. pag. 753. (c) Blas. Viegas Ibidem. (d) Bellarm. De Pontif. Rom. Lib. 3. cap. 12.

28 Instant Monachi. Si Antichristus in Obiect. -:

Templo Dei, hoc est, in Ecclesia Dei sedeat:

& si Papa sit Antichristus. Ergo, Ecclesia

Rom. in qua Papa sedet, est ipsa Eccles. Dei.

29 RESPON. Argutuli volunt videri Monachi, sed respondeo,

Resp.
An Papatu
sit vera Eccles
sia.

30 I. Distinguendum est inter Ecclesiâ Romanam, & Ecclesiam Papanam, cum hac nobis còtroversia est, non cù illa, vti (a) positeà fusiùs docebimus,

(a) Lib. 3. cap. 4.

31 II. *Plus est in Conclusionē quā in prēmīssis.* Conclusio debet esse, Ergo, *Papa sedet in Ecclesia Dei.* At aliud est sedere in Ecclesia Dei, quod Antichristus quidem facit: Aliud verò esse Ecclesiam Dei, quod Antichristus cum sua factione, neque est, neque erit unquam.

32 III. Ecclesia Christi, sive templum Dei (ut vocat Paulus) duobus modis in Scripturis dicitur, *communiter, & singulariter.* *Communiter* quidem ratione signi, quod maiorum æque ac bonorum commune est. *Singulariter* verò, ratione beneplaciti, quo Deus novit eos qui sui sunt, & discernit eos in communitate Ecclesiæ suæ. Apostolus autem communiter dicit de templo Dei sive Ecclesia, quæ est domus Dei viventis: & nos ita accipimus.

Papatus non
est Veræ Ec-
clesiæ.

33 Deindè, Ecclesia Christi, aut *revera* talis est, ut Ecclesia salvandorum, aut *nomine tantum* talis est, ut Ecclesia eorum qui non abijciunt prorsus externa sacramenta, quo modo Iehova dicit eos filios, qui (a) Moloch immolabantur, filios suos. Priori modo Ecclesia Papæ non est Ecclesia Christi, posteriori autem concedimus sic dici posse.

(a) Ezéch. 16. 21.

34 Distinguendum itaque est inter Papatum, & veram Christi Ecclesiam, quæ sub
Papa-

Papatu captivata later. In medio enim Papatu later Ecclesia, & vicissim in media Ecclesia regnat Papatus. Ex hoc tamen tam non concluditur Pontificem esse veræ Ecclesiæ membrum, & Ecclesiam Pontificis esse veram Ecclesiam Christi, quàm non sequitur, Caiphā & reliquos proceres Iudicæ Gentis veram exstitisse Ecclesiā, licet in medio templo, populoque Dei, & in ipsa Cathedra Moïsis, vel (a) Christo attestante, sederint.

(a) Math. 23. 2.

35 Ex his omnibus colligo.

Quisquis postremis temporibus in Ecclesia Dei, publicam sibi sumet Auctoritatem, pro suo arbitrio decernendi, iudicandi, statuendi, & summæ Ecclesiæ Magisterium, is est Antichristus.

Pontifex Romanus, isq, solus hoc facit.

Ergo Solus Pontifex Romanus est magnus ille Antichristus.

DE SECUNDA NOTA
ANTICHRISTI.

*Quod Papa Romanus Occupavit Ro-
mam, Imperii quondam sedem.*

CAPUT XI.

Papa Romanam
occupat.

PAPA Romanus non solum in Ecclesia DEI sedet, sed Romæ etiam regnat, hoc est, in ipso Romani Imperij domicilio. Ipse enim Papa affirmat (a) Romæ suam esse sedem: & se (b) Romæ præsidere: imò qui illud negat, (c) hæreseos damnatur. Ideoque Romanus Pontifex is vocatur, non quidem quòd eodem cum Romanis utatur idioma- te, neque à moribus similibus, sed à loco, quia Romæ suam habet sedem, ut rectè iudi- cant etiam (d) ipsi Blasphemi Monachi.

(a) In Epist. quæ exstat apud Aventin. lib. 6. pag. 636. Quis des e vide quid scribat Anton. de Roselli, l. 1. c. 1. de Potest. Papæ & Imp. Fel. 21. Col. 2. & seq. (b) Extrav. Ioh. 2. tit. 7. De Re- ligiosis Doctoribus c. 1. Sancti: (c) Diss. 22. c. 1. Omnes (d) Petr. Thyraz. Usput. de Antichristo cap. 10. Thess. 1.

Obiect. 1.

- 2 **O**BIICIUNT Loiolanæ factionis Mona- chi. *Urbs Hierosolymitana metropolis erit Regni Antichristi, ibi imperabit, ibi sedebit, quod confirmatur ex illis verbis Apostoli. 2. Thess. 2. Ita ut in Templo Dei sedeat, osten- dens*

dens se tanquam sit Deus. Esse autem per templum, eo loco, accipiendum templum Hierosolymitanum, quod ipse instaurabit, manifestum est.

3 RESPON. Apostolus de nullo alio loquitur templo, quam quod Deus sibi in Novo Testamento delegit: hoc verò non potest esse Templum Hierosolymitanum. Abiecit enim id Dominus, & quidem sic abiecit, ut iuxta (a) Danielis vaticinium nūquam porro sit reedificandum. Deindè Ecclesia N. Testamenti expressè nominatur (b) *Templum Dei*. Error est *Impertinentis Testimoniis*.

Resp.
Antichristus
non sedebat
Hierosolymis

(a) Dan. 9. 27. (b) 1. Timoth. 3. 15. 1. Corinth. 3. 16. 1. Cor. 6. 19.
2. Cor. 5. 16. Ephes. 2. 21.

4 Instant Monachi. *Quòd dicitur Templum Hierosolymitanum immundum vastatum esse, & nunquam amplius restaurandum: Hoc nō adversatur Responsioni nostræ: Siquidem Daniel prædixit illam desolationē VS QVE ad finem perseveraturam: quia Tēplum nūquam esset amplius restaurandum, nisi circa finem mundi, quo tempore ab Antichristo instaurabitur.*

Obiect. 2.

5 RESPON. Quod Helvidio, homini, ut ait Hieronymus, rusticano, & vix literis imbuto, accidit: Idem Monachis, hominibus suo iudicio acutissimis, vsu venit. Nam vt ipse ex particula (a) (VS QVE) impiè pariter ac

Resp.
Templum
Hierosol. nun-
quam instau-
randum.

ac imperitè Mariæ Deiparæ perpetuam op-
pugnavit virginitatem: Sic & hi eiusdè par-
ticulæ sensum ignorantes, contra Scripturâ
Templum Hierosolymitanum in perpetuis
cineribus & desolatione relictum iri, ineptè
simul & audacter negant .

(a) Matth. 1. 24.

6 At Scripturæ Phrasis clarè ostendit, a-
pud Hæbræos particulam *ו* apud Græcos
particulam *καὶ* & *καί*, quæ Latinæ particule
(*VSQVE*) respondent, sapissimè rei perpe-
tuitatem significare, ac ad præcedens tem-
pus ita referri, ut de sequenti non affirmetur
contrarium.

7 Tamergo ex particula *VSQVE*, Mo-
nachi templum Hierosolymitanum in fine
mundi restaurandum esse colligere possunt,
quod Helvidius colligere (a) potuit Iosephum post
Christum natum cognovisse Mariam: quàm
colligere (b) possit Michol post diem obi-
tus sui, liberos peperisse: quàm quis collige-
re (c) possit Christum in consummatione se-
culi non fore amplius nobiscum: quàm de-
nique quis colligere (d) possit Christum sub-
iectis sibi inimicis, non amplius regnatu-
rum esse.

(a) Ex Matth. 1. 24 (b) Ex 2. Sam. 6. 23. (c) Ex Matth. 28. 20. (d) Ex
1. Corin. 15. 25. & 28.

8 Valeat ergo infulforum hominum, Monachorum, ut fontem huius erroris aperiā, ex puris particularibus Argumentatio, utpote Sophistica & puerilis: idque eò magis quòd (a) Christus ipse, Desolationi Templi, de qua vaticinatur Daniel, non instaurationem ejus, sed Pseudochristorum, & Pseudoprophetarum adventum, bellum, famem, pestem, terramotus, ac tandem illustrem illam suam ἐμπύριαν, sicque finem hujus mundi subjungit, ac expectandum prædicit.

(a) Math. 24. Marc. 13. Luc. 21.

9 Instant Monachi. *Henoch & Elias in cõspectu Domini ab Antichristo dicuntur occidendi, & corpora eorū māsura in plateis Civitatis magna, qua vocatur spiritualiter Sodomā & Egyptus, ubi & Dominus eorū crucifixus est. At Dominus eorū nō Roma, sed Hierosolymis est crucifixus, Ergo, Antichrist. nō Roma, sed Hierosolymis sedebit.*

Obis 3.

10 RESPON. Propositio hujus Sophismatis multis erroribus laborat. Primus error est *Petitio Principii*, quòd pro confesso sumūt, per duos Prophetas, quorū (a) loco citato mentio fit, Henochum & Eliam significari, quod nec Scripturā, nec ullā ratione probant, aut probare possunt,

Resp.
Qui sint duo?
illi Testes in
Apocalypsi.

(a) Apoc. 11.

11 Conceditur ab vtrâque parte, *testes illos* fideles à Bestia verè occilū iri: quod cum utrinque sit in cōfesso, qua ratione torquentur hoc Monachi ad *Henochum* & *Eliam*: Numquid eò vesaniæ ac demētiæ progrediuntur, ut corpora gloriosa & ~~immortalia~~ occidi posse delirent; quæ constat à morte & mortalitate sic esse vindicata, ut impossibile sit, ulli mortis aut supplicio ea posse esse obnoxia? Vbi enim peccatum radicitus & fūdītus extirpatum est, atque insuper corpus futuræ claritatis ac gloriæ beneficio dotatū: fieri nullā prorsus ratione potest, ut homo ullo gladio lædi, ullo igne cremari, ullo supplicio terqueri possit.

12 Secundus error est, non tam *Principii sumptis*, quàm stolidum cacosystaton, & cum ipso textu, ac phrasi Scripturæ pugnans figmentum, quòd per *Sodemam* & *Aegyptum* Hierosolyoia ad Calendas Græcas rehcienda intelligi possē aut debere nugātur. Nam nomine *Sodoma*, non vrbs, sed regio multis oppidis & pagis constans: ut & voce *Aegypti*, regnum multis vrbibus ac pagis amplissimum adumbratur.

13 Dicimus ergo per hosce *duos testes* intelligi quosvis constantes ac fideles testes & assertores veritatis sub regno Pontificio: qui licet numero multi sint, tamen **DVO** dicuntur, quia (comparatè eos si cōsideres) pauci

paucierant collati ad ingentem Baalitarum
ac Locustarum Romanensium colluviem.
DVO item, quia urgebant sinceræ Doctrinæ
duo præcipua capita, Legem & Evangelium.
Et DVO dicuntur, quia quemadmodum
juxta legem, in ore duorum aut trium firma-
batur omne verbum: Sic iudicatur, Deum
missurum subindè testes, qui ad redarguen-
dum Pôtificiorum horribiles errores & te-
tros abusus ita sufficiant, ut Romanus An-
tichristus unâ cum suis in novissimo die eò
minùs sit excusabilis. Hi porrò taxantes a-
busus papisticos et errores varios, occisi sūt
à sâguinaria Meretrice & truculenta Bestia,
ut suo loco demonstrabitur.

14 Per Civitatem illam magnam, ut Roma est Ci-
vitas illa
magna; item,
καὶ τὴν πόλιν Roma notatur, sic cōsequēter sub-
intelligitur Synagoga à Roma denominata,
vid. Romana Ecclesia, Civitas Caini, Eccle-
sia Antichristi per totum mundum infelici-
ter propagata & diffusa.

15 Dicitur autem tum Roma, tum Ro- Sodoma, &
mana Ecclesia spiritualiter Sodoma, propter
fornicationem, non tantum corporalem,
quâ per dæmoniacum conjugii interdictum
mundus repletus est, verum etiam ob Ido-
latrias furors, qui fornicationi asimi-
lantur.

16 *Aegyptus* verò dicitur, q̄ iusto DEI AEgyptus
iudicio indurata, liberos Dei filios in servi-

tutem aeternam redigere, ac exquisitis suppliciis pessundare conatur.

Quomodo
Christus cruci-
fixus sit Ro-
ma.

17 Nec verò hæc interpretatio pugnat cum eo, quod dicitur, Dominus in vrbe magna, quæ spiritualiter Sodoma & Ægyptus vocatur, crucifixus: nam Christus, ut Evangelica Historia tradit, sub Pontio Pilato Proconsule Romano, passus, & in crucem actus est. Vnde consequitur Dominum passum & crucifixum in vrbe magna, hoc est, sub imperio Romano, cuius dominatus tunc totum occupaverat orbem; quæ sedes Antichristo fuerat destinata, ut eventus hodiè loquitur. Et, si Roma per illam Civitatem præcisè intelligatur, respondeo, Christum crucifigi, posse intelligi dupliciter, vid. In propria persona, & In suis membris. In propria persona tantum in monte Calvarie crucifixus fuit. In membris verò etiam Romæ, & in aliis locis in quibus Papa Romanus dominatur, crucifixus est.

18 Ex his apparet Ioannem non loqui de Henoch & Elia, neque etiam de vrbe Hierosolymitana. Peccant ergo Monachi allegatione *Impertinentis testimonii*, cum à re probanda sit alienum & prorsus ἀπροσδιόριστον.

19 Caterum etsi hæc de Hierosolymis intelligi debere admitteremus: (quod falsum est) non tamen sequeretur quod voluit Monachi: Non enim dicit Ioannes Antichristum

stum habiturum esse sedem suam in ea vrbe, sed dicit illos duos testes ibi occisum iri, Iam verò non sequitur, ut ubi Antichristus aliquem occisurus sit, ibi habitet. Error est *παρὰ τὸ ἐπὶ μαρτυρίᾳ*. Atque hæc de *Propositione* suscipiant: De *Assumptione* breviter aliquid dicamus.

20 Si Evangelica Historia penitiùs inspiciatur, reperietur, *Assumptione* Monachorù non simpliciter veram, sed magna ex parte falsam esse: cum Christus, ut Paulus (a) anno avit, ad explendum typum (b) antea propositum, non in vrbe Hierosolymorum, sed extra portam in monte Calvariæ crucifixus sit.

(a) Heb. 13. 11. 12. (b) Levit. 4. 11. Levit. 6. 30. Levit. 16. 27.

21 Et si hoc etiam Monachis largiremur Christum sci. intra mœnia Hierosolymitana crucifixum fuisse: non tamen inde suam opinionem, iuxta legitima artis præcepta, concluderent; sed plus ponere in conclusione, quàm ferrent præmissæ, arguerentur. Nam si ritè, & ex præscripto rectæ rationis dictamine argumentari vellent, sic concluderent.

Henoch & Elias mortui iacent in civitate magna, in qua Dominus coram crucifixus est.

At Dominus est crucifixus Hierosolymis.

Ergo, *Henoch & Elias mortui iacent in civi-*

tate Hierosolymorum.

Vbi verò illa Monachorum Conclusio, Ergo, *Antichristus sedebat Hierosolymis*: Haud quidem facilius ex istis præmissis, quàm aqua ex pumice elicitur. Pudeat ergo istos Antichristi famulos, ex falsis præmissis, etiam alienam conclusionem colligere, hoc est, plusquàm impudentes Sophistas agere.

22 *Præterea*, Demonstrationem istam ex(a) Apocalypsi ductam, ubi Meretrix dicitur sedere super aquis multis, hoc est, super populis & gentibus multis, & in civitate magna, quæ habet imperium in Reges terræ, magno quidem, sed prorsus irritò & inepto conatu, oppugnant Monachi. Aiunt enim, *Meretrix illa non Romam, sed universam Diaboli significat civitatem, quæ frequenter in SS. Litteris Babylon vocatur.*

(a) Apoc. 17. 1. et seqq.

Resp.

23 RESPON. Mira verò est Monachorum impudentia, & nostrarum rationum pervertendarum projecta libido. Nostri enim Argumenti vis, non est in vocabulo *Meretricis*; sed in phrasi *Sedendi super multis aquis*, Et in civitate magna, quæ habet imperiũ in Reges terræ. Hoc argumentum cùm ita obsecurent ac divexent Monachi, ut vocabulum Meretricis non Romam significare vociferentur, Sophistas agunt, ac cerebri sui, cauzque

ſæque imbecillitatem produnt. Non enim Meretrix illa magna, quæ Antichriſtus eſt, (quæ etiam Babylon & vrbs dicitur, per vſitatam in Scriptura Subiecti Metonymiam, quâ vrbs nomen incolis tribuitur) ſed Aquæ multæ, & Civitas magna, ac rerum Domina, in qua Meretrix illa ſedet, ac ſcortando dominatur, Romam propriè ſignificat. Hic, hic ſaltus Monachis propoſitus fuit: Sed incompoſiti Saltatores extra Chorum, quod dicitur.

24 Cæterum, longè hallucinantur, cum Meretricem, non Antichriſtum illum magnum, ſed vniverſam Diaboli Civitatem ſignificare contendunt. I. Non opus eſt allegoricâ ſignificatione, cû verba propriè accepta commodum ſenſum gignunt. II. Si *Meretrix* illa ſit vniverſa Diaboli civitas, tum *Aque multe* ſuper quas ſedet, nō ſunt de Diaboli civitate, *Aque* enim non ſunt ipſa *Meretrix*. III. Si *Meretrix* ſit vniverſa Diaboli civitas, tum *Reges* qui cum ea ſcortati, & *Incole terra*, qui eius ſcortationis poculo inebriati ſunt, non ſunt de Diaboli civitate. *Reges* enim illi, & *Incole terra* nō ſunt iſta *Meretrix*. Sed hæc ſunt abſurda; ergo & illa etiam ex quibus hæc colliguntur. Non ergo *Meretrix* iſta eſt ipſa Diaboli vrbs, ſed ſedet tanquam Regina in iſta diabolica vrbe: quæ tamen formam Eccleſiæ Chriſti mentitur, ac

Meretrix Apoc-
calypſica quid
ſignificet.

eius nomen falso sibi vendicat.

Obiect. 5.

25 Hæc cum sibi obiectum iri è sua specula prospexissent Monachi, pedem alio in loco figere tutius iudicarunt, aliam responsionem excogitant, & dicunt,

26 *Concedamus per illam Meretricem Romam intelligi, sed Romam Ethnicam, Romam plenam sanguine sanctorum, Romam crudelem in Nerone, Romam quæ habet imperium in Reges terra.*

Resp.

27 RESPON. At istud nobis vt concedatur nihil postulamus: cum nunquam statuerimus Meretricem propriè Romam significare, siuè Ethnicam, siuè Antichristianam, siuè in Nerone crudelem, siuè in Clem. 8. truculentam; sed esse Antichristum in vrbe Romana sedentem. Hoc verò, vt Monachi, si possint vel ex Ioanne, vel ex alia aliqua necessaria ratione diluât, postulamus. Sed age, nec per metonymiâ Subiecti (sic enim fortasse elabi quærent Monachi) Meretrix illa Romam Ethnicam significare potest, quod subiectis rationibus demonstramus.

Roma ethnica
non est meretrix illa.

28 I. Hæc Meretrix (a) *inebriauit incolas terra vino sue fornicationis.* Et, cum ea (b) *Reges terre fornicati sint;* hoc est, Meretrix ista Reges & incolas terre sua Idololatria polluit, & Idololatrios suos cultus in omnes terras sibi subiectas propagavit. Sed Ethnica Roma non propagavit suas Religiones in gentes subactas: permisit enim vt quælibet gens, quam

quam subegerat, antiquos & priscos suos cultus retineret. Roma verò sub Papa propagavit suos impios cultus in omnes provincias: quin etiam invitis suas Idololatrias obtrusit. Hinc funesta illa bella in India, Gallia, Anglia, Belgia, partim ut gentes ad suas superstitiones adigat, partim verò ut eas in receptis Idolomanijs retineat.

(a) Apoc. 17. 2. (b) Apoc. 17. 2. Apoc. 18. 3.

29 II. Reges qui per cornua significantur, & in quos Romanum Imperium dividendum est, (a) tradent Bestia potestatem suam, & una cum Bestia bellum gerent contra agnum. Hinc apparet Romam post convulsionem Imperij cum Agno pugnaturam. Sed Roma longo tempore ante Imperij convulsionem desijt Ethnica esse. Ergo non Romam Ethnicam, sed Papalem & antichristianam significat Meretrix ista.

(a) Apocal. 17. 13.

30 III. Bestia (a) qua è mari ascendit & habet capita septem, atq; cornua decem est Ethnica Roma; (b) hæc quidem geret bellum cum Sanctis. Sed post eam ascendit alia (c) Bestia è terra habens duo cornua similia agni; verum hæc Bestia non est Ethnica Roma; non enim Cæsar Ethnicus, sed Papa Romanus se externa specie ut agnum gerit. Hæc Bestia posterior
(d) omnem

(d) *omnem potestatem prioris Bestiæ exercebit. Sed bellum gerere contra sanctos, & eos vincere est inter potestates prioris Bestiæ. Ergo, &c.*

(a) Apoc. 13. 1. (b) Apoc. 13. 7. (c) Apoc. 13. 11. (d) Apoc. 13. 12.

31 IV. Hæc posterior Bestia (a) *multa edet signa, & seducet incolas terre propter signa quæ faciet in conspectu prioris Bestiæ. Sed Ethnica Roma, vel Imperatores in ea, nulla ediderunt miracula, quibus suas Religiones confirmarent. Papa verò Romanus, & eius Monachi suas Superstitiones innumeris, licet ementitis, miraculis asseruerunt, & per ea incolas terræ dementârunt: vt infrâ suo loco abundè ostendemus.*

(a) Apoc. 13. 14.

Romæ imperium in omnes gentes.

32 Quòd autem aiunt Monachi, Meretricem intelligi debere, de eâ Roma quæ habet imperium in Reges terræ, accipimus; & dicimus & hanc Romam Papalem habere imperium in Reges terræ. Quid aliud sibi volunt hæc elogia? (a) *Omnia Regna Constantinus Papa donavit. (b) Per Papam omnes Reges regnant. Et, (c) Papa est Dominus mundi. (d) Papa transfert imperium de gente in gentem. (e) Christus Petro (hoc est Papæ) terreni & cælestis Imperii iura commisit. (f) Omnes Reges sunt Papa vassalli. Quin Papa multò sævius imperat Regibus,*

gibus, quam Imperator olim vnquam fecit; non enim licet Regi vel Monarchæ in eius conspectum venire, nisi se prius ad osculandas ipsius impurissimas vngulas, abijciat. Quod verò Martyrum & Sanctorum lāguinis effusionem attinet, Papa sāvissimos tyrannos, Neronem, Maximinum, Diocletianum & similes, longe superat; de quibus suo loco.

(a) Dillmā. 96. c. 14. Constantinus (b) Borius De Jure Nat. & Divin. Eccl. Libert. lib. 1. cap. 6. pag. 21. (c) Borius ib. lib. 5. cap. 10. pag. 474. (d) Decr. Greg. lib. 1. tit. 6. De Elect. cap. 34. Venerabilem. (e) Sext. Decr. lib. 1. tit. 6. de Electione. c. 17. Fundamenta. (f) Steuchus lib. De donat. Constantini.

33 Hæc cū viderent Loiolani Monachi, coguntur demū confiteri, *Romam Christianam per illam Meretricem intelligi. Sed hoc tamen non uerare nostram causam contendunt: Aiunt enim, Antichristum persecuturum, & igne exusturum esse hanc Meretricem, id est Romam.* Obiect. 5.

34 RESPON. At verò Antichristum Romam oppugnaturum, & igne exusturū esse, si vel vno apice ex Scriptura desumpto, ratū fecerint Monachi, parati sumus manus dare, eisq; ut Victoribus palmam concedere, & coronam, triūphi insigne, capitibus eorum imponere. Quod cū ex Scriptura nec fecerint, nec faciant, nec facere conentur: cessant Nugatores isti cum suis anilibus fabulis, ac desinant quæstus sui causā figmentis Resp.

tis istis Ecclesiæ De imponere.

35 Non Antichristus itaq; , sed Reges terræ, qui cum Antichristo scortati sunt, denudabunt Meretricem , & exurent eam. (a) *Decem cornua quæ vidisti in Bestia odio prosequuntur Meretricem. Hæc autem (b) decem cornua sunt decem Reges. Ergo, non Antichristus, sed Reges denudabunt Meretricem : quod vaticinium eventu iam comprobatum est.*

(a) Apoc. 17. 16. (b) Apoc. 17. 13.

Obiect. 7.

36 Instant Monachi. Nemo id potest dicere, aut statuere sedem Antichristi, quod ab iis oppugnabitur, qui Antichristum pro Messia adorabunt. Atqui Roma à decem Regibus, qui sibi dividunt Romanum Imperium oppugnanda dicitur. Ergo, Nemo potest dicere, aut statuere Romam esse sedem Antichristi.

Resp.

37 RESPON. Non leviter peccant Monachi in ipsa etiam differendi ratione *προς τὴν ἀγνοίαν τῆ ἐλέγχου*. Nam in Propositione rectè dicitur, id non esse sedem Antichristi, quod oppugnatur ab ijs, qui Antichristum venerantur, & honore divino prosequuntur; si intelligatur de eo tempore, quo ipsi ab Antichristo fascinati, Antichristum adorârunt, ac pro Deo terrestri coluerunt. Et sic decem isti Reges, hoc est, varia regna, quæ ex dilacerato & divexato Imperio exstiterunt,

runt, non Romam Antichristi sedem, sed Christum & Ecclesiā debellare, ac in potestatem Antichristi redigere tentarunt. (a) *Hi unum consilium habent, & vires ac potestatem suam Bestiæ tradent, hi cum agno pugnabūt: hoc est, Lenocinijs Meretricis Romanæ illecti, ac ejus philtis inescati Reges, populiq; huius mundi, in sedis ipsius defensionem, omnem suam potestatem coniunctis animis & operis conferent, ac sese Christo sponsæq; eius sanctæ violandæ accingent.*

(a) Apoc. 17. 13. 14.

38 Quod verò in Assumptione ponitur, Romam Meretricis sedem ab his ipsis regibus oppugnatum & funestatū iri, id quoq; rectè dicitur, & sine cōtradictione affirmatur: si accipiatur de eo tempore, quo illi ipsi Reges ac Populi, Deo nimirum animos ipsorum veritatis, verbiq; sui radijs illustrante, ac Meretricis istius turpitudinem detegēte, discessionem ab ea fecerunt, seq; Agno consecrārunt, ac in veræ Ecclesiæ castra confugerunt. Hinc dicitur, (a) *Et decem cornua quæ vidisti in Bestia, hi odio prosequuntur Meretricem, & solam reddent illam ac nudam, & carnem eius comedent, & ipsam igne exurent. Deus autem dedit in corda ipsorum, ut faciant quod placitum est ei.*

(a) Apoc. 17. 16. 17.

39 Quapropter decem isti Reges ac Regna, ut mancipia Antichristi, Romam Antichristi sedem propugnârunt, ac pro virili sua tutati sunt: Ut Deo vero dicati, & ad Ecclesiam aggregati, eandem oppugnant, ac odio prosequuntur, ut hodie palam est. Et sic nihil ex hoc loco concludunt Monachi. Quin hæc eadem, quâ nos tentarunt, machina, sine negotio in eos contorqueatur.

40 Certo certius est, eam fore Antichristi sedem, quam regna, dum cum Antichristo scortantur, & eius vino inebriantur, omnibus coniunctis viribus propugnant; rursus verò oculis nimirum à Deo illuminatis, oppugnant.

At Reges & Regna dum cum muliere Antichristiana scortantur, & vino fornicationis eius inebriantur, Romam propugnârunt: & rursus, oculis ipsorum illuminatis, & cordibus conversis, eandem oppugnârunt.

Ergo. Roma est sedes Antichristi.

41 His ita cōstitutis, manifestè apparet, longissimè eos hallucinari, qui Antichristi sedem nō In Italia, sed in Palestina querūt. Quinimò stupenda cæcitas, vel malitia potius Monachorum, relegare Antichristum in templum nescio quod, quod nec est, nec unquam erit, nedum ut sit templum Dei.

42 Ex quibus omnibus cōficitur, (Cum Antichristus debeat in Ecclesia Romana sedere, atq; imaginem veteris Romani Imperij

rij refingere: Nec hoc de vlllo alio quàm de Romano Pontifice verum esse, ipsa experientia, quæ vel Stultorum magistra esse potest, abundè testetur,) Papam Romanum ipsissimum esse Antichristum.

DE TERTIA NOTA
ANTICHRISTI.

Quod Papa Romani Regnum maximè collabente Romani Imperii dignitate stabilitum fuerit.

CAPUT XII.

Apa Romanus diviso & collapsus jam Romano Imperio, post mortem Mauricij Imp. exstitit: cum Phocas Imperator parricida decerneret, ut Ecclesia Romana caput omnium Ecclesiarum, & Episcopus Romanus, qui tum erat *Bonifacius III.* caput omnium Episcoporum, & Catholicus atque universalis Episcopus esset. Hinc dominari coepit Pontifex, & postea semper robur & vires acquisivit. & magis ac magis emerfit. Antichristianissimus quippè non simul, eodè. que momento exstitit & absolutus fuit, sed in-

Papa Rom. ex Rom. Imperii rudetibus emerfit.

indies ac paulatim serpsit, donec tandem ad fastigium pervenit.

Obiect. 1.

2 OBIICIUNT Monachi. *Antichristus verus non est venturus, nisi desolato prius, abolito, è medio sublato, destructo, & vacante Romano Imperio, quod Apostolus prædicit. 2. Thess. 2. ubi legitur, non venturum diem Dominus, nisi venerit defectio prius, ubi per defectionem intelligitur secessio illa populorum à Romano Imperio, & quæ hanc consecutura sit omnimoda dissolutio. Non ergo satis est quævis inclinatio, aut defectio à Romano Imperio, ut Antichristus censeatur advenisse: sed oportet ipsum Romanum Imperium de medio tolli desolari, vacare, aboleri, destrui. Atqui Imperium Romanum nondum abolutum est & Imperator Romanorum nondum desit esse. Ergo, Antichristus nondum venit, & per consequens, Papa non potest esse Antichristus.*

Resp.
Non oportet
Rom. Imperiū
prorsus abole-
ri ante adven-
tū Antichristi

3 RESPON. Nihil est in hoc Monachorum Argumento quod non claudicet. *Propositio* prorsus falsa est. Minuetur enim Romanū Imperium, & nunc in hanc, nūc in aliam formam transformabitur: Item in hanc & in illam gentem transferetur, tamen non prorsus abolebitur. Idque prædicit Ioannes inquitens, (a) *Bestia erat, & non est, & tamen est:* id est, mutabitur, minuetur, & affligetur valdè, tamen non prorsus abolebitur.

Hoc

Hoc ipsum in eodē libro prædicitur. (b) *Vi-
du Bestiam ē mari ascendentem, qua habebat capita
septem, & cornua decem, & unum ex eius capiti-
bus quasi lethaliter casum est, sed ipsius plaga lethas
liscrata est, & admirans vniuersa terra secuta
est bestiam. Lethaliter vulnerari itaq; debuit
Romanum Imperium, non prorsus abole-
ri. Plaga enim ante abolitionem curata est.*

(a) Apoc. 17. 8. (b) Apoc. 13. 1. 2.

4 Affligendum erat Imperium, vt se An-
tichristo subijceret, atq; ille deinde, opibus
& diuitijs auctus, refocillaturus erat illud.
Roma subiecta erat Imperatori: Hanc Mu-
lier, id est, Antichristus subacturus erat.
(a) *Septem Capita septem montes sunt, super quos
sedebit Mulier. Debit igitur ista vrbs Im-
peratori adimi, & Antichristo subijci.*

(a) Apoc. 17. 9.

5 Quod autem ad Pauli locum à Mona-
chis citatum; Respondeo, Apostolum non
loqui de excidio alicuius imperij, aut de
Defectione populorum ab eo; quia nec in
precedentibus eius Epistolæ, nec in imēdia-
tè subiunctis explicata fit mentio Romani
Imperij, nec de politicis, sed theologicis ibi
rebus, Apostolo sermo est. Quis igitur sa-
nus vocabulum ἀποστασία hoc loco, de seces-
sione ab Imperio intelligat? Quin hæc po-
tius

Loc. 3. Theof 22
3. explicatus.

tius germana verborum (a) Apostoli Paraphrasis est.

(a) 1. Thess. 2. 1.

6 Non instabit, inquit, dies ille Christi, quin duo ista prius advenerint: Unum, Defectio, seu Apostasia à Domino. Alterum, Revelatio eius qui est Princeps Apostasia, cum retegetur Homo ille sceleratus, filius ille perditionis. Postea verò subdit: Ac nunc quidem hoc tempore, quid detineat ipsum quò minus erumpat, novistis omnes: eum nempe simplicitate Evangelii, vigente in Servis Dei, impediri, ne se ipse producat in publicum. Hac stante, non est tempus Antichristo commodum, quo opus suum exferat; ideòq; observare ipsum ac sustinere se, ut suo demùm tempore, quodcumq; sibi commodum esse viderit, reveletur. Etsi nunc etiam minimè feriat ac quiescat: iam enim fit actum ipso mysterium iniquitatis illius: clam facit Antichristus, quod palam suo tempore molitur, meditaturq; facere. Servi autem Dei, qui eum detinent, & obstant ei ne opus suum propales; hi tantummodo ad tempus obstituri sunt, donec illa Simplicitas Evangelii Christi è medio sublata fuerit. Tum verò, tum demùm, inquā, cum sublata fuerit illa Simplicitas, illa Ecclesie sepes (nam remotione illius nudata est Ecclesia coram adversariis suis) irumpet illa publica Apostasia, de qua antè dictum est; & retegetur, seu revelabitur impius ille in Ecclesia palam, qui est domus Dei viventis: eumq; Dominus Iesus Christus primum consumet spiritu aris sui, & quasi urente vento contabefaciet; deinde vero abolēbit tandem claritate adventus sui, &c.

Hæc

Hæc interpretatio verbis Apostoli, & sensui respondens, eventu comprobata est. Error est, *Impertinentis Testimonii* : & *Pausanias* pueria.

7 *Assumptio* item falsa est. Manet quidem adhuc Romani Imperii Nomen, & qui in Imperio collocantur, Cæsares, atq; Augusti salutantur : & præter R E M, nihil ad iustum Imperium deest. Fuit Roma illius Imperii arx & caput. Num Romam Imperator tenet ? Immo iamdudum Pontifici Romano Servorum Servo, & Diaboli mancipio servit. Erant huius Imperii Provinciæ in Asia, in Europa plurimæ & amplissimæ : An illæ nunc Imperatori parent ? aut Tributi vel tantillum pendunt ? aut illum Regem, Dominumque agnoscunt ? Quale ergo hoc Imperium est, quod nec Urbem retinet, sedem veteris Imperii ; nec populū habet cui imperet, nec vectigalia ex Provinciis percipit ?

Abolitur, & destructum id est Rom. Imperium.

8 Nec obstat quod Imperatores Germaniæ, *Reges* dicantur *Romanorum* : non enim quid homines temerè loquantur, sed quid verum sit spectandum est. Sunt quidem hæc quæ Imperatori supersunt, quasi quædam præclari ædificij rudera, aut vix rudera, sed tamen nonnulla Imperij simulachra, quæ ad finem usq; mundi permanebunt.

9 Sed quid de Romani Imperij statu dis-

putemus? Eum ego cupiam esse florentissimum: Et Antichristo isti Romano malè sit, qui orbis Christiani Imperium tantoperè afflixit.

10 Quare cum nemini tribuenda sit hæc Imperij Romani desolatio, præterquam Pontifici Rom. Et, cum ille, Imperio ecclipsante patiente, tum demùm caput suum exserere & dominari cœperit; cōcludimus Papam Romanum esse ipsissimū Antichristū.

DE QUARTA NOTA ANTICHRISTI.

*Quod Papa Romanus vtramq;
Jurisdictionem exerceat.*

CAPVT XIII.

Papæ vtramq;
Jurisdictionem
vindicat.

PAPA Romanus cum duplici, eaq; summa potestate Spirituali, & Seculari se ostentat; & vtrūq; gladium spiritualem, & temporalem, seu materiale, & vtrāq; Jurisdictionem sibi arrogat.

2 Quod adeò manifestum est, tum ex Pontificum (a) Decretis; tum etiam ex testimonio ipsorum (b) Blasphemæ Sodalitatis

ris Monachorum, vt fusiori probatione non indigeat.

(*) Extr. iv. Com. lib. 1. tit. 8. De Maiorit. & Obed. c. 1. Vnam Sanctam Sext. Decr. lib. 1. tit. 6. De Electione & Electi Potest. c. 17. Fundamenta. (*) Bozius De Iure Nat. & Div. Eccle. libert. & potest. lib. 4. cap. 1. pag. 709. Isidor. Moscon De Maiestat. milit. Eccles. lib. 3. part. 4. cap. 1. pag. 636. A. Aquipont. Disput. De Antichristo contra D. Shoninum. Conlut. Thel. 70. pag. 37.

DE QUINTA NOTA. ANTICHRISTI.

*Quod Papa Romanus Dominatum
in Ecclesia Dei exerceat.*

CAPUT XIV.

APA Romanus sedet, hoc Papa domina-
est, dominatur in Ecclesia dei: tur in Eccle-
sia.

In hoc enim Argumento, Se-
dere dominari ac præesse sig-
nificat, vt suprâ annotavimus:
quod & ipsi Monachi fateri videntur, qui
cum de Pontificibus suis indicare volunt,
quamdiu quisq; fuerit in Pontificatu, vtun-
tur hac ipsa SEDENDI voce, dum hunc vel
illum Papam, tot vel tot annos SEDISSE
scribunt, non quòd tot continuos annos in-
sederit cathedræ opificum manu fabrefactæ,

sed quòd tanto tempore dominatus sit Ecclesijs. Neq; dubium est, quin ad ipsā phrasin Pontificiæ cohortis respiciens Spiritus Sanctus, voluerit itidem SEDENDI verbo regnum ac primatū Antichristi exprimere.

2 Regit & dominatur itaq; Papa ad libitum, & nemo audet ei dicere, (a) *Cur ita facis?* Veneficiis errorum seducit, & vino spiritualis suæ Fornicationis, seu philtro quodam, demētat ac inebriat omnes Gentes ac populos. Cum illo Reges terræ (b) scortantur, hoc est, ad illius nutum ac volūtātē quosvis errores, abominationes & idololatricos eius cultus approbāt ac recipiunt, eiq; non secus blandiuntur, ac amatores solent Scortis adamatis.

(a) Gloss. Extr. Ioh. 2. 2. it. 4. de Concess. Præbend. c. 2. ad Apollatus in verb. Continetur. (b) Apoc. 18. 3.

3 Imò Ecclesiæ Catholicæ (a) Caput se profitetur spurcissimus hic Impostor, quod & ipsi blasphemī Monachi non diffitentur, quinimò palām (b) defendūt, propugnant, probant. Ex hoc fonte tota sentina decretorum, decretalium, edictorum, mandatorum, constitutionum humanarum, idololatricorum cultuum, mendaciorum, corruptelarum, falsissimorum dogmatum, & abominationum omnium emanabat in mundum, & ex poculo mysticæ Babylonis hæc omnia

omnia propinabantur orbis Christiani populis.

(4) Extrav. Com. lib. 1. tit. 8. De Majorit. & Obed c. 1. Vnam san. 21m. Caus. 15. q. 1. c. 16. Ideo. p. Hic itaque & alibi frequenter. (5) Binius De Temporalis Eccles. Monarch. lib. 5. ca. 2. pag. 696. 697. 698. Bozius de Iur. Nat. & Div. Eccl. libert. et potest. lib. 1. cap. 13. pag. 64. Aquipont. in Disput. de Antich. consut. thes. 43. pag. 18. 19. Mosconius De Maestiat. milit. Eccles. lib. 1. part. 1. cap. 1. pag. 10. A. & apud alios passim.

4 OBIICIUNT Monachi, *Christus est* Obis. 2. 1.

caput Ecclesie æternum, & universale: Caeteri vicarii omnes, sunt capita ministerialia & particularia: idque non totius Ecclesie, sed partis duntaxat militantis, qua cuiusque Pontificis tempore in terris agit, idque non suo sed alieno, id est, Christi ture sibi communicato.

5 RESPON. At præterquam quòd hæc distinctio Capitis ex S. Scriptura nec deducitur nec probatur: Sunt in ea quoque multæ cùm blasphemix, tum antilogix, hoc est, sententiæ pugnantes, seq; mutuò evertetes. Nam si Christus sit caput æternum & universale, hoc est perpetuò sibi simile, perpetuò & ubique præsens, perpetuò, semper & ubique Ecclesiam vivificans, secum conjungens, ac eam regens: quorsum opus est Papæ, capite putido, temporali, mortali, particulari? Deindè si Papa sit caput tantum particulare, cur dicitur (a) Regimini universalis Ecclesiæ præsidere? cur dicitur (b) univer-

Resp.
Papa non est
Caput Eccle-
siæ.

salis Episcopus, & Pastor ovilis Christi: quin & expresse eum appellat Isidorus Mosconius (c) *TOTIVS Ecclesie Caput*; & Tho. Bozius (d) *Caput in corpore mystico OMNIUM fidelium*. Apage insaniam! Præterea, ubi dicitur, in Scriptura, Christi jus Papæ communicatum esse? Imò quis ad vocem istam horrendam, potius non exhorrescat? quippè cùm Scriptura longè diversum doceat, ac Christo suum honorem sartum tectumque conservet; (e) *Gloriam meam alteri non dabo*. Ius ergo Christi, quod à Patre accepit, integrum, eique proprium relinquatur, nihil sibi ex eo decerpit infernalis Draco; nec sese in illius juris societatem offerat Romanus Abaddon. Nunquam enim lux cum tenebris commiscetur, nec ad Iustitiam iniustitia admittitur. Vt ne dicam, quòd hoc sit Christum è folio deturbare, & Iesum esse Christum negare. Monachorum error est *παραδιδασκαλία*; Item, putida *ἀδελφεία*, & Petitio principij.

(a) Extrav. Com. li. 3. tit. 5. De Empt. & Vendit. c. 1. Regimini.

(b) Aquipont, Disput. de Antichr. Confut. Thes. 43. pag. 29.

(c) Moscon De Majest. milit. Eccles. li. 1. par. 1. cap. 1. pag. 20.

A. (d) Bozius De Iur. Nat. & Div. Eccl. lib. & potest. lib. 1. ca. 13

pag. 64 (e) Esa 42. 8.

Obic. A. 2.

6 Instant Monachi. Si asserere se *Caput Ecclesie esse sub Christo ut eius vicarium, quod Papa facit, est negare Iesum esse Christum: cur eadem ratione quicunque se Proregem,*
ant

aut gubernatorem Provincia alicuius esse affirmat, non continuo censetur negare dominum suum esse Regem?

7 RESPON. Elenchus est *μηδὲ τὸ μὴ ἵσθαι ὡς ἵσθαι*. Neutiquam enim eadem est ratio Proregis aut gubernatoris alieno nomine; & Capitis. Deindè Prorex vel gubernator non prædicat se esse Regem, sed solummodo Regis sui ministrum: at Papa non est contentus eo, ut dicatur, et sit minister Capitis Ecclesiæ, sed ipse vult Caput Ecclesiæ & dici & esse. Proindè Papa, qui se pro Capite Ecclesiæ vult agnosci & haberi, Caput Ecclesiæ Christum abnegat: sicut Prorex vel gubernator, si se Regem dici & haberi vellet, Regem suum negaret, & reus læsæ maiestatis fieret.

Resp.

8 Præterea, non solum Caput, sed etiam (quo nullum scædius, nullum cælo terræque magis invisum, & abominandum adulteriū excogitari posset) (a) Sponsum Ecclesiæ Catholicæ sese profitetur impius Papa. Et Certè hac ipsa de Causa Antichristus Babylonica Meretrix in Scriptura vocatur, quia ipse alijs persuadere conatur, alium præter Christum, nempe se, esse Sponsum Ecclesiæ, ut hac ratione tyrannidem suam exercere posset: quod quàm effusè sit impium & abominandum, quisque Christianus sine proluxa declaratione facillè cognoscit.

(a) *Sext.*

(a) Sext. Decr. li. 7. tit. 23. De Immunitate Ecclesiar. c. 4. Quoniam, p. Nos iustitiam. Isidor. Moscon. De Maieft. milit. Eccle. lib. 1. par. 1. cap. 1. pag. 25. B.

Obis & j.

9 Instant Monachi. *Que ratio est nominū Patris, Lucis, Doctoris, Pastoris, Episcopi, respectu nempe cōmunicationis, eadem, par- q̃, est ratio nominis Sponsi. At nomina ista omnia Christus Apostolis secum communia esse voluit: Ergo, & nomen Sponsi. Nam ut Petrus ideò Pastor dicitur, quia Christus ei oves suas pascendas tradidit, ita & Sponsus vocari potest, quia suo quodam modo cooperatur in generatione filiorum, tāquam minister verbi, & filios non sibi, sed Christo generat.*

Resp.
Papa non est
Sponsus Ec-
clesiæ.

IO RESP. Imò Petrus ad hanc Sathanicam vocem exspuisset, tamq̃; in infernum usq̃ue censuisset damnādam & execrādam. Vnicus enim est (a) Sponsus Ecclesiæ, Christus; qui (b) sanguine suo illam acquisivit, sibi que soli, & nulli alteri copulavit in fide & veritate. Hanc Christus solus solam complectitur, fovet, salvat perpetuò, & regni cœlestis consortem reddit. Linum itaque lino, quod ajunt, neſtunt Monachi.

(a) 2. Cor. 11. 2. Ephes. 5. 14. & c. (b) Act. 20. 28.

11 Sed presius respondeo, De nomine
(a) Lucis, (b) Patris, (c) Pastoris, Doctoris &
(d) Episcopi

(d) Episcopi exstant Scripturæ testimonia. At verò de nomine Sponsi, vel Petro vel Paulo, vel ulli alij Apostolorum communicato, aut communicando, nihil meminit Scriptura. Quinimò contrarium ex ea haud obscurè colligitur. Nam Ioannes Baptista se, ac in sua persona omnes reliquos Evangelij præcones à Christo distinguit, quod (e) Christus solus habeat Sponsam, ac propterea (ex natura Relatorum) solus sit Sponsus. Ipse autem reliquique Evangelij præcones sunt Amici Sponsi, Sponso astantes, dicto ei audientes, ac ex eo incredibilem lætitiā haurientes. Noluit itaque Ioannes Baptista, licet coram Deo maior esset omnibus in unum coniectis & conglobatis Pontificibus, ac piaculum sibi ducebat, se Sponsum Ecclesiæ profiteri.

(a) Math. 5. 14. (b) 1. Cor. 4. 5. (c) Ephes. 4. 11. (d) Actor. 20. 28.
(e) Ioh. 1. 29.

12 Præterea, Paulus quando ad Romanos scribens comparat Ecclesiam Romanā Vxori, seu Spōsæ, indubitātē asserit, (a) eos mortificatos esse legi per corpus Christi, ut jungerentur viro alteri. Cui vero? nimirum EI, qui ex mortuis resurrexit. Ergo, Adulter & alieni thori, unigeniti Filij Dei, subseffor sit oportet Pōtifex, quòd SE SPONSVM Ecclesiæ profiteatur, & ita salutari à suis Parasitis passus sit.

(a) Rom. 7. 4.

13 Denique, quid tandem grunnire potest totus Monachorum grex, ad unam sententiam D. Pauli, vid. (a) *Despondi vos, quos uni viro, ut virginem pudicam sistam, nempe Christo.* Cum igitur Ecclesia DEI sit VNI duntaxat viro juncta & copulata, nempe Christo Domino, sequitur eam Ecclesiam, quæ præter Christum deligit sibi Sponsum aliū, nempe Papam, Antichristum Romanum, descivisse à Christo, & factam esse adulteram. Nunquam hoc scelus, nunquam in æternum, non dicam defendere, sed colore saltem aliquo excusare poterunt Blasphemi Monachi.

N B.

(a) 2. Cor. 11. 2.

14 Quod autem subiungunt Monachi, Petrum ideò vocari Sponsum, quia in generatione liberorum Christo cooperetur, ac ei filios generet: Respòdeò, Ex hac ratione Petrus non Sponsus, sed Pater potius Spiritu-
 alium liberorum dici potest, quos ex semine verbi generavit, ut ipse testatur. Atqui hoc Monachi prius ex Paulo discere debuissent, quàm ut tam imperitònis de rebus nugarentur. Nam ille expressè sic scribit. (a) *Non ut vos pudore suffundam, hoc scribo, sed ut filios meos dilectos admoneo. Nam si decem milia pedagorum habueritis in Christo, at non multos Patres habetis. In Christo Iesu enim per Evā-*
 gelium

gelium ego vos genui. Imò ratio ipsa, natura, & doctrina Relatorum docet Filiorum nos esse non Sponfos, sed Patres: & Filios nobis non Sponsarum, sed Filiorum loco esse, ac numerari. *Εγγοι πωρ τὸ ἐν ἀρχῇ λαμβανόμενοι.*

(a) 1. Cor. 4. 14. 15.

15 Habemus, Lector, reos Monachos confitentes. Et Monachorum confessione, luce ipsâ meridianâ clarius est Papam Romanum esse magnum illum Antichristum. Nam Christo soli, soli inquam, S. Scriptura hunc honorem habet, ut cum Caput, & Sponsum Ecclesiæ Catholicæ agnoscat & pronunciet: aded ut secundum Scripturam tituli illi, axiomata & munia CHRISTO in quarto (ut loquuntur Scholæ) modo, sint propria: quod nec Monachi inficiari, aut refutare audent. Iam verò Papa, ut fatetur & probât Monachi, hos titulos cōtra Scripturam & Christum, sibi assumit, & Papicolæ eisdem suo Papæ conferunt & vendicāt. Quis igitur ampliùs dubitet Papam esse oppositum illum, ac summum Christi Adversarium, quem S. Scriptura proprio nomine *Ἀντιχρίστου* & Antichristum appellat.

DE

DE SEXTA NOTA
ANTICHRISTI.

*Quod Papa se Christi loco esse glori-
etur, & tamen eum abneget.*

CAPUT XV.

Christi vicari-
us Christum
abnegat.

APA Romanus Se Christi lo-
co esse gloriatur, & tamen Chri-
sto & Doctrinæ eius quàm maxi-
mè adversatur.

Christi Perso-
nam destruit
Papa.

2 Hominem esse Christum, docemur in
Scripturis: Homo autem esse non potest,
si sit infinitus, ἀπὸ τοῦ πατρὸς, ἀόρατος, qualem
nobis hominem Papa fingit.

3 Superficiem illam mathematicam, quæ
in Missa sua adhibet, quæ ita subtilis est, ut
nihil crassum habeat, Christum hominem
Deumque facit. Dicant hinc mihi Loiolani Mo-
nachi, quemadmodum in illo corpusculo,
Christi divinam atque humanam naturam di-
stinguant? Cuiusmodi corpus erit, quod
omni magnitudine careat, quod solum om-
nem fugiat? Quod locos innumeros & re-
motissimos occupet?

Christi fidei-
um colit.

4 Sic Christi personam destruit Papa:
totum salutis nostræ fundamentum, quan-
tum in se est, prorsus subruit, penitusque ever-
tit: dum pro vero & salvifico Christo falsum
spectrum,

spectrum, & exitiale portentum miseris hominibus obtrudit & inculcat, quos secum in tristissimum damnationis Barathrum demergit, & miserrimè perdit.

5 Talis enim Christus, qualem Papa Romanus fingit ac pingit, nec unquam fuit, neque adhuc est, neque unquam in posterum erit futurus.

6 In Officiis verò Christi turpiter etiam & flagitiosè errat: Quod ut demonstretur, non multo opus est labore. Nihil enim Papæ ejusque Assentatoribus frequentius, quàm prædicare ipsum esse (a) Christi vicarium, ejusque locum in Ecclesia obtinere: quasi Christus scilicet se abdicarit, & alteri illud commiserit, aut ullo Vicario opus habeat.

Perniciose in
Officiis Christi
errat Papa.

(a) Extrav. Io. 22. tit. 13. De Sent. Excom. c. 1. Cum ad sacrosanct. Eccl. lib. 1. Cerem. Rom. Curia Sect. 7. p. 6. fol. 85. b. Sext. Decr. li. 2. tit. 4. De Sext. & Re iudicat. c. 2. Ad Apostolicæ p. Nos itaque, Moscon, De Maieft. milit. Eccles. li. 1. par. 1. ca. 1. pag. 20. A. Bartholom. Vgolinus in Tract. de Censur. Rom. Pontif. reservatis pag. 116. numer. 3-4 Bozius De Jur. Nat. & Div. Eccles. lib. & pot. li. 4. cap. 1. pag. 318.

7 Ut verò de singulis Christi officiis seorsim dicam: *Propheticum* Christi Munus sibi Papa vendicat; cum ait, (a) *Omnes Sententiones suas esse accipiendas tanquam ore D. Petri*, hoc est, voce DEI ipsius, firmatas. Cum discernit, ut (b) *Littera sua habeantur pro Authenticis*. Cum se (c) *MAGIS velit audiri, quàm CHRISTVM in sacris Paginis loquentem*. Cum

Propheticum
Christi munus
sibi vendicat
Papa.

si.

(d) *Sibi soli sumit ius interpretandi pro libito Scripturam sacram*, Cum definit (e) *Eum qui Decreta sua violat in Spiritum S^cl^m peccare*, Cum iactat (f) *Se sacris Canonibus auctoritatem impertiri & tamen eis non alligari*.

(a) Dist. 19. c. 1. Sic omnes. (b) Dist. 16. c. 1. Sancta. (c) Dist. 40. c. 6. Si Papa. (d) Caus. 24. q. 1. c. 12. Quoties. Trid. Concil. Sess. 4. Can. 2. Et in Bulla super forma Iuram. Prof. fid. (e) Caus. 23. q. 1. c. 5. Violatores. (f) Caus. 23. q. 1. c. 16. Ideo. p. Si ergo.

8 Papa celesti Doctrinâ, quâ omnia q̄ ad salutem & perfectionem hominis Christiani necessaria Christus tum voce suâ, tum per Prophetas & Apostolos, tanquam manus suas in SS. Scripturis tradidit, non contentus; infinitam congeriem traditionum & legū quotidie emergentiū populo Christiano obtrudere magnis viribus conatur. Quo declarat se Christum ut unicum perfectum Prophetam, id est, Patris interpretem, nequaquam admittere.

Et Regiam
etiam.

9 *Regiam* verò; cum seipsum nominat (a) Sponsum Ecclesiæ; item, Caput Ecclesiæ, quod, ne quis fortassis maxime ex hæreticis dubitet, num ita se habeat, Glossator satis magistrali & irrefragabili Argumento sic probat: (b) *Papa est Petri successor. At Petrus electus est Cephas, quod interpretatur Caput. Ergo Papa est Caput Ecclesiæ.* Hem argutiam! Huc pertinent etiam dicta, De Christi dominatu, regno, potentiâ infinitâ, quæ ad (c) Papam

accommodantur: ut (d) *Data est mihi omnis potestas in celo ac in terra.* (e) *Dominatur à mari usq; ad mare, & à flumine usq; ad terminos orbis terrarum.* In quam sententiam Glossator hoc modo argumentatur: (f) *Christus commisit summo Pontifici vices suas. Sed Christo data est omnis potestas in celo & in terra.* Ergo, *Sūmus Pontifex, qui est eius vicarius, habet hanc potestatem.* Imò & impudens & blasphemū illud Antichristi mancipium, Thomas Bozius, Congregationis Oratorij (vt appellāt) Monachus, ait, (g) *Christus OMNEM suam potestatem communicavit Pape.* Apage blasphemiam! Hinc factum est, vt se Papa vniversalē (h) *Episcopū* vocari velit, qui regimini vniversalis Ecclesiæ præsideat: Et qui omnium conscientijs (i) *leges figat;* quibus sub periculo Salutis obedientiā denegare non possint. (k) *Subesse Romano Pōtifici omni humane creatura declaramus, dicimus, definimus, & pronunciamus omnino esse de necessitate salutis.* Satis imperiosè! (l) *Romano Pontifici omnes tenemur obedire, non secus ac Christo,* inquit blasphemus Bozius.

NB.

(a) Sext. Decr. li. 3. tit. 23. De Immunit. Eccles. c. 4. Quoniam p. Nos iustitiam. (b) Gloss. Extrav. Com. lib. 5. tit. 9. De Penitentis & Remissionibus. c. 1. Antiquorum. in verb. Constituebuntur. Extrav. Com. tit. 8. De Maior. & obed. c. 1. Vnam Sanctam, Caus. 25. q. 1. c. 16. Ideo. p. Si ergo. (c) lib. 1. Ceterum. Rom. Curia. Sect. 7. p. 6. (d) Mat. 28. 18. (e) Psal. 72. 8. (f) Gloss. Extr. Com. l. 1. tit. 8. De Maior. & Obed. c. 1. Vnam Sanctam in addit. Petri Bertrandi. (g) Bozius De Iur. Nat. & Div. Eccl. l. 1. c. 12. pag. 64. (h) Extr. com. lib. 1. tit. 9. De Tringa & Pace. c. 1. Ad vniversalis Ecclesie.

& lib. 1. tit. 2. De Præbend. & Dignit. c. 9. Ad cuiuslibet. **B**
 li. 1. tit. 1. De Consuetudine. c. 1 Super Gente. & lib. 1. tit. 3.
 De Elect. c. 3. Sanctæ Romanæ Ecclesiæ. & li. 3. tit. 5. De Empt.
 & vendit. c. 1. Regimini. Caus. 14. q. 1. ca. 15. Rogamus.
 (i) Caus. 15. q. 1. c. 16. Ideo. p. Si ergo. (k) Extrav. Com. li. 1.
 tit. 8. De Maiorit. & Obed. c. 1. Vnam Sanctam. (l) Boetius
 De Iur. Nat. & Div. Eccl. lib. 1. & Pot. li. 1. cap. 10. pag. 474.

10 Papa itaq; de solio suo Christum de-
 turbat et conculcat, ipse verò conscendit, Si
 Papa enim sit caput Ecclesiæ, Christus am-
 pliùs non erit; ne sit illa biceps, ideoq; mō-
 strofa. Si Papæ data sit omnis potestas in
 cælo & in terra, Christo erit adempta: Rex
 enim perfectus vterq; istorum esse non po-
 test. Si Christus IPSI commiserit vices suas
 in terris, se regno abdicavit. Si Papa sit vni-
 versalis Episcopus, cui totius Ecclesiæ cura
 incumbit, quid habet Christus quod agat?
 Deniq; , si Papa cōscientijs leges figat, qui-
 bus omnes obedientiā debeant, quid Chri-
 sto opus, vt omnia in Ecclesia sua adhuc ho-
 diè moderetur? Per Papam sanè regno ex-
 cidit, nec habet quod amplius agat. Sic sci-
 licet.

Atq; Sacerdo-
 tale.

II Sacerdotale denique; I. Quia cum suis
 in (a) Missa, se fingit offerre Deo Patri pro
 peccatis mortalium, hostiā Corporis Chri-
 sti, qua iræ eius placetur, & homines miseri-
 cordiam consequantur: vt sit Missa Sacrifi-
 cium propitiatorium & impetratorium, vt
 (b) Monachi loquuntur. II. Quia non vere-
 tur

tur affirmare, ex (c) ipsius incolumitate pēdere salutem universæ Ecclesiæ. III. Quia innumerabiles (d) Mediatores inter Deum & Homines constituit.

(a) Trid. Concil. Sess. 22. c. 3. (b) Bellarm. lib. 2. De Sacrific. Miss. cap. 3. §. 3. (c) Dist. 40. c. 6. Si Papa. (d) Trid. Concil. Sess. 25. Decr. De invocat. venerat. & Reliq. Sanctorum.

12 Ex ijs itaque quæ de Missa celebranda pro vivis & defunctis docet Papa, palam consequitur, oblationem quæ semel facta est à Christo, esse imperfectam, sicut rectè colligit (a) Apostolus de Leviticis Sacrificiis differens, & manifestè contendens oblationem Christi unicam esse non modò specie, sed etiam numero. Si ergo Sacrificuli Papani Christum quotidie offerant Deo Patri, pro remissione peccatorum, non est Christus unicus Sacerdos ad recôciliandum Patrem, secundum ordinem Melchisedech. Deniq; si infiniti sint Mediatores inter Deum & Homines, tum Christus non est unus ille Mediator, de quo (b) Apostolus.

(a) Hebr. 7. 27. Hebr. 10. 2. 12. (b) 1. Tim. 2. 4.

13 Papa, dum impensè suam tuetur dignitatē, Christum aperta contumeliâ afficit; Sibi ea assumit, quæ soli Christo erant tribuenda, & vicissim illi eadem omnia adimit.

NE.

14 At cum solus Christus sit Ecclesiæ suæ Propheta, Rex, & Sacerdos, quæ sunt nomi-

na & munia ipsius, nec gloriam hanc alteri dabit: Sequitur Papam Romanum non solum non esse verum Christi vicarium, quo non indiget, sed ipsissimū esse Antichristū, Christo summē adversarium.

Obiect. 1.

15 OBIICIUNT Monachi. *Antichristus palam & aperte negabit Iesum esse Christū: abolebit omnia Christi instituta: & Iudaicas ceremonias restituet. Papa Rom. nihil horum facit. Ergo, Papa non est Antichristus.*

Resp.

16 RESPON. Primo, ad Propositionē. Hæ sunt meræ fabulæ, quibus scilicet Monachi oblectantur, ortæ quidem ex hominum cōjecturis, quas conceperunt de Antichristo.

Antichristus non aperte Christum negabit.

17 Pingitur autem nobis in sacra Scriptura Antichristus, ut professione Christianus, & ex Baptizatorum cœtu atque populo oriundus, quippe in templo Dei sedens, & Ecclesiæ Dei administrationem invadens: qui potius occultā seductione officiat Regno Christi, quàm ratione apertā, & manifestā; atque ob hoc ipsum REVELATIONE egeat: cum quidem is qui Christum planē negat, qui Christianismum totum, adeoque omnia Christi instituta expresse ~~negat~~ ^{negat}, sine ulla revelatione, cognoscitur esse apertus Hostis Dei & Christi, & æternæ veritatis, verbo Prophetarum & Apostolorum patefacta, adversarius. Hinc quoque tribuntur Antichristo cornua similia Agni, quod nomi-

nomine Agni Dei, D. N. Iesu Christi duplicem sibi potestatem concessam gloriaturus esset. Sub cuius etiam nomine falso prætentato & usurpato, circumvenit Monarchas orbis, ut illum ad tantam Maiestatem sinerent ascendere, planè ut Apocalypsis cœlitus inspirata prædixit. Sed pressius ad singulas Propositionis partes respondebo.

18 I. *Antichristus*, inquiunt Monachi, *palam & aperte negabit Iesum esse Christum.* At Scriptura non dicit Antichristum *palam* negaturum esse Iesum esse Christum. Sed tantum dicit, Antichristum (a) negaturum esse Iesum esse Christum: quanquam illum Antichristū, qui id negaverit, jam tunc in mundo fuisse scribit Ioannes. Vnde eum non tam de Magno Antichristo, quàm de illius Ministris & Anteambulonibus, seu Prodro- mis, quales Simon Magus, Hebion, Cerinthus, atque alij nonnulli exstiterunt, qui Iesum esse Christum, imò Patrē & Filium negabant, locutum esse manifestum est.

Antichristus non palam negabit Iesum esse Christū.

(a) 1. Ioh. 4. 3.

19 Agè verò, sit ut volunt Monachi; neget Antichristus Iesum esse Christū. Hoc tamè fit duobus modis, Occultè, & Apertè. *Occultè*, ut factò tantum: *Apertè*, ut factò & verbo simul. Antichristus ore confitetur Iesum esse Christum, nam & Diaboli ore con-

fitentur Iesum esse Christum; (a) *Ab quid nobis tecum Iesu Nazarene? novimus qui sis, nimirum Sanctus ille Dei.* Et tamen Diaboli facto negant Iesum esse Christum: Sicut & Antichristus, primogenitus Diaboli filius, facto negat Iesum esse Christum. Deindè, si quis ore fatetur Iesum esse Christum, & hoc ipsum piè vivendo non probat, ille (b) dicitur negare Iesum esse Christum.

(a) Marc. 1. 34. (b) Tit. 1. 16.

Antichristus
omnia Christi
instituta
non abolebit.

20 II. *Antichristus*, uti videtur Monachis, *abolebit omnia Christi instituta.* At Christus ipse dicit (a) Ecclesiam observaturam esse Synaxin sacram, dum ipse veniat; sed Synaxis est ex institutis Christi: non igitur omnia instituta ante ipsius adventum abolebuntur. Deindè, Seniper aliqui erunt, qui non adorabunt (b) Bestiam. Sed qui Bestiam non adorabunt, isti observabunt Christi instituta: Ergo, &c. Rursus, Si omnia Christi instituta abolebuntur, abolebitur ipsa Ecclesia. Sed eam nullæ portæ inferorum superabunt. Præterea, Antichristus erit similis (c) Agni. Sed si omnia Christi instituta abrogaturus esset, tum non Agni sed Draconis similitudinem gereret. Ex his manifestum est Antichristum omnia Christi instituta nunquam aboliturum esse. Cæterum, Antichristus nõ prorsus abrogabit, sed depravabit instituta Christi.

(a) 1. Cor.

(a) 1. Cor. 1. 28. (b) Apoc. 10. 4. (c) Apoc. 13. 17.

21 III. *Antichristus*, aiunt Monachi, *Iudaicas ceremonias restituet*. At hoc nunquam S. Scriptura docet. Deindè, Antichristus eas restituere non potest: Templum enim Iudaicum restitui nequit, quemadmodum in superioribus docuimus: Sed plerq; Iudeorum Ceremoniæ extra templum celebrari non possunt. Adhæc, ipsi Monachi negant Antichristum Idololatram fore. At si restitueret ceremonias, & sacrificia Iudaica, non posset non esse Idololatra, quod quidè contradictionem implicat: Ergo, &c. Ex his etiam apparet Antichristum non restitutum esse ceremonias Iudaicas; vt falsò autumant Monachi.

Antichristus
Iudaicas ce-
rimonias non
restituere.

22 *Secundo*, ad Assumptionem Respon- deo. Papa Romanus, tum Iesum esse Christum negat, sed occultè, & ipso facto: tum etiam Christi instituta depravat ac pervertit. Talia enim Papa detrahit Iesu, & sibi ipsi & alijs hominibus tribuit, ex quibus necessario sequitur eum negare Iesum esse Christum.

Papa Rom.
negat Iesum
esse Christum.

23 In invocationibus dicit ad Mariam Matrem Domini, *Iube natum & iure Matris impera*. Sed qui hoc dicit, ille abijcit filium infra Mariam, hoc est, negat filium esse verum Deum: qui verò negat Filium esse verum Deum, ille negat Iesum esse Christum. Eo-

demmodo Papa dicit (a) Mariam esse *Mediatricem* saluationis, iustificationis, reconciliationis, intercessionis, & nostra cum Deo coniunctionis. Dicit (b) Mariam esse *saluatricem* languidorum, salutem & spem in se sperantium, fontem viæ & veniæ, fontem salutis & gratiæ, desperatorum spem unicam, peccatorum *saluatricem*. Dicit (c) Mariam purgare omnium fidelium delicta. (d) Dominus, inquit, fuit cum Maria, & ipsa cum Domino in eodem labore & in eodem opere redemptionis. Mater enim misericordiæ adiuuat patrem misericordiæ. Item, (e) Salomon dicit, Turris fortissima nomen Domini, ad ipsam confugiet iustus & exaltabitur. Nobis autem ducendum est, Turris fortissima nomen Domina, ad ipsam confugiet Peccator & salvabitur. Sapè quos Filius iustitia damnat, matris misericordia liberat. Peccatores ad Mariæ nomen confugiant, ipsam enim solum ad medendum sufficit.

(a) In Mariali. Et In Rosario B. Mariæ. (b) Innocent. in Orat. de trecentorum dierum Indulgent. (c) Idem. in Laudem B. Mariæ. (d) Bernardinus de Bullis in Mariali. li. 1. cap. 1. (e) Idem, lib. 2. cap. 2.

24 Sed qui dicit Mariam esse *Mediatricem* saluationis, iustificationis &c. *Saluatricem* languidorum, & peccatorum, &c. Ille negat solum Iesum esse Mediatorem illum unicum, salvare peccatores, purgare peccata fidelium, &c. & per consequens negat Iesum esse Christum.

25 Sed quid multis? Papa fructum, finē & effectum incarnationis Christi abnegat, eumque proprijs operibus tribuit. Incarnationem Christi Salvatoris, quantum in se est, evacuat, otiosam & inutilem reddit. Iesum itaque esse Christum occultè, factò, & reipsâ negat. Nec juvat eum, quod ore fateatur Iesum esse Christum, cùm factò & reipsâ neget.

26 Quod autem instituta Christi per Pō-
Papa Christi
instituta de-
pravat.
 tificem Rom. depravata attinet. Si quis Baptismum, qui in Synagoga Papana administratur, contulerit cum eo Baptismo, qui in Actis Apostolicis describitur: vel si quis Sacramentum Eucharistiæ, pro ut in Synagoga Papali offertur, comparaverit cum ea Cæna, quam Christus & Apostoli celebrârunt: Si quis deniq; totum illud officium, prout in Synagoga Pontificia exercetur, examinauerit ad eam formam, quæ in Apostolicis Actis, & in Apologia secunda Iustini Martyris describitur. Ille, ille inquam, etiam si semicæcus sit, videbit tamē crassam, enormem, & abominādam depravationem.

27 At si ad vitam Pōtificum Romanorum respicias, videbis multos Papas se anima & corpore devovisse Diabolo, & promississe ei summam obedientiam & fidelitatem, ut ipsius beneficio ad Papalem dignitatem ascenderent: Alios autem, ita vixisse,
 ut

ut nec Deum, nec inferos, nec superos crederent: Et quosdam omnem Christi doctrinam habuisse pro fabula. Hos autem omnes, etsi ore fateantur Iesum esse Christum, re ipsa tamen illud negare nemo Christianus dubitaverit.

Obiecta.

28 Instant Monachi. *Antichristus palam se nominabit Christum Iob. 5. Papa se palam non nominat Christum. Ergo, Papa non est Antichristus.*

Resp.
Antichristus
se Christum
non palam
nominabit.

29 RESPON. Negamus Propositionem,
I. Quia nihil tale reperitur in S. Scriptura.
II. Quia contrarium ex Scriptura colligi potest: nam Apostolus propter occultas Antichristi fraudes, vocat iniquitatem eius (a) Mysterium. III. Quia ipsi (b) Monachi dicunt nomen Antichristi fore incognitum. Sed si ipsi nomen Christus sit, tum eius nomen non est incognitum: Et si nomen eius incognitum sit, tum non nominabitur Christus. Calidum & frigidum vno spiritu efflat Monachi. IIII. Quod autem illum Ioannis locum, (c) *Si alius venerit in nomine suo, illum recipietis*, ante ostendimus illum locum ad Antichristum non pertinere. Deinde, aliud est venire in nomine Christi: aliud verò se Christum palam nominare. V. REM itaq; quod attinet, dicimus, eum quidem illa quæ Christi sūt, sibi arrogaturum, nomen tamē Christi sibi non sumpturum esse: Nam

si hoc faceret, statim deprehenderetur eius improbitas. Item, legimus Antichristum quidem fore (e) *Bestiam*, sed habiturum quidem *cornua Agni*: At si palàm diceret se esse Christum, tum non fingeret se Agnum esse: nec hypocrisis simulatæ veritatis, sed manifesto mendacio orbem deciperet.

(a) 2. Thess. 2. 7. (b) Bellarm. lib. 3. de Pont. Rom. cap. 10. (c) Ioh. 5. 43. (d) Cap. 10. Thes. 18. (e) Apocal. 13. 11.

30 Ad Assumptionem quod spectat, dicimus Papam quidem palàm & ore magnificè de Christo loqui, & se non Christum ipsum, sed eius Vicarium asserere: clàm tamè & occultè, facto & re ipsa, eundè negare contendimus: quod ita demonstramus & evincimus.

Papa & Christum nominat

31 *Papa Romanus qua Christi propria sunt, ei admisit, & sibi reindicat. Ergo, Christum reipsa & facto negat.*

32 Antecedens apparet ex his succenturiatis tum Papæ ipsius, tum Assentatorum eius vocibus. (a) *Papæ data est omnis potestas in celo & in terra. Dominatur à mari usq; ad mare, & à flumine usq; ad terminos orbis.* (b) *Christus potestatem suam communicavit Papæ.* (c) *Papæ est fidelium & infidelium Pastor summus.* (d) *Papæ est Princeps Episcoporum, hæres Apostolorum, primatu Abel, gubernatione Noach, Patriarchatu Abraham, Ordine Melchisedech, dignitate Aaron, auctoritate Moses, iudicatu Samuel, potestate Petrus,*
Inctione

Orthodoxales
Cancillarij
de Pont. Ro-
mano. Alapha
mix.

*unctione Christus. (e) Papa est Caput in corpore mystico omnium fidelium. (f) Papa est summus & maximus; quia habet plenitudinē potestatis. (g) Papa est Rector Domus Dei, Doctor omnium Christianorum; (h) Sponsus Ecclesiae; (i) Ministrorum spes, Pupillorum tutor, Cæcorum oculus, mutorum lingua; Senum baculus, scelerum ultor, Tyrannorum malleus, Regum Pater, Sacerdos magnus altissimi Dei, & lex vivens. (k) Papa est iustitia forma, sanctimonia speculum, Doctor gentium, refugium oppressorum, Pauperum advocatus, Misericordiarum spes, Iudex viduarum, gloria bonorum, Christus Domini, & Deus Pharaonis. (l) Papa est per quem Reges regnant. (m) Papa tantam habet in purgatorio & in inferis potestatem, ut quantum quantum vellet animarum numerum, quae in istis locis cruciantur, per suas indulgentias liberare, & cōfestim in cælis, & in beatorum sede collocare possit. Papa habet terrestris & cælestis Monarchiae potestatem; imò
 (o) Papa Caput est spiritalis & temperalis potestatis. (p) Papa non est omnino aliud caput distinctū à capite quod est Christus, sed est eius vicarius, & vocem eius & personam, auctoritatem & potestatem representans in terris: & eius iudicium iudicium Dei reputatur, & sententia eius & consistorium
 (q) consistorium Dei. (r) Papa locum Christi, ac Dei tenet. (s) Papa est unicuique Sponsus, caput indivisum, generalis & plenus Christi vicarius. (t) Leo ille de tribu Iudæ. (u) Unum est tribunal Christi et Papæ. (x) Papæ potestas est fundamentum Ecclesie*

clesia, (y) Papa est perfectior toto residuo corpore Ecclesie. (z) Si totus mundus sententiaret contra Papam in aliquo negotio standum tamen est sententia Papa. (a) Quod Papa approbat & reprobat, id omnes approbare & reprobare debent: (b) Papa habet cœleste arbitrium. (c) Christus constituit Pontificem Romanum, qui loco ipsius in terris Sacerdos Sacerdotum, Pater Patrum, Rexq; omnium Regum foret. In manu Papa sunt Anima hominum: & in eius arbitrio Religio consistit. Et quis omnes blasphemias enumeret? Disertè affirmant ipsi Blasphemi Monachi (e) Omnia nomina, qua in Scripturis tribuuntur Christo (unde constat eum esse supra Ecclesiam) & Pontifici Romano ad primatum eius asserendam, tribuenda esse.

- (a) lib. 1. Cerem. Rom. Curiz, Sect. 7. p. 6. pa. 85. (b) Bozius De Iur. Nat. & Div. Eccl. lib. & pot. lib. 1. ca. 11. pag. 64. (c) Bozius Ibid. in Epist. ad Petr. Aldobrandinũ Cardinãlẽ. (d) Bernard. li. 3. de Confid. Moscon. De Maiest. milit. Eccl. li. 1. par. 1. ca. 1. pag. 32. C. (e) Bozius De Iur. Nat. & Div. & c. li. 1. c. 13. pag. 64. (f) Moscon. De Maiest. milit. Eccl. lib. 1. par. 1. ca. 1. pag. 34. A. (g) Ibid. pag. 35. A. (h) Ibid. B. (i) Ibid. pag. 36. A. (k) Ibid. cap. 4. pag. 100. C. (l) Bozius De Temporal. Ecclesie Monarchia. lib. 1. cap. 11. pag. 148. (m) Clemens VI in Bulla. (n) Extrav. Com. li. 1. tit. 8. De Maiorit. & Obed. c. 1. Vnam Sanctam. (o) Moscon. De Maiest. milit. Eccl. lib. 1. part. 4. cap. 1. pag. 636. A. (p) Ioan. de Turrecremata in Summa de Eccl. lib. 2. cap. 26. (q) Panormit. Decr. Gre. li. 1. tit. 7. De Transl. Episc. c. 4. licet. num. 8. & Hostiens. c. Quinto. De Transl. Episcop. nu. 11. (r) Bozius De Iur. Nat. & Div. & c. lib. 4. cap. 1. pag. 118. (s) Ioan. de Turrecremata lib. 2. Summa c. 27. (t) Aug. Steuch. de Primat. & Concil. Lateran. sub. Leone X. (u) Ioan. de Turrecremata li. 1. Summa c. 89. (v) Aquinas in fine Script. in 2. Sent. (y) Ioan. de Turrecremata li. 1. Summa c. 16. (z) Glaf. Caus. 9. q. 3. c. Nemo. in verb. Neque ab omni clero. Moscon. De Maiest. milit. Eccl. li. 1. p. 1. c. 1. pag. 27. B. (a) Glaf. Dist. 29. c. 1. Si Romanorum, id verb. Reprobant. ration. Maynus

C. De Testam. milit. l. Et militibus. nu. 2. fol. 69. Col. 4.
 (b) Gloss. Decr. Gre. li. 1. tit. 7. De Transl. Episc. c. 3. Quanto
 in verb. Veri Dei vicem. (c) Bonius de Iur. Nat. & Div. & c. li.
 4. cap. 1. pag. 209. (d) Martinus Ferdinandus ab Inciso, apud
 Petru Ciziam, tom. 2. Hist. Peruinæ, cap. 69. (e) Bellarm. De
 Concil. lib. 2. cap. 17.

33 Cum itaque nihil magis manifestum
 sit, quàm Pontificem Romanum totis viri-
 bus, & Christo & eius doctrinæ adversari; &
 nihil aliud moliri, quàm ut Christi Ecclesiā
 eradicet: nec quisquam præterea, vel eo mo-
 do Christo se opposuerit, vel tam impuden-
 ter se extulerit; quis non apertè videt hunc
 ipsissimum esse Antichristum, quem divina
 oracula venturum prædixerunt.

DE SEPTIMA NOTA ANTICHRISTI.

*Quod Papa Romanus & Dei nomen, & alia
 qua DEI solius sunt, sibi
 vendicat,*

CAPUT XVI.

Papa Roma-
 nus DEI No-
 men sibi ven-
 dicat;

Apa Romanus Nomen, pote-
 statem, & opera Dei sibi impiè
 vendicat; quod quidem exori-
 cis testimonijs cōfirmare nō est
 opus:

opus: quin ipse prodeat, testimoniūque dicat, (a) contra se enim unusquisque est testis imprimis idoneus.

(a) Caus. 14 q. 1. p. 1. De eo autem.

2 Sic igitur Nicolaus Papa, ut à Gratiano citatur: (a) *Satis evidenter ostenditur à seculari potestate nec ligari prorsus, nec solvi posse Pontificem, quem constat à pio Principe Constantino DEVM appellatum, cum nec Deum posse ab hominibus indicari manifestum sit.* Ecce, Nicolaus Papa DEVM se à Constantino Imp. appellatum gloriatur, nec semel tantum, sed vicibus repetitis gloriatur. Cohorrescat cœlū, & contremiscat terra, ob tantam à Romano Pontifice profectam Blasphemiam.

(a) Dist. 69. c. 7. Satis evidenter.

3 Augustinus Steuchus Papæ Bibliothecarius, hunc locum laudans, ita subjungit. (a) *Andis summum Pontificem à Constantino DEVM appellatum, & habitum pro Deo? Hoc videlicet factum est, cum eum præclaro illo edicto decoravit, adoravit uti DEVM, uti Christi & Petri Successorem, DIVINOS EI HONORES* Divinos Honores *quo ad eius potuit, contulit, velut viam Christi imaginem veneratus est.* Glossator etiam Iuris Canonici disertè nominat Papam, (b) *Domini DEVM nostram*: Et Tho. Stapletonus ingratisissimus iste, æquè ac impudētissimus in-

infelicissimæ memoriæ transfuga, & patriæ proditor, Papam (c) *Optimum, Maximum, ac supremum Numen in terris* nominat. Quin etiam apud Canonistas usitatissimum est illud (d) Papam esse *DEUM* in terris. Et Ludovicus Gomefius quasi indubitatum adseverat, (e) Papam esse quoddam Numen, & quasi visibilem quendam Deum. Et Isidorus Mosconius ait, (f) *Papa non Deus est, nec Homo, sed UTRUMQUE.* (g) *Omnes Principes orbis terrarum, inquit Blondus, Pontificem ut 'DEVM SUMMVM' honorant & cohort.*

(a) Steuch. lib. de Donat. Conflanz. edit. Lugduni. Anno 1547. pag. 148. (b) Gloss. sub finem Extrav. Ion. XXII. tit. 14. De Verb. Signific. c. Cum inter nonnullos in verb. Declaramus. (c) Staplet. in Princ. fid. doct. præfat. ad reg. XIII. (d) Bertacutus, in Repert. in Dist. 1. qua. Bald. in l. h. C. De Sent. re. scind. Dec. in c. 1. de Constitut. Card. arit. Conf. 5 nu 75. & Cont 68 nu 1b. Vol. 4. Item in c. ego N. in 1. Col. ver. in text. ibi Canonice, circa med. Ver. de Iureiur. (e) Ludovic. Gomef. in Regul. Capelliar. (f) Isidor. Moscon. De Maiest. milis. Eccles. lib. 1. part. 1. cap. 1. pag. 11. C. (g) Blond. lib. 3. Rom. instituat.

4 Hinc blasphemant Canonistæ, & Loiolani Monachi, & blasphemantibus annuit Pontifex, voces illorum non damnans, sed ratas habens: Quod vid. (a) *Papa idem sit ac Dei consistorium*: Quod (b) *Papa idem sit ac Christi consistorium*: Quod (c) *Papa divinam habeat dignitatem*: Quod (d) *Papa potestas sit absoluta*: Quod quæ facit, (e) *ut Deus faciat non ut homo*: Quod (f) *quicquid vel approbat vel reprobat, id omnes vel approbare vel reprobare debent*

ant: quòd (g) nemo debeat ei dicere, *Quid facis?*
 Etiam si (h) innumerabiles populos una secum in in-
 fernum precipites abducat: quòd (i) obtineat ple-
 nitudinem potestatis: quòd (k) celeste habeat aro-
 burum: quòd (l) omnes mortales sibi habeat sub-
 ditos, omni q̄ ei subit humana creatura: quòd in
 (m) totam Christi Ecclesiam universalem prelato-
 nem habeat, cui (n) omnes subesse debeant de neces-
 sitate salutis: quòd Papa sit (o) omnia & super om-
 nia: quòd sit (p) totum cōmens omnia: quòd Pa-
 pa (q) sit in mundo uti Deus est in mundo, aut ani-
 ma in corpore: quòd Papa sit (r) Sūmus & Maxi-
 mus, quia habet plenitudinem potestatis: quòd
 (s) Papa maximè locum Dei teneat in terris: De-
 niq̄, quòd (t) unum sit tribunal inter Deum &
 Papam, unum idemq̄ consistorium.

(a) Bertach. in Repert. in dict. Papa. Hostiens. in c. quanto. de
 Transl. Episc. Panormit. in c. Venerabilem De Elect. Innoc.
 in c. quanto. De Iureiur. (b) Panormit. Decr. Gre. li. i. tit. 7.
 de Transl. Episc. c. Jicet. nu. 8. Hostiens. c. quanto de Transl.
 prelatus. (c) Iul. Moscon. De Majest. milit. Eccles. li. i. part. i.
 ca. i. pag. 20. B. (d) Bertach. in Repert. in dict. Papa Anto. in
 c. cum venissent. De Judi. in ver. Oppono secundo. Et in Cle.
 Si Romanus. De Præbend. (e) Bertach. in Rep. in dict. Papa
 c. inter Corp. de Transl. Episc. Card. Paris. Conf. 63. nu. 162.
 vol. 4. (f) Gloss. Dist. 19. c. Si Romanorum in verb. Reprobatur
 (g) Gloss. Dec. Gre. li. i. tit. 7. de Transl. Episc. i. Quantosad
 verb. Veri Deivicem (h) Dist. 40. c. 6. Si Papa. (i) Bertach. in
 Rep. in dict. Papa. Innoc. in c. cum pridem. de Pact. Bald. in
 prelud. feud. i. 4. Col. (k) Gloss. in Decr. Gre. li. i. tit. 7. de
 Transl. Episc. c. Quanto in verb. veri Deivicem (l) Extrav.
 Com. li. i. tit. 8. De Maior. & Obedi. c. i. Vnam sanctam.
 (m) Extrav. Com. li. 3. tit. 5. De Empt. & vendit. c. i. Regimini.
 (n) Extr. Com. lib. i. tit. 8. De Maior. & Ob. c. i. vnam sanctam.
 (o) Bertach. in Repert. in dict. Papa. Bald. in l. Barbarius in
 caus. ff. de off. Prætor. (p) Iason Maynus ff. de verb. Obligit.

M

p. Scia.

p. Scia. l. Qui Romæ, nu. 16. (g) Bozjus de Iur. Nat. & Div. Eccl. lib. 8. pot. li. 1. ca. 6. pag. 21. (r) Ifid. Moscon. De Maiest. milit. Eccl. li. 1. par. 1. ca. 1. pag. 24 A. (s) Bozjus De Iur. Nat. & Div. Eccl. lib. 1. & potest. lib. 1. cap. 4. pag. 255. (r) Ifidor. Mosconius De Maiest. milit. Eccl. lib. 1. part. 1. ca. 1. pag. 26. B.

Et Divinam
potestatem.

5 *Prætereà, Opera soli Deo debita, & potestatem planè divinam sibi impudentissimè arrogat Papa. Innocentius se (a) regna transferre, & quem velit extollere & deprimere posse gloriatur; quod tamè S. Scriptura (b) soli Deo ascribit. Idem etiam potestatem sibi sumit peccata remittendi ampliorem quàm quæ homini competit.*

(a) Decr. Gre. li. 1. tit. 33. De Maiorit. & Obed. c. 6. Solicitæ.
(b) Dan. 4. 14. 21. 22.

6 Hinc etiam dicunt, seu potius mentiuntur Canonistæ: quòd (a) Papa omnia possit facere quæ Deus potest, clauve non errante: quòd (b) possit aliquid ex nihilo facere: quòd (c) naturam rerum immutare possit, & substantialia unius rei applicare alteri: quòd (d) de iustitia possit facere: iustitiã corrigendo iura & mutando: quòd (e) omnia iura habeat in scrinio pectoris sui: quòd (f) factũ à Papa sit factũ à Deo: Quòd * cõtra ius, & extra ius, & supra ius possit omnia: & (g) dispensare possit contra Apostolum, & contra canones Apostolorum: quòd (h) possit statuere contra Novum Testamentum: quòd (i) Sacramenta à Christo instituta immutare possit: quòd (k) possit mutare quadrata rotundis: quòd (l) habeat tantam in cælo potestatem, ut quem velit hominem defunctum

canonizare, & in Divorum numerum referre possit, etiam in vitiis Episcopis, & Cardinalibus omnibus: quòd possit (m) Angelis imperare: quòd in (n) Purgatorio, & in Inferis etiam potestatem habeat: quòd (o) Monarchiam teneat totius mundi, & virumq. gladium: quòd (p) non possit se subicere Concilio generali: quòd eius (q) sententia non possit retractari: quòd (r) de potestate absoluta possit quicquid vult: quòd (s) habeat auctoritatem summam, & excellentem potestatem, in omnibus, per omnia, & prae omnibus: quòd (t) de iudicio eius alicui disputare non liceat: quòd (v) Papa sit causa causarum, quòd non sit de eius potestate inquirendum, cum prima causa nulla sit causa: quòd (x) Sacriligium sit dubitare de potestate Papa. &c.

- (a) Decr. Gre. li. 1. tit. 33. De Maior. & Obed. c. 6. Solicit. (b) Gloss. Dec. Gre. li. 1. tit. 7. De Transl. Episc. c. 3. Quanto, in verb. Veni Dei vicē. (c) Gloss. Ibid. (d) Gloss. Ibid. Decr. Gre. li. 2. tit. 28. De Appellat. c. 59. ut debitus. & li. 4. tit. 14. De Confang. & Aff. c. Non licet. vide Glossam. (e) Sext. Decr. li. 1. tit. 2. De constitutionibus c. 1. licet. (f) Decr. Gre. li. 1. tit. 7. De Transl. Episc. c. 4. licet. * Bertach. in Rep. in Dist. Papa. Bald. in c. cum super Col. 1. de Caus. propriet. & possess. Moscon. De Maieft. milit. Eccles. li. 1. par. 1. cap. 1. pag. 24 B. (g) Gloss. Dist. 34. c. 1. editor. in verb. fiat. Dist. 82. c. prohibet. (h) Bertach. in Repert. in dist. Papa. Panormit. in c. 1. De Divort. (i) Concil. Trid. Sess. 11. c. 2. (k) Bertach. in Repert. in Dist. Papa. Hostiens. in c. cum venissent. De Iudic. Anto. in c. cum venissent. in verb. Oppono secundo. (l) Troilus Maluit. in Tract. de Canonis. Sanct. dub. 3. (m) Clemens VI. in Bulla Indulgent. (n) Antonin. Florent. part. 3. tit. 21. cap. 5. p. 6. Aug. de Ancona lib. de Potestat. Papa. (o) Bertach. in Repert. in dist. Papa. 1. Rota in Cōclu. 192. alias. 300 (p) Bertach. in Repert. in dist. Papa. Gloss. in prohem. Sext. in ver. Servus. (q) Bertach. Ibid. Caus. 9. q. 3. c. 10. Patet. Caus. 17. q. 4. c. 30. Nemini. (r) Bertach. ibid. Anto. in c. cum venissent. de Iudic. in verb. oppono secundo. (s) Gloss. Extr. Ioh. XXII. tit. 3. De prabend. &

Dignit. c. Exécrabilis. in verb. Vacare decernimus. (v) *Caus.* 17. q. 4. c. 9 Si quis. p. Qui autem. (v) Bertach. in Repert. in diâ. Papa. tamen in Contil. 145. circa primam. nu. 3. vol. 1. & in Contil. 195 requiritur. Col. pen. vol. 4. Bald. in c. Ecclesiasticis. ut libere pendit. (x) Bertach. in Repert. in diâ. Papa. Bolo. in i. Sacroleg. l. c. De crimine Sacril.

Pontificia Sedis
sanctitas.

7 Quid? quod etiam profiteri ac prædicare ausus sit Papa, (a) tantam esse vim, tantamque sedis suæ sanctitatem: ut quicumque Ganeo, & quantumvis impius, perjurus, sceleratus in eam conscenderit, confestim ex illa sola sessione sanctimoniam hauriat? Quid ita? sci. (b) *Papatus est Apostolatus, & ant sanctum facit, ant sacrilegium recipit.* (c) *Locus in quo Papa stat est terra sancta, locus Petri Principis Apostolorum, ubi steterunt Pedes eius, quem constituit Deus Dominum Domus suæ, principem possessionis suæ.* Quin: imò (d) *Papa indumenta tanto sunt honore digna, quod qui illis uteretur, magnum committeret sacrilegium, & pena capitali plectendus esset.* Obsecro si Diabolus humana voce loqueretur, ecquas magis nefarias proferre voces posset? Ac ne quis fortè excipiat, hæc de puro homine sine blasphemia dici non posse occurrunt, Antichristi gregales, Papam non esse (e) *purum Hominem.* Hinc (f) *ab omnibus fidelibus (sci. Antichristi mancipiis) recipit adorationes, prostrationes, & oscula pedum, licet adorationes soli Deo conveniant, &c.* (g) *Portatur etiam humeris, ne lapides offendant pedes eius, gloria & honore coronatur, Gloria, dum & Beatus ac Beatissimus, Sanctus & Sanctissimus (imò ipsa Sanctitas)*

NB.

Eticas) appellatur: Venerationis honore dum osculantur pedes eius, adoratur, & hominum humeris portatur.

(1) Dist. 40. c. 1. Non nos. Vide quid scribat Isidorus Mosconius, De Maiest. milit. Eccles. lib. 1. part. 1. pag. 1. B. (2) Io. Iococus Damhouderus in Praxi crim. cap. 61. nu. 64. & seq. (3) Isid. Moscon. De Maiest. milit. Eccles. li. 1. part. 1. cap. 1. pag. 2. B. (4) Moscon. De Maiest. milit. Eccles. li. 1. part. 1. ca. 4. pag. 99. A. (5) Gloss. in Proem. Clem. in ver. Papa. (6) Moscon. De Maiest. milit. Eccles. li. 1. part. 1. cap. 4. p. 96. B. Aug. de Anco. q. 9. art. 1. Io. Rossen. art. 26. Anton. 1. part. tit. 2. ca. 1. A. Rens. Lana. lib. 6. tit. 39. (7) Mosconius ibid. cap. 4. pag. 98. C.

8 Ex his autem manifestum arbitror, quis sit ille in Templo Dei sedens tanquam Deus, præque se ferens se esse Deum: quod cum faciat Pontifex Romanus, isque solus: quis dubitat ipsum esse magnum illum Antichristum?

9 **OBIICIUNT Monachi.** Pontifex Romanus Deus dicitur improprie, secundario, & secundum Analogiam; quemadmodum Moses, & omnes Iudices in sacris literis Dei appellantur, sci. propter communicatam illis à Deo regendi & iudicandi potestatem.

10 **RESPON.** Sophisma committunt Monachi falsorum parium. Quis non videt Rom. Pontificem se longè aliâ ratione Deum appellasse: nempe ut probaret se ab Hominibus non posse judicari, ut manifestum est ex verbis Nicolai Papæ apud Gratianum. Papa se negat esse purum hominẽ;

M 3

quod

Resp.
Quomodo
Pontifex De-
us dicatur.

quod & Canonistæ etiam in suis de Papa e-
logiis testantur; & factò etiam, cùm Idolum
suum in Dei solium evehere non sint veriti,
jam luculenter comprobarunt. Quinimò
& Dei opera, & potestatem planè divinam,
ut jam abundè probavimus, sibi sceleratè
vendicat inipius Papa quod quidem præter
Pontificem, neque Moses, neque ulli unquã
Iudices fecerunt. Quare fortiter & nervosè
concludimus, Papam ipsissimum esse Anti-
christum,

DE OCTAVA NOTA
ANTICHRISTI.

*Quòd Papa Romanus se supra
Deum Extollat.*

CAPUT XVII.

Papa se supra
Deum extollit

Papa Romanus sese extollit
supra omne quod Deus dici-
tur aut Numen. Investiga e-
nim in volumine Bibliorum,
quidnam uspiam Dei nomine
veniat, & deprehendes Pontificem Roma-
num

num sese ultra & supra omne id nefario ausu extulisse.

2 Magistratus dicuntur in Scriptura Supra Magistratus.
 (a) Dij. His omnibus, atque adeò supremo in omni terrarum orbe Magistratui, ipsi (b) Cæsari, sese intervullo propè inmensò prætulit, eumq; diabolico fastu præ se despexit, & planè ad pedum suorum pulveres atque oscula redegit atque rejecit; ut hac ratione aliud quoque vaticinium impleret, (c) Petri sci. qui de suis spuris & adulterinis successoribus prædixit, fore ut dominatores, seu majestates contemnant, & gloria præcellentes non vereantur convitijs incescere. Sed de hoc plura suo loco.

(a) Psal 82. 1. Joh. 10. 34 (b) Dist. 96. c. 10. Duo sunt. Forius de Jur Nat. & Div. Eccl. lib. 3. & pot. lib. 3. cap. 10. pag. 473. (c) 2. Petr. 2. 10.

3 Angeli quoque in Scriptura dicuntur Supra Angelos
 (a) Elohim, Dij. His quoque Papalem suam præminentiam longissimè anteferre non dubitavit Pontifex. Angelo enim se maiorem esse, imò Angelis cælorum (b) præcipere posse & audere gloriatus est. Ad Mo- sen dicit Dominus (c) *Constitui te Deum Pharaonis*: At (d) eandem, quam Moses habuit potestatem sibi arrogat Papa, imò Mose se maiorem, & (d) Deum Pharaonis proclamari passus est.

M 4

(a) Psal.

(a) Psal. 8. (b) Clemens VI. in Bulla Indulgent. (c) Exod. 7.
 (d) Bozjus de Iur. Nat. & Div. Eccles. libert. 2. potest. lib. 2.
 cap. 5. pag. 106. (e) Isid. Moscon. De Majest. milit. Eccles. li. 1.
 part. 1. cap. 4. pag. 100. C.

Supra Diabo-
 los.

4 Et ne obliviscar magni illius Dei, qui
 (a) Deus hujus seculi, alioque nomine Dia-
 bolus appellatur & Satanas, quâquâ hic ve-
 rè est Papistici primatus auctor, & quasi seu
 di Dominus: tamen non dubitavit vasallus
 & Minister, ipsum seculi Dominum, inver-
 sum rerum ordinem, sibi subicere; jactans esse sibi
 etiam in (b) Diabolos & Inferorum Spiritus
 potestatem concessam, quibus non minùs
 quàm Angelis cælorum, & terrarum Dijs,
 seu Magistratibus imperet.

(a) 1. Cor. 4. 4. (b) Clemens VI. in Bulla.

Obiectio.

5 OBIICIUNT Monachi: *Antichristus*
palàm sese effert adversus omnipotentem
Deum, cæli ac terræ Dominum. Sed Papa
non effert se adversus Omnipotentem Deum.
Ergo Papa non est Antichristus.

Resp.

6 RESPON. Si utopicus iste ac larva-
 tus Papistarum Antichristus, ita apertis
 verbis, palàm profiteretur se maiorem esse
 ipso altissimo DEO, conditore cæli ac ter-
 ræ: tum ne VNVM quidem habiturus esset
 Discipulum aut Sectatorem, quia ex hac ni-
 mis aperta Blasphemia, deprehēderent om-
 nes, imò ipsi Iudæi etiam, licet extremâ cœ-
 citate

NB.

citæ laborantes, esse ipsum totum à Diabolo dementatum & obsessum: adeò quidem ut mirum sit in ficticio suo Antichristo sine stupenda absurditate tale quid vel fingere posse Papicolas. Satis autem & plus quàm satis est, quòd Papa ipsissimum Dei, & Iesu Christi solium, & thronum æternæ Majestatis ascendere conatus sit.

7 Verùm ne quicquam desit ad plenissimam reprobationem; evincemus ex factis ipsis, Papam se non modò exæquare passum esse Deo altissimo; sed insuper etiam supra illum vivum, omnipotentem, & æternum Deum, Satanicò planè fastu, & Luciferiana superbiâ extulisse; si non verbis, attamen (quod longè majus & atrocius est) ipsâ re & facto.

Papa sese effert supra Omnipotentē Deū VM.

8 I. *Quicumq; sua scripta, placita, ac decreta, præfert verbo ac Scriptura ipsius æterni Dei, hoc facto manifestissimo sese Deo anteponat necessum est,*

Ratio. I.

Pontifex Romanus sua Scripta & decreta præfert verbo ac Scriptura ipsius æterni Dei.

Ergo, Deo ipsi se præferat necessum est.

9 Propositionis evidentia probatur à cōtrario: Si enim Papa se non efferret supra Deum, tum certè nec sua placita efferret supra Dei vocem, verbum, & Scripturam.

10 Assumptio ex elogiis Canonistarum constat immota tantisper, dum Papa cò humi-

mi-

militatis se demittat, ut infandas illas voces Assentatorum suorum, quin sui quoque Iuris Canonici sanctiones de Primatu Papali damnet ut hæreticas, ut effusè blasphemias, ut consceleratas, ut in Dei & Iesu Christi fraudem & contumeliam excogitatas nequiter, omnesque terminos impietatis altissimè supergressas. Quamdiu verò ad eas voces silet Romanus Episcopus, tamdiu Canonistarum suorum blasphemias, & juris Canonici enormes impietates approbare, earumque se reum & participem facere ex ipsa re deprehenditur.

Papa domina-
tur S. Scrip-
turæ.

II Proindè quòd dominari conetur Scripturæ, indè liquet, quia jactat non de (a) se tantum, sed etiam de sua (b) Ecclesia, quòd hujus major sit quàm Scripturæ auctoritas. Ita & se & suam Synagogam Scripturis sanctis, verboque Dei, & consequenter Deo ipsi anteposit. Imò dum jactant Iuris Interpretes posse & audere Papam, contra (c) Pauli Epistolas statuere, & dictis Apostoli derogare, imò contra vetus & Novum Testamentum dispensare: Hoc certè est se efferre suprà Deum ipsum, quandoquidem doctrina in Veteri et Novo Testamento, adeoque in Epistolis Pauli comprehensa, citra dubitationem, est vox & verbum Dei, ita ut Paulus ipse, ei qui còtrà statuere velit, æternam condemnationem (d) denunciaret.

(a) Con-

(a) Confess. Petricov. cap. 13. & 14 (b) Caus. 13. q. 1. c. Ideo p. Si ergo (c) Bertach. in Repert. in Di. Papa. (d) Galat. 1. 1.

12 *Papa Mart. V. habita* (ut refert (a) Antoninus) cum suis Doctores & Theologis consultatione, cum quodam dispensavit, ut Sororem suam germanam impune in uxorem haberet. Qui id statuit esse licitum, & concedit quod Deus tam severiter prohibet in (b) lege sua, nonne supra Deum se extollit?

(a) Anton. Florent. in Summa part. 3. tit. 1. cap. 11. par. Quod Papa. quem refert & sequitur Angelus de Clavasio in sua Summa. in Di. Papa. Et Nicol. Beatus in Conf. 20. Verum papa. numer. 26. (b) Levitic. 18. 9.

13 Hinc traditiones Romanæ Ecclesiæ (a) efficaciores & potiores esse S. Scripturâ contendunt Pontificij. Vnde Sacramentum Confirmationis, proprium ipsorum cōmentum, sentiunt multis vicibus esse præferendum Sacramento (b) Baptismi, quod ab ipso Christo institutum est. Et Votum Monasticum, cujus ipsi Auctores sunt, præferunt omnibus alijs operibus, quæ quis secundum legis divinæ præscriptum præstat, ut (c) Tho. de Aquino non vereatur pronunciare, per istiusmodi votum homines perfectè DEO satisfacere, imò satisfactionem transcendere: cum interea Christi meritum secundum (d) Ruardum Tapperum, non mereatur nomen perfectæ satisfactionis.

Traditiones
S. Scripturæ ef-
ficaciores con-
tendit.

(a) P.

(a) P. a Soto in Conf. Cathol. de Eccl. pag. 138. Col. 2. Collet.
in Apolog. pro I. Parte sui Enchir. contra Gomarū pag. 17.
(b) Dist. 5. De Consecr. c. 3. De his vero Et 4. Sent. Dist. 7. c.
Scitote, (c) Tho. de Aq. Opusc. 12. cap. 11. ad mod., (d) Tapper,
Tom. 1. Art. 6. pag. 152. Col. 2.

Ratio. II.

54 II. *Qui dicit fas esse sibi mutare formam Sacramentorum; is se exaltat supra Auctorem Sacramentorum, Deum.*

Papa non solum verbis gloriatur posse se mutare Sacramentorum formam, sed ipso facto palam id tentavit, ac fecit.

Ergo, Papa extulit semetipsum supra Deum.

Papa mutat
formam sa-
cramentorum

15 Propositio luce meridiana clarior est. Assumptio apparet ex (a) Concilio Tridentino. Item, ex Cōcilio Constantiensi, vbi fatetur Papa sacramentum Cœnæ à Christo in vtrāq; specie institutum, & hoc modo in Ecclesia Catholicorum usurpatum esse: *Hoc TAMEN NON OBSTANTE*, sancit ipse cum sua factione, Laicis vsum calicis, contra primum illud Christi institutum, Ecclesiæq; primitivæ morem, & consuetudinē Apostolicam, esse negādum & abrogandū.

(a) Concil. Trid. Sess. 21. ca. 2.

Ratio III.

16 III. *Qui præcepta, edicta, & interdicta sua extollit supra Dei edicta, & Decalogi præcepta, is non obscure semetipsum extollit, supra sanctissimum præceptorum istorum Auctorem, altissimum Deum.*

Pa-

Papa Præcepta sua Dei præceptis præfert.
Ergo. &c.

17 Propositio manifesta est. Assumptio ^{Præcepta na-}
negari non potest: cum is, ut cuius notum ^{palia supra}
est, qui cibis ab Apostolica sede (secundum ^{Dei præcepta.}
(a) doctrinam Dæmoniorum) vetitis vitur
ac vescitur, longè putetur peccare gravius &
atrocius, quàm si contra Dei præcepta & sa-
cro sancta mandata, quo vis flagitij modo,
atq; genere delinquat. Idcirco multò mino-
ri negotio poterat olim absolutio impetrari
à Furtis, Adulterijs &c. decalogo prohibi-
tis; quàm si quis contra interdictum Rom.
Papæ usus fuisset carnibus, quas tamen De-
us (b) concessit ad edendum cum gratiarum
actione.

(a) 1. Timoth. 4. 1. (b) 1. Timoth. 4. 3.

18 Provoco conscientias ipsorum Loio-
lanæ factionis Monachorum in conspectu
Dei, & beatorum Angelorum, an non ad-
huc hodiè faciliùs ferre possent Romanen-
ses Sacrificulum, si Domi suæ alat, contra
Decalogi præceptum, obscænas lupas, con-
cubinas, meretrices, pellices: quàm si secun-
dum ordinationem Dei, & Pauli sanctionē,
velit esse vnus vxoris legitimus maritus?
Hoc posterius si tentet, protinus ab officio
removetur, & damnatur ut extremè hæreti-
cus, Si autem abiurato coniugio, foveat cō-
cu-

NB.

cubinas, hoc est, scelerata scorta, facile cum eo transigi, facile placari potest Papa, interuentu sci. pecuniæ cuiusdam summx.

19 His ita constitutis, breuiter cōcludo: Papa leges suas supra Decalogi præcepta nequiter attollens, seipsum vltra & supra, imò etiam contra diuinam maiestatem tanquam alterum Deum, Deo verò sublimiorē, manifestè extulit, ita ut qui sciens, audiens, & legens talia, nihilominus adhuc Pontifici Romano, hoc est, maximo illi Antichristo, pertinaciter ad hæere pergat; is se totum Dæmoni, & æternæ miseriæ manciparit necessum sit.

DE NONA NOTA ANTICHRISTI.

*Quod Papa Romanus Maiores
suos contemnat.*

CAPVT XVIII.

Papa Maior
Doctrinam cō
temnit.

PAPA Romanus Sanctorum Apostolorum, saniorum Conciliorum, nec nō Orthodoxorum Ecclesiæ Doctorum, Antecessorum suorum doctrinam, saluberrimamq; sepe con-

constitutiones neglexit, eaq; quæ ijs repugnant, introduxit.

2 Apostoli decreverant nihil scire se in *Apostolorum,* Ecclesia, nisi (a) Christum Iesum, eumq; crucifixum: vnde nec aliud (b) fundamentum præter Christum ponendum existimarunt. At Papa Romanus & omnes eius satellites & sequaces præter Christum, noverunt quoq; bona opera, satisfactiones, indulgentias, aliaq; multa quibus cõfidant, atq; innitantur.

(a) 1. Cor. 2. 2. (b) 1. Cor. 3. 11.

3 Apostoli docuerunt, non esse in alio quoquã, præterquàm in Christo, Salutem; nec (a) aliud esse nomen sub cælo, quod datum sit inter homines, per quod oportet nos servari. At Papistæ docent etiam in Operibus nostris esse salutem: Aiunt enim, (b) bona opera esse meritoria trium, Vitæ æternæ augmenti gratiæ, remissionis pœnæ; imò, (c) quemlibet actum charitatis absolute mereri vitam æternam. Item, in Meritis Sanctorum; docent enim (d) nos debere ad Sanctorum auxilia confugere, ac debita veneratione eos sæper implorare, vt salvemur eorum meritis atq; votis. (e) Oramus, inquiunt, Sanctos, vt intercedant pro nobis, id est, vt merita eorum nobis suffragentur. Deniq; etiam in Maria Virgine quæ ob id, ex initialibus literis nominis ipsius dicitur

(f) Me-

(f) *Mediatrix, Auxiliatrix, Redemptrix, Illuminatrix, Advocatrix*, & ad eam (g) referunt (h) varicinium de conculcando capite Serpentis.

(a) Añ. 4. 12. (b) Auctor Compend. Theolog. lib. 5. cap. 15. (c) Tho. Aquin. 1. 2. quæst. 114. art. 7. respons. ad 3. (d) Gabr. Biel Super Canes. Mistæ. Leñ. 29. (e) Lombard. 4. Sent. dist. 45. c. 7. Quibus similia habet Becius in Enchirid. ca. 14. Pe. a Soto in Añstet. catho. de Invocat. sanctor. Catechis. Rom. pa. 409. & 391. f) In Antidotar. Aní (g) in vulgata Latina Biblia In. rum edit. one. (h) Genes. 3.

4 Apostoli in prima Synodo (a) decreverunt, ut ne imponeretur jugum ceremonialiũ legalium cervici discipulorum, quod neq; patres, neq; ipsi portare potuerunt. At Papistæ infinitis ceremoniis Ecclesiam onerarunt, ut multo deterior fuerit hætenus conditio Christianorum, quam olim fuit Iudæorum.

(a) Añ. 15

5 Apostolorum denique doctrina universa, prout in Epistolis, & à D. Luca in Actis proponitur, à Papistis fœdissimè corrupta est; ut demonstratu facillimum foret, si operis suscepti ratio pateretur, & non ab aliis antea copiose id factum fuisset.

Conciliorum.

6 Istis igitur in præsentia omiſſis, ad Cõcilia accedo, quæ primùm à Papa Romano contemnuntur, dum (a) se vult ab omni eorũ Iurisdictione esse exemplũ, nec ullis eorũ

rū decretis cogi se posse cōtendit, (b) *Quasi Romana Ecclesia*, inquit, *legem concilia vlla prae-*
fixerint, cum omnia cōcilia per Romana Ecclesia au-
thoritatem, & facta sint, & robur acceperint: & in
eorum statutis Romani Pontificis patenter excipia-
tur auctoritas.

(a) Dist. 17. c. 6. Cōcilis. p. Symmachus. Caus. 9. q. 1. c. 17. Cum.
 (b) Decr. Gre. lib. 1. tit. 6. De Elect. c. 4. Significasti. p.
 Ajunt.

7 In Concilio Lateranensi decretum fu-
 it, *Papam esse supra Concilia*, & abrogatum Ba-
 siliensis Concilij statutum, quo Papa Con-
 cilijs subijciebatur. Perinde enim illud esse
 dixit Tho. de Vio, *si quis velit Papam Concilio*
subicere, ac si quis Patrem liberis, caput pedibus,
ducem militibus, & pastorem ovibus subicere vel-
let. In quam sententiam nuper quoq; scrip-
 sit Francisc. Turrianus Blasphemus Mona-
 chus, (a) *Statuere Concilium esse supra Papam, est*
repugnare naturae, nihilq; aliud, quam partem toti
praeferre.

(a) In lib. defen. locor. Script. advers. A. Sadeel. pag. 194.

8 Quin & Calixtus Papa definivit (a) om-
 ninò esse necessarium, *ut quemadmodum DEI*
Filius venit ut faciat voluntatem Patris sui, ita
omnes Episcopi, licet in generali Concilio congregati,
impleant voluntatem Ecclesiae Romanae. Ideoq; qui
 hoc non fecerint, non (b) *Concilium*, sed *con-*
ciliabulum celebrare, à Pelagio Papa pronū-
 ciantur.

N

ciantur. Et Antoninus affirmat, (c) Papam posse mutare statuta Sanctorum Patrum in Concilijs generalibus edita, aut contra ea dispensare. Vnde hæc clausula à Papis solet Bullis suis addi: (d) *Non obstantibus constitutionibus & ordinationibus Apostolicis, ceterisque cōtrariis quibuscumque.*

(a) Dist. 12. c. 1. Non de cet. (b) Dist. 17. c. 5. Multis denurſe (Antonin. Florent. 1. part. sum. tit. 22. cap. 6. p. 22. (d) Vide Extrav. Jo. XXI. Item, Extrav. Com. lib. 2. tit. 6. De Dolo & contum. c. Rem neu novam, Et Bullam ſic ult. transfer. Conc. Trid. edita a Paulo III. An. 1544 8. Kal. Mart.

9 Si enim Conciliorum determinationibus ipsis standum semper foret, malè cum eis ageretur. Etenim in Concilio Mātuano, quod celebratum fuit sub Alexandro II. in præſentia Henrici IV. Imp. sancitum fuit, *ut omnes, qui per artem Simoniacam ad dignitates promoti eſſent Eccleſiaſticas, deponerentur.* At quisnam hodiè eſt in dignitate aliqua Eccleſiaſtica conſtitutus, vel Episcopus, vel Cardinalis, vel etiam Pontifex ſummus, qui ſine illa arte ad eam adſpiraverit?

10 In Concilio Romano, celebrato sub Thoca Imp. anathema dictū fuit omnibus *ijs, qui veneno ad Episcopatus faſtigium aſcendiſſent.* At, proh Deum, quot Papanam ſedē illiusmodi artificio occuparunt? Conſtat ex hiſtorijs, veneno ſublatoſ fuiſſe Ioannem XVI. Item, XIX. & XX. Clementem II. Damasum II. Leonem IX. Victorinum II. &

& V. Gregorium VIII. Cœlestinum IV. Vrbanum VI. Clementem VII. Marcellinum II. A quibus verò? Nonnè ab ijs qui certam successione spem habuerunt?

11 In Concilio Basiliensi Decretum fuit, ne *aula Romana pecuniam ullam accipiat, pro confirmatione aliquâ, collatione, dispensatione, electione, postulatione, presentatione, beneficiis, benedictionibus.* Imò, nec pro ipso pallio, idq; sub nulla omnino specie, vel bullarum, vel anatarum, vel similium. At si hic parendum fuisset, certè istis fomitibus culina eorum hodiè non cõtegeretur; nec frigeret modò, sed penitus cõglaciaret. Sed parere non possunt ijs quorum Deus venter est, culina religio, quibus sublatis non modò Christianos, sed ne homines quidem futuros se crederent.

12 In Concilio Moguntino sub Carolo Magno mandatum fuit, vt quævis bona, quæ vel Ecclesiæ, vel Clericis testamento legata essent, sine vlllo præiudicio impedimento vè legitimis hæredibus restituerentur. Hoc si observatum fuisset, nò tam numerosis Monachorum otiosorum catervis, qui solum fruges consumere nati sunt, terra tanquam inutilibus ponderibus hodiè oneraretur.

13 In Concilio Niceno I. statutum fuit licere Episcopis, & Ecclesiarum ministris alijs, habere coniuges, & liberos procreare, obtinente id D. Paphuntio cœlibe & martyre,

tyre, cum Apostolo teste, (a) honorabile sit coniugium inter quosvis, & cubile impollutum. Quod etiam decreverunt Synodi (b) alia. At contrarium planè (c) Pontifices statuerunt.

(a) Hebr. 13. 4. (b) Nempe Synod VI. ut habetur Dist. 41. c. 11. Quoniam. Et Hilbert. can. 24. (c) Dist. 27. c. 1. Dixerunt. Dist. 28. c. 6. 2. Item. Decr. Credib. 3. tit. 3. De Clericis Contegatis per totum.

14 Eadem Synodus Nicena constituit (quod repetit Constantinopolitana II. & commemorat (a) Socrates) ut singularum Provincialium Metropolitanorum potestatem haberent in suos Episcopos, Sacerdotes, & Ecclesias: Alexandrinus in Aegypto; Antiochenus in Syria; Romanus in vicinis Italiae Episcopos, & alii alibi. Et, ut singuli Sacerdotes & Episcopi suis Metropolitanis ita subiecti sint, ut ad alios appellare non possint, sed tantum ad Synodos provinciales & universales. Contrarium volunt Canones (b) Pontificij, nempe ut totius Ecclesiae appellationes, ad Romanæ sedis examen deferantur, & de qualibet mundi parte ad eam appelletur. Quod ut Romani Pontificis legati obtinerent à Synodo Carthaginensi VI. quæ celebrata fuit circa Annum Domini 430. ab Episcopis 217. Nicenæ Synodi decreta falsarunt, falsataque probationis ergo protulerunt: Verum criminis falsi ab Episcopis convicti, repulsam passi sunt.

(a) So-

(a) Socrat. lib. 3. Histor. Tripart. (b) Cauf. 9. q. 3. c. 16. Ipsi sunt & c. 17. Cuncta.

15 In Africano Concilio, ut & in Carthaginēfi, & Hipponēfi ſācitū fuit, *ut prima ſedis Episcopuſ nō appellaretur Princeps Sacer. lotū, aut Summus Sacerdos, aut aliquid huiusmodi, ſed tantum primæ ſedis Episcopuſ.* Quæ quomodo hodiè obſerventur apud Pontifices Romanos, notum eſt.

16 Concilium Milevitanum decrevit, *ut Metropolitani Synodos convocent, nulla planè mē-
tione facta Papa.* At hic (a) jam ſibi ſoli jūſ illud ſumit, & vult ut abſque ſua auctoritate Synodum congregare nulli liceat. Sanxit etiam eadem Synodus, *ne precatioes novæ re-
cipiantur, niſi à toto Concilio probatæ fuerint.* At in Papa u deinde cuiſvis Monacho licuit, impias etiam planè & blasphemias precatioſū formulas Chriſtianis hominibus dictare, ſi-
bi que novos ſubinde cultus excogitare, hoc nomine, quòd Deo omnia grata eſſent, modò bono ſtudio fierent. Adhæc anathema dixit ijs, qui negant *ſanctos ac iuſtos in hac vita
peccata habere, propter quæ quotidie peccatorum remiſſionem petere à DEO ſuppliciter deberent.* At Pa-
piſte contrā (b) anathematizant, qui illud affirmaverint. Denique ſtatuit etiam, quod prius ſæpiſſimè à multis ſuperioribus Syno-
dis decretum fuerat, *ne vel masculus, vel femi-*

na ante 25. etatis annum consecratur. Hoc si posterioribus seculis observatum fuisset, non tam multi homines temerè impossibilem sibi castitatem professi fuissent, ac in istos Monasteriorum carceres perpetuos se precipitassent.

(a) Dist. 17. c. 1. Synod. & c. 2. Regula. (b) Cūc. Trid. Sess. 4. cap. 3. & Sess. 6. cap. 11.

17 Chalcedonensis Synodus, 630. Episcoporum sub annum Christi 474. contra Eutichen congregata, statuit (ut & antea Constantinopolitana fecerat, circa Annum Chr. 380.) ut Archiepiscopus Constantinopolitanus primatum post Synodos haberet super omnes Ecclesias Orientales, Græcas nempe, Asiaticas, Egyptiacas, &c. Quod non eò recito ut probem, sed ut ostendam Ecclesiæ tunc temporis ignotum fuisse commentitium Papanæ Ecclesiæ primatum, hancq; isti Synodo palàm contradicere, quam tamen aliàs (a) cum Nicæna, Constantinopolitana, & Ephesina quatuor Evangelijs æquât Papistæ, quādo (b) contendunt, Romanā Ecclesiam cæterarū omnium sine ulla exceptione primatū tenere.

(a) Dist. 17. c. 1. Canones. & c. 3. Sicut Sancti. (b) Distinct. 22. c. 1. Omnes.

18 Concilium Gangrense sub pœna anathematis damnavit, si qui filii Parentes deserant, occasione Dei cultus hoc instum esse iudicantes,

& non potius debitum honorem parentibus reddant.
 Contrà volunt (a) Papanæ Decreta, ut si a-
 dolescens vel adolescentula in Monasterio
 DEO servire voluerit, non sit potestas Pa-
 rentibus prohibendi.

(a) Caus. 20, q. 2. c. 2. Puella.

19 Sexta Synodus sancivit, *ut si quis præ-
 sumserit, contra Apostolicos Canones, aliquos pres-
 byterorum, & Diaconorum privare communione
 uxoris suæ, deponatur.* Similiter ut Presbyter, aut
 Diaconus, qui Religionis causa uxorem suam ex-
 pellit, excommunicetur. Iura verò Pontificia (a)
 statuunt contrarium, ut sci. ducens uxorem
 deponatur, & qui habet, priusquam ad pres-
 byterium vel Diaconatum admittatur, eam
 dimittat.

(a) Dist. 28. c. 9. Presbyter. & c. 13. De Syracusanæ. Decr. Gre. lib. 4.
 2. tit. 3. De Clericis Coniugatis. c. 3. Quod a te. & c. 5. Diver-
 sis fallaciis.

20 Concilia, Ancyranum & Gangrense
 jubent, *ut si quis eum, qui carnem quovis tempore
 comederit, damnandum censeat, anathema sit.* At
 Papistæ contrarium observari (a) severissi-
 mè mandant.

(a) Dist. 4. c. 4. Statuimus. Dist. 5. de Consecr. c. 31. Quia dicit &
 c. 32. Carnem.

21 In Concilio Lateranensi (a) dicitur
 statutum fuisse, *ut qui vis. Episcopus per seipsum*

munus suum obeat. At ne quidem centesimus quisque hodiè reperitur, qui ipse quæ Episcopi esse Apostolus *(b)* docet, exequatur. Et ut maximè velint aliqui, tam sunt ad id idonei quàm asinus ad lyram.

(a) Decr. Greg. li. 1. tit. 4 De Clericis non residentibus. c. 3. Quia non nulli. Cum igitur. *(b)* Tim. 1 & Tit. 1.

22 Dni que in Concilio generali definitum *(a)* dicitur, *ne deinceps nova Religio proveniat, sed ut quicumq; ad religionem converti voluerit, unam de probatis assumat, cum nimia Religionis diversitas gravem in Ecclesia Dei confusionem inducat.* At Papistis, etiam post decretum hoc promulgatum, non pauci sunt editi Monachorum ordines, à prioribus diversi; præsertim verò Blasphemæ Societatis Monachorū Loiolanorū ordo, qui in generali illo Concilio fuit improbatus antequàm ex puteo abyssi emerfus & natus.

(a) Extrav. Joh. XXI. tit. 7 de Religiosis Domibus. c. Sancta Romana. Sext. Decr. lib. 3. tit. 17. De Religiosis Domibus & Religionum.

23 Ex his verò satis intelligitur, Ecclesiam Romanam, quandocunq; libitum ipsi fuerit. Conciliorum sanctiones audacter contemnere. sibi que jus & auctoritatem immutandi, corrigendi, violandi sumere, nec pati posse ut Concilijs subjiciatur: Vt ut *(a)* Gelasius Papa censuerit, eam potissimum ipsi obedi-

bedientiam debere. Hinc quibuscumque Concilijs hodiè additur hoc corollarium : (b) *Salva semper in omnibus Sedis Romana auctoritate* : cum ut Damasus Papa, Stephano cuidam Archiepiscopo(c) scripsit, non liceat Episcopis contra Romanorum Pontificum decreta aliquid agere.

(a) *Can. 23. q. 1. c. 1. Confidemus.* (b) *Vide Synod. Trid. sess. 7. De Reform. in princip. & Sess. vii. de Reform. cap. 21.* (c) *Can. 25 q. 1. c. 12. Omnia decretalia.*

24 Sicuti autem Conciliorum decretis Et SS. Patrum contraria Rom. Pontifices statuerunt, ita & unanimi sanctorum Patrum consensui, in principis Religionis nostræ Capitibus nusquam non contradicunt.

25 Patres uno ore(a) contendunt Scripturam sacram esse unicum Theologiæ principium, esse perfectam, omniaque quæ homini Christiano ad salutem necessaria sunt, abundè in ea esse prodita, ideoque nihil sine grandi sacrilegio illi addi posse. At Papistæ contrarium docent, Sacras Scripturas non esse unicum Theologiæ principium, non omnia illis contineri, quæ ad dogmata fidei Christianæ pertinent, sed quædam Apostolos viva voce tradidisse, quæ non minorem quam quæ scripta sunt, habeant auctoritatem.

(a) *Iust. Martyr Parænesi prima ad Græcos pag. 29. In Dialogo cum Tryphon. pag. 213. & 217. Athenag. Atheniens. Philof.*

Chri-

Christian. in Apolog. pro Christianis ad Imp. Antoninum & Comodum. Irenæus advers. Hæres. lib. 3. c. 1. & 25. Clem. Alexandr. Stromat. lib. 6 pag. 321. Tertull. tom. 3. de Præscript. cap. 15. pag. 205. & lib. de Resur. carnis cap. 3. pag. 115. & lib. de Carne Christi. c. 7. Constant. Mag. ut commemorat Theodoret. Eccle. Hist. lib. 1. c. 7. Athanas. Orat. advers. Idol. in princip. & Contra Gentes. & De Incarn. Christi. pag. 484. Sozom. lib. 1. c. 17. Basil. Serm. de fid. Confess. 20. 2. pa. 194. Orogen. in 3. ad Rom. & Hom. 7. in Ezech. Cyrill. li. 13. in Ioh. c. 68 & in Levit. 5. Col. 674. Cypri. Epist. ad Pompei. pa. 228. Hilar. de Trin. li. 3. Rufin. in Expos. in Symb. Sect. 16. Hieron. in c. 23. Mach. & in Proem. Epist. ad Ephes. in Mich. l. 1. c. 1. in Agge c. 1. v. 11. in Psal. 86. v. 6. August. De doctr. Christi. li. 2. c. 9. In Ioh. tract. 49. L. 3. Contra Maximin. lib. 3. c. 14. Contra Petil. c. 6. & 16. in Psal. 57. Contra Crescon. Grammat. li. 1. c. 31. lib. 18. de Civit. Dei. c. 33. & lib. 15. c. 23. & lib. de Vnitat. Eccles. Chrysost. Hom. 11. in 2. ad Corinth. Hom. 1. ad Tit. Ho. 42. oper. imperf. Hom. 3. in 2. Thess. & in Psal. 95. Greg. Mag. Expos. mor. li. 18. cap. 14. Damasc. li. 1. c. 1. Anselm. Tom. 3. lib. de Concord. Pat. & Prædest. q. 3. Quibus adde Bonavæ in Præf. Breviloq. & 13. Sent. Dist. 1. q. 2. art. 1. Scot. q. 2. Prolog. Sent. & ib. eius abbreviatorem. P. Burgenf. in addit. prolo. Lyran. fol. 5. art. 3. Lomb. 1. Sent. Dist. 1. c. 2. Petr. de Alliaco in 1. Sent. q. 1. art. 3. Ioh. Gerson. De examinat. doct. pa. 2. confid. 1. Durand. in Præf. in Magist. nu. 12. Gratian. Dist. 9. c. 5. Ego solus tis.

26. Patres(a) senserunt oportere, ut veteris Instrumenti Libri ad Hebraici, Novi verò ad Græci sermonis normam examinētur. Quod ut fieri commodè possit, constitutum fuit à(b) Clemente, ut in Academijs celebrioribus alantur Professores linguarū Hebraicæ, Græcæ, Arabicæ, & Chaldaicæ. At Papistę recentiores, cum hætenus, experientiā magistrā, didicerint, quantum damni Ecclesiæ Papanæ linguarum studium dederit, diligenter caverunt, ut ne nativæ sanctarum Scripturarum sententia, ex fontibus

bus Hebraicis & Græcis eruatur, ideoque (c) decreverunt, ut vetus vulgata Bibliorum Translatio, licet in plurib. locis sit corruptissima, ut testantur & (d) Patres, & alij (e) recentiores Scriptores; tamen in publicis lectionibus, disputationibus, prædicationibus & expositionibus pro authentica habetur, nec quisquam illam rejicere, quovis prætextu, audeat vel præsumat. Qui autem ei veritatem Hebraicam prætulerint, à Blasphemis (f) Monachis dicuntur Iudæis assentari. Quare scitè putat Simenius Hispanus Cardinalis se scribere (g) *Inter Hebraicam veritatem & LXX. Interpretum editionem, se Latinam Translationem, sicut inter Synagogam et Orientalem Ecclesiam ponere, tanquam duos hinc inde Latrones, medium autem Iesum. ô quàm acutè!*

- (a) Hier. to. 3. Epist. 135. ad Suni. & Frete. Col. 377. D. alijsq; in locis multis. August. De doctr. Christ. lib. 2. c. 11. Dist. 9. c. 6. V. veterum. (b) Clement. lib. 5. tit. 1. De Magistris. c. 1. Inter sollicitudines p. Vt igitur. (c) Conc. Trid. Sess. 4. (d) Hier. in multis loc. Coment. super. Proph. Hilar. in Psal. 2. August. li. 2. de Doctr. Chr. cap. 15. (e) Pagnin. Epist. ad Clem. VII. & præf. in Hebra. Instit. Bedæ. to. 2. Annot. 1. in pandect. Arias Montan. Tom. 8. Bibl. Reg. in Præfat. Andrad. lib. 4. Defens. Trid. Syno. v. de Valla, Stapulensi, Erasmo, Vatablo, Munstero. alijsq; viris doctis, & linguarum peritis nihil dicā. (f) Trancis. Turrian. in Defens. Locorum Scripturæ adversus Cl. D. Ant. Sadeelem. p. 57. (g) In Prolog. ad lect. ante hb. 1. Esdr. in Bibl. Complut.

27 Patres etiam atq; etiam (a) optârunt, admonuerunt, rogârunt non solum Clericos, sed & Laicos, ut vocant, viros & scēminas

nas, iuniores & seniores, vt Scripturas sanctas diligenter legerent. eosq; qui id fecerunt, maximopere collaudarunt. At Papistæ prohibent, ne Populus Biblia sacra legat, nosq; rident, quòd etiam mulieribus & pueris promiscuè lectionem Scripturæ concedimus; in quo successores declarant se Iuliani Apostatæ, de quo (b) Cyrillus refert, quòd Christianos omnes hoc nomine solitus fuerit reprehendere, quòd mulieres, puerosq; Scripturas legere paterentur. At (c) Hieronymus ob hanc maximè causam laudabat Pamphylum Martyrem, (vt & (d) Theodoretus vniversâ Ecclesiâ) quod SS. Scripturas legendas tradiderit, non solum viris, sed & sceminis.

(a) Polycarp. in Ep. ad Philip. Origen. Hom. 9. in Levit. & Hom. 12. in Exod. Chrysost. Hom. 13. in Ioh. Hom. 9. in 1 p. ad Coloss. Hom. 3. in Matth. Hom. 10. in Genes. & Hom. 21. To. 1. Col. 155. & Hom. 19 Col. 230. & seqq. De Lazar. Conc. 1. to. 2. Col. 1352. Præfat. in Epist. ad Rom. to. 4 Col. 1. Hieron. in Epiraph. Paulæ. De Instit. fil. ad I. art. in c. 1. Nahum. August. Epist. 3. Col. 15. & in Psal. 13. (b) Cyrill. lib. 6. contra Iulian. cap. 9. (c) Hieron. lib. 1. aduers. Iulian. fol. 91. (d) Theodoret. lib. De Natur. Hom.

28 Causa autem cur Papistæ Scripturâ Sacram libenter ex Laicorum manibus excussam vellent, non est obscura. Cùm enim, dicente Tertulliano, (a) Scriptura divina Hæreticorum fraudes & furta facile convincat & detegat, solent, vt Chrysostomus ait, (b) claudere ianuas veritatis. Sciunt enim,

nim, si manifesta fieret veritas, Ecclesiam suam relinquendam, & se de Sacerdotali dignitate ad humilitatem venturos popularē: Nam (c) *qui male agit*, inquit Christus, *odit lucem*. Itaq; illi vsurpare solent, quod in Propheta Amos scriptum est, (d) *Tace & ne recorderis nemini Ichovæ*. Verum ea demum miserabilis Religio est, quæ nisi celatâ & obrutâ Dej veritate, consistere nequit.

(c) Tertul. l. 1. de T. i. iit. (d) Chrysost. Hom. 44 oper. Imperfect. (e) Ioh. 3. (a) Amos 6. 10.

29 Ex his verò, ut infinita alia, brevitatis ergò, præteream, manifestum evadit, quàm obsequentes isti sint Patrum filij, qui in arbitrio suo positum existimant, eorum iussionibus vel obedire, vel si minùs commodum videtur, palàm eas negligere, ut ipse etiam Papa (a) contendit.

(a) Dist. 19. c. 1. Si Romanorum.

30 Mihi quidem videntur Patres habere pro calculis supputatorijs, qui alio atq; alio loco positi, modò talentum significant, modò triobolum, pro arbitrio supputantis. Ita enim & isti Patrum auctoritatem modò amplissimam esse volunt, modò, si non satis placet, nullam omninò. Imò disertis verbis aiunt Blasphemi Monachi. (a) *Patres non censentur Patres, cum suum aliquid, quod ab Ecclesia non acceperint, vel scribunt, vel docent*. Hem! Quid audio?

audio? Nonne Patres sunt Patres, si quid Romano Pontifici adversarium docuerint? Hoc Loiolanorū de Patrib. Monachorū iudicium. Dum scribunt quod Pontifex Romanus probet, Patres censentur: Si fortè à Pontificis sententia deflexerint, Patrum nomine indigni censentur. O Loiolanam de Patribus Ecclesiasticis prædicandam existimationem! Vtri nunc de Patribus & sentiunt, & loquuntur honorificentius? Pontificij ne, qui illos pro Patribus non agnoscunt, si eis displicent: An verò Evangelici, qui illos semper vt Patres colunt, etsi errantes tanquam Homines minimè sequendos esse iudicant!

(*) Ioh. Duræus in Confut. Respon. Whitakeri. Ratione 5. De Patribus. pag. 262.

31 Ex his omnibus conficitur, Papam Romanum, cuius Religio ac Doctrina Apostolorum scriptis, Conciliorum decretis, ac Patrum sanctionibus ex diametro repugnat, ipsissimum esse Antichristum.

DE DECIMA NOTA
ANTICHRISTI.

*Quod Papa Romanus regnum ob-
tineat super Reges terra.*

CAPUT XIX.

PAPA Romanus intolerabili, ^{Papa Reg} & diabolica planè audacia, astu- ^{super Reges} tia, vi & crudelitate, sibi summos ^{terrarum obtinet.} Imperatores & Monarchas subiugavit; adeò vt demùm omnes Europe Potestates, non tantùm pro vasallis & feudatarijs suis, sed etiam pro vilissimis Mâcipijs habuerit. Cuius furiosæ atq; intolerandæ superbiæ, hæc sunt ipsius Pontificis certissima testimonia, omni exceptione maiora.

2 (a) *Super gentes & Regna Romanus Pontifex à Domino constitutus est.* (b) *Habet utriusq; potestatis, temporalis nempe & spiritualis Monarchiam.* (c) *Ex necessitate Salutis credendum est Papa Romano omnem Creaturam subesse.* (d) *Oportet Imperatorem Papa prestare iuramentum fidelitatis.* (e) *Papa superioritatem habet in Imperium, & vacante Imperio, Imperatori succedit.* Innocentius III. coram Imperatore Constantinopolitano pronunciavit, (f) *Deum duo magna luminaria fecisse, nempe duas instituisse dignitates, quæ sunt Pontificalis auctoritas, & Regalis*

galis potestas: Sed illam, quæ præest diebus, hoc est, spiritibus, maiorem esse: ut quanta est inter Solem & Lunam, tanta inter Pontifices & Reges differentia cognoscatur.

(4) Extr. Com. l. i. tit. 1. De Consuetudine. c. Sup. Gutes. (5) Senz. Decr. l. i. tit. 1. De Ele. 2. & Electi. potest. c. 17. 6. fundamenta. p. Ne autem. fest. Extr. Com. lib. 1. tit. 8. De Maior. et Obed. c. 1. Vnam Unde in d. n. (4) Clem. l. i. tit. 9. De Iur. c. Roman. Et Dist. 2. c. 3. 1. Tibi Domino. (5) Clem. l. i. tit. 11. de Sen. & Re indicat. c. 2. Pallorolis. (6) Decr. Gra. l. i. tit. 13. De Maior. & Obed. c. 6. Solicit. 7.

3 Ex quibus ratiocinantur Canonistæ, Imperatorem esse Papæ vasallum, & imperium ab eodem feudi nomine tenere: (a) las eligendi Imperatorem ad Papam spectare. Vnde profecta est Hadriani Papæ Epistola ad Archiepiscopos Trevirenses, Moguntinum, & Colonienfem, quæ extat apud Aventinum, in qua hæc habentur. (b) Romanum Imperium à Grecis translatum est ad Alemannos, ut Rex Teutonicorum, non ante, quam ab Apostolo coronaretur, Imperator vocaretur. Ante consecrationem Rex, post Imperator. Unde igitur habet Imperium nisi à NOBIS? Ex ecclesiæ Principum suorum habet Nomen Regis: Ex consecratione nostra, habet nomen Imperatoris, & Augusti, & Caesaris. Ergo per nos imperat. Roma nostra sedes est; Imperator est Aquis in Arduenna, quæ est sylva Galie. Imperator quod habet, TOTUM habet à NOBIS, sicut Zacharias transulit Imperium à Grecis ad Teutonicos: ita nos possumus ab Alemannis transferre ad Græcos. Ecce in potesta-

potestate nostra est, ut demus illud cui volumus: propterea constituti à Deo super gentes & Regna, ut destruiamus, et evellamus, aedificemus, et plantemus.

(a) Decr. Gre. li. 1. tit. 6. De Elect. & Electi potest. c. 34. Venerabilem. (b) Aventin. li. 6. pag. 637.

4 Hinc pratoria ista decreta, (a) Papam tenere Monarchiam totius mundi, & utrūq; gladium. (b) Papam esse Iudicem universalem, Regem Regum, Dominum Dominantium. (c) Omnes potestates Papæ subditas esse. (d) Papam posse transferre Imperium de gente in gentem. (e) Papam maiorem esse Imperatore: nec (f) posse ab Imperatore iudicari. (g) Papam esse Imperatore maiorem dignitate, plusquam aurum plumbo. (h) Principem civitatis, quam Papa intrat, etiamsi esset Rex, equum Pontificis freno ducere debere: vel si Pontifex vehitur sellâ, subire sellam cum suis Proceribus dignioribus per aliquot passus. (i) Imperatorem Pontifici in equum ascendenti, stapedem tenere debere, & accepto freno per aliquot passus equum ducere. (k) Imperatorem in convivio aquam Papæ manibus ad lotionem præbere debere. Imò, (l) Papam solum & sine Concilio posse Imperatorem deponere.

NB.

(a) Berrach. in Repert. part. 4. in Dict. Papa. No. Rota Conclus. 191 alias 200. (b) Iisd. Moscon. De Maiest. milit. Eccles. li. 1. part. 1. c. 1. pag. 26. Bl. (c) Ibid. & Extrav. Com. li. 1. tit. 8. De Maior. & Obed. c. 1. vnam sanctam. (d) Moscon. de Maiest. milit. Eccles. li. 2. part. 1. ca. 2. pag. 649. C. Decr. Gre. li. 1. tit. 33. de Maior. & Obed. c. 6. Solert. (e) Berrach. in Repert. part. 4. in Dict. Papa. Innoc. in c. Novit. de Iud. Bal. in l. cum antiquioribus. pen. Col. C. de Iure delib. (f) Berrach. ibid. Dist. 95. c. 3. In Scripturis. (g) Bonus De Iur. Nat. & Div.

O

Eccl.

Eccl. liberr. & potest. lib. 1. cap. 10. pag. 475. Dist. 98. c. 10.
 Duotunc. silvest. Pricas in Summa. Verb. Immunitas. initio
 Cap. (b) Cerem. Rom. Eccl. lib. 1. Sect. 12. p. 5. fol. 121. b.
 (i) Cerem. Rom. Eccl. lib. 1. Sect. 1. p. 4. fol. 61. a. b. (k) Ibid.
 Sect. 3. p. 1. fol. 41. b. (l) Bertsch. in Repert. par. 4. in dict. Pa-
 pa. Gloss. & DD. in c. Ad Apostolicam. De Sent. & Re iudi-
 cat. in Sext. Bar. & Bal. in l. fin. C. de legib.

5 Hinc etiam Papa Romanus omnes oc-
 casiones invadendi Regna quælibet & prin-
 cipatus semper captavit, atq; etiamnũ cap-
 tat, e mentito prætextu, oblatas occasiones
 cupidissimè amplexus & persecutus est. To-
 tius Occidentis Imperium sibi vendicavit.
 Nullus est in Occidente Rex, (a) Anglus in-
 quam, Gallus, Hispanus, Aragonicus, Nea-
 politanus seu Siculus, Portugallicus, Hun-
 garus, Bohemus, Scotus, Danicus, Suecus,
 Ruscianicus, Croaticus, Dalmaticus, quin
 Papa Romanus suum sibi vassallum & feu-
 datarium vel fecerit, vel esse dicat, quasi qui
 ab ipso Regnum suum feudũ ac beneficij lo-
 co acceperit, eoq; nomine fidelitatem atq;
 hominum ei præstare debeat.

(a) Videatur Fulmen Brutum Sixti V. in Cap. De Crimine Ma-
 iestatis. pag. 81. & seqq. In quo Capite recitantur instum-
 ta d. Regnis singulis horum Regum, petita ex ipsis Paparũ
 Registris.

6 Quã plusquàm belluinã ferociã, imò
 Satanicã planè impudentiã, Papa Maiestaté
 omnem (utut divinam ordinationem) non
 modò lædere, sed & planè cõculcare audet,
 quidvis licere sibi putat, bella gerere, dissol-
 vere

vere fœdera & iuramēta, ab obedientia absol-
 vere, Regna & imperia dare & eripere
 quibus velit, Reges & Principes infestis ar-
 mis inter se committere, bellis funestis im-
 plicare, vrbes diripere, spoliare, regiones
 ferro, igniq; vastare, Potestatem sanguinis
 politico Magistratui ereptam exercere; &
 expilare quicquid vspiam argenti reliquum
 sit: vt omnes norunt qui Historiam vel à li-
 mine salutârunt.

7 Ingeniosè ac scirè dixit Attabaliba
 Rex Peru, (a) *Sanctissimum, quem vocant, Pa-*
trem Papam Romanum, vel nobilem quēdam Mo-
ronem & insigniter fatuum esse oportere, qui que
non haberet, sanquam ea habens, alius tam liberali-
ter largiretur; vel certè iniustum ac impudentem
Nebulonem, qui excusis veris possessoribus, alienas
terras peregrinis addiceret, & in mutuas cades
mortale genus armaret.

NB.

(a) BENZO lib. 3. novæ nov. Orb. Hist. cap. 3. D. Lopez ca. 113.

8 Vetera prætereo quæ atrocia in quam-
 plurimos Christiani nominis Principes, in
 Romanos Imperatores, in Romanum Im-
 perium, ipse Romanus Papa commisit, per-
 petravitque: Recentia, & sanguine stillantia
 adhuc, oculis hominum iam obversantia,
 narrabo,

9 CUM HENRICVS IIX. Rex Angliæ
 primatū Papæ in Anglia abrogasset, proh
 quam

quàm furiosam promulgavit Paulus III. in Regiam Maiestatem, omnesq; illi obsequētes Anglos, Bullam ! quā Henricum Regno privavit; Regem omnesq; eius subditos quasi Reipub. Christianæ hostes, proscripsit; Regis & Subditorum fundos & bona in prædam omnibus proposuit; adeo ut sine ulla alia belli denunciatione, aut bello, aut insidijs etiam cuivis illos persequi, capere, vel etiam trucidare liceret. Regi eiusq; subditis, tanquam Paganis, interdixit verbi & Sacramentorum vlu, imò & sepulturâ Christianâ. Regis liberos iure successione privavit, ac infames esse pronunciavit. Nobiles & Subditos eius sacramento fidelitatis Regi præstito solvit, & ad arma vocavit: omnibus nationibus commercia cum Anglis interdixit. Aliorum Regum & Populorum cum Henrico fœdera irrita pronunciavit, eosdemq; magna verborum acerbitate ad eum bello persequendum hortatus est. Anglos, ubicunq; capi possent, in servitutem eorum bona in prædam traxit.

10 CUM ELIZABETHA serenissima Angliæ Regina, abrogatâ Romani Antichristi Idololatriâ, Regnum Christi in Angliâ instaurasset; hoc nomine à Paulo IV. Pio. IV. Pio. V. Gregorio XIII. Sixto V. Urbano VII. Gregorio XIV. Innocentio IX. Clemente II. novem sci. Pontificibus

bus Romanis acerrimè iam oppugnata est. Hi enim sacrilegâ suâ Bullâ, verè bullâ, D. Reginam Regno privabant, Subditos sacramento solvebant; Reginam ipsam, & Maie-
 stati eius obsequentes excommunicabant; & Bona eorum (tam liberales nimirum & tam profusi sunt Pontifices alieni) in præ-
 dam omnibus proponebant. Imò Reginam nostram ab anno circiter 1558. vsq; ad An-
 num Dom. 1603. nunquam destiterunt & coniuratione occultâ, per suos sicarios Ba-
 lardos, Campianos, Parrios, Personnios & reliquos coniuratos, putidos Antichristi satellites attentatâ; & armis publicè motis, quantum potuerunt, oppugnare. Verum non solum non expugnata concidit D. Regina, sed puriorem Evangelij doctrinam, *N. Optima*,
 tum intra Regni sui fines, tum alibi apud Exteros, contra Antichristi tyrannidem & Inferorum portas, posthabitis, contemptis, minarum, excommunicationum, anathema-
 tum fulminibus, constanti & imperterrito animo propagans per Annos ferè XLV. feliciter & victoriosè REGNAVIT, potentis-
 simo illo DEO & Iehova armipotente ip-
 sam tuente, adeò vt totius orbis terrarum Monarchis, nō tam Exemplo fuerit quàm etiam Admirationi.

II IACOBVS I. Illustriss. totius Britannix Monarcha, cùm adhuc non nisi *Stonh. oue Rex*

inde ab ipsa infantia persecutionē pati cœpit; Pontificibus Romanis insidias struentibus vitæ, statui, & animæ atq; conscientię ipsius. Postquam Regnum inijsset, graviter bello oppugnatus est à quibusdam Regni Proceribus, qui, instigante Papa, Regē cōprehendere, & Hispano captivum tradere; & Antichristianismum in Regnum Scotiæ reducere sunt conati. Deus verò Opt. Max. qui Regem hætenus miraculosè servavit, & in posterū etiā potenti suā dextrā tueatur.

12 HENRICVS IV. Galliæ Rex, à sex Pontificibus Romanis est oppugnatus, nimirum à Gregorio XIII. Sixto V. Urbano V. Gregorio XIV. Innocentio IX. & Clemente II. donec tandem à Clemente II. inclementer (a) expugnatus, devictus, & triumphatus est, Anno Do. 1594. à Ioh. Chastello Blasphemæ societatis Discipulo cultello seu sicā petitus, & avertente iectum Deo, in labrum superius adaectū, miraculosè liberatus fuit. Et An. 1602. quàm periculosa, & horrenda detecta fuit in Regem Coniuratio! O DEVS, aperi oculos Regi, excita eius animum, vt hoc tam grave Antichristi iugū excutiat, & Regnū tam nobile in libertatem asserat.

(a) Constat hoc ex libro, cui titulus: *Brevis Narratio quomodo Henricus IV. Francia & Navarra Rex, ex Hæretico Catholicus factus, humiliter apud Clementem II. per Legatos oravit, ut*
sepius

fapius suppleu factus, tamtem hares eos absolutionem obtinueris, et in q: emiam sancta catholica Ecclesia Romana receptus sit. Et ex adiuncto Tractat. qui inscribitur. De Auctoritate & potestate Romani pontificis, ac de Rebus feliciter gestis, videlicet Clementis eius nominis Octavi summi Pontificis, de Henrico IV. Galliarum et Navarra Rege gloriose triumphantis.

13 Clemens IIX. modernus Pontifex Romanus, sub nomine Ecc'esiz, Anno Do. 1598. Ducatum Ferrariensem, alienam hæreditatem, vero Hæredi eripuit. Se illis immiscuit quibus (a) Christus se interponere noluit. Interposuit enim suam auctoritatē, inter Regem Galliz & Ducem Subaudię de Marchionatu Salucensi; item, inter Regem Galliz & Regem Hispaniarum de vrbe Cameraco: & cui cedere debeat, decidere decrevit. Ex quibus apparet Pontificem Romanum alienum à Christo, imò ipsum Antichristum esse.

(a) Luc. 12. 13.

14 OBIICIUNT Monachi. *Antichristus* Obiect. 1.
erit Monarcha totius orbis. Papa Romanus non est Monarcha totius orbis. Ergo, Papa Romanus non est Antichristus.

15 RESPON. Falsa est Propositio. I. Resp.
Nullus est Scripturæ locus, qui hoc doceat: A ntichristus non erit Monarcha totius orbis.
& extra Scripturam aliquid affirmare nobis idem est quod nugari. II. Deindè ut utopicus iste Monachorum Antichristus Monarcha totius Mundi evaderet, quibus, quantif-

que fuerit opus Argumentis? quantis præsidijis, quantis adminiculis? Num armorum? atqui unde ille miser exercitum vel exiguum saltem colligat, qui heri demum exiverit ex antro Trophonij, aliove subobscuro mundi angulo?

16 Si confugere volent Monachi, ad illud *ἡγεμονία* Pontificiis ad unum omnibus pervulgatum: Quòd Iudei illum recepturi sint pro Messia, qui in unum collecti, duce & auspice suo illo fictitio Messia, per orbem gentes ac populos sibi subigant: Præterquàm quòd hoc confutatum sit (u) supra; Nonnè fumum declinantes, in ignem incident, & pudendum in modum strangulabunt semetipsos? Quomodò enim unquam Iudæi talem pro Messia reciperent, qui se Deo superiorem esse profiteretur: Cùm sit hæc inde ab ætate Christi, tot jam seculis inveterata apud illos opinio, quòd Messias tantum sit futurus Homo, non Deus. Nostrium Messiam quoties tentarunt è medio tollere, quòd se Deum esse pronunciaret, licèt stupendis & innumerabilibus miraculis id testatum redderet? Eundem verò in hodiernum usque diem rejiciunt, hanc potissimum ob causam, quia nos Christiani confitemur illū DEVM, æterni videlicet Patris coætænum Filium. Quomodo ergo Iudæi adducerentur unquam, ad recipiendum eum, qui se nō
modò

modò Deum, sed ipso DEO (conditore cæli ac terræ, & liberatore Patrum ex Ægypto) majorem esse jactaret? Hunc nodum solvite nobis, ô Monachi, aut agnoscite futilitatem vestræ opinionis de Antichristo.

Cap. 10. Titul. 17.

17 Quod autem Assumptionem attinet: Quid quod Tho. Bozius Eugubinus, impurus iste Congregationis Oratorij Nebulo Antichristi Romani observantissimus ac impudentissimus palpo, omnes ingenij sui nervos cò (a) tendat, ut hanc *Pape Monarchiam* etiam libellis editis prober. Quin & (b) Isidorus Mosconius ait, *Non solum omnis fidelis populus, verum etiam infidelis, ac omnis rationalis creatura Papa imperio subiacet, & nemini eum impugnare permittitur, imò ab omnibus venerandus est, & singuli eidem obedientiam prestare tenentur.* Imo ipse etiam Romanus Pontifex expressè dicit: (c) *subesse Romano Pontifici omni humana creature, declaramus, dicimus, desuamus, & pronunciamus omnino esse de necessitate salutis.* Si hæc vera sint, sequitur Papam Romanum totius orbis Monarchiam tenere: Et per consequens, ex confessione ipsorum Monachorum Papam, ipsum Antichristum esse.

Pontifici
Pontificem su-
um Monar-
chiam totius
orbis consti-
tuunt.

(a) In Lib. de Iure Status, sive de Iure divino, &c. Item Fr. Bozius in lib. de Tēpor. Eccl. Monar. (b) Moscon. de Majest. mil. Eccles. lib. 1. part. 1. cap. 1. pag. 96. B. Felin. in c. Si quando.

De Rescript. num. 18. Pelag. l. 1. c. 25. 28. 36. 38. & 78. (c) Extrav. Com. li. 1. tit. 8. De Maiorit. & Obed. c. 1. Vnam sanctam in fi.

Obie 2. 2.

18 Instant Monachi. *Si Pontifices Romani sunt Antichristus; tum ante Lutheri tempora omnes Christiani orbis Principes, Imperatores & Reges, Idololatra, Antichristi mancipia & prostibula fuerunt. Sed hac insignis contumelia est in Christianos Principes, flamma & ferro vindicanda. Ergo &c.*

Resp.
Non omnes
Principes in
Papatu fuisse
Antichristi
mancipia.

19 RESPON. Quod etiam ante Lutherum Christianus orbis verè Christianos habuerit Principes & Monarchas, qui ingemuerint super impietatibus sedis Romanæ; imò, qui ipsi quoque Romanum Pontificem Antichristum publicis Scriptis appellarint (quales inter cæteros fuerunt Philippus Bardanicus, Leo Isauricus Iconomachus, Constantinus Copronymus, Constantinus VI, Henricus IV. Fridericus Barbarossa, Otho IV. Fridericus II. Henricus VII. Ludovicus IV. Imperatores: Ioannes & Edouardus III. Angliæ Reges: Childericus III. Carolomannus, Ludovic. XII. Philip. Augustus, Reges Galliarum: Petrus Rex Tarraconiæ: Exarchus Ravennensis: Medicæ principes: Comes Tholosanus, alijq; illustrissimi & magni nominis Viri:) historiæ testantur.

20 Cæterum, quæ nova Monachos, tamque subita erga Imperatores & Principes inces-

incessit Religio? Quo loco habent illi Imperatores, Reges, Principes, cum suo Papa? Nonne ut scabella pedum, ut vasallos, ut mancipia? Nonne pro Aspidibus & Basiliscis? Imò, ne contrà hiscere quidem audent, si pede elevato, Papa illis de capite coronam deturbet: quos Papa pro suo (a) velle & nolle ludit, trahit retrahit, creat deponit, confirmat reprobat, excommunicat absolvit, Regni titulo privat, imò quos ad suas impuras ungulas deosculandas amandat. Et quid plura Papalis perfidię indicia referrem? cū manifestum sit quòd Pontifex Romanus in ipsis Imperiorum, Regnorum, Provinciarum Familiarum, Coclavium visceribus Homulos suos, & impuros istos Spiritus Apocalypticos habeat, palàm à Monarcharum & Principum imperio alienos, palàm ipsi addictos, palàm omnibus eius imperijs cecā obedientiā devinctos; qui Regum Subditis in aurem insusurrant, tanquam summæ beatitudinis, vitæque æternę sacramentū, (b) *Lacere non probatū a Papa Principem, quavis ratione è medio tollere: tollenti Regnū cœlorū pollicetur. Quid autē nō tētet quilibet, spe Regni cœlorū consequendi! ō secula! ō mores!*

NB.

(a) Iſid. Moſcon. De Maiest. milit. Eccles. lib. 2. part. 1. cap. 2. p. 649. C. (b) Hoc apparet. ex lib. cui titulus, *Ingenus & vera Oratio ad Regem Christianissimum perſcripta, de eo quod poſtulat, ut Ieſuita reſiſſantur in Regno Gallie*. Lugd. 1673. p. 4.

21 DEVM autem precor toto pectore, ut à pestilentissimis Papæ mancipijs, præcipuè verò ab Antichristo unicè devotis & juratis Loiolanzæ factionis Monachis, cum omnes verè Christianos Principes clementer protegat & defendat; tum alios etiam qui patefactam ex sacrosancta Scriptura veritatem cœlestem nondum ita liquidò cognoscunt, benignissimè liberare velit, & illorum aperire oculos, ad agnoscendum, quales sint infernales bestię & furę, Blasphemi Monachi, (qui apertè docent & scribunt, NB. (a) *Clerici Rebellionem in Regem, non esse crimen læsæ maiestatis, quia non est subditus Regi*) & qualem oporteat esse illorū Religionem, quam nullius vel piget, vel tædet, vel pudet, vel pœnitet illaudati, imò scelerati facinoris, quod quidem videtur in commodum istius Diabolice sedis Romani Antichristi cedere, adeò quidem ut Monarchas etiam (quorum Majestatem Deus vult esse sacrosanctam) è medio tollere in gratiam istius sanctissimi Patris, minimè exhorrescant. Facessat talis irreligiosa Religio, quę manifestis colitur et propagatur perjurijs, cædibus, alijsque Curię Romanę adamatis flagitijs.

(a) In d. Orat. ad Reg. Gallię pag. 14. Et Aphorism. Confessorum Emanuelis Sa, in voce Clericus.

22 Maſſi igitur ſitis vos, Illuſtriſſimi
mi

mi Principes, evigilate, judicate utra partiũ vos ut servos, ut mancipia faciat, Christiana ne, an Papistica Ecclesia? Nos certè vos obedientiã supplici, ut decet, veneramur; nõ ignorantes illud Apostoli, (a) *Omnis anima potestatibus supereminentibus sit subdita, non est enim potestas nisi à Deo.* At illi etiam pedibus vos calcare audent, & vel cogere in omnia illorum verba jurare. Ideoque devotè nobis hanc spem facimus, vos faciliè agnituros has Sycophanticas contra nostras Ecclesias acculationes & delationes esse, & benigniùs de nobis, nostrisque Ecclesijs sensuros. Illi ipsi qui panes veltros comedunt, vos premunt.

(a) Rom. 13. 1.

23 Vos verò, Blasphemi Monachi, ite, & dicite NOS criminis læsæ Majestatis reos, si ex Verbo Dei sanam & genuinam de Antichristo sententiam altruamus: qui optimè hoc quicquid est perversũ moris suxistis ex Phariseis, qui ut Christum & Apostolos in periculum Animi & Corporis vocarent, traduxerunt eos, ut Rebelles in Imperatorẽ Romanum, & Magistratum publicum calũniantes, & sæpenuerò tentarunt extorqueret tandem aliquid quod in Imperatoria Majestatem iniquiùs dictum aut factum esset. Sed sicut ibi Christus respondet, ita &

nos

nos hîc quoque, (a) *Quid me tentatis Hypocrite?* & animo, & ore non fucato respôdemus, (b) *Reddite qua sunt Caesaris Caesari, & qua sunt Dei Deo*, ut vos confusi, nobis relictis, tandem abscedatis.

(a) Math. 22. 18. (b) Math. 22. 21.

24 Interim autem, nec in huius, nec in illius gratiam quicquam mutamus (sicut nec Christus fecit) in sacra Scriptura contra vos docenda & propugnanda, & Confessione nostra contra Antichristum Papam intrepidè, si opus sit, edenda: Et prompti sumus Confessionis Evangelicæ ergò, vestris Hispanicis rogis imponi, comburi, & in cineres redigi; à vobis, vestrisq; Carnificibus, ad vindicandam DEI gloriam, suspendi, affari, vivi, mortuiq; mactari, balenis marinis proijci, à vestris cyclopis Inquisitoribus abduci et torqueri; imò à vobismetipsis, cruci coctiq; , devorari & mandi, Hîc enim locum habet illud, (a) *Deo magis obediendum est quam Hominibus* Item & illud, (b) *Nolite timere eos qui occidunt corpus, animam autem nō possunt occidere.*

(a) Act. 4. 19. (b) Matth. 10. 28.

25 His ita comparatis, neminem opinor esse rerum omnium tam imperitū, qui nesciat, nullum vnquam fuisse, præter Papam
Ro.

Romanum, de quo dici possit, quòd in Ecclesia sedens, Regnum super Reges terræ sibi vendicârit: aut non intelligat, quòd haud facile, qui nunc est Regnorum in mûdo status, deinceps aliquis sit futurus. Vt vel hæc vnica nota sufficere posset, vnde firmissimè demonstretur, Papam Romanum ipsissimū esse Antichristum: de quo clarissima exstant testimonia, quòd vires & potestatem Regum sit accepturus.

DE VNDECIMA NOTA
ANTICHRISTI.

Quòd Papa Romanus sit Exlex.

CAPUT XX.

PAPA Romanus Exlex est, & Papa est Exlex. *ἀνομα*: omnia enim ad suum libitum vertit ac facit, omnia sibi licere putans, non solum in Ecclesiasticis, sed & in Politicis.

2 Ita enim tum ipse Pontifex, tum Canonistę eius, atq; alia mancipia, Blasphemi Monachi, blasphemant. (a) Papa est solutus legibus. (b) Papa secundum plenitudinem potestatis de iure potest supra ius dispensare. (c) Papa omnia potest

potest supra ius, extra ius, & contra ius. (d) Papa potest de potestate absoluta quicquid vult. (e) Papa non potest subicere se Concilio generali. (f) Papa nemini potest se subicere. (g) Papa non potest iudicari ab Imperatore. (h) Nec ab ullo prorsus homine. (i) Papa sua potestate absolute utitur, derogat legibus tollendo eas. (k) Papa hodie* ommissis Antiquorum institutis, transfert imperium de gente in gentem, eligit, confirmat, reprobat, coronat, munus, & consecrat. (l) Papa cum sit solutus legibus non potest accusari. (m) Papa non potest accusari de Simonia. (n) Papa non potest accusari de Adulterio. (o) Papa excommunicat eos qui volunt cognoscere, & iudicare de literis ipsius, & mandatis. (p) In his quae vult, Papa est pro ratione voluntas, nec est qui ei dicat, Cur ita facis?

* NB. Ergo
ceterum huius
morem huius.

(a) Bertachin in Repert. par. 4. in dict. Papa. (b) Deet. Gre. li. 3. tit. 8. De Coucell. Præbend. c. 4. Proposuit. (c) Moscon. De Maieſt. milit. Eccleſ. lib. 1. part. 1. cap. 1. pag. 24. 8. Bertach. in Repert. par. 4. in dict. Papa. 2. add. in c. cum super. Col. 1. De Caul. Poſſeſſ. & Fidei. (d) Bertach. in Repert. par. 4. in dict. Papa. Antio. in c. cum vniuersis de Iudi. in ver. Oppono secundo. (e) Bertach. in Repert. par. 4. in dict. Papa. Gloss. in proem. Sexte. ad verb. Seruus. (f) Boetius de Iur. Nat. & Div. eccl. lib. 8. potest. lib. 1. cap. 4. pag. 255. (g) Dist. 96. c. 8. In Scripturis. (h) Dist. 96. c. 7. Sati. euidenter. Moscon. De Maieſt. milit. Eccleſ. lib. 1. part. 1. c. 1. pag. 27. C. (i) Moscon. ibid. pag. 95. B. (k) Moscon. De Maieſt. milit. Eccleſ. lib. 2. part. 1. cap. 1. pag. 649. C. (l) Bertach. in Rep. par. 4. in dict. Papa. Spec. de ac. quæro ver. Item. Papa. (m) Bertach. ibid. (n) Felin. in c. quæ in Ecclesia in 14. Cod. ver. 16. in 6. de Conſil. Bertach. in Repert. in dict. Papa. (o) Boetius de Iur. Nat. & Div. Eccleſ. lib. 1. tit. 4. cap. 12. pag. 392. (p) Gloss. Deet. Gre. li. 1. tit. 7. de Translat. Episcop. c. 3. Quanto. ad verb. Veri Dei vicem.

3 Deum immortalem ! Quomodo aliquis licentiam magis effrenatam & indomitam statuendi, faciendiq; omnia ex libito sibi sumat, quàm si ab omnibus legibus divinis & humanis se exemptum gloriatur; & ab omni regula coercente liberam absolutamq; potestatem habere iactet, imò leges & canones omnes, & jura ad vnum omnia in suo pectore conclusa, sibiq; subiecta esse opinetur; nec sua facta ab ullo hominum reprehendi sinat, si vel innumerabiles populos in infernum præcipitet; imò etiam si adulteria & furta sua defendere paratus sit, nec admittat, ut de ullo suo facto disputetur saltem?

4 OBIICIUNT Monachi. *Antichristus conabitur mutare leges & tempora. Hoc non conatus est Papa Romanus. Ergo, Papa non est Antichristus.*

5 RESPON. Falsa est Assumptio; Papa enim *Legem* Dei abolere, imo totam Religionem divinam evertere, & suam contra substituere conatus est.

6 Ad *Tempus* autem quod spectat, nemo diffiteri audet Pontificem Romanum eum esse, qui, quod hîc dicitur, & antea sæpè, & non ita pridè, in *Calendario Gregoriano*, & attentârît & confecerit. Vndè quo loco Papa habendus sit, vel me tacente, quilibet etiam mediocri iudicio præditus dispicere poterit.

DE DVODECIMA NOTA
ANTICHRISTI.*Quòd Papa Romanus sit Apostata.*

CAPUT XXI.

Papa est A-
postata.

APA Romanus Apostata est, & Apostasie Caput: Nulla enim unquam maior facta est à fide discessio, quàm ex quo Pontifex Romanus rerum potiri cœperit. Nam simul exortus est Mahometes in Oriente; & in Occidente Pontifex Romanus, qui miseros mortales à fide ad mendacia abduxerunt.

2 Pontificem autem Romanum à fide defecisse, certum est his rationibus.

Papa defecit
a fide.

3 I. Quia Pontifex Romanus nova paulatim fundamenta fidei excogitavit, sci. traditiones non scriptas, Scripturas apocryphas, Pōificum Romanorum Epistolas decretales, & insulas interpretationes.

4 II. Quia nova fidei dogmata, de Purgatorio, de bonis Operibus, de Missa, de Transubstantiatione, de Pontifice Romano, alijsq; rebus infinitis, in Ecclesiā introduxit.

5 III. Quia cultum Dei pedibus calcās, novum Angelorum, Sanctorum, & Idolorū cultum in Ecclesia instituit.

6 IV. Quia veteres hæreses quasi possi-
mi-

minio in civitatem suam reduxit, ut suo loco patebit.

7 V. Quia nullus ferè Religionis Christianæ articulus est, à cuius veritate Papa Romanus non defecit. Ut infra videbimus.

8 OBIICIUNT Monachi. *Per ἀποστασίαν* Obiect. 1.
intelligitur defectio ab Imperio Romano, à quo Papa non defecit. Quare Papa non est Antichristus.

9 RESPON. Propositionem falsam esse Resp.
Papa defecit
à Romano
Imperio.
apparet ex ijs quæ suprà diximus. Error est *hæresis*, quem ibi correximus. Assumptionis autè falsitas ex eo manifesta est, quod Papa à Romano Imperio apertè defecerit. Quis enim nescit Pontifices Romanos, non solum magnam Romani Imperij partem, sed & ipsam eius sedem, Romanam, miris artibus juri Imperij subtraxisse? Quis ignorat quantum sæpè isti adversus Imperatores alios Reges & Principes concitârint, armârintq; : & ipsi bella gesserint cruentissima, ut Impp. expulsis, soli rerum potirentur.

10 Qui eorum animus intelligitur ex hoc, quod prædicant sibi (a) Imperatoris concessam potestatem, gloriam, dignitatē, coronam & sceptrum : quod item contentant se (b) nullo modo Principum imperio subesse, aut ab alijs quovis modo iudicari ac in ordinem redigi posse.

(a) Dist. 56. c. Constantinus. (b) Mosconius De Maieſt. milit. Ecclesia lib. 1. part. 1. ca. 1. pag. 16. B. & pag. 18. A. Euzius De Iur. Nat. & Div. Eccl. lib. & pot. lib. 1. cap. 6. pag. 11. & li. 3. cap. 10. pag. 473. 474 & lib. 3. cap. 4. pag. 155.

11 Præterea, quid quod Pontifices Romani propriam Apostasiam, quam ipsi à legitimo Magistratu defecerunt non contenti, alios quoque subinde ad eandem sollicitarunt, cuius insignia exempla, ut infinita alia præmittam, ad perpetuam rei memoriam existant in Historijs Henrici IV. & Friderici II. Imp.

Obiect. 12

12 Instant Morachi. Sit auctoritas illa de defectione à fide intelligenda. Quæstio tamē adhuc manet utrum de Papistis, an verò de Evangelicis intelligenda sit ista defectio. Et sanè manifestum est, quod Evangelici sint isti defectores, quia à fide, & ab Ecclesia Romana obedientia defecerunt.

Resp.
Evangelici nō
possunt ap-
pellari Apo-
stata.

13 RESPON. Separavimus nos à Pontifice Romano, & ab ejus Synagoga, facemur: sed non à Christo & vera ejus Ecclesia. Pontifex Romanus est prædo iste ovium, qui prius defecit à Domino; nos autem oves dominicæ defecimus à Prædone: Non defecimus ab Ecclesia, sed à Prædone & defectore in Ecclesia. Nostra autem defectio propriè non est Apostasia, sed renunciatio Apostasie. Et imitati sumus in eo Patriarchas, Prophetas, Christum ipsum, & Apostolos.

NB.

stolos. Nam tempore (a) Enoschi sejunxerunt se pij à magno cœtu impiorum, separatos conventus instituerunt, in quibus vacarent sanctis precibus & religionis exercitijs. Apostolus Paulus separavit discipulos à reliquis Iudæis Evangelio Christi contumaciter resistentibus. Ita nos discessimus, non ut hæretici solent ab Ecclesia Christi, sed quod omnes boni debent, à malorum hominum, & hypocritarum contagione. Cardinales verò Pseudoëpiscopi, cum reliqua factione Papistica, desertores sunt fidei Iesu; quia à sana doctrina Prophetica & Apostolica libris comprehensa, à puro Dei cultu, à recta Sacramentorum divinitus institutorum administratione, à sancta denique morum disciplina defecerunt. Nos ad hanc fidem à qua illi defecerunt, nos ad sacras Scripturas appellamus. Illi autem nobis fidem Synagoge Romanæ, & Pontificum Romanorum occurrunt Decretales: & se stare non posse vident, si secundum regulam Scripturæ & Apostolicæ Doctrinæ iudicium fiat.

(a) Gen. 4. 26.

14 Ex his quæ dicta sunt satis manifestè apparet Pontificem Romanum Apostasiæ universalis, & defectionis à fide caput extitisse, ac proinde ipsum esse Antichristum,

DE DECIMATERTIA NOTA
ANTICHRISTI.*Quòd Papa Romanus sit
Idololatra.*

CAPVT XXII.

Papa est Idololatra.

Apa Romanus Idololatra est, tùm quòd pro vero Deo colit id quod non est Deus; tùm etiam quòd verù Deum alio modo colit, quàm quo se in verbo suo coli præcepit.

Multiplex I.
dolorolatria in
Papatu.

2 Idololatria igitur in Papatu viget nò uniusmodi, sed in varias divisa species. Nam adoratur Virgo Maria; invocantur Sancti defuncti; ut & Angeli cælorum. Coluntur Imagines, sculptilia, simulachra, aurù & argentum, opera manuum hominum. Idolum Missæ divino planè cultu colitur per horribilem ἀρτολατρίαν, quâ panem consecratum, pro Christi corpore falsissimè habitum ac creditum, ut Deum quèdam proni adorât; panem in quam, quem nuper pistoris, aut muliercula cujusdam manibus pistum esse constat. Hunc in genua provoluti adorant, hunc devoto pectore venerantur, ab hoc propitiationem pro peccatis, omnisq; generis temporalem & æternam salutem, felici-

tatemque sibi exspectandam esse planissime persuadent.

3 Is etiam non ultimus Idolomania Papistica furor, quod fiducia cordis, & salutis spes defigitur in bonis Operibus, Indulgentijs Pontificijs, Eleemosynis, Peregrinationibus, Operibus supererogationis, Castitate Monachorum, Paupertate illorum spontanea, Cucullis, Veste Franciscana, & sexcentis consimilibus.

4 Idololatria non minus abominanda, est quam ipse Papa, ut cœlesti numen, seipsum adorandum proponit, cultu non humano, sed divino prorsus; quemadmodum ex scriptis ipsorum Pontificiorum Doctorum luculenter constat.

Papa adoratur Divino honore.

5 Augustinus Steuchus ait, (a) Audis Summum Pontificem à Constantino DEVM appellatum, & habitum pro DEO? Hoc videlicet factum est, cum eum præclaro illo edicto decoravit, adoravit uti DEVM, uti Christi & Petri Successorem: DIVINOS HONORES ei, quoad eius potuit, contulit, velut vivam Christi imaginem veneratus est. Item, Isidorus Mosconius sic scribit, (b) Papa ab omnibus fidelibus recipit adorationes, prostrationes, & oscula pedum.

NB.

(a) Aug Steuch. Tom 3. lib. 3. de Donatione Constant. contra Vallam. fol. 210. b. tit. D. (b) Moscon. De Majest. milit. Ecclæs. lib. 1. cap. 4. pag. 96. B. Vide Aug. de Ancon. q. 9. art. 1.

Io. Roffen. art. 13. Anton Florent. in Summa Part. 3. tit. 3.
cap. 1. Aftenf. Lana lib. 6. tit. 19.

Obiiciunt;

6 OBIICIUNT Monachi. *Antichristus non erit Idololatra. Dan. 11. 2. Theff. 2. Papa Romanus, ut aiunt Evangelici, est Idololatra. Ergo, vel ipsis attestantibus Adversariis, Papa non est Antichristus.*

Resp.
Antichristus
Idololatra
erit.

NB.

7 RESPON. Quid? Num Antichristū nobis depingūt Monachi, ab omnibus omnino Idolis abhorrentem; ex eoq; Pontificem Romanum non esse Antichristum evincunt? At quis non maximas Monachis deberi à Pontifice gratias fateatur, qui ut Pontificem non esse Antichristum persuadeant, Antichristo Pontificem multo nequiores faciunt. Qui enim idola aspernatur, eo honestior, sanctiorq; iudicandus est, qui Idolis inservit. Antichristus autem (si credimus Monachis) omnem Idololatriam abominabitur, quod Pontifex quidem contrà facit, à quo innumera penè idola in Ecclesijs collocantur, & colenda populo proponuntur.

8 *Atqui, dicent Monachi, Nostra ratio ex Evangelicorum duntaxat confessione pendet. Non ex sensu nostro loquimur, sed ex Adversariorum sententia. Estò sit ita. Nisi ergo Christiani colli à Pontifice idola defenderent, nihil hic Monachi reperirent, quo minùs Pontificem Antichristum esse faterentur. Nos verò quia Idololatram esse Pontificem dicimus, invi-*
etum

Etum Monachis pro suo Pontifice argumētum suppeditamus : quanquā ut Idololatria Pontifici tantūm proſit, iniquum profe-ctō ſit, & ab omni ratione alienum . Imō id verum Argumentum efficiet, ut quātō magis Idololatriæ deditum eſſe Pontificem intelligimus, tantō illum eſſe Antichriſtum certius perſuadeamus .

9 Sed id Monachi contra affirmant , & quia Pontificem Idololatram facimus, illi i-
deō non eſſe Antichriſtū concludunt . At-
que hīc teſtimonia introducunt Danielis &
Pauli . Verūm quis ſanus aut pius horum
Monachorum inſaniam, & impiam audaci-
am non ſummoperē deteſtetur, qui ex Da-
niele & Paulo, duobus ut in cæteris , ita in
hoc, de quo hīc agitur argumento , per om-
nia conſentientibus Doctōribus, eam aude-
ant neceſſe conſuſionem, quæ cum Danie-
le bis per omnia pugnat?

10 Danielis locus hic eſt. (a) *Et ad Deos* Locus Dan.
11. 37. expli-
catus.
maiorum ſuorum non attendet, neq̃, ad deſiderium
ſæmmarum, neq̃, ad ullum Deum attendet, quoniā
ſupra omnes ſe extollet. Et quod ad Deum roborum,
in ſede eius honorabit, honorabit (inquā,) Deum quē
non agnovimus maiores eius, auro, & argento, &
lapide pretioſo, & rebus deſideratiſſimis. Quibus
verbis continetur, tūm vaticinium de abro-
gatione tam omnium religionum, quas Po-
puli Antiocho Epiphani ſubditi habituri
erant,

erant, quàm divinæ religionis, quæ Hierosolymis futura erat: tunc etiam Vaticinium de introductione novæ Religionis non tantum in alias Regni Syriæ partes, sed etiam in Iudæam. Hoc ipso eventu comprobatum est, ut apparet ex Historia (b) Machabæorū. Antiochus enim promulgavit novos cultus & ritus, veteribus Deorum religionibus abrogatis, & in sede Dei roborum, in templo ejus Hierosolymis, coluit Deum quem non agnoverunt majores ejus, nimirum Iovem Olympium, auro, argento, lapidibus pretiosis, & rebus desideratissimis. Hæc typicè ad Antichristum referuntur.

(a) Dan. 11. 37. 38. (b) 1. Machab. 6.

II Hic itaq; locus quem pro se citârunt Monachi, vel maximè contra eos facit: Nam

Quicumq; Deum alium, præter unum illum Jehovah, qui per Prophetas & Apostolos se patefecit, ac colendum proposuit, auro, argento, lapide pretioso, aliisq; rebus caducis veneratur, is proculdubio est, diciq; debet Idololatra.

Atqui Antichristus Deum quem majores eorum ignorârunt, auro, argento, lapidibus pretiosis, & aliis crepundis culturus dicitur, ut ex Propheta Daniele manifestum est.

Ergo, *Antichristus (si verbo Dei, magis quàm Monachis credimus) est, fuit, et erit Idololatra*
in signis

insignis & eximius. Vtpote qui in Idololatria promovenda, nec auro, nec argento, nec ulli rei pretiosa aut chara parcat.

12 Et hic locus etiam egregiè in Pontificem Romanum quadrat, qui abolito cultu, tum deorum gentilium, tum veri DEI, invexit planè novam religionis formam: Sed in sede, hoc est, in templo, seu Ecclesia veri DEI, Deum novum honorat auro, argento, lapidibus pretiosis, alijsque ludicris & inanissimis crepundijs. quem majores ejus ante sexcentesium à Christo nato annum, non agnoverunt.

13 Quod etiam ad Paulinum locum à Monachis citatum spectat. Paulus non negat Idololatram fore Antichristum. Quod enim se supra omne quod dicitur Deus, aut quod colitur extollet Antichristus, id nihil de Antichristi Idololatria detrahet. Neque enim aut talis Antichristus expectandus est, qui Deum verbis palàm oppugnet, & præter se nullum esse defendat; nec tam demèntem fore quempiam existimandum est, ut id ei affirmanti fidem habeat (quod & supra abundè demonstravimus) nedùm ut totus ferè mundus illum tam impudenter insanièntem amplectatur, quod futurum in Antichristo non ignoramus. Monachorum Error est *παρὰ τὴν ἀγνοίαν τῷ ἐλέγχῳ.*

Locus 2.
Thess 2. 4. explicatus.

14 Futilibus Monachorum nanijs confutatis,

furatis, aliâ præterea ratione ex sacra Scriptura petitâ, Antichristum Idololatram, & omnium Idololatrarum principem & antesignanum esse, ad oculum demonstrabimus.

Locus Apoc.
17.2. & Apoc.
17.3.9. explicatus.

Antichristo nomen Meretricis, & crimen scortationis, aut ita tribuitur, (Apoc. 17.2. & Apoc. 17.3.9.) ut propriè loquendo, Meretrix sit, & cum Regibus populisq; terra corporalem scortationem admittere dicatur; aut ita ut spiritualis Meretrix, hoc est, Idololatra nominetur, & vitium horribilis eius Idololatriæ describatur.

At Antichristus propriè loquendo, in isto loco non potest dici mulier aut meretrix, nec scortari cum regibus terræ.

Ergo, Antichristus dum à Ioanne Meretrix appellatur, dum scortari, & terram suâ scortatione corrumpere dicitur, impurissimus & singularis Idololatra fore & esse significatur.

15 *Propositio διαφωτιστική constans, est certissima: cum ex sacris Literis constet, vocabulum Meretricis & Scortationis, aut propriè de corporali corporis impuritate, & illegitima commixtione: aut metaphoricè de Idololatria, spirituali scortatione accipi: nec tertium aliquod à Monachis ex Scriptura afferri possit.*

16 *Assumptio verissima est. I. Quia Antichristus cum sit vir & sexus masculini (si Ioannem II.9. excipias) non potest nisi tropicè*

Antichristus
cui Meretrix
dicatur.

picâ dicendi ratione, & metaphora mulier & meretrix appellari. II. Quia Antichristus id est, vir cum Regibus, & Incolis totius terræ, id est, viris, non nisi tropicè, & translâtè scortari dici potest. III. Quia unus Antichristus, instar unius mulieris & meretricis, non nisi per hyperbolicam metaphoram cum omnibus Regibus & incolis terræ scortari, hoc est, Idololatriæ operam dare, dici potest.

17 Maneat ergo firmum fixumq; Antichristum insignem esse Idololatram, quod & Daniel, & Ioannes Spiritu Dei acti prædixerunt. Valeat verò quod Blasphemi Monachi Antichristiano spiritu stimulatî, contra Danielem & Ioannem temerè effutiunt. Et quia Papa Romanus Idololatrarû princeps est, ut jam abundè probatum est, & po-

steâ (a) fusiùs demonstrabitur, conclu-
dimus Papam ipsum esse
Antichristum.

(. . .)

(a) Lib. 2. cap. 35. Thes. 2. vsq; ad 24.

DE DECIMAQVARTA NOTA
ANTICHRISTI.*Quod Papa Romanus sit Blasphemus.*

CAPUT XXIII.

Papa est Blasphemus.

1. Adversus DEVM.

1. Quia gloria Dei detrahit.

I

PAPA Romanus Blasphemus est, idq; multipliciter.

2 PRIMO, quia adversus DEVM maledicus est, eiusq; gloria derogat: & hoc etiam IV. modis.

3 I. Affingit Deo quæ ipsi non competunt, cum formam humanam Deo adscribit, ex ligno, lapide, auro, argenteo, aliave mortua & corruptibili materia formatam eius effigiem adorandam passim proponit, contra manifestissimum severissimumq; eius (a) interdictum, cum Christum fingit esse (b) novum legislatorem, qui idè in hunc mundum venerit, ut perfectiores leges ferret, quàm Moyses tulit.

(a) Deut. 4. (b) Concil. Trident. Sess. 6. Can. 21.

II.

4 II. Negat quæ Deo erant tribuenda, nempe perfectam & infinitam iustitiam, & Misericordiam, quæ vel imprimis in se vult agnosci, ut ipsemet testatur per (a) Ieremiã Prophetam: cum nec perfecta & infinita iustitia sit, quæ humanis satisfactionibus imper-

perfectissimis acquiescit: nec perfecta & infinita misericordia quæ tantum supplet, quod hominum meritis deest.

(a) Jerem. 9. 24.

5 III. Deum negat & contemnit: cum proprietatibus suis, nempe Iustitiâ & Misericordiâ, ut iam dictum est, eum spolians, nō nisi numen imaginarium & fictitium colit, quod summo illo ac gloriosissimo DEI nomine vestit: cum item Verbum Dei, quod ab omnibus sacrosanctum debet haberi, contemnit, multisq; convitijs incessit.

III

6 IV. Nomine Dei sanctissimo homo levis & superstitiosus abutitur, quod varijs ipsius superstitionibus & nequitijs inservire facit: dum illo utitur in suis incantationibus & exorcismis: dum exorcizat & cōsecrat herbas, placentas, baptizat campanas, aliaq; nefanda plurima committit.

IV.

7 SECVNDO, Papa est blasphemus, quia Veritatis Doctrinam, qualis est quam Ecclesiæ nostræ reformatæ per Dei gratiam profitentur, quamq; nunquam falsitatis cōvincet, blasphemat; dum eam novam, incertam, & hæreticā calumniatur. In quo DEO vehemēter est injurius, & adversus verbum eius sacrosanctum blasphemus, quod novitatis, incertitudinis, hæreses insimulari non merebatur.

II. Adversus Veritatis Doctrinam.

8 Illis

NB.

8 Illis autem sit nova nostra Religio, incerta etiam, & hæretica, quibus & Christus novus est, & novum Evangelium, incertum, hæreticum. Sed qui illas Prophetarum, Christi & Apostolorum conciones, veteres esse, certis, & orthodoxas noverunt: viz. (a) Christus cognitione sui justificabit multos. (b) Christus traditus est propter peccata nostra, & excitatus propter justificationem nostram. (c) Scriptura reddit perfectum hominem Dei. (d) Peccatum est *ἀνομία*, hoc est, quicquid repugnat legi Dei. (e) Impossibile est legi ut nos justificet. (f) Homo non-renatus non potest ea quæ Dei sunt intelligere, nedum præstare quæ Deus à nobis efflagitat. (g) Christus factus est nobis à Deo sapientia, justitia, sanctificatio, redemptio. (h) Christus unicam oblationem consecravit in perpetuum eos qui sanctificantur. (i) Omnis planta quam non plantavit Pater meus celestis eradicabitur: Hi nihil apud nos deprehendent novi, incerti, hæretici. Quod verò diu incognita, sepultaque iacuit, humanæ impietatis crimen est: nunc cum nobis Dei benignitate redditur, saltem postliminij jure suam antiquitatem recipere debet.

(a) Esa. 45. 11. (b) Rom. 4. 25. (c) 2. Tim. 3. 17. (d) 1. Ioh. 3. 4.
 (e) Rom. 8. 3. (f) Ioh. 5. 5. 1. Cor. 2. 14. Rom. 8. 7. (g) 1. Cor.
 1. 1. (h) Hebr. 10. 14. (i) Matth. 15. 13.

9 TERTIO, Papa blasphemus est, quia
 de-

derogat existimationi eorum quos pietas nobis debet reddere commendatissimos; quales sunt tum Magistratus, tum fideles Ecclesiæ Doctores, veraq; ejus membra. Papa enim tum civilem Magistratum contemnit, eiq; aperte rebellat; tum Ecclesiæ Ministros fideles, sinceros, deq; ea optimè meritos, præter meritum calumniatur.

III. Adversus
Christianos
Magistratus,

10 Prioris generis exempla sunt apud Historicos infinita, ex quibus unum atque alterum seligam, unde quivis intelliget Papam Romanum eum esse, qui dignitates convitijs incescit.

11 Henrico III. Imperatori & Principi suo non veritus est Papa Romanus perniciem moliri, & quidem eo in loco, quem sacrum aliàs sibi esse proficitur, ut refert (a) Benno Cardinalis.

(a) Benno in vita, Greg. VII.

12 Item, (a) Fridericum Barbarossam, quod ei morem in bello protrahendo non gessisset, excommunicavit Papa. Cum autem Imperator, in tetrīs ac cymerijs istis Ecclesiæ Christianæ nubibus ac tenebris, fulmine excommunicationis esset perturbatus & exterritus. Papa diem dixit, quo se in summo templo sisteret: ubi eò ventum est, adstante ingenti Cardinalium, Episcoporum, Locustarum colluvie, Papa negavit se gratiam ei facturum.

facturum, nisi prius ad ipsius pedes pro-
latus ac prostratus, supplex veniam ab eo
precaretur. Quod ubi factum est, Papa, pe-
de collo Imperatoris imposito, à suo Clero
acclamari iussit, *Super Aspidem & Basiliscum
ambulabis, & conculcabis Leonem & Draconem.*
O execrandam superbiam, & tyrannidem
summa cum impietate conjunctam! In hoc
ipso tamen actu, generosus animus ostendit
se indignitate rei moveri, palàm interpella-
to Pontifice, cum dixit; *Non tibi, sed Petro.*
Significabat enim se factum esse supplicem,
non huic Tyranno, sed Apostolicæ Aucto-
ritati. Reclamavit Pontifex tyrannicè: *Et
mihi, & Petro.* Sic absolutionem tandem
impetravit.

(a) Naucler, Generat. 14. Funcc. in Chron.

13 Quid referam quales se gesserint Ro-
mani Pontifices, cum erga alios Impp. tum
maximè erga Henricum IV. quem Papa ex
Ecclesia proscripsit, & contra eum Rodol-
phum Suevorum Ducem concitavit, qui ta-
men postea perfidiæ, læsæq; Majestatis pec-
nas dedit.

14 Erga Henricum V. contra quem Ro-
mam profectum, ut renunciaretur Impera-
tor, Papa seditionem movit, ut Imperator
ipsum dimicare de vita & fortune suis o-
portuerit: Seditione verò compositâ, ac re-

bus

bus inter Imperatorem ac Papam tráfactis; pollicitus fuit Papa se nihil potestati Imperatorum derogaturum; ipsiq; vetera jura conferendorum Episcopatum confirmantur. At Imperatore vix ab urbe digresso, perfidus Papa omnia sua promissa retractavit, additis insuper execrationibus & anathematis, novisq; seditionibus excitatis.

15 Erga Philippum, quem item ut alios sine justa causa exco깡unicavit, Principesq; prohibuit, ne Imperium ei traderent. Cũ autem, ipso invito, hi tradidissent, in hæc tandem verba furoris plena patientissimus sci. Pontifex prorupit: *Aut Pontifex Philippo diadema & regnum, aut Philippus Pontifici insigne Apostolicum adimat.*

16 Erga Otthonem IV. quem perculsum anathemate privari Imperio præcepit.

17 Erga Henricum VII. contra quem Pontifex edidit (a) Decretum, in quo impudentissimè, & universam Ecclesiam, & omnia Regna Christiani orbis Romanæ Hierarchiæ subjicere conatur,

(a) Clem. li. 2. tit. 11. de Sent. & Re iudicat. c. 2. Pastoralis.

18 Ex his jam liquidò constare arbitror, Papam criminis læsæ Majestatis & Blasphemix erga sumum Magistratum in terris reum teneri.

19 Posterioris autem, nempe Calumniæ

Et adversus
Ecclesie Doc-
tores.

fidelibus Ecclesie Doctoribus adpersæ exempla ubivis locorum sunt obvia. Qui autem desiderat ea, legat quid scripserint Pontificij, belli sci. Antichristi Tibicines, de viris DEI, D. Luthero, D. Calvino, D. Beza, D. Bucero, alijq; optimè de Ecclesia Dei meritis, & deprehendet plaustra mendaciorum, ut mirer potuisse isthæc ab hominib. qui vel humanam adhuc mentem habent, proficisci: & tamen boni isti viri pro Historijs, si dijs placet, venditant. Tempora! Tempora! exclamarem; nisi scirem justum esse, ut Mendacium sit Antichristi Romani mendaciorum Prophetæ, asylum.

DE DECIMAQVINTA NOTA
ANTICHRISTI.

Quod Papa Romanus sit Hæreticus.

CAPUT XXIV.

Papa est Hæ-
reticus.

PAPA Romanus Hæreticus est; Doctrina enim quæ Papa in Ecclesias introduxit, est veluti ἀνακεφαλαιώσεις καὶ ἑπιτομή omnium ferè hæresium, quæ superioribus seculis pe-
stiferis suis dogmatibus Ecclesiam exercue-
runt

ruunt, & longè lateq; adversus eam grassatæ sunt.

2 Primus, ac (a) Patriarcha & Antesignanus omnium Hæreticorum fuit Simon Magus, cuius fit mentio in (b) Actis Apostolorum, ubi scribitur eum pecuniâ voluisse emere à sanctis Apostolis, ut per impositionem manus eius, etiam daretur Spiritus sanctus. Vnde dicuntur (c) Simoniani, qui emunt vel vendunt rem spiritualem. Hoc quàm sit in Papæ regno & Romana Ecclesia usitatum, nemo est qui nesciat: & infra abûsè probabitur.

Simonianus

(a) Irenæ. lib. 1. in Præfat. (b) Act. 8. 9. & seqq. (c) lib. 4. Gent. Dist. 25. cap. 4.

3 Deinde, Huic Simoni adscribit Irenæus (a) usum exorcismorum; quem Papistis etiam esse familiarissimum satis constat, qui exorcisant non tantum creaturas intelligentes, sed & brutas, omniq; ratione, sensu, & vita carentes, nempe aquam, oleum, salem, herbas, candelas &c. in quem usum pecuniariam habent (b) ordinem Exorcistarum.

(a) Irenæ. lib. 1. c. 37. (b) Dist. 21. c. 1. Cleros.

4 Simonis Discipuli, quos Irenæus (a) Præcursores Antichristi vocat, coram picturis & imaginibus prostrati, odoribus, incensis, victimis, & libamētis venerari eas (b) soli

liti fuerunt; quod à Papistis etiamnum hodie fieri, nemo est qui nesciat.

(a) Irenæ. lib. 1. cap. 8. (b) Euseb. Hist. Eccles. lib. 2. cap. 12. Ederus in Babyl pag. 5.

5 De iisdem Simonianis etiam Irenæus scribit, (a) quod gloriantur de ijs quæ non sūt scripta, sed vivā solum voce tradita; quod (b) inenarrabilem multitudinem Apocryphorum & Scripturarum quas ipsi finxerūt, adferāt: quod cum ex Scripturis arguuntur, in (c) accusationem convertantur ipsarum Scripturarum, quāsi non sint ex auctoritate, & quia variè sint dictæ, & quia non possit ex his inveniri veritas ab his qui nesciant traditionem: Non enim per literas traditam illā, sed per vivam vocem, & tamen demum evenire, ut neq; scripturis iam, neq; traditioni consentiant. Quod nominatim de multis Hæreticis probati Auctores prodiderunt, de (d) Sethianis, de (e) Archonticis, de (f) Severianis, de (g) Encratitis, de (h) Bardesanitis. De (i) Artimone Eusebins refert, quod de Doctrina sua, quasi antiqua & ab Apostolis tradita gloria us fuerit; Maiores enim omnes, ipsos etiam Apostolos ita sensisse & docuisse. De (k) Basilide Hæretico scribit Clemens, quod prædicārit se Glanciā quodam, qui fuisset interpres Petri Apostoli, magistro usum. Item de Valentino, quod audiverit Theodatum Pauli familiarem.

De

Sethianus, Archonticus &c.

De Marcionistis, quod Matthiæ discipulos habuerint Magistros, & ab ijs traditam doctrinam teneant, & producant. De Carpocratianis Irenæus scribit, quod (d) commēta sua hoc prætextu defenderint, quod D. Iesus talia privatim Apostolis in mysterio loquutus fuisset: Apostoli autem non omnibus, sed dignis solummodo illa tradidissent. Ptolemæus Hæreticus in Epistol. ad Floram, quæ exstat apud (m) Epiphanium, gloriatur, quod doctrinam nanctem Apostolica traditione per successionem accepit. Hoc traditionum prætextu usum quondam fuisse Arium (n) Athanasius auctor est, ubi recitat exordium scripti Arii, cui titulus fuit *Θαλασσα*, quo in Nicæno Concilio nominatim damnatum fuisse (o) Socrates refert, tale fuisse; *Ex electis Dei secundum fidem, peritis Dei rectigradis, qui sanctum & Dei Spiritum acceperunt, in didici ego.* Denique idem Eutychem fecisse apparere ex Concilio Chalcedonensi, ubi hæc habentur eius verba; *Sac (p) à primogenitoribus meis accepi, sic credidi, in hac fide gentius sum, & consecratus Deo, & in ea opto mori.*

(a) Irenæ. lib. 1. cap. 1. (b) Ibid. cap. 17. (c) Irenæ. li. 1. cap. 1.
 (d) Epiph. Hæres. 19. (e) Epiph. Hæres. 20. (f) Epiph. Hæres. 45.
 (g) Epiph. Hæres. 47. (h) Epiph. Hæres. 56. (i) Euseb. Hist. Eccles. lib. 1. cap. 28. (k) Clem. Alex. lib. 7. Strom. pag. 351.
 (l) Irenæ. lib. 1. cap. 24. (m) Epiph. Hæres. 1. (n) Athanas. Orat. 1. contra Arian. pag. 124. (o) Socrat. lib. 1. Hist. Eccles. cap. 6.
 (p) Concil. Chalcedon. Act. 1.

Papistæ hæreticorum artificium amplectantur,

6 Hoc verò Hæreticorum artificium cupide amplexi sunt Papistæ, quos nostro seculo ex ijs quæ scripta non sunt, multa proferre notius est, quàm ut probatione indigeat. Quandoquidem enim vident se Scripturarum sanctarum testimonijs destitui, ut se per se ferè destituuntur, ad Traditiones non scriptas, tanquam ad sacram anchoram confugiunt, contenduntq; Verbum Dei solis Scripturæ limitibus nequaquam esse comprehensum, aut finibus inclusum: Et à veritate esse longè alienissimum, nihil quidpiam præterea pro verbo Dei à Christianis agnoscendum, quod nō in SS. Literis cōtineatur: vnde duplex Dei verbū ipsis prodijt ἱγγάρου & ἀγάρου.

7 Verum enimverò cum non omnino cum insensatis, omniq; iudicio destitutis hominibus ipsis negotium sit, qui promiscuè omnia, quæ sub speciosa Apostolicarū Traditionum titulo obtruduntur, arripiāt atq; complectantur; sed qui noverūt tutissimum simul ac necessarium esse sequi Apostolicum præceptū, quo jubemur, ut (a) ne cuius Spiritui credamus, sed probemus Spiritus, an ex Deo sint? ut hætenus magno suo malo experti sūt, nec sine causa cōqueruntur (b) blasphemæ Sodalitatis Monachi: Maioris cautionis ergo, Hæreticorum exemplo, inenarrabilem multitudinē Apocryphorum, quorum

rum multa ab Hæreticis conficta fuisse, ex ^{Apoctypis} Hegesippo (c) Eusebius narrat, & Scriptu- ^{scripta produ-}
 rarum, quas ipsi finxerunt, proferunt; ut si
 fortassis nudæ ipsorum affirmationi fidem
 quis habere nolit, vel ijs Scriptis, quæ sub eo-
 rum, qui sanctitate, eruditione, antiquitate,
 interdum etiam martyrij gloriâ, in toto mû-
 do sunt ornatissimi, nomine sunt conficta,
 tutò se fidere posse existimet.

(a) 1. Ioh. 4. 1. (b) In Censur. Colonienf. pag. 110. (c) Eusebius
 lib. 4. Hiftor. Ecclesiast. cap. 21. infine,

8 Producent igitur libros de Apostoli- ^{1. Sub Clemen-}
 cis Traditionibus sub Clementis nomine, ^{tis nomine.}
 quem Apostolorum æqualem fuisse prædi-
 cāt, qui nuper in Creta insula, à Carolo quo-
 dam Capellio Veneto, Græcè scripti, reper-
 ti dicuntur. Cùm tamē Hieronymus, in Ca-
 talogo Scriptorum Ecclesiasticorum, unius
 tantum Epistolæ meminerit, quam Clemen-
 te dignam iudicavit, quæ tamen etiam inte-
 rijt, neq; iam exstat. Facit quidem & aliterius
 mentionem, verum à veteribus eam repro-
 batam fuisse scribit. Testatur etiam se acce-
 pisse, alios quosdam libros Clementis no-
 mine circumferri, qualis est Petri cōtra Ap-
 pionem disputatio, qui nunquàm à Maiori-
 bus essent recepti, neq; puram atq; Aposto-
 licam Doctrinam continerent, ut ab (a) Eu-
 sebio est annotatum. Qui de omnibus, quæ,
 præ-

præter unam Epistolam, sub Clementis nomine circumferuntur, palam scribit; quod puram illam & sinceram Apostolicam, Orthodoxamq; Doctrinam notam minimè retineant,

(a) Euseb. Hist. Ecclesiast. lib. 3. cap. 12 & 13.

9 Nec possit injuriâ quispiam mirari, cur scripta tam sancta, tam præclara, de rebus tam eximijs, nempe de legibus atq; institutis ab ipsis Christi Apostolis, ad Ecclesiam gubernandam latis, tam deniq; necessaria, ab Episcopo Romano edita, in Creta insula potius, tam procul ab Italia remota, quam Romæ custodita fuerint? Cur item Græcis magis quam Latinis literis, ab homine Latino, ac Latinæ Ecclesiæ Episcopo, memoriz mandata? Cur deniq; liber tam insignis, ab universis Apostolis compositus, ab ipsorum æquali editus, mille quingentis annis & plus eò, in tenebris conditus latuerit, nec unquā interim desideratus fuerit? Nisi fortassis nō ab Apostolico, sed **HÆRETICO** Homine Libri illi sint editi. Quod enim Libro sexto dicit, *quædam mysteria secretò & seorsim paucis quibusdam ab Apostolicis tradita fuisse*, Hæreticam esse (a) Irenæus & (b) Tertullianus iamdudum tradiderunt. Quod libro primo ait, *Christum unico solùm anno prædicasse*, idem Irenæus Hæreticis adscribit. Quod libro sexto *Gnosticorum* quoddam genus miris laudibus

bus extollit, Hæreticorum fautorem arguit, cum illi iam antea Hæreseos ab Ecclesia sint damnati. Quod Libro secundo, *secundam tantum* concedit *pœnitentiam lapsis*, ut Hæreticum Ecclesia damnavit. Quod deniq; Libro tertio, *secundas nuptias* improbat, nemo est qui, ut hæreticum, reprobatum esse nesciat, ut de alijs haud levioribus, quæ ibi reperiuntur, nihil dicam. Vnde octo Libros Clementis à (c) Gelasio Rom. Episcopo haud immerito damnatos colligimus, cum secundum (d) Petrum Crabb, hi ab illis nihil differant; quod nec diffitetur (e) Bessarion Cardinalis.

(a) Iræz. lib. 1. cap. 2. (b) Tertul. de Præscript. advers. Hæret.

(c) Dist. 15. c. 1. Sancta Rom. p. Cælestium, (d) Petr. Crabb. in Tom. 1. Concil. (e) Bessar. lib. de Sacram. Eucharist.

10 Proferunt deindè suum quædam Abdiam, non adeò ante multos annos à Wolfgango quodam Zazio in lucem editum, unde multas abstrusas traditiones propinant, cumq; adeò miris sandibus ad cælum usq; tollunt, cum tamen nihil ferè aliud referat, quàm putidas quasdã ac aniles fabulas falsitate, impiã doctrinã, & curiosis Dæmonũ colloquijs refertissimas, quarum maxima pars ab Augustino Hæreticis hæcepta fertur, qui illas pro veris Apostolorum Historijs proposuerunt: Illas enim fabulas (a) recenset de Thoma, de Marthæ, de Andrea, de Leone

2. Sub nomine Abdiæ.

Leone à quo interfectus est is qui Thomam percusserat, de *Cane*, qui ejusdem viri manū ad mensam attulit, de *Maximilla* Egetis cōjuge; aliaq; his similes eodē ordine, quo sūt ab *Abdia* expositæ; & à Manichæis Hæreticis confictas (b) testatur, nec unquam ab Ecclesia receptas contendit.

(a) August. lib. de Fide contra Manich. cap. 38. Item lib. contra Adamant. cap. 17. (b) Lib. 1. contra Advers. Legis & Proph. Cap. 10.

3. Dionysii
Areopagitz.

II Celebrant adhæc, nescio quemnam Dionysium, quem illi Areopagitam illum esse volunt, quod tamen multorum insigni gravitate atque Doctrina virorum judicio, totum est commentitium. Ex quibus sufficiat produxisse (a) Theodorum Gazam, & (b) Erasmum Roterodamum: quorum sententiam confirmat, quod (c) Eusebius scribens quomodo Dionysius, Atheniensis factus sit Episcopus, non tamen scripti ejus ullam mentionem facit, quod utique more suo, neutiquam tacuisset.

(a) Gaz. in Præfat. in Problemat. Alexandr. Aphrodis. a se in Latinum conversa. (b) Eras. in Annot. super Act. cap. 17. (c) Euseb. lib. 3. Hist. Eccles. cap. 4. & lib. 4. cap. 23.

4. Hippoliti.

12 Habent suum Hippolitum, quem ante triginta demum aut circiter annos, inventum, illi plurimum faciunt. Liber est exiguus, & nullius ferè pretij, nec verisimile est à Martyre illo celeberrimo conscriptum esse,

se, maximè cum Hæreticam confirmet sententiam, quòd Animæ hominum omnes ab ipso initio extiterint.

13 Producent suas Liturgias, sub Iacobi Apostoli, Chrysostomi, Basilij, aliorumque sanctorum virorum nominibus editas; ut inde probent, jam Apostolorum temporibus, ipsorum more, Missas fuisse celebratas. Quod fortassis verum esse quis existimare posset, nisi ipsæmet fraudè aperirent. Quando enim exempli causâ, Liturgia Iacobi separatam habet precationem pro ijs qui in Monasteriis vivunt, non à Iacobo editam ipsa clamat; cum hujus ætate nulla adhuc Monasteria fuerint exstructa. Item, quando Chrysostomi Liturgia à F. Claudio de Sanctis edita pro Papa Nicolao orat, quid aliud quàm falsò Chrysostomo adscriptam esse, ipsa testatur; cum Nicolaus Papa ejus nominis primus, secundus fuerit à Ioanna Anglica Papa, scemina, anno Dom. 858, quingentis ferè post annis, quàm Chrysostomus è vita excessisset. Moritur enim hic anno post natum Christum 405. Orat etiam pro Imperio & victoria Alexij Imperatoris; Primus autem Imperator eo nomine appellatus, anno Dom. 1080. fuit, annis post Chrysostomi mortem septingentis.

14 Proferunt Ignatij Epistolas, quem quidem Hieronymus *virum Apostolicum* nominat, 4. Ignatii Epistolæ a Pontificiis interpretata.

NB.

minat, sed adeò intepolatas, multisq; accessio-
nibus corruptas, ut vel puer ex triuio fa-
cilè fucum deprehendere possit; nec pauca
continent que gravitatem Apostolicā pro-
fectò non referunt.

7. Et sub no-
mine aliorum
Patrum.

15 Deniq; multa passim sub sanctorum
Patrum nomine, quorum in Ecclesia non
contemnenda est auctoritas, circumferunt
opuscula, quæ tamen non ab illis, quorum
nomina præferunt, sed à supersticiosissi-
mis Locutis Monachis conficta sunt. Qua-
lia multa reperiuntur inter opera (a) Atha-
nasij. (b) Hieronymi, Cypriani, Chrysostomi,
(c) Augustini & aliorum, ut de hac re cum a-
liorum doctorum virorum, tum imprimis
Erasmi, viri maximi iudicij, querelæ sint sa-
tis notæ.

(a) Tom. 4 inter quæ eminet scilicet Fabula de passione Imaginis
Domini. (b) Tom. 1. 7. & 8. (c) Tom. 4. 5. & 10.

Cum Hæreti-
cis S. Scriptu-
ram acculant.

NB.

16 Si quis autem his & similibus vellet
opponere Scripturarum sanctarum auctori-
tatem, (cui ejusmodi apocrypha, nemo nisi
planè deploratus Hæreticus præferret) cum
Hæreticis, si quando Scripturarum pondere
premuntur, in accusationem istarum con-
vertuntur, ac si non sint ex auctoritate, nisi
eam ab Ecclesia Romana demùm assequan-
tur, ac si variè sint dictæ, plumbeæq; regulæ
Lesbiæ ædificationis non absimiles; ac si de-
nique

nique non possit ex ijs haberi veritas, ab his qui nesciant traditionem.

17 Quemadmodum verò eum, qui semel verecundiæ fines transgressus est, graviter oportet esse impudentem: ita si quis semel Scripturæ fines transilierit, facile deinceps & alia pro libito aspernabitur. Qui enim Scripturam, extra controversiam à DEO revelatam, ideoq; certissimam posthabuerit, qui possit non etiam alia, quæ extra Scripturam dicuntur, & Sententiæ semel conceptæ repugnant, facile contemnere, tanquam minus explorata, nec unquam tantâ auctoritate firmata.

18 Hoc ut ab Hæreticis, ita vel imprimis à Papistis factitatum esse manifestum est, quorum res eò devenire, ut jam neq; Scripturæ, neque Traditioni consentiant. Est enim, Papistæ neq;
Scriptori me-
que Traditio-
nis, consenti-
unt. Sint Traditiones Apostolicæ, quæ hoc nomine à quibusdam veteribus Scriptoribus venditantur, at ubinam hodiè, vel ab ipsis met Traditionum Patronis observari videas?

19 Clemens ex Traditionibus refert, (a) Christum uno solum a. no prædicasse: Irenæus verò (b) Hæreticis traditionem illam adscribit: & aliam (c) opponit, quam affirmat Seniores à Ioan. Apostolo accepisse, Christum sci. non multum absuisse à quinquagesimo ætatis sue anno, cum crucifigeretur. At neutrum

Traditionem isti approbârint. Idem Clemens ex iisdem Traditionibus statuit, quòd *quemadmodû Lex Indeis Pedagogia fuit ad Christum*, ita quoque Græcis fuerit Philosophia; imò Græcos per Philosophiam salvatos (d) contendit; Cōcedit lapsis (e) secundā tātūm pœnitētiā; arbitratur (f) supplicia post hanc viā cessaturā; & disputat (g) perfectum non debere iurare, & Christianos non posse contendere iudicio, nec coram Gentilibus, nec coram Sanctis. Hæc, ut & alia plura Clemens ille Apostolicarum Traditionum encomio ornat; quæ tamen Papiſtarum saniorum hodiè nemo (opinor) concesserit.

(a) Clem. Stromat. lib. 1. (b) Irenæ. lib. 1. cap. 1. (c) Irenæ. lib. 2. cap. 19. (d) Clem. Stromat. lib. 3. (e) Stromat. lib. 2. (f) Stromat. lib. 4. (g) Stromat. lib. 7.

20 Huius discipulus Origenes in libros suos de Principiis, in quibus præcipua Religionis Christianæ capita explicare voluit, consimili modo, præfatur se, quæ propositurus est, ex traditione Apostolica accepisse, & tamen istorum Librorum doctrinæ Papiſtæ neutiquàm acquieverint, quam (a) Epiphanius vocat absurdissimam.

(a) Epiphani. Hæres. 64. pag. 337.

21 Apud Basilium habentur Traditiones, ut (a) *ad Orientem versi precemur*, ut in prima Sabbati, & intra Pascha, & Pentecosten

erecti

erelli deprecationes perficiamus. Apud Ignatiū,
ut (b) *nemo Sabbato ieiunet*, qui autem jejuna-
verit, cum esse Christi interfectorem. Apud
Epiphaniū, ut (c) *feria quarta statutum sit ie-
iunium*, cū illā die assumptus sit Dominus:
ut per totos quinquaginta dies *Pentecostes*, nec ge-
nna *flectantur*, nec *ieiunetur*: ut per sex dies Pas-
chatis omnes populi *in siccorum esu* perseve-
rent, pane, inquam, & sale, & aqua. At nihil
horum Papicolæ observandum hodiè sibi
existimaverint, maximè cū gulæ parū vi-
deretur consultum.

(a) Basil. lib. de Spirit. sancto, cap. 27. (b) Ignatius Epist. 4. ad
Philipp. (c) Epiphanius ad fin. lib. de Hæresib.

22 (a) Tertullianus & (b) Hieronymus
aiunt esse Traditionem, ut ex Baptismate
suscepti, *lactis & mellis concordiam* prægustent.
Exq; ea die lavacro quotidiano per totam
hebdomadam abstinebant. At nec hoc isti
observant.

(a) Tertul. lib. de Coron. milit. cap. 3. pag. 180. (b) Hieronymus
adversus Luciferum.

23 Deniq; (a) Gregorius Romanus, &
ipse Pōtifex, ait fuisse morem Apostolorū,
ut (b) *ad ipsam solummodò Orationem Dominicā*
oblacionis hostiam consecrarent: nec dubium est
quin nihil aliud, quàm quod ipsi fecerunt
Ecclesijs tradiderint: At quàm longè ab
R hac

NB.

hac traditione discessum fuerit, experientia ipsa, me tacente, testis est.

(a) Greg. lib. 7. Registr. Epist. 63.

Papistæ quatenus & Scripturas & Traditiones magnificiunt

24 Quæ omnia argumento sunt, Papanos neq; Scripturâ, neq; Traditiones magnificare, nisi quantum Regno suo stabiliendo inserviunt; & non ab Apostolis ea, quæ Apostolicarum Traditionum titulo ornât, sed partim ab Hæreticis profecta; partim ab ipsismet inuenta esse; ut verum sit de ipsis quod de Samaritis (a) Epiphanius scribit, eos immorari *Traditioni à propriis ipsorum Patribus inuenta*. Qui rursùm de Ebionæis scribit, quæ de Papistis sunt verissima. (b) *Quæadmodum si quis, inquit, copulasset sibi ornamentum ex diversis lapillis pretiosis, & vestem variegatam, & splendide se exornasset: sic hi universi, quicquid horrendum est, ac perniciosum & abominabile, informeq; & incredibile, ac odio plenum, id à singulis Sectis acceperunt, & seipsos in eos efformârunt.*

(a) Epiphan. Hæres. 9. in fi. (b) Epiphan. Hæres. 30.

Papatus est: Errorum episcoporum.

25 Quare, quod Tatianus (a) Idolum quoddam Gentilium vocat *Epitomen Errorum*: id ad Idolum Romanum, nempe Papam, optimo iure accommodari potest, qui ex singulis terè floribus prati Hæretici, suum quoddam venenum suxit.

(a) Tatian.

(d) Tatian. In Orat. contra Græcos.

26 Nam Vnctionem extremam habet à ^{Papa est Va-} (a) Valentinianis, & (b) Heracleonitis: An- ^{lentinianus, He-} gelorum choros & ordines ab (c) Archon- ^{racleonius & c.} ticiis: Angelorum cultum ab (d) Angelicis: Imaginum vsum & cultum tum à (e) Carpo- cratianis, qui se Gnosticos vocarunt, tum à (f) Simonianis, vt suprà dictum est: Adora- tionem & Cultum Mariæ Virginis à (g) Col- lyridianis: Crucis Domini cultum & venera- tionem ab (h) Armenijs: Baptismum Mulie- rum à (i) Marcione: Scripturarum insuffici- entiam, Ieiuniorum leges, Purgatorium, Lymbum Patrum à (k) Montano: Reliquias à (l) Sampseis. Operum merita à (m) Catha- ris: deniq; voluntariam paupertatem & cœ- libatum ab (n) Apostolicis.

(a) Irenæ. lib. 1. cap. 18. (b) Aug. li. de Hæres. cap. 16. (c) Epiph. Hæz. 40. (d) Aug. de Hæres. c. 39. (e) Irenæ. li. 1. c. 24. Epiph. Hæz. 27. Aug. de Hæres. c. 7. (f) Theodoret. Hæretic. fabular. lib. 1. (g) Epiph. Hæz. 99. (h) Niceph. li. 18. c. 45. (i) Epiph. Hæres. 43. (k) Epiph. Hæz. 48. Apollonius apud Euseb. li. 5. Hist. Eccles. c. 17. 18. Tertull. li. 4. de Anima. ip. si. lib. de Co- ron. milit. & lib. advers. Praxeam. (l) Epiph. Hæres. 53. (m) Isidor. Erym. lib. 8. cap. 4. (n) Aug. de Hæres. c. 40. E- piph. Hæres. 61.

27 A Pelagianis multa dogmata mutuò ^{Item, Pelagian-} sumserunt, quæ colliguntur ex (a) Hierony- ^{mus.} mo & (b) Augustino. I. Docuerunt illi Pec- catum Adami in Posteris non transisse ni-

si tantum propter reatum : Item docent (c) Pontificij. II. Parvulos non trahere, nec habere à Parentibus. peccatum Originale: quod etiam docent (d) Pontificij. III. Concupiscentiam fuisse etiam in natura integra ante lapsum: Hoc etiam (e) Pontificijs non displicet. IV. Posse hominem in hac vita Legi divinæ satisfacere: quod & (f) Pontificij contendunt. V. Hominem etiam post lapsum liberum arbitrium habere: quod & (g) Pontificijs arridet. VI. Quod homo ex parvis naturalibus possit Deum diligere super omnia, & in eum credere: Idem (h) Pontificij. VII. Naturalia in homine etiam post lapsum mansisse integra: Hoc etiam (i) Pontificij. IIX. Meritis operum bonorum dari gratiam Dei; quæ fuit & Catharorum Hæresis, ut iam diximus: quod (k) Pontificij pariter asserunt. IX. Operibus vitam æternam promerendam, quæ fuit etiam (l) Hierarchitarum Hæresis; itemq; (m) Turcarum, ut apparet ex Alcorano : Huic etiam suffragatur (n) Pontificij.

(a) Hieron. Epist. ad Ctesiphont. & Iibr. contra Pelagianos editis. (b) Aug. de Hæres. c. 88. Item Epist. 89. 90. 92. 94. alij: que multis in locis. (c) Ambros. Catharin. & Albert. Pighius in prolixo suo Comment. de Peccato Orig. 440. a. 5. 42. edito: & ante hos Io. Scotus in 4. Sent. Dist. 14. q. 1. art. 1. quem sequitur Gabriel Biel, ibid. quest. 1. art. 1. p. 1. & Durand. de S. Portiano in 2. Sent. Dist. 10. quest. 3. (d) Tapper. art. 3. (e) Catechis. Rom. pag. 848. (f) Conc. Trident. Sess. 6. cap. 11. & Can. 18. (g) Conc. Trident. Sess. 6. cap. 11. & Can. 3. (h) Gabr. Biel.

el. in 3. Sent. Dist. 17. quæst. 1. art. 3. dub. 1. Tapp. de lib. arb. pag. 191. Andrad. lib. 3. Orthod. Explicat. pag. 192. & seq. (d) Gabr. Biel. in 3. Sent. Dist. 30. q. 1. art. 1. dub. 4. ubi diserte scribit, Rectitudinem voluntatis non corrumpi propter peccatum. (k) Ga. Biel. in 3. Sent. Dist. 17. q. 1. art. 1. c. 1. Hecnus Incheird. cap. 30. Concil. Trid. Sess. 6. ca. 10. (l) Aug. de Hæref. c. 17. (m) Alcor. Azoara 18. & 48. (n) Conc. Trid. Sess. 6. cap. 16. & can. 32.

28 Novatianorum dogma fuit (a) dubitandum esse de remissione peccatorum: Idē profitetur (b) Papicolæ, cū fidē de Remissione peccatorum vocant vanam, & ab omni pietate remotam fiduciam, ipsi omnium vanissimi & ab omni pietate remotiissimi.

(a) Ambros. lib. 1. de Pœnitent. cap. 3. & lib. 2. cap. 5. (b) Concil. Tridens. Sess. 6. cap. 9.

29 Cum (a) Cerinthianis & Nazaræis observant ceremonias Mosaicæ, Christi adventu antiquatas. Cum (b) Marcitis (c) profitentur se vinum quod est in calice cœnæ Domini mutare in sanguinem, & gratiam in eū ipsum calicem deducere.

(a) Aug. lib. de Hæref. cap. 8 & 9. (b) Irenæ. lib. 1. cap. 9. Epiph. Hæref. 34. Concil. Trid. Sess. 13. cap. 3. & 4.

30 Manichæi nuptias in Electis suis, id est, sacerdotibus damnabant, in Communionē alteram duntaxat Speciem, nempe panis, adhibebant: Iejunia sua ex genere ciborum æstimabant, ut quanquam delitijs exquisitissimis circumfluerent, si tamen à carnibus

& vino abstinere, jejunare viderentur. Ita prorsus Papistæ, matrimonium in Religiosis suis ac spiritualibus omninò impium esse contendunt: Panem duntaxat in S. Cœna populo præbendum esse docent; & jejunium suum non in abstinence, sed in genere & delectu ciborum collocant.

(a) Aug. Epist. 74. (b) Leo I. Serm. 4. de Quadrages. (c) Aug. de moribus Eccles. & Manich. lib. 2. cap. 11.

31 Rursus Manichæi Electis suis simpliciter (a) esu carniū interdicebant. Idem fit in Papatu, ubi ij, qui videri volunt perfectiores, omninò ab usu carniū arcentur. Sic enim Scriptum est in Decretis. (b) *Carnē cuiq; Monacho nec gustandā, nec sumendā est concessa licentia.* Quem Canonem, licet reliquæ Monachorum cæteræ negligāt, carnibusq; se benè pascant: Carthusienses tamen, utpote reliquis perfectiores, observare existimantur; adeò ut (c) Francisc. de Victoria cōtendat, Si Carthusiensis Monachus vitam suam carnibus gustatis, posset conservare, ob votum tamē satius esse mortem obire, quàm illicitā ratione, carnium nempe esu, vitam tueri.

(a) Aug. lib. 30. contr. Faust. cap. 5. (b) De Consecr. Dist. 5. c. 31. Carnem. (c) Franc. de Victor. in suis Relection.

32 Quòd si autem hīc exceperint Blasphemæ Sodalitatis Monachi, Manichæos à carni-

carnibus abstinuisse, quòd eas immundas & abominandas iudicaret, sed ipsos, cæterosq; Monachos, ob aliam id causam facere: Agnoscant saltem Eustathium Sebastiz in Armenia Episcopum dogmatis sui Auctorem, qui in Synodo Gangrensi fuit damnatus ob prohibitionem esus carniū, non quòd eas cum Manichæis immundas iudicaret, sed ob accuratiorem, exactiorem, exquisitiorem disciplinam, ut Auctor est (a) Sozomenus, qui scribit Eustathium in Synodo Gangrensi declarasse, quòd non contumaciæ, aut arrogantiz, sed religiosæ exercitationis erga Deum gratiâ, isthæc instituerit: nihilominus tamen damnatus fuit.

(a) Sozom. lib. 3. Tripart. Hist. cap. 13.

33 De Encratitis sic scribit (a) Epiphanius *EUSTATHIUS*;
us, lætant continentiam fallaciter omnia facientes:
nam & inter mulieres undequaq; decipiunt, & cum
mulieribus iter faciunt, & simul cum illis vivunt,
& illarum ministeria admittunt. Dispeream nisi hæc omnia, imò deteriora à Papisticis Clericis fiant. Continentiam profitentur, & tamē mulierum consortio & conversatione mirificè delectantur, res clarior est & notior quàm ut probatione indigeat: adeò ut de illis verissimum esse videatur, quòd Augustinus de Manichæis scribit, (b) *Non concubitum*
sed nuptias prohibent: nisi fortè Deucalionis

NB.

artem noverint, quam (c) Poëtarū habēt fabulā, ut ex lapidibus rejectis homines orientur; quod tamen ego non crediderim.

(a) Epiphani. Hæref. 47. pag. 180. (b) August. lib. de moribus Manichæorum. cap. 18. (c) Ovid lib. 1. Metamorph.

Donatista,

34 De Donatistis, ex (a) Augustino constat quod Ecclesiā certo loco alligārint: Idē Papicolas facere certum est, quādo pro Ecclesia Catholica, quæ omnium sit locorum, illi Romanam reponunt, ac nobis obtrudunt.

(a) Aug. variis in locis, & Cassian. in Psal. 60.

Mirabiliaris,

35 De Mirabiliarijs ex (a) Nicephoro apparet, quod miraculorum prætextu, vel à se, vel ab alijs editorum, errores cuderint novos, vel veteres renovārint: Idem à Papa fieri constat.

(a) Niceph. lib. 8. Hist. Eccl. c. 35. & lib. 14. cap. 45.

Meletianus,

36 De Meletianis scribit (a) Theodoretus, quod in suis sacris multis usi sint tinnabulis ad Deum placandum & deprecandum: Idem fit à Papistis.

(a) Theodoret. Hæretic. Fabular. lib. 4.

Marcionista,

37 Marcionistæ (a) virginitatem prædicārent & jejunium; usi sunt in Mysterijs aquā; Sabbatum maximè jejunārent; Papistæ etiam

etiam virginitatem conjugio multis vicibus præferunt; jejunium opus meritorium esse contendunt; aquam vino in calice miscendam decernunt; Sabbati denique die omnibus jejunium indixerunt perpetuum.

(a) Epiphani. Hæres. 43.

38 Nudipedales dicti sunt Hæretici, *Nudipedales,* quod (a) nudis semper pedibus ambularet: Hos imitantur Monachi Franciscani & Cordigeri; item alij cum Monachi, tum Laici, ut vocant, qui Religionis ergo, ad loca, ut illi existimant, sancta peregrinationes suscipiunt.

(a) Aug. de Hæres. cap. 68.

39 Messaliani, quos Græci Euchitæ vo- *Messaliani,* cant, (a) semper orandum sibi existimaverunt; & post (b) cātillationes suas absolutas, quas certo numero, certisq; horis, tanquam pensum persolvebant, toto die reliquo otiosi stertuerunt: utrunq; Monachi sequuti sunt.

(a) Aug. de Hæres. c. 57. (b) Theodoret li. 4. Trip. Hist. c. 12.

40 Item, Messaliani (a) Baptisum ad præcedentia duntaxat peccata abluenda valere affirmabant: Ita Pontificij vim Baptismi ad illa peccata referunt, quæ Baptisum præcedunt: quæ deinceps admissa fuerint, Pœnitentiæ Sacramento adscribunt.

(a) Theo.

(a) Theodoret. divin. Decr. cap. de Baptismo

Patalorinchis,

41 De Patalorinchis refert (a) Augustinus, quòd semper silentio studuerint. Imitantur hos Monachi, maximè Carthusiani, qui præ studio silentij, ne quidem salutati resalutant, aut gratias agunt, rusticâ nimis rùm sanctitate, & ab omni humanitate alienâ.

(a) August. de Hæres. cap. 83.

Gnapheus.

42 Petrus Gnapheus, in quinta vniuersali Syoodo, ut Hæreticus damnatus fuit, circa annum Domini 470. quòd (a) Auctor fuerit miscendę invocationis Sanctorum inter publicas Ecclesię preces, & ut in omni precatatione DEI Genetrix nominaretur, diuinumq; ejus nomen invocaretur. Hujus Hæretici dogma Monachi, hominum genus infinitis planè deditum superstitionibus, cupidè amplexi sunt, ac etiamnum hodiè impiè sanè observant & tuentur. Vnde etiam omnes Psalmos ad Mariam DEI Genetricem perquàm blasphemè accommodârunt.

(a) Niceph. Hist. Eccles. lib. 15, cap. 28.

Gnostici,

43 Gnostici (a) commenti sunt Evangelium quoddam perfectionis: Huiusmodi fuit

fuit Monachorū Evangelium æternū, quod ipsi sic vocârunt.

(*) Epiphan. Hæref. 16. fol. 37.

44 Priscilianistæ (a) revelationes Christi jactârunt : Idem factitatum à quamplurimis frequenter in Papatu.

(a) Epiphan. Hæref. 49.

45 A Damasceno nominantur Hæretici Gnosimachi, (a) qui omne cognitionis studium in Christianis hominibus aspernabantur : Hujus farinę fuerunt in Papatu Fratres Ignorantiæ, quorum ordo primū ab alijs fuit sejunctus, jam autem omnibus intermixtus est, vt inde manârit hoc proverbium, *Monacho indoctior.*

(a) Damasc. de Hæref. c. Gnosimachi.

46 Monothelitæ unam solū voluntatem in Christo fuisse docuerunt : Idem sensit & docuit Honorius Papa, cujus hæc sunt verba, (a) *Unam fatemur voluntatem Domini nostri Iesu Christi.* Hinc anathemate percussus est in sexta Synodo Cōstantiensi, (b) *Sergio & Honorio anathema &c. qui predicaverunt vel predicant, & sperant docere unam voluntatem, & unam operationem in incarnationis dispensatione Christi veri DEI nostri.*

(a) Tom.

(4) Tom. 2. Concilior. in Sexta Synod. Constantinopolit. A8
11. pag. 355. (b) Ibid. Act. 87. pag. 356. in fin.

Et Arabicus.

NB. qualis
bellus fuerit
Ioannes 23.

47 Arabici docuerunt (a) animam cum corpore mori atq; dissolvi, neque in fine seculi utrunq; resurrecturum. Idem sensit Ioannes XXIII. Papa Romanus (Ecclesieque Romanae Caput) quem Blasphemi Monachi jactitant in iis quæ fidei sunt errare nō posse. Imò tetrior adhuc & perniciosior fuit hujus Papæ opinio, quia animas omninò mortales esse & penitus interire ac extinguī docuit, de qua re hæc sunt ipsissima Concilij Constantiensis verba, (b) *D. Ioannes Papa XXIII. sepè & sæpius coram diversis Prelatis, & aliis honestis & probis viris, pertinaciter, Diabolo suadente, dixit, asseveravit, dogmatizavit, & astruxit vitam eternam NON ESSE, neque aliā post hanc: quinimò dixit, & pertinaciter credidit animam hominis cum corpore humano MORI & EXTINGUI, ad instar animalium brutorum, dixitq; mortuū semel esse etiam in novissimo die MINIME resurrecturum. Hinc in hac ipsa Sessione, (c) DIABOLVS INCARNATVS vocatur.*

(a) Aug. de Hæres. c. 83. Niceph. Eccl. Hist. li. 5. c. 23. (b) Tom. 2. Concilior. in Concil. Constant. Sess. 11. pag. 3060. (c) Ibid. Sess. 11. pag. 1050.

48 Ex his verò apparet quòd quemadmodum Aspis, ut est in Proverbio, à Viperā

ra venenum mutuò sumit: Ita Papa Romanus prava, hæreticaq; dogmata à superiorum temporum Hæreticis accepit. Sicuti autem Aspis suo loco stans, venenum suum procul exspuit: Ita Papa ROMÆ manens sua venena per universam Europam jam olim sparsit.

49 Præter has autem Hæreses, quas à superiorum seculorum Hæreticis, quasi per manus traditas, Pontifices Romani acceperunt; ipsi de suo, non paucas adinvenierunt. Ex quibus sunt,

50 I. Scripturæ auctoritatem pendere Extriales Hæreses ab ipso Papa excogitate. ab auctoritate Ecclesiæ.

51 II Tantum esse inhærendum veteri vulgatæ Latinæ Bibliorum translationi, ut ut ab Hebraicis, & Græcis fontibus discrepat.

52 III. Non esse admittendos Laicos ad lectionem Bibliorū vernaculā linguæ editorum.

53 IV. Non omne quod Legi divinæ repugnat, esse peccatum.

54 V. Nullum esse peccatum, nisi voluntarium.

55 VI. Posse Hominem multa, præter ea quæ Lex requirit, supererogare.

56 VII. Christi meritum non esse solā & totalem causam meritoriam nostræ salutis & vitæ æternæ.

58 VII.

57 IIX. In novo Testamento oportere, præter Christi oblationem semel in cruce factam, esse aliud quoque externum Sacrificium.

58 IX. Hoc Sacrificium oblatum & vivis & mortuis prodesse.

59 X. Oportere in Confessione fidei omnium peccatorum commissorum fieri enumerationem.

60 XI. In Ecclesia oportere esse visibile Caput.

61 XII. Ecclesiam Romanam errare non posse.

62 XIII. Septem esse Sacramenta; nec plura, nec pauciora.

63 XIII. Sacramenta ex opere operato conferre gratiam.

64 XV. In Eucharistia panem & vinum in corpus & sanguinem Christi trāssubstātiari.

65 XVI. Corpus Christi, sacrificio iam peracto, in terris adhuc versari, imò & in pluribus locis simul existere.

66 XVII. Ecclesiam habere potestatem conferendi indulgentias.

67 Aliæq; sexcentæ, quæ falsim in ipsorum scriptis occurrunt, quas omnes enumerare velle nimis foret operosum, tædijq; plenum.

68 Concludimus igitur verbis (a) Epiphaniij, quibus ille quidem cōtra Gnosticos usus fuit, nos autem convenientissimè ad Pontifi-

Pontifices Romanos, omnesq; ipsorum satellites & assecclas accomodaverimus: quòd *Erroris Principes & Duces facti sint, & occasionibus à prioribus acceptis. post Præceptores Errorum additionem fecerint, & alias hereses induxerint ex prioribus depēdentes, sicq; per Successionem ab Hæreticis descenderunt.* Quæ omnia testatum faciunt Papam Romanum ipsissimum esse Antichristum.

NB.

(4) Epiphani. Hæret. 11.

DE DECIMASEXTA NOTA ANTICHRISTI.

Quòd Papa Romanus sit Hypocrita.

CAPUT XXV.

PAPA Romanus Hypocrita Papa est Hypocrita. est. Cùm enim nihil habeat q̃ habere Episcopus debeat, tamen Episcopus Vniversalis dici vult. Cùm fide, religione, pietate, honestate, omni virtute careat; hæc tamen omnia summa in se esse simulat. Cùm nullum DEVM, nullum Christum, nullam Animam, nullam Vitam futuram esse credat, (quod de Ioanne XXIII. Papa Romano

no testatum reliquit (a) Concilium Constan-
tense) tamen SE Ecclesiæ fundamentum,
Christi Vicarium, Fidei firmamētum vocat,
& errare posse negat. Cūm Lupus sit, hor-
ribili rapacitate & immanitate incredibili
horredus, pelles tamē ovinas induit. Et Ag-
ni quidem cornua ostentat; cūm Draconis
voces similes emittat. Verā Ecclesiā mi-
serè vastat & populatur; cūm se tamen Ec-
clesiæ amicum, custodem, vindicem, spon-
sum faciat.

(a) Tom. 2. Concilii in Concil. Constant. Sess. 11, pag. 1060.

Se externa so-
lum specie
abiecit.

2 Se *Servum Servorum Dei* appellat, &
verbis quidē se abjicit, sed si quis illi adver-
setur, vel ei Adversantibus favere saltem vi-
deatur; eum diris devovet, anathemate ferit,
Satane tradit, ignem & ferrum illi mīnatur,
omnes contra illum excitat, cælum terræ
miscet, tonat, fulgurat. Quisquis Papæ libi-
dini & avaritiæ frena iniecerit, non Servum
Servorum, sed Regem Regum, cruentissimū
Cyclopem, imò strenuum Diaboli mācipi-
um experietur,

Facinora sua
sub pietatis
specie occul-
tat.

3 Omnia sua facinorā sub specie pietatis
occultat. Dum per sicarios, carnifices, & ve-
neficos verè Christianos tollit Principes,
Catholicę Religionis studio se hoc facere si-
mulat. Dum subditos à sacramento & fide
Principibus suis data absolvit; (a) hoc ini-
quorum

quorum odio factum dicit. Dum per Patres
filios interficit, quod fecit Pius V. per
Philippum II. Hispaniarum Regem; (b) hoc
se zelo Catholicæ fidei accessum facere præ-
tendit.

(*) Dicitur Gregor. VII. apud Iosephum Vestan de Oscul. Pedu
Pontif. (b) Ex Epist. Pii V. ad Regem Philipp. II.

4 Bella, tumultus, rebelliones, incendia,
caedes, parricidia; hoc uno pietatis nomine
tegi; & tamen Pater Patriæ, Pater sanctissi-
mus, & summus Religionis Antistes audire
vult. (a) *Sub nomine Religionis nihil non sibi licere*
arbitratur. Quicquid ipse delinquit, hoc Ec-
clesiæ nomine fieri venditat. Hinc Ecclesiæ
dicuntur Milites, qui adversus Christi fide-
les bella gerunt: Et Ecclesiæ Iudices, qui o-
ves Christi horrendis supplicijs adjudicant:
Et Hæreticæ pravitatis Inquisitores, qui (ip-
si Hæreticissimi) in Christi vera mēbra de-
bachantur & Pios quosvis quæsito colore
jugulant, & iustitiæ & fidei nullam rationem
habent.

(a) Crinit. de Honestâ Disciplina. lib. 8. cap. 13.

5 Imperatori, vel Duci (a) Moschoviæ
Magno, cum Possevinus blasphemus Mona-
chus, persuadere vellet, ut abjectâ Græcâ fi-
de, Pōtiffices Romanos coleret. Moschus in
maximo Procerum confessu respondit, se

S

non

non in Græcos; sed in Christum credere. Omnes Apostolos Christum prædicasse, sed nullum ex illis fuisse maiorem: Petrum & alios Pontifices sanctos se agnoscere; at verò qui eos secuti sunt, quia improbè vixerunt, quonam modo Petro succedere, aut eadem auctoritate in Petri Sede residere potuerint, non videre: Pontificem Romanum Pastorem non esse, quia Crucem Christi pedibus apponit, quia in sella se gestari, et tanquam DEVM adorari finit, et seqq.

(a) Anton. Pessavinus in Moschovia.

Papa est plenus mysteriorum.

6 Hoc etiam Hypocrisin Papæ præclare ostendit, quòd omnibus suis, etiam impiissimis superstitionibus Mysterij nomen præfert, quòd eas vel commendet, vel occultet. Omnem ornatum ac vestitum, omnes actiones, omnes gestulationes, omnia denique dicta ac facta hoc nomine venditantur, quòd sint, significatione augusta & mysterialia; ut ex Libro à Durādo edito, & *Rationale Divinorum* inscripto, quivis discere potest: cùm sint tamen partim in Deum ipsum & Christi sanguinem blasphema, partim ab ipso opere diversissima, minimeq; illi respondeant.

7 Exemplo nobis esto Papæ & Episcoporum ejus habitus & ornatus; quorum vestis alba est & lintea, quā volūt significare vitā candore

dore castitatis & innocentie puram. Mitra bicornis, ut utriusq; designet Testamenti scientiam, quę in Pontifice & Episcopis requiritur. Diadema triplex ex puro auro, vel secundum quosdam tres virtutes, fidem, spę & charitatę designat, quę deberent esse instar auri sincere, vel secundum alios triplex regnum quasi inferorum, terre & cęli sint Domini. Baculus, Aaronis & Mosis virga est, castigans populi vitia. Annulus, pignus est desponsationis inter ipsos & Ecclesiam. Chirothecę puras manus à corruptela munerum denotant: &c.

8 At nihil horum est, quod fiat ab ipsis, vel quod sine blasphemia ipsis adscribi possit. Apud quos enim reperies vitam puram candore innocentie & castitatis, modò non naturę imbecillitate prohibeantur? Apud quos deprehendes utriusq; Testamenti scientiam? Qui sunt pręditi fide, spe, charitate sincerā? Quorum sunt purę manus à corruptela munerum? Dic quis ab annis quingētis, ut ne ulterius memorem, talis fuerit, & victus ero? Annon verò blasphemum, dominium sibi sumere in inferos, terrestres & cęlestes? Annon adversus Christum injuria, Sponsum Ecclesię esse velle, quod ipsi soli convenit?

9 At sic solet Satanas, specioso mysteriorum divinatorum prętextu, simpliciora ingenia,

nia, & minùs ad DEI verbum attententia decipere; quem morem suum in Antichristo Romano quoque, primogenito suo filio, sibi observandum existimavit.

DE DECIMA SEPTIMA NOTA
ANTICHRISTI,

*Quod Papa Romanus faciat Mi-
racula & prodigia,*

CAPUT XXVI.

Papa cum si-
gnis & mira-
culis ostē-
tat.

PAPA Romanus cum Sig-
nis & Miraculis se ostentat,
in quibus ponit Doctrinę suę
proram & puppim, totumq;
adeò firmamētum; eaq; ple-
nis buccis nobis crepat &
objicit, & hoc nomine, & nostram contem-
nit, & suam splendide prædicat Ecclesiam:
cū tamen vel omnino sint falsa, ficta &
commentitia; vel ad istū finem Diaboli in-
stinctu & auxilio facta, ut minùs cauti jīs de-
cepti, à regia Veritatis divinæ via abducantur.

Mendacia fig-
ur.

2 Prioris generis infinita exempla, im-
pudentissima sci. mendacia sacrosanctarum
Pontifi-

Pontificiarum Legendarum libri, quos sic vocant, suppeditant. Nec est difficile falsitatem deprehendere, quàm ita ipsimet produnt, ut non sit facilius asinum ab homine, quàm falsas & confictas illas narrationes à veris Historijs dignoscere, nisi quis sit omni asino stolidior.

3 Ad hanc classem miraculorum excogitatorum, confictorumq; meritò referri debent ea quæ hodiè à Loiolanis Monachis in Iaponia fieri dicuntur, quandoquidem nulla ab ipsis in hisce regionibus fieri experimur, quibus adducti credamus veram esse quam profitentur Religionē: Et ut maximè aliqua ab jis fuerint attentata, infelicitè tamen cesserunt. Quale fuit illud, quod (a) Ludovicus Lavaterus refert de Blasphemæ Societatis Monacho quodam Augustano, in Diabolū transformato, & pugione confosso.

(a) Lavat. lib. de Spectr. part. 1. cap. 9. in fin.

4 Huc etiam pertinent varix imposturæ ad decipiendos homines ab ipsis Pontificibus, Episcopis, Sacrificulis, & maximè Monachis, hominibus ad quævis flagitia natis, excogitatæ. Tale fuit quod à Bonifacio IIX. Pontifice Romano factum commemoratur, qui antecessorem suum Celestinum decepit, voce tanquam cœlitus missâ, per cannam ad eum factâ, ut defereret Pôtificatum,

& Bonifacium se digniorem institueret, nisi vellet cœlorum regno excludi. Quo scilicet miraculo simplex Papa perterritus, Bonifacio loco celsit. Talis fuit Franciscanorum Tragœdia, quam describit (a) Sleidanus. Itē & illa Dominicanorum Bernâtum, quæ exstat apud (b) Lavaterum, & (c) Hondorffium. Item quæ refert (d) Erasmus Roterodamus, de quodam Parocho, qui sub diem Parasceves clām immisit in cœmeterium vivos Cancers, affixis ad latus cereolis ardentibus, & postea docuit Populum ob hoc spectaculū perterritum, esse defunctorum animas, quæ missis & eleemosynis flagitarent à cruciatu liberari. Cuius fraus deprehensa fuit dum reperirentur Cancri inter rudera facem extinctam gestantes, quos Parochus non recollegerat.

(a) Sleidan. Comment. de statu Relig. & Reipub. Sub. Carolo V. Cœt. lib. 9. (b) Lavat. De Spectris. part. 1. cap. 7. (c) Andr. Hondorff. in Theatro Historic. inter exempla 1. Præcept. (d) Erasim. in Epistola ad Episcop. quendam.

5 Item, Statuarum in Ecclesijs progressionēs, stationēs, risus, nutus, varij motus: Et plerumq; etiam Animarum lachrymæ, suspiria, petitiones, confessiones; Christi, Mariæ, Apostolorum crebræ visiones: Morborum fictæ sanationes, & huius generis mille Indibria, & mendacia, quibus ad regnum suum stabiliendum usus est Pontifex.

6 Ecquid

6 Ecquid unquam prodigiosioris mendacij speciem vel pretextum habeat, quàm Spiritus sancti dictamini humanitùs exco-
gitatas apparitiones anteferre? Ecqua Sata-
næ operatio ad seducendos infideles possit
esse efficacior, quàm quæ posthabito verbo,
quasi mystico & mendaci enthusiasmo, te-
rerrimam idolomaniam simplici plebeculæ
obtrudit?

7 Posterioris generis exēpla quoq; plu- ^{Illusiones Sa-}
rima passim obvia sunt: quādoquidem De- ^{tanæ.}
us sapius Satanæ permittit, ut ejus auxilio
miracula fiant, quò exerceantur mentes infi-
delium, veritatem divinitùs revelatam re-
pudiantium; itaq; pœnas dent contempti E-
vangelij. Hujusmodi multa suppeditant Li-
bri quatuor Dialogorum Gregorij Roma-
ni, hominis supersticiosissimi: & Specu-
lum Historiale Vincentij: Item, Historiale
Antonini Archiepiscopi Florentini, & si-
miles. Quæ cum non ad illius Doctrinæ, quæ
in Scripturis sanctis prodita est, confirma-
tionem, sed depravationē facta fuerint, ut ut
mira videantur, dubium tamen non est, quin
ab ipso Satana profecta fuerint.

8 Hinc enim Idololatria multiplex in
Ecclesiam irrepsit, hinc Missarum celebratio
horrendi sacrilegij plena: hinc statuarum
adoratio: hinc Purgatorij fictæ flammæ: hinc
vota pro mortuis: hinc indulgentiarū nun-

dinatio : hinc reliqua innumerabilium fallaciarum inventio manavit. Nullus penè locus fuit, in quo non aut Divus aliquis appareret, aut mortua cujusquam Anima vivorū auxilium implorans volitaret, aut aliquod miraculum fieret.

9 Hujus generis est quod Martinus Isgrinius refert, ad comprobendam Sanctorū invocationem, de Obsessa quadam puella, quæ ex peculiari D. Mariæ revelatione, adducta fuerit ad capellam B. Virginis in antiqua Octingen. quam nihil tamē fuisse commotam. tribit, cum Patre Canisio blasphemæ Sodalitatis Monacho præside, litania cantaretur & invocaretur misericordia, auxilium, & liberatio Dei Patris, Filij, & Spiritus sancti, Diabolumq; isthæc surdis veluti auribus præterisse. Cum verò Lauretana de B. Maria inchoaretur, tum demùm Satanā ccepisse in Obsessa turbari, clamare, turere. Mox verò Canisium, arreptâ ligneâ cariosâ imagine Marię, eâ imposuisse capiti Obsessæ tum demùm Diabolum exclamasse, *Ab Mulier quid me cakas, & caput meum conteris?* (ne viz. quispiam dubitet, quin in *Genes.* 3. legendum sit, non *ipsum* semē, sed *ipsam* mulierem contrivisse caput Serpentis, ut vulgata vult Translatio, teste scilicet Diabolo.) Huic igitur, cum ex Obsessa exeundū esset, loco nimirum satisfactionis injunctū fuit,

fuit, ut per os Obsessæ aliquoties recitaret Orationem Dominicam, & Angelicam Salutationem: quod cum faceret, quanquam coactus & invitus, cum gemitu demum, & indignatione miserabili: er conquestus fuit, ac dixit: *Uidete, Ioannes non vult invocare Sacerdotes, cum tamen nos Diaboli, vel inviti, hoc cogamur facere.* Cum igitur expansis manibus, & flexis genibus orationem Dominicam supplex & devotus Diabolus recitasset, & iam in salutatione Angelica eò devenisset, *Ave Maria, gratia plena;* ait, *O Maria gratia & misericordia tua sit super omnes illos qui hanc tuam Capellam visitant;* *Ah, ora pro illis.* Ita demum Diabolum, relicto post se, ut solet, fœtore exiisse.

NB.

IO Quis iam non videat Papicolas, vel ad miraculum usque, facultate edendorum miraculorum præditos esse. Quid enim mirabilius, quam eo modo dæmonium ejicere, quo Pater Canisius ejicit? neque hoc solum, sed & eò adigere, ut fiat veritatis præco, & supplex Deum adoret; quorum prius tamē Christus (a) ferre, posterius (b) tacere noluit.

(a) Marc. 1. 25. (b) Matth. 4. 10.

II Cæterum, nō fuit difficile Monachis, nec non ipsis etiam Pontificibus miracula edere, cum plurimi ipsorum sæpius fuerint Magicarum artium peritissimi: Quod nominatim de Gregorio VII. in vita eius refert

fert Benno Cardinalis; & de Sylvestro II. Platina, qui aliàs Paparum flagitia, vbi-
cun- que potest, excusat & defendit.

12 Quare rectè iudicat (a) Glossa, non
cōtinuò quisquis miracula facit, debere nos
eum venerari pro sancto, cūm (b) fiant mira-
cula quandoq; etiam per malos: *Quorum, di-
cente (c) Augustino, sunt facta plurima, quæ
quantò magis mirabilia consueverunt, tantò cautius
vitare debemus.* Siquidem ea vitare ipse etiā
(d) Dominus præcepit, cūm adversus con-
firmatā Scripturarum auctoritatem pugnēt,
cui omnia miracula sunt (e) postponenda.

(a) Gloss. Decr. Gre. lib. 3. c. 45. De Reliq. & Venerat. Sancto-
r. c. 1. Audivimus. in verb. Miracula. (b) Caus. 1. q. 1. c. 56.
Teneamus. (c) Aug. lib. 21. de Civit. Dei ca. 7. (d) Deutr. 13.
22. (e) Aug. lib. 13. contra Faustum. cap. 5.

13 Atqui hæ sunt artes & molitiones,
hæc fulcra, basesq; totius Sellæ Pontificiæ,
quæ partim ex effectis fraudibus & mēdacijs
cōpacta, partim ex miraculis, & nescio qui-
bus portentis coagmentata est, quibus Ro-
mana meretrix etiamnum hodiè toti mun-
do illudit, seq; divino Numini hisce præsti-
gijs, non dicam impiè adæquat, sed scelera-
tè præfert.

Obiect. 1.

14 OBIICIUNT Monachi Blasphemę So-
cietatis. *Antichristus deducet ignem è celo,
Apocal. 13. Papa Romanus nihil huiusmodi
fecit. Ergo, Papa non est Antichristus.*

16 RESPON.

15 RESPON. I. Figurata est Propositio;
non enim ignis propriè dictus, sed ignis ef-
fectus, vindicta, nomine ignis hîc intelli-
gitur. Ipsi (a) Pontificij non verum ignem, sed
fictas flammâs hunc fore concedunt; cur nô
æquè de mystico igne intelligatur.

Resp.
Locus Apoc.
11. explicatus.
Papa quomodo
de ignem de
cælo deducat.

(a) Nic. Sanderus de Visib. Mor a-chia lib. 2.

16 II. Hoc ita posito negatur Assup-
tio: quid enim sunt illæ Excommunicatio-
num minæ, quibus tanquam inferorum, su-
perorumq; flammis in unum congestis, om-
nes illos tanquam cœlitus tactos ad orcum
proscribunt, quicunq; contra blasphemâ
Pontificum, & tantum non Epicurea dog-
mata & decreta vel hiscere ausint? Etsi enim
re verâ fulgetra & tonitrua illa Romani Ve-
jovis bruta sint, & ex pelvi sonora, quin &
instar tericulamentorum puerilium ridicu-
la, tamen in istis seculorum tenebris, nescio
qua superstitione, tanti habita sunt, ut ad u-
nicum eiusmodi anathematis verbulum, ve-
luti ipsam Dej vocem fulmine, flammisq; di-
vinitus promulgatam extimuerint.

17 A quo primùm enim die, tanta Ro-
manæ meretricis rabies sedi Antichristianę
auctoritatem comparavit: ipsi etiam Ponti-
ficiæ dignitatis competitores in se invicem
arma convertere, istoq; anathematum ful-
mine concertantes, semper unus alterum,
throno

throno isto deturbare inceperunt, ut arrogantia pariter & superbia suæ libidinem, hæc intempestivâ potentia contumaciaque nequiter explerint.

18 Hinc summa Monarcharum, Principumq; capita aggressi, ea quoq; immani ausu proscribere non sunt veriti, in tantum ut quò quisq; maiorem orbis Principem sibi non solum subjugaret, non solum pedibus conculcaret, sed & brato excommunicationis suæ fulmine feriret, eò minùs firmas Pontificiæ auctoritati bases, columnasq; substravisse videretur.

19 Hoc facto, Henricus IV. Imperator (quis enim singulos Impp. & Reges quos excommunicavit Antichristus Rom. enumeret?) Ecclesiæ, Subditisq; suis valedicere: Fridericus Barbarossa summâ (uti habebatur) ignominiâ extra Imperium exulare: Gulielmus Siculorum Rex per fas, nefasq; Apuliâ excedere jubebantur. Illum Gregorio VII. istum Alexandro III. hunc Hadriano IV. plusquam Diabolicâ tyrannide proscribentibus.

20 Hoc deniq; modo horribile (ni fallor) excommunicationis fulmen hodiè evibratur in omnium cervices, qui sacerrimæ Sedis Romanæ constituta, sacra & edicta recipere recusant; hoc est, quicunq; cum Babyloica illa Meretrice scortari erubescunt.

21 Dicite,

21 Dicite, dicite vos, Lqiolani Mōnachi, per Deum immortalem dicite, quid convenientius, quid aprius in Romanum Antichristum dici unquā possit, quā quod de hoc excomunicationis igne à Spiritu sancto præmonstrato evētus tandem comprobavit? Quot vos putatis hodiē Ecclesias, sub vexillo Christi strenuē militantes, non dicam, in tota passim Europa, sed uivervo mundi ambitu, quibus non perpetua tempestas exaudita fulminum, tonitruumq; Pōtificij anathematis? quo velut alter Iupiter è Capitolio suo quotidie fulgurat, fulminat, intonat; nec tamen unquā adhuc inermis visus est; nec vicissim uspiam repertus est, quem violenta tot fulgetrorum strages vel exusserit, vel infuscārit, nedā dissipārit.

22 Cæterum, etsi dāremus Monachis, hunc ignem propriē sumi debere; non tamē Pontificem suum ab Antichristi suspitione liberarent: Imō Antichristum esse indē sequeretur; quia ignem reverā è cælo cecidisse aliquoties narrat Ioannes Linturnius Sacerdos Hofensis, in Appendice ad Fasciculum Temporum.

23 Instant Monachi. *Antichristus faciet Obiecta. ut Imago Bestia loquatur. Apoc. 13. Papa hoc non facit. Ergo, Papa non est Antichristus.*

24 RESPON. Imago Bestia, cui vitā & p̄ Anti-

Papa quomodo
Imaginem
Bestiæ loqui
faciat.

Antichristus inspiraturus dicitur, Romanū antiquum Imperium significat, quod in Italia quasi demortuum, Antichristus, id est, Romanus Pontifex instauravit, & novo spiritu donavit.

25 Sed & hoc etiam literaliter intelligi volunt Monachi. Esto, liberaliter cum Monachis agamus, ita esse fingamus. At Imagines loquutas esse locis fermè singulis memoria nostra gloriantur Pontificij, & Genebrardi chronicon abūdat exemplis. Notum est illud Thomæ Aquinatis, quod refert Bernardus de Parentinis in Lilio Missæ, dicens: *Hic Doctor egregius ad preces omnium Magistrorum in Parrhisius, super expositione Missæ scripsit, quod verum esse videbatur; & postquam scripsit, Libellum suum præsentavit Crucifixo in altari, rogans fervēissime, quod si vera de eo scripserat, ipse sibi ostendere dignaretur: & tum Crucifixus respondit: Benè Scripsisti de me Thomas.*

26 An non hic Imagines loquuntur? Quod cum verum sit, quis non videt Pontificem Romanum, in cujus Regno, imò cujus causā & nutum hæc fiunt, ipsum Antichristum esse?

Oblet. 1.

27 Instant Monachi. *Antichristus morietur & seipsum suscitabit. Apoc. 13. Papa non est mortuus, nec seipsum suscitavit. Ergo, Papa non est Antichristus.*

Resp.

28 RESPON. Falsa est Propositio: De

enim nihil docet S. Scriptura: Imò (a) Locus ille quem citant Monachi ad suum figmentum de Vropico sci. Antichristo stabi-
liendum, non de Antichristo, sed de priore Bestia, de Romanis sci. Impp. dicitur, ut ex ipso (b) textu manifestò colligitur.

(a) Apoc. 13. 3. (b) Ex 13. vers. huius 13. Cap. item, ex Apoc. 17. 7. & seqq.

29 Concludimus igitur: Cùm Romanus Pontifex cum miraculis & fallacibus signis se ostendet, ut abundè probatum est, cur non Antichristum hunc agnoscimus? aut quid alias præstigias exspectamus, quæ quidem ipsis quas vidimus nullæ maiores esse possunt? Neq; enim fieri potest, ut quis unquam ex fraude fructus tantos capiat, quantos Pontifex Romanus cepit, quantumvis omnes ingenij sui vires ad eam rem contulerit.

DE DECIMAOCTAVA NOTA
ANTICHRISTI.

*Quod Papa Romanus Cælebs sit, sed tamen
impurissimus Scortator.*

CAPUT XXVIII.

Papa cælebs
est, sed tamen
impurissimus
Scortator.

Papa Romanus Cælebs est, ut omnibus constat, sed tamen impurissimus Scortator; quod illi manifestum est, qui vel nepotes Pontificios non ignorat, vel de Cynædorū in Italia collegijs audivit, vel Sodomiticam & plusquam belluinam Romani Pontificis libidinem non nescit, quam infando & planè cynico furore expler.

2 Sergius III. ex impudentissima Meretrice Marozia, nothum Ioannem XII. Papam spurcissimus adulter genuit, & alia miracula cum Scortis & Lenonibus in ipso Papatu fecit, ut habet (a) Luitprandus Ticinensis,

(a) Luitprand. Ticinens. De Gestis Imp. lib. 3. cap. 12.

3 Lando I. inter Meretrices maiorem vitæ suæ partem, unctorum cælibum ejus ætatis more, consumpsit; consumptus tum de-

mum

mum ab ipsis & ille, cum non septem mensibus Papatum tenuisset.

4 Theodora impudens Scortum, & Romanæ urbis Domina, Veneris calore succesa tam vehemēter in Ioannis XI. nothi Landonis Romam advenientis, speciei decorem exarsit, ut eum nō solum secum scortari voluerit, verumetiam cōpulerit: ac ut frequentiori illius Concubitu potiretur, Pontificia sedes Romam Ravennā per illam translata est: & hac ratione Bononiensem Episcopum primò, Ravennæ Archiepiscopum secundò, tertio Romanum Papam fecit, ut (a) scribit Ticinensis.

(a) Ticinens. de Gestis Imp. lib. 3. cap. 13.

5 Ioannes XII. Sergij III. ac Marozie famosæ meretricis ex horrendo stupro filius, Papatum in assuetis sordibus papaliter administravit.

6 Ioannes XIII. Virgines & peregrinas violavit, Lateranense palatium sacrum, lupanar & prostibulum fecit. Stephanam patris sui Concubinam, Raineriam & Annam viduas constupravit: tandem deprehensus cum adultera à marito adulteræ confossus est.

7 Circa annum Christi 855. Imperatore Lothario, Ludovici Pij filio, accidit sacrosanctæ Catholicæ & Apostolicæ Ecclesiæ

T

Ro-

Romanæ columnis, Proceribus & Cardinalibus (siquidem Cardinales illo seculo fuere) ut Spiritus Sanctus scilicet, quo in omnibus Concilijs semper ipsis præsentem errare & falli in nulla unquam re se posse dictitant, enormiter hallucinatus, sive incogitantia, sive consultò, sive alibi occupatus, permiserit eos in creando novo Pontifice inscitè iuxta ac ridiculè errare & labi, eligentes sine sexus discretionem fœminam pro matre. Mortuo enim Leone IV. Pontifice Romano, propositam consultatione de Successore, versabatur Romæ quidam, ut apparebat, Iuvenis Germanus, patriam Moguntinus, nomine Ioannes Anglicus, in Scholis cum alibi, tum in Græcia eruditus, ingenio, doctrina, facundia, moribus, habitu & decore corporis admirabili, denique talis, ut Scholas ibi habentem audirent viri primarij & summi. Horum studio & sententia sacro Senatui commendatus, (a) designatur & habetur Pontifex, mulier pro viro: tot prudentibus & sagacibus, tot oculatis & nasutis, etiam sine Spiritus sui sancti monitu, dignoscere sexum muliebrem à virili, barbâ (qua quavis ipsorum more rasâ, tamē stipulæ appareret) alijsque notis & indicijs, nescientibus. Tandem prodita est fallacia hoc eventu. In delicata illa licentia, lasciviēte naturâ, admittit ad complexum vel Cardinalem, vel alium quempiam fami-

Ioannes VIII.
Papa fœmina.

familiarē, à quo fit gravida. Vicina partui, cum imprudenter, ut iuvenca ad eiusmodi rem inexperta, in Litaniam quādam & processionem, ut vocant, egressa esset, concidēs in via publica, ibi in turba parit, partusq; dolore unā cum foetu extincta, ibidem sepelitur. Voluit certē Deus in Papa meretrice Babylonicum Scortum mūdo manifestare, ut ab illo Electi caverent.

(a) Hanc Historiam aut expresso & discretis verbis referunt, aut non obscure innuunt Rodolphus Flaviscensis Monachus, Marianus Scotus, Sigebertus, Martinus Polonus, Martinus Minorita, Richardus Monachus Cluniacensis, Gotfridus Viterbiensis, Franc. Petrarcha, Ioan. Boccacius, Antonius, Ioan. Gulielmus Aegmondanus, Laonicus Chalcondyla, Gulielmus Ockam, Ranulphus, Ioan. Hussus, Ioan. de Marcoville, Ioan. Marius Belga, Albertus Abbas Stadenfis, Otho Frisingensis, Volateranus, Platina, Robertus Gallus, Gulielmus Iacobus Eimondensis, Iacobus Pannoninus Episcopus Quinqueclensis, Sabellicus, Iacobus Philippus Bergomensis, Mathaeus Palmerius, Baptista Fulgofus, Trithemius, Ioan. Stella, Nauclerus, Anselmus, Wernerus Kollevinck, Cranzius, Baptista Mantuanus, Caelius Rodiginus, Ioan. Lucidus, Ioan. Henaldus, Iacobus de Regis Curia, Felix Malleolus Tigurinus, Hartmannus Edicinus, Stephanus Blanck Passavianus, Richardus Wasseburgius, Marcus Guarus, M. Marullus Spalensis, Christianus Massaeus, Ioan. Pierius Valerianus, Valentinus Mützer Fuldenfis, Bernardus Girardus, Paulus Cōstātinus Phrygio, Achilles Gassarus, Valerius Nulhelmus, F. Leāder, Albertus Bononiēsis, Cāposulgotus, Iacobus Curio Hofernius, Dominicus Iacobatus Cardinalis, Hartmannus Shedelius, Ioannes Pillorius Niddanus, Aliq; plurimi Scriptores: Item, Chronicon Chronicorum, Chronicon Norimbergense, Chronicon Helveticum, Chronicon Vlmense, Chronicon Germanicum grandioribus typis excusum Augustae, Anno 1487. Et ipsi Romani in libello de Romanis Indulgentiæ Romæ 1535. edico. *Iudicem, sententiam q; ferant a quo Laeores & Arbitri: necrum tot Historiarum per tot secula continuatarum, & consensuentium affirmationi credendum sit; an recipiunt paucorum blasphevia societas blasphemiarum infestationem.*

NB.

*mi, quos ad id conducere conflat: & quorum professio est, ut totius
virtutis, etiam modo Pontificatus dignitatem velut auras & fulcra?*

8 Benedictus XII. (a) Sorore Franc. Petrararchæ potitus est; Et Alexander VI. Luxuriosissimas Tyrannus, cum impudica Lucretia filia sua sæpius solitò iucundior fuit.

(a) Hieronym. Squarzaplicus Alexandrinus in vita Francisci Petrarchæ.

9 Tales fuere Ioannes XIV. Christophorus I. Ioannes XIX. XXI. XXIII. Benedictus VI. IX, Stephanus VIII. Victor III. Urbanus II. Lucius III. Iulius II. Leo X. Clemens V. Gregorius VI. Clemens VII. &c.

10 Mirè quidem hoc nomine commendat Petrus de Vineis Iulium III. Pontificè, quòd is contentus fuerit Scortis & pellicibus, non verò Cinædis & praternaturalibus amoribus inhiarit, quasi egregiè sic commèdasset. Attamen hunc ipsum Iulium spurcissimum non modò Scortatorem, sed & cum sui similibus egregium Sodomitam fuisse accepimus: qui ut de semetipso aliquando iocatus est, (a) Lascivus & importunus adolescens, in illam pestilentia cathedram euectus, nullos ad Ecclesiasticas dignitates promovit, quàm adolescentes turpes, spurcos & lascivos, quos Ganymedes vocare solent: uti patet in quodam Innocentio, ad nullam
om-

omninò virtutem neque nato neque educato, quem cum diu in delicijs habuisset, jam propter summam impuritatem planè infamem, omnibus reclamantibus, Cardinalem creavit, ita ut totius urbis fabula fieret, *à love Ganymedem foveri, licet deformem*. Imò Petrus Paulus Vergerius Episcop. Iustinopolitanus scribit hunc ne à Cardinalibus abstinuisset.

(a) Ioan. Sleidan. Comment. de Statu Relig. & Reipub. sub Carolo V. lib. 21.

11 Sub hoc hircoſo Diabolo floruit, atque ex illius latere sancto prodijt, ejusdem generis Legatus apostaticus Ioannes à Casa Florentinus Archiepiscopus Beneventanus, qui rythmis Italicis poemata scripsit, & publicis typis (a) Venetijs mandavit, in quo opere Sodomiae Papistarum Dianae laudes celebravit, illamq; appellavit divinum opus, atque affirmavit se eam plurimum delectari, imò aliam Venerem non cognoscere.

(a) Venet. apud. Titianum.

12 Gregorius VII. Pontifex propter adulteria & fornicationes nimias planè infamis, pro Antichristo tum temporis passim habebatur.

13 Sixtus IV. Romae nobile admodum Lupanar exstruxit, atque utriq; Veneri assignavit, Meretricum cohortes aluit, amicisq;

& servis exhibuit: nonnihil emolumenti etiam ex meretricio quæstu ærario suo accumulans.

14 Refert (*) Wesselus Groningensis, quòd ad Petri Ruërij, quem pro Cinædo habebat Sixtus, & Hieronymi fratris sui postulationes, domesticæ familiæ toti Cardinalis D. Lucæ, in tribus anni mensibus calidioribus, Iunio, Iulio, & Augusto (horrendū dictū) masculinum coitum permiserit, addens hanc clausulam, *Fiat quod petatur.*

(*) Wessel Groning. in tract. de Indulgentiis Papalibus.

15 Paulus III. Alexandro VI. Sororē suam, Iuliam Farnesiam stuprandam tradidit, ut Cardinalis & Episcopus Hostiensis fieret. Alteram deinde Sororem suam, cum qua rem habuerat, videns quòd alios ardentius quàm ipsum amaret, toxico interemit. Hunc Nicolaus Quercæus congregientem cum Laura Farnesia uxore suā, sed nepte ejus, deprehendit, ac tale ei vulnus pugione incussit, ut ejus cicatrix ad mortem usq; cum ipso maneret. Sed & aliam neptem lectissimam, nō minùs virginali pudore, quàm formā præstantem hircosus Senex ad incestum & nefandum concubitum sollicitavit. Et ut filiā suā Constantiā, cum qua sapissimè rem habuerat, potiri liberiùs posset, maritum ejus Bozium Sfortiam veneno necavit.

Quid

16 Quid dicam de Hippolito Aldobrandino, moderno Pontifice Clemente IIX. quem ante Papatum, Clariss. vir D. Albericus Gentilis I. C. in florentissima Oxoniensi Academia Professor Regius, dicti Clementis quondam Condiscipulus & familiaris, Virum fuisse mulierosissimum, in publicis prælectionibus sæpius retulit?

17 Anton. Possevinus Loiolanus Monachus (de sanctitate urbis Romæ mirā referens) narrat domicilia Meretricibus (puta senescentibus) quæ ad castitatem resipiscunt, constituta: & Pontificum, Cardinalium, & aliorum (gratitudinis ergo) eleemosynis sustentari. Sed in tanta Continentia, & castitate, quam jactant, unde tot Meretrices?

18 Hæc Papalis castitatis (ô mirificæ!) exempla satis superq; docent Papam Romanum, Hominem Peccati atque adeo ipsum Antichristum esse.

NB.

DE DECIMANONA NOTA
ANTICHRISTI.

*Quod Papa Romanus prohibeat matrimoni-
um, & interdicasit usum ciborum.*

CAPUT XXIIII.

Papa Matri-
moniu prohibi-
bet.

Papa Romanus etsi non sit omni-
um hominum minimè muliero-
sus, tamen nuptias in suis omni-
bus justas licitasq; damnat: & in-
fandas, & plusquam Sodomiticas libidines,
fœdamq; turpitudinem honesto sanctoque
Conjugio anteposit. Quin etiam & Ciboru
quorundam usum, & esum certis statisq; die-
bus ac temporibus interdicit ac vetat, quæ
quidem tam clara sunt, ut qui hæc neget, e-
um necesse sit planè esse impudentem.

Quod enim ad Matrimonium; illud
prohibet, primùm dum prohibita libidini,
vitæq; impuritati æquat, quod liquet ex Epi-
stolis (a) Siricij & (b) Innocentij, in quibus
disertè scribunt, se interdicare Sacerdotibus
usum Conjugij, ut mundiciæ & pudicitia
puritate securi possint orare, baptizare, & sa-
crificium offerre. Si enim (inquiunt) contamina-
tus quispiam est carnali concupiscentia, hoc est, con-
iugali consortio, quo pudore, qua mente sacrificare u-
sua-

superabundant qua conscientia, quo merito exaudiri se credidit? cum dictum sit, *Munda mundis, inquinatis autem & infidelibus nihil mundum.* Item, qui in carne sunt, Deo placere non possunt. Et ex ijs quæ in (c) Decretis, ex Siricij Epistola sunt annotata, ubi Sacerdotes legitima sua Conjugia defendentes, vocantur Libidinum Sectatores, vitiorumque Præceptores, & de ijs dicitur, quod nunquam possint tractare veneranda mysteria, à quibus seipsum, dum obscænis cupiditatibus inhiant, privarunt.

(a) Siric. Epist. 4. (b) Innoc. Epist. 3. (c) Dist. 82. c. 3. Plurimos.

3. Deinde prohibet Matrimonium, cum nulli, nisi qui extra matrimonium vitam vivit (si non castam, saltem cœlibem) ad Ecclesiasticum aliquod ministerium vitam vult paterere, secundum Canones, qui sic habent:

(a) Illi qui uxores habent, vel accipere volunt, nec Diaconi, nec Sacerdotes fieri possunt, nisi continentiam profiteantur. Item, (b) Presbyteris, Diaconis, Subdiaconis & Monachis concubinas habere, seu matrimonium contrahere prius interdictum; Contracta

INB.

quoque matrimonium ab huiusmodi personis disjungi, & personas ad pœnitentiam redigi debere, iuxta sacrorum Canonum definitionem, iudicamus. Et (c) Assumptum aliquem ad Sacerdotium, in Coniugii vinculo constitutum, non oportet, nisi fuerit promissa conversio. Et rursum, Quæsitum fuerat, an (d) Clerici, qui continere se non valentes uxores ducunt, Ecclesiastico beneficio canonicè debeant

ant spoliari? Et Respondetur his verbis: *Id volumus te tenere, quod cum simul voluptatibus ac carnalibus desideriis, & Ecclesiasticis obsequiis vacare non valeant ob immundiciam suam Ecclesiasticis Sacramentis indigni tractandis, Ecclesiasticis proculdubio beneficiis sunt privandi,*

(a) Dist. 27. c. 1. Diaconus. (b) Dist. 27. c. 3. Presbyteris (c) Dist. 28. c. 6. Affirmi (d) Decr. Gre. li. 3. tit. 3. De Clericis Coniugatis c. 3. Quod a te.

4 Denique, matrimonium prohibet, dū eos qui illud, post votum quoddam temerè licèt emissum, contrahunt, dignos supplicio judicat: (a) Ipse cum suis dignus extremo supplicio, ob horrendas libidines quibus vitam suam cœlibem impunè, fœdissimè decorat, & contaminat.

(a) Cauf. 17. q. 2. c. 31. Ananias.

5 Qui autem fructus fuerint hujus spurcissimi cœlibatus, per omnia Monasteria, & Clericorum, Canonicorum, aliorumq; Spiritualium (ut sese appellabant) conventicula, præcipuè verò in spiritali Sodoma, Roma, id propediem in splendidissimam lucem, & conspectum omnium hominum & Angelorum proferet is, qui adventu suo illustraturus est occulta tenebrarum, totumq; regnum iniquitatis Antichristianæ ad extremos inferos irrevocabili sententiâ condemnaturus.

6 Interea tamen aliquantulum nobis innotet.

notescere possunt, ex Epistola Hulderichi Episcopi Augustani ad Nicolaum I. Pontificem Romanum, in qua memoratu dignam narrat Historiam; quòd Gregorius I. primum quidem cœlibatum mandârit Sacerdotibus, postea verò cum aliquando in piscinam piscatum misisset, ibiq; ad 6000. capita submerforum infantium inventa fuissent, videns id ex suo violento cœlibatu prodijisse, ex imoq; pectore dolens ac ingemiscens, statim suum mandatum abrogârit, recitataq; Pauli sententiâ, *Melius est nubere, quàm uri*, adjecerit, *Melius est nubere, quàm cadus causam præbere.*

(4) Hæc Epistola exstat in Catalogo Testium Veritatis pag. 109 & apud Joh. Wolphium I.C. in Lect. memorabi& recondit. part. I. in Ann. 861. pag. 241.

7 Quod ad Ciborum abstinentiam: præterquàm quòd Monachis ad unū omnibus Carnium esum in perpetuum interdixerūt: notum est etiam pueris in Papatu mortale peccatum esse statui, hoc vel illo cibo, hâc vel illâ die vesci, ita ut gravius animadvertant in transgressores mandati de abstinentia à certis cibis, quàm in eos qui mandata divina transgrediuntur. Si enim quis die Veneris deprehendatur comedisse carnes, aut tempore jejunij ab illis indicti; eum tanquam Hæreticum capitis pœnam subire necesse est, sicut eo nomine multi boni viri decollati

Et certis cibis.

NB.

ti, exusti, strangulati sunt: Interim adulteros & Blasphemos in Deum impunè ferunt.

8 Cùm itaq; Papa matrimonium contrahere prohibeat, & à cibis abstinere jubeat, cùm tam clara sit Spiritus sancti per Apostolum promulgata de ea re Prophetia, quis vel ex hac una nota certò colligere non possit, Papam esse illum Antichristum?

Obiect. 1.

9 OBIICIUNT Loiolani Monachi: *Apostolus non Papam, sed Encratitas notat isto vaticinio.*

Resp.
Locus 1. Tim.
4. 1 & explicatio.

10 RESPON. Quanquam de Encratitis testetur Historia Ecclesiastica, quòd vitandas nuptias prædicârint, & ciborum quorundam usum prohibuerint: tamen Apostolum hoc præsentè loco, non illos, sed Antichristi regnum, & falsos sub eo doctores notare perspicuis rationibus astruitur.

11 I. Luculenter Apostolus indicat, quòd POSTERIORIBUS temporibus futurũ sit. Encratitæ autem non vixerunt Posterioribus temporibus, sed circa tempora Irenæi antiquissimi Patris, qui etiam illorum Hæresi publicè cõtradixit ac restitit. Fuit enim Tatianus auctor istius dogmatis, discipulus Iustini Martyris, qui circa annum Domini 170. martyrio coronatus est.

12 II. Præterea certitudinem Oraculi sui tantoperè commendans Paulus, nõ dubitanter indicat, se de ingenti quadam calamitate

mitate Ecclesiæ, & insigni seductione vaticinari. Encratitæ verò ad stipulatores habuere, non ita multos; & sine magno negotio relictæ est ea hæresis. Itaq; verisimile nequaquam est, nedum verum, quòd Apostolus (alijs quamplurimis nocētissimis sectis, quæ magnam orbis partem in communionem erroris tracturæ erant, otiosè prætermittis) potissimùm Encratitarum sectam, nec magnam, nec diuturnam, & cum alijs neutiquam comparandam perstringere voluerit.

13 Quin potiùs manifestè liquet Apostolo esse negotium adversus invisum illud atq; infestum regnum Antichristi, in quo præter reliquos errores, etiam hi duo grassaturi erant: quod eventus ita docuit dilucidè, ut sine effroni impudentia nemo quisquam inficiari queat.

14 Quod si volent Monachi ex huius vaticinij compedibus atq; vinculis extricare suum Papam; necesse est, ut doceant ipsum nec Conjugij usum prohibuisse ulli ordini, nec sanxisse abstinentiam à certis cibis.

15 Neq; enim Paulus sic discrevit, ut si Encratitæ prohiberent nuptias & cibos, hæresis esset: si Papa faceret, esset mera sanctitas. Quin iisdem planè de causis, ob quas non licuit Encratitis prohibere vel cibos vel nuptias, nec Pontifici Romano, vel ulli ho-

NB.

hominum ea potestas competit.

16 Imò sicut ipsis Apostolorum temporibus, Satanas mysterium Antichristi ordiebatur, varias spargendo hereses, quæ deinde in calicem confluerunt Meretricis Babylo-nicæ: sic & prohibitio ciborum & matrimonij fuit particula quædam errorum & corruptelarû, è quibus Doctrina Romani Antichristi postmodum conflata est.

Obiect. 1.

17 Excipiunt Monachi. *At Pontifices Romani neq; nuptias in universum, neq; generatum omnes omninò prohibuere cibos: Ita q; non videtur ad illos pertinere vaticinium Apostolicum.*

Resp.

18 RESPON. Neq; verò in mentem venit Apostolo prædicere de quibusdam Doctoribus, qui conjugium, vel cibos omnibus omninò hominibus interdican, loquitur enim Apostolus de prohibitione non simplici, sed limitatâ: non ait, *qui conjugium damnant*, sed *qui prohibent*. Si quis sine discrimine, vniversis vltum conjugij interdicat, eius secta, ne ad unum quidem annum cõstare poterit. Siquidem hac ratione interdiceret genus humanum, quod aliàs per conjugium propagatur. Si verò quis per promiscuas libidines id propagadum doceat, prohibito interim legitimo & ordinario Conjugij statu, is multò minùs habebit apertissimæ improbitatis socios & adstipulatores. Quâ ob rem

rem etiam nihil opus erat adversus hæresin semetipsam refellentē tam illustre edere vaticinium. Ciborum eadem est ratio: Nam si quis doceat abstinēdū esse ab omnibus omnino cibis, eius dogma ne ad triduum quidē durare posset: sed refutaretur ab ipsa natura, quæ sine cibo ad interitum vergit.

19 Quæ cum ita sint, necessario sic explicandus est Apostoli locus, ut taxari dicantur Doctores falsi, qui certo cuidam ordini ac generi hominum Conjugij usum abrogandum doceant. Quæ verò de cibis leguntur, ad discrimen ciborum pertinent, ut quidam certi cibi vetiti habeantur, vel omnibus Christianis statò tempore, vel per omnem ætatem nonnullis.

20 Quemadmodum sub Romano Papatu Clerici arcebantur à Conjugio, permittebantur vicissim eis impura scorta: & tempore Quadragesimæ usq; ad tēpus Paschæ, nec non singulis diebus Veneris usus & esus carniū prohibebatur; permittebatur autem usus piscium, qui ipsi quoq; carnes habent, teste (a) Paulo, secus quàm Pontificiorum habet Grammatica. Quibusdam verò personis & omnibus Monachorū ordinibus omnis usus carniū fuit interdictus, ut suprà ostendimus. Atq; hoc dogma papisticum, appellat Paulus *Doctrinam Demoniorum*, ac reponit inter Antichristi notas.

(a) 1. Cor.

(a) 1. Corinth. 13. 39.

Obiect. 3.

21 Instant Monachi. *Nemini cuiquam prohibetur coniugium: siquidem nemo cogatur ad Sacerdotium, aut ordinem Clericorum Ecclesiasticorum.*

Resp.

22 RESPON. Hoc non tantum est folijs ficustegere pudenda Romanæ Babylonis, sed insuper facetè illudere DEO & Homini- bus. Notum est lippis & tonsoribus, toti ordini Ecclesiastico interdici Cunjugium, & quidem interdici non simpliciter, sed cogi, ut quicunq; volūt in eo ordine versari, mediante religioso voto penitus abjurent hoc vitæ genus cōjugale: quantumvis & naturæ stimuli, & conscientiæ morsus, & cordis testimonium, & experientiæ usus revincat illos coram DEO, & adorādo ipsius iudicio, quòd extra coniugium castè vitam suā trās- gere nequeant.

23 Quæ Doctrina, quia latissimam portam aperit libidinibus inconcessis, & omnino ad vitam flagitiosam, turpem, Epicuream & Sodomiticam incitamentum quoddā est, & DEI ordinationem, etiam in (a) Ministris Ecclesiæ approbatam, & exēplis Patriarcharum, Prophetarum, Sacerdotum veteris Testamenti, Apostolorum etiam Novi confirmatam pedibus conculcat: mirum non est ab Apostolo dictam esse *Doctrinam*
Demoni-

Demoniorum. Quæ omnia cum sic se habeant, nihil omnino vanis suis interpellationibus proficiunt Monachi, quò minus Papa ipfissimus sit Antichristus,

(a) 1. Tim. 3. 8.

DE VIGESIMA NOTA
ANTICHRISTI.

*Quòd Papa Romanus sit Avarus
& Simoniacus.*

CAPUT XXIX.

PAPA Romanus Avarus est & Papa Romanus est Avarus. Simoniacus: qui aded strenuè negotiatur, ut omnes penè mundi thesauros suis fraudibus & imposturis, Indulgentiis viz. jubileo, modisq; mirandis aliis Romam transmiserit.

2 Imò totum regnum Pontificiæ Babylonis mercatura mera & nundinatio est: Negotio Papalis. Vbi, post multa mercimoniorum genera, secundum Apostoli prædictionem; post aurum, argentum, gemmas; post margaritas, byssum, purpuram; post vinum, oleum, triticum; post oves, equos, iumenta, in emptio-

V

nis

nis & venditionis contractum quodq; veniunt Animæ hominum; Animæ videlicet tam vivorum, quàm defunctorum; Animæ iam pridem corporis carcere solutæ, & irrevocabili sententiâ gaudijs, miserijsvè æternis a iudicatæ, quæ interventu certi pretij, per Missas, Indulgentias, Sacrificia, non nisi à Sacerdotibus redimi finguntur à Purgatorio & æterna condemnatione. Vbi non solum Pontifex ipse Iustitiâ & peccata vœnum proponit, omnium legum violatione sibi facit quæstuosam, cælum ipsum, Deum & Christum, ut testatur Baptista Mâtuanus, & remissionem peccatorum pro pecunia venalem habet; verum etiam negotiatur tota Ecclesiasticorum & Clericorum caterva: qui simul omnes fictis sermonibus per avaritiam de hominibus negotiantur, ut & Petrus prædixit; adeò ut Monachi & Moniales suos cucullos & supererogationis opera; Sacrificuli suas Missas venales in foro Christiani orbis prostituerent; Abbates etiâ, Præpositi, Episcopi, Archiepiscopi & Cardinales verè evaderent Principes in terra è delictijs illis mercaturæ Romanę.

3. Taceo negotiationem aliarum rerum putidissimarum, quas pro pecunijs vendebant Institores meretricis Babylonicz. Taceo mille fraudes & imposturam horum Circumforaneorum, Stellionum, & Mancipiorum

piorum æruscatoris (Piscatoris inquam) magni, quas exercuerunt in venditandis & ostentandis reliquijs, uti vocabant, Sanctorum, in hunc unicum finem excogitatis, ut deluderetur simplex populus, emungeretur pecunia.

4 Notissima dicam: quæ astu etiamnum aulæ Pontificiæ thesauri in tantam immensitatem excreverint, ut omnes jam Regum Principumq; gazas superent; Non enim vel hæreditario iure, vel virtutum præmijs, vel laborum meritis tantas sibi opes acquisivit aula Romana: Sed merâ Simoniâ, merâ æruscatione, & latrocinio illas compilavit.

5 Hinc tot ac tanta Pontificum æruscatorum tributa. Tributa ex annatis seu vacantijs; tributa ex præventionibus, commendationibus, dispensationibus; tributa ex gratijs expectativis, beneficijs vacaturis; tributa ex privilegijs, bullis, sigillis; tributa ex coronatione, & confirmatione Imperatorum & Regum; tributa pro non obstantijs, annulationibus, absolutionibus; tributa pro laicis, pro clericis; tributa pro exemptionibus, protonotariatibus, promotionibus; tributa pro concubinarum tolerantijs; tributa pro indulgentijs, pro esu carnum, pro laico sacrilego, pro incestuoso, pro scortatore & adultero, pro perjuro, pro homicida & parricida. Et quis omnia æruscationum genera

verbis saltē enumerare posset, quibus omnia scelera quantumvis grādia et dictū quoque horribilia vili pretio expiabantur: Omnia verò officia, Ecclesiastica & Politica, quantumvis vilia, magno auri pondere vendebantur.

Pauperibus
non concedi-
tur Indulgen-
tia papales.

6 Hasc autem gratias & dispensationes Pauperibus non concedi Taxa Cancellaria Apostolica apertè profitetur: *quia sci. Pauperes non sunt; hoc est, quia nō sunt divites, ideo nec possunt consolari.*

7 Hinc omnes regnorum thesauri exhausti: misera plebecula his tot rapinis & latrocinijs ad extremam paupertatem redacta est. Testatur id ipsa experientia: Interim succrescit camera Romana, ditescunt monasteria, retia illa ad capienda laicorum bona contexta.

8 Ex quibus omnibus perspiciunt pij & intelligentes, domum Domini sub Papæ regno, versam esse in domum mercatus, & speluncam latronum, posteaquam Nummularij Romanenses, ipseque cum primis antesignanus & omnium mytlicorum emptorum, venditorum, institorum, aruscatorum, negotiatorum & mercatorum coryphæus, Papa suā Babylonicā nūdinatione in cūctis angulis Christiani orbis agitātā, ex innumerabiliū animarum æternā perditione dives & pinguis factus est.

9 Quod

9 Quòd ut manifestiùs demonstretur verum esse, non multà opus est demonstratione; cùm hoc res ipsa attestetur, nec non ex publicis multorum de Rom. Pòntificum avaritia, latrocinij & expilationibus, querimonijs, quæ hætenùs per aliquot annorum centurias auditæ sunt, satis superq; constet. Aliquot saltem adducam.

10 (a) *Quem dabis mihi* (inquit Bernardus) *de numero Præpositorum, qui non plus invigilet subditorum vacuandis marsupijs, quàm vitius exstirpandus?* Idem de nimio coacervandi pecuniam studio, quod apud Romanos Pòntifices hætenùs viguerat, conqueritur, tandemq; subjungit votù pientissimù: (b) *Quis mihi det, ait, antequam moriar, videre Ecclesiam Dei, sicut in diebus antiquis, quando Apostoli laxabant retia in capturam, non in capturam argenti vel auri, sed in capturam animarum?* Idem ob hæc causam docet, Papam posse dici *Servum*, sicuti se nominat is *Servum Servorù*, (c) *quia inserviat acquisitioni turpis lucri, ut lucra augeat avaritiæ.* Idem conqueritur, quòd apud Romanos Pontifices (d) *præ auro Hispaniæ salus populi viluerit, & quòd hoc virus totâ præne Ecclesiam Catholicam infecerit.* Et, interjectis quibusdam, addit; *An non spolis omnis Italica inhiat inextinguibili aviditate rapacitas?* Et, (e) *Ipsa Ecclesiastica dignitatis officia in turpè quæstum, & tenebrarum negotium transfère: nec*

in his salus animarum, sed luxur queritur divitiarum. Propter hoc tondentur, propter hoc frequentant Ecclesias, missas celebrant, Psalmos decantant. Pro Episcopatibus, & Archidiaconatibus, & Abbatibus aliisque dignitatibus impudenter hodie decertatur, ut Ecclesiarum reditus in superfluitatis & vanitatis usus dissipetur. Superest ut reveletur Homo peccati, filius perditionis, demonium non modo diurnum, sed & meridianum, quod non solum transfiguratur in Angelum lucis, sed extollitur supra omne quod dicitur Deus, aut quod colitur.

(a) Bernard. Serm. 77. super Cantic (b) Bern. Epist. 117. ad Eugenium Papam (c) Bern. libr. 1. de Consider. ad Eugen. col. 1014. (d) Bern. libr. 1. de Consider. Col. 1027. (e) Bern. Ser. 6. in Psalm. Qui habitat.

11 Salvianus Massiliensis vir doctissimus, eis objecit (a) quod temperent quidē à conjugio, at non temperēt à rapina. Quibus similia sunt, quæ etiam ob rei indignitatem in ipsis (b) Decretis Pontificijs annotata sunt.

(a) Salvian. Massil. lib. 5. de Provident. Dei. (b) Dist. 93. c. Disconi sunt.

12 Item, tota Ecclesia Græca quondam insatiabilem avaritiam Romanorum Pontificum acerbè taxavit, in Epistola quadam ad Ioannem XXII. Papam. Cùm enim hic ad Græcos scripsisset unicā tātum esse Ecclesiā, unicumq; eius Caput, nempe SE, tāquā

quàm Christi Vicarium; periturosq; omnes, si tam præclaro Capiti non adhæreret; Ideoq; monere se eos, ut quamprimùm resipiscant, & illi obediant. Pontifici breviter responderunt Græci his verbis, quæ refert, (a) Ioannes de Mandevilla; *Potentiâ tuâ summâ circa tuos subditos summe credimus: Superbiâ tuam summam tolerare non possumus, avaritiâ satiare non valemus, Diabolus tecum, quia Dominus nobiscum.*

(a) Ioan. de Mandevill. libr. 1 cap. 7.

13 De avaritia Papali exstât etiam querelæ (a) Concilij Basiliensis: Item, Regnorum multorum, præsertim (b) Gallorum & Germanorû. Exstant etiam Epistola FridERICI I. Imp. in qua inter reliqua hæc habentur. *Cardinalibus vestris clausa sunt Ecclesiæ, & non patent civitates nostræ; quia non videmus eos prædicatores, sed prædatores; non pacis corroboratores, sed pecuniæ raptores: non orbis reparatores, sed auri insatiabiles corrasores.*

(a) Concil. Basil. Sess. 11. (b) Hæc querelæ exstant in Catalogo Veritatis, a pag. 402. usque ad pag. 420.

14 De Roberto Capitone Lincolnienſi Episcopo scribit (a) Balæus, quòd magno animo restiterit Papæ expilationibus, & avaritiâ ejus summam reprehenderit. Vndè factum ut à Papa excommunicatus fuerit, qui tamen excommunicationem Papalem non magni fecit, sed ab ea ad Christi tribunal

nal appellavit. Moriente verò eo, in Curia Papæ audita est vox clamans, *Veni miser in iudicium*. Quo factò, sequenti die Papa in lecto exanimatus repertus est, lividam habens plagam, ac si fuste percussus fuisset.

(a) Balæus lib. de Script. Britan. in Rob. Groth. Hanc historiam etiam refert sanctissimus Christi Martyr Ioannes Hus, Lib. de Ecclesia. cap. 18. fol. 236. ex Celsent. lib. 7.

15 Glossa citat Sententiam (a) Ioannis Monachi, qui dixit Romam fudatam à prædonibus, adhuc de primordiis retinere, dictamq; Romam, quasi rodentem manus.

(a) Gloss. in c. Fundamenta. De Elect. in Sext.

16 Ob istam avaritiam publicè infamatam fuisse Romanam Ecclesiam, testis est jam suo seculo Gulielmus Durandus Episcopus Miniatensis, circa annum Domini 1300. ejusq; multa recenset exempla, & demùm his verbis concludit. (a) *In omnem terram in qua exivit sonus Apostolorum sancta Dei Ecclesia, & potissimum Romana infamata est, ut vulgariter cuncti clamant, & refricant, quòd in ea omnes à maiori usque ad minorem avaritiæ stident.*

(a) Durand. lib. de modo Celebrandi Concil. Generalis. part. 3 tit. 5. & tit. 34.

17 Quapropter meritò mari comparata fuit Curia Romana, à Theodorico à Niem,
cùm

cùm inquit. (a) *Camera Apostolica assimilatur mari, in quod intrant omnia flumina, & non exundat. Sic enim in istam portantur ex diversis mundi partibus auri pondo millia, tamen non impletur. In qua est generatio, quæ pro dentibus gladios comminuat, & ut comedat inopes de terra, & pauperes ex hominibus, in qua sunt multe sanguisugæ dicentes, offer, offer, &c.*

(a) Theodor. 2 Niem. Nemor. Vnic. tract. 6. c. 7. 17.

18 Vndè apparet justissimum esse Epiphonema illud, quod exstat apud Vrspergensem, (a) *Gande mater nostra Roma, quoniam aperiantur cataracla thesaurorum in terra, ut confluant rivus & aggeres nummorum in magna copia. Letare super iniquitates filiorum hominum, quoniam recompensatione tantorum malorum datur tibi pretium, locundare super adiutrice discordia, quia erumpit de puteo infernalis abyssi, ut accumulentur tibi multa pecuniarum premia. Habes quod semper sitisti: decanta Canticum, quia per malitiam hominum, non per tuam Religionem orbem vicisti.*

(a) Vrspergens. in vita Philip. Imp. pag. 121.

19 Alphonsus Arragonix rex, referente Antonio Panormitano, sapienter ac verè dixit: (a) *Harpyas non amplius Insulas colere, sed ex Insulis in Romanam curiam migrasse, ibiq; iam domicilium suum constituisse.*

20 De Simonia autem Papali quid dicam?

Papa est Simoniacus,

cam? Bernardus ait, (a) ad Papam Romanum de toto orbe confluere Simoniacos. Et Marsilius Patavinus (b) Romam dicit esse Simoniacorum undiq; concursum. Item, Petrarcha scribit, (c) Simonem Magum cum conjugē suā Simonia Romæ revixisse. Durandus etiam testatur, (d) In Ecclesia Romana regnare Simoniam, ac si nullum sit peccatum, illic enim Simonia una aliā redimitur.

(a) Bernard. lib. 1. de Consider. ad Eugen. (b) Marsil. Patav. in Defens. Pacis part. 2. cap. 24. (c) Petrarch. in Dialogo de Romanæ curiæ virat. (d) Durand. lib. de modo Celebr. Concil. general. part. 2. tit. 20.

21 Ibi siquidē venditur (a) cœlū, vendūtur omnia Elemēta: Terra, quoties defūctorum corpora terræ mandanda sūnt. Aqua quam vocant lustralem. Aër & sonitus tinnabulorum. Ignis candelarum. Vendūtur merita tum vivorum tum mortuorum: exiguntur vectigalia non à vivis tantum, sed etiam à mortuis. Venduntur cantilenæ, sacramenta, Sacerdotia, ipsa denique venditur Remissio Peccatorum.

(a) Ita enim Baptista Mantuanus, *Cœlum est venale Deusque, Vi-*
deatur Taxa sacre Pœnitentiariæ, quæ adiuncta est Recusa-
tioni Concilii Tridentini editæ a Principibus Evangelicis in
Germania. pag. 407.

22 Hinc non sine causa de Roma dixit Theodoricus Abbas S. Trudonis Leodiensis: *Quid non speremus si nummos possideamus?*
Si-

siquidem & Papalem dignitatem ipsam arte Simoniacâ pleriq; assecuti sunt; quod nominatim de Eugenio suo testatur Bernardus, eum his verbis alloquens; (a) *Quem dabis mihi de tota maxima urbe, qui te in Papam receperit, pretio seu spe pretii non interveniente?*

(a) Bernard. lib. 4. de Considerat. col. 1035.

23 Clemens VII. ut auctor est Onuphrius, (a) hastâ propositâ in foro, tres Cardinalios galeros venales fecit plurimum offerentibus, pro auro bono & præsentario.

NB.

(a) Onuphr. in Append. ad Platin. Hist. de vita Pontific. in Clem. 7. pag. 385. Col. 1.

24 Alexander VI. opulentissimū quēq; in aula Sacerdotem, & in his aliquot Cardinales, ceteris ditiores, veneno tollendos cōstituit, ut eorum opibus in fiscum redactis potitus profusissimè largiretur, ut testatur Onuphrius. Idem cruces, altaria & Christū vendidit, auctor est Ioannes Picus Mirandula. Quod & de Leone X. testatur reliquit Accius Sannazarius.

25 Imperator Fridericus à Pontifice excommunicatus, centum millibus auri uncis absolutionem emit: testes sunt (a) Onuphrius & Franciscus Guicciardinus.

(a) Onuphr. in Greg. IV.

26 Henrico II. Anglorum Regi propter eandem proditoris istius Thomæ Becketi, maxima mulcta imposita est, & militia trās-marina maximo sumptu facienda imperata.

27 (a) In Clementis V. Curia, scelus Simonie maximè viguit, ait Antoninus Archiepiscopus Florentinus.

(a) Anton. part. 3. tit. 20. cap. 3. p. 3.

28 Nummos Papa cudit aureos, chartā-que & plumbum carissimè vendit : adeò ut proverbio dici possit; Nullibi plumbum carius vendi, quàm Romæ.

29 Cùm igitur ex his omnibus certissimum sit, Papam Romanum esse non solum avarum, sed & Simoniacum, imò Simoniacorum Monarcham & Coryphæum, ut eum vocat (a) Restaurus Castaldus. (Nisi forte cum Canonistis dicamus (b) *Papam non posse committere Simoniam, cùm omnia sint ipsius, ideoq̃, possit cum iis facere quicquid libet*; quod & fortassè Blasphemis Monachis non displicet; quamvis à Tho. Aquinate explosa sit ista opinio, ut refert (c) Antoninus;) manifestum ipsum esse Hæreticum, ipso jure excommunicatum, nec ad ulla ecclesiastica officia subeunda idoneum, sed ab omnibus anathematizandum tanquam ipsissimum Antichristum. Idq̃; secundum ipsos (d) Canones, quibus definiuntur, ut qui vel pecuniā, vel gratiā

tiâ humanâ Papatum adeptus fuerit , non Apostolicus, sed Apostaticus habeatur , & cum suis fautoribus & sequacibus à liminibus Dei Ecclesiæ separatus abjiciatur sicut Antichristus, & invasor, & destructor totius Christianitatis.

(a) Cassid. Tract. de Imperat. (b) Berrachin. in Repert. part. 4. in dist. Papa. d. c. Si quis. Card. in d. cle. .p. Caterum. (c) Antonin. part. 3. tit. 20. cap. 3. p. 3. (d) Caus. 1. q. 3. c. 13. Pervenit.

DE VIGESIMA PRIMA NOTA ANTICHRISTI.

*Quod Papa Romanus suos gloriâ & divitiis
augeat, & dominatores interris
constituat.*

CAPUT XXX.

Papa Romanus suos auget gloriâ & divitijs, dominatoresq; in terra facit; quod nec ipse Pontifex, nec Loiolanæ Gentis Monachi negare possunt.

Papa suos auget gloria.

2 Quando enim creat Cardinales suos, hos his verbis affatur , *Estote fratres mei, & Principes mundi.* Testes sunt (a) Augustinus de Ancona, (b) & Antoninus Florent.

(a) Aug.

(a) Aug. de Ancon. lib. de Potestat. Eccles. (b) Antonin. part. 1. tit. 21. cap. 1. p. 2.

3 Illis suis Cardinalibus, nec non Patriarchis, Episcopis, Abbatibus, & similibus hominum quicquilijs, Regum ac Principum nomina & dignitates impetravit, in quæ cum honoris gradum evexit, ut jam Regibus & Principibus (a) præferri velint, ut maximè frequenter ex ima facie hominum genus ducant suum. Quod jure factum, ridiculè putant sequi & evinci posse, ex illo Psa. (b) *Præpones omnes Principes in tota terra.* Item, (c) *Reges Tharsis, & Insula munera offerent, Reges Arabiæ, & Saba dona adducent,* (d) Loiolani Monachi obtuso planè acumine.

(a) Decr. Greg. lib. 1. tit. 33. de Majorit. & Obed. c. 6. Solicitæ.
(b) Psa. 45. 17. (c) Psa. 72. 10. (d) Thyrazus de Antichristo. ca. 20. Thet. 18.

A politici Magistratus iurisdictione suos eximit.

4 Item, omnes suos ab omni politici Magistratus iurisdictione exemptos vult & immunes: concluditq; Laicis, quos sic vocat, esse (a) interdictam omnem potestatem in Clericos, eorumq; bona; excommunicans omnes Impp. Reges, Principes, Comites, Barones, Potestates, Capitaneos, Officiales, Rectores, &c. qui jus aliquod sibi in Clericos ipsius sumunt. In quam sententiam multi exstant (b) Canones,

(a) Sext.

(a) Sext. Decr. lib. 1. tit. 1. de Immunit. Ecclesiar. c. 3. Clericis.

(b) Sext. decr. lib. 1. tit. 10. De Censibus. c. 4. Quanquam
p. Cum igitur. Vide Titulos de Ecclesiis, Immunit.

5 Contra verò, mandat ut omnes Principes terræ, & cæteri homines Episcopis obediant.

Decr. Greg. lib. 1. tit. 33. De Majorit. & Obed. c. 4. Omnes.

6 Denique, Papæ Clerici in tota Europa regna, ducatus, civitates ferè præcipuas occupârunt, contra manifestissimam Christi prohibitionem, (a) *Reges gentium dominantur eis, & qui potestatem habent in eas benefici vocantur; vos autem non sic.* Et Petri mandatum, (b) *Pascite gregem Dei, qui penes vos est, curam illius agentes non coactè, sed libenter, non turpiter affectantes lucrum, sed prompto animo: neque ut dominantes cleris sed ut qui sitis exemplaria gregis.*

(a) Luc. 22. 25. (b) 1. Petr. 5. 3.

7 Quæ, malum, hæc pascendi gregis Dominici ratio, quæ jamdudum in Papatu apud Episcopos invaluit, qui neque curam animarum docendo, sacramentaq; administrando agunt, neque agere possunt, sed solum in modum Dominorum, ut vocant, secularium, dominantur clericis, id est, populo Christiano, sorti & hereditati Domini? Ex innumerabilium animarum æterno exitio divites & pingues facti sunt, non tondentes
Oves,

oves, sed deglubentes, dilaniantes, devorantes, & deglutientes eas, tanquam Lupi post hominum memoriam immanissimi & truculentissimi.

8. Profitentur quidem se Ecclesiarum Ministros, ut hoc specioso nomine homines facilius decipiant, revera autem nihil aliud sunt, quàm vilissima Antichristi mancipia: Quem cum agnoscant, venerentur, adorent, muniant, proq; illo tanquam pro aris & focis, voce calamoq; fortiter depugnent, pretij loco ab eo accipiunt, ut gloriâ & honore cumulentur, potentiâ & opibus, præ alijs augeantur, splendidissima sacerdotia, præbendas longè pinguisimas; thesauros quamplurimos, quin & integra regionum, regnorumq; territoria gratuitò sortiantur, & dominatores terræ constituentur.

Obiect. 1.

9. OBIICIUNT Monachi: Scilicet valde ditavit Pontifex Romanus Ioannē Eckium, Joannem Cochlaum, Joannem Rossenſē, Latomum, Driedonem, Tapperum, Petrum à Soto, & alios tam multos doctissimos viros, qui cum dies & noctes laborarent, ut Evangelicorum furares comprimerent, ne obolum quidem unquam à Romano Pontifice acceperunt.

Rep.

IO RESPON. Procedunt Monachi à puris particularibus. Aliquos Papa non ditavit: Ergo, non potest ei tribui hæc nota Antichristi:

richristi: Ergo, non dicat scelerum, tyrannidjs & idololatriæ suæ ministros. At non omnes impietatis suæ ministros ditabit Antichristus; sed *quos cognovit*, hoc est. quos voluit, quos tanquam maximè idoneos suo instituto approbavit. Idem facit Papa Romanus.

11 Deindè, nullus eorum quos nominant Monachi, tam pauper fuit, quin diuor extiterit quovis ferè fidissimo Christi ministro, in Ecclesijs reformatjs. Ioan. Rossensis, & Cochlaus etiam (ni fallor) Episcopatus à Pontifice obtinuerunt. Eckius sub finem vitæ nihil aliud loquebatur nisi merum aurum, & de quatuor millibus aureorum nummorum: eam enim pecuniâ REM confici posse dicebat. *Quid malum*, inquebat, *non mihi aurum redditis?* & *Cedo obsecro aurum*. Magnam fortasse aliquam dignitatem à Pontifice mercaturus videbatur, cuius illi in animo infixum insidebat pretium.

12 Quod si reliqui istorum à Romano Pontifice ditati non sint, culpa ipsorummet est; quia nulla opulenta Sacerdotia ab ipso emerūt, nec imitati sunt Cardinales & Episcopos illos, quibus opulenta Sacerdotia Pontifex largitus est. Non enim gratis honores & præfecturas distribuit Pontifex, sed numero pretio; sicut in proxima Nota ostendimus.

13 Quòd autem de nostris furoribus grunniant Monachi, admodum lepidi sunt. Furores nostros comprimere voluerunt, cum ipsi omnium maximè furerent. Iacobus Latomus, ut de cæteris nihil dicam, cujus in Lutherum & Religionem Christianā multa exstant scripta vehementissimè, ex desperatione in rabiem versus, animam cū clamoribus maximis emisit. Nam cum Bruxellis coram Imp. Carolo V. contra Lutherum orationem habuisset, sive ipsum memoria, sive vis Oratoris defecerit, sive ingenium voto non responderit, sive illum tot Principum aspectus exanimârit, sive deniq; cōtra conscientiam & cognitam veritatem declamitârit, nescio: Sed certè repentè cōticuit, & auditorum sibilo ejectus est. Quare ex re tantus illum cepit dolor, ut non ita multò post, ex dolore in furorem versus sit, multasq; cum blasphemia admixtas furibundas voces in cathedrā Theologica, & scholis publicis effutiret. Indè à Kuardo Tappero detractus, & in lecto collocatus, usque ad ultimum Spiritum, se à DEO damnatū, & nullam sibi salutis spem superesse, maximā vocis contentione clamare non destitit.

14 Cæterum injuriæ sunt Monachi in Romanum Pontificem, cujus summam ingratitude erga fidissimos suos Servos traducunt. Aiunt Eckium, Cochläum, Ros-
fen-

fensem & reliquos Sophistas, multosq; alios doctissimos viros, qui dies & noctes pro Pontificis Romani causa laborarunt, tamen ne obolum quidem unquam ab ipso accepisse. O ingratum Pontificem, qui tam strenuis Patronis, & defensoribus suis ne minimam quidem gratiam retulit! ô indignum cui quisquam vel minimû officium præstet, cum tam magnos labores pro se præstitos nō recognoscat! Habemus hīc Monachos fatentes summam Pontificis Romani, erga optimè de se meritos ingratitudinem, quo scelere nullum esse majus ipsi etiam Gentiles statuerunt.

15 Ex his autem quæ dicta sunt, abundè constat, quòd nec de hoc vaticinio, quo Papa Romanus dignitates & præfecturas suis mancipijs & fautoribus distribuens fititur, apex unus in terram cecidit, qui non eventu irrefragabili sit in Pontifice Romano comprobatus: adeò ut vel cæcus sit oporteat, qui nō videat hunc ipsissimum esse Antichristum.

DE VIGESIMA SECVNDA NOTA
ANTICHRISTI.*Quod Papa Romanus suis im-
primat Characterem.*

CAPVT XXXI.

Papa suis im-
primit chara-
cterem.

APA Romanus cogit omnes, pusillos & magnos, divites & Pauperes, liberos & Servos accipere characterē in manu sua dextera, aut in frontibus suis. Omnibus dat *χαρὰν* suum, hoc est, notam imprimit suæ professionis, & ad obedientiam obligat.

2 Sacerdotes præter consuram, accipiebant simul Antichristianæ impietatis notā, *Chrisma*, à vicario Pontificis Episcopo, non sine diabolicis execrationibus, & detestabili abusu Nominis gloriosæ & adorandæ Trinitatis confectum, quo Pontificij (quod diligentissimè notandum est) imprimi dicunt Ordinando Characterem indelebile. Qua appellatione, ceu proprio indicio, sese produnt instar foricis.

NB.

3 Si quis vult conferri sibi potestatem agitandi missas, earumq; celebratione nundinandi, & negotiandi, & vendendi merita
Mis-

Missarum suarum, aliasq; ejus farinæ merces: is hanc vendendi facultatem prius non consequitur quàm in manu dextera sua Bestiæ characterē accipiat, id est, nisi execrabile Chrisma (nefandis exorcismis, incantationibus magicis & plusquàm Ethnicis superstitionibus apparatus) inungatur manui, & sic imprimatur ei indelebilis ille character. Atq; ita impresso caractere adscribitur Sacrificulus intimis negotiatoribus magnæ Babylonis, ut ex arbitrio possit nūdinatione Missarum, alijsq; fictitijs uerbis, ut Petrus vaticinatus est, de hominibus negotiari.

4 Laicorum autem si quis cupiebat partice, sēsse præbendarum, aut quorumcunq; beneficiorum, imò regnorum, principatum &c. quæ simul omnia fuerant conuersa in feuda Romanæ Ecclesiæ & Papæ: non conferebantur hæc illis, nisi manu dextera secundum formulam præscriptam, certisq; verbis conceptam jurarent in articulos Ecclesiæ Romanæ: quo juramento fidelitatis & obedientiæ, dextera manu prestituto, obligabat sibi Romanus Antichristus Cæsares & Reges, pusillos & magnos, liberos & seruos, quotquot tandem volebant ullis frui præbendis aut feudis, aut beneficijs Ecclesiasticis.

5 Quod verò characterem in fronte at-

tinet, non dubium est quin Chrisma illud Diabolicum inprimis notetur, quod non sine horribili profanatione creaturæ Dej, olei sci. & balsami, ab Episcopo Pontificis vicario cōficitur. Hoc Chrismate, ut Sacrificulis manus dextera inprimis inungitur in fictitio sacramento Papistice ordinationis, eoq; character indelebilis animæ illorū imprimi fingitur: Sic idē illud Chrisma illinitur in frōte (divitibus & pauperib. magnis & pusillis, liberis & servi) in altero Pōtificio Sacramēto, q̃ Cōfirmationis appellitāt. Vbi itidē mediāte Chrismate Cōfirmationis frōti inuncto, characterem indelebilem in anima hominis imprimi fortiter asseverant.

6 Quod tamen Sacramentum (quemadmodum hodiē dispensatur in Papatu) caret omni ordinatione Dei: & in hoc se verē ostendit non Christi character, sed Antichristi; quando per hoc sacrum initiantur homines, nō, ut in Baptismo, Ecclesiæ veræ, sed speciatim Ecclesiæ Pontificiæ, ubi pueri & puellæ cujuscunq; ordinis & conditionis, profitentur initio se tenere fidem Bestiæ, hoc est, credere omne id quod PAPANA credit & sentit Ecclesia. Qua professione nomen Bestiæ accipiunt, et adscribuntur ac inseruntur Romanæ Ecclesiæ. Et in signum hujusce rei percipiunt Confirmationis Sacramentum Pontificium, & in eo characterem,

rem, seu maledictum Chrisma in fronte sua.

7 OBIICIUNT Blasphemi Monachi. *A-* Obiect. 1.
pocalypsis facit mentionem Characteris uni-
us: Adversarii plurium; Ergo.

8 RESPON. Character ipse unus est, Resp.
Character An-
tichristi quid
sit.
 Obligatio sci. ad regulas & leges Papæ: sed
 character ille per aliquot externa signa im-
 primitur; per Chrisma & unctionem, per ju-
 ramentum.

9 Instant Monachi. *Character ille in A-* Obiect. 2.
pocalypsi omnibus communis est. At iura-
mentum et unctio Sacerdotalis paucis con-
venit. Ergo.

10 RESPON. Anne verò paucis? An- Resp.
 non pusillis in Baptismo & Confirmatione
 unctio imprimitur? Annon toti clericorum
 ordini? Annon iuramentum sive fidelitatis
 sive obedientiæ Imperatoribus, Regibus,
 atque Episcopis, Sacerdotibus, Doctori-
 bus? Atque ita nulla ætas, nullus sexus, nul-
 la conditio est, quæ ab obedientia Papæ ex-
 imatur.

11 Instant. *Apocalypsis dicit, in regno An-* Obiect. 3.
tichristi nemini permissum tri, emere aut ve-
dere, nisi habeat characterem, nomen Bestiæ,
aut numerum nominis illius. Aliqui Iudas
negotiantur Roma publice &c. qui tamen
non habent characterem Bestiæ. Ergo.

12 RESPON. Antichristum constat se Resp.
 oppositum esse principaliter, non Iudæis.

sed Christo, & veris Christianis. Itaque in
hos maximè sçvit, non in illos.

Obiect. 4.

13 Instant. *Omnia illa quorum Adversariū
mentionem faciunt, Antichristo antiquiora
sunt, ut Chryisma, adherere Romana Eccle-
sia, iur. mentum, unctio Sacerdotalis. Ergo,*

Resp.

14 RESPON. Aliud est olim adhæsisse
Romanæ Ecclesiæ: aliud adhærere ei postea-
quàm facta est sedes Antichristi. Deindè ad
Chryisma quod spectat, fatemur quidem ce-
remonias tales esse pri'cas, sed tamen ab
hominibus inventas: postea auctis supersti-
tionibus, & accedente impietate Antichri-
stianâ tactas esse notas Antichristi. Neque
sanè diffitemur errores quosdam antiquis-
simos esse, quos nunc quasi in unum conge-
flos, quia Pontifex Romanus ferro &
igni propugnat et tuetur, ideò
Antichristus est.

(*)

DE VIGESIMA TERTIA NOTA
ANTICHRISTI.

*Quod Papa Romanus semper gravissimè
veros Christianos persequutus sit.*

CAPUT XXXII.

Papa Romanus nunquam non ^{Papa Sanctos} oppugnavit Sántos, veros Chri- ^{persequitur.} stianos acerrimè persecutus est, imò nullus unquam majores, diuturniores, severioresq; persecutiones còtra Ecclesiam Dei movit, quàm ipse Romanus Pontifex: aded ut Herodes, Neronè, Domitiani, Antonini, Severi, Maximini, Iuliani, & similes generis humani pestes, videntur fuisse modesti & humani, si cum illo conferantur.

2 Ab hoc enim nullum ferè genus suppliciorum omissum fuit hætenus per annos complures, quo non in Christi gregem servierit. Quæ enim unquam tam dira, tam inhumana, tam inaudita mortis species priori isti Bestiæ, Cæsareæ Monarchiæ in mentem venire potuit, in quo non Italicum illud acumen Pontificis Romani omnes tyrannos superârit? Ab hoc præcipua totius Europæ regna, siquidem ulterius grassari non datur, inno-

innocentissimorum hominum sanguine cō-
spersa sunt, nullā vel sexus vel ætatis habitā
ratione. Ab hoc tanta sanguinis copia effu-
sa fuit, ut vel immanissimorum tyrannorum
crudelitatem explere, satiareque potuisset,
quales antiquis temporibus fuisse memorā-
tur Cyclops, Busiris, Scirōn, Phalaris, Ti-
tan, Gyges.

3 Prima persecutio Ecclesiæ Christianæ
violenta fuit, cūm proscriptionibus, tormē-
tis, cædibus ab Ethnicis Impp. Christiani
ad sacrificandum cogentur. Secunda fuit
fraudulenta, quæ per Hæreticos & falsos
fratres agebatur. Tertia verò & violenta &
fraudulenta est, per Antichristum Roma-
num excitata. De qua jam suo tempore lo-
quitur Bernardus: (a) *Multa est hodie, inquit,
& longè grauior quàm credi possit persecutio Eccle-
siæ sanctæ: & talis incumbit, qualis à principio non
fuit. Multis modis Ecclesiam persequutus est Di-
abolus, sed nunquam grauius quàm hodiè: quia nū-
quam fuit maior perditio Christianorum, nec liberi-
or aut securior transgressio diuinorum praeceptorū.*
Et ne quis hæc, de alia, quàm de Papali per-
secutione accipiat, ait: (b) *Hen, hen, Domine*
NB. *DEVS, ipsi sunt in persecutione tua primi, qui vi-
dentur in Ecclesia tua primatum diligere, gerere
principatum: Arcem dion occupauerunt, apprehē-
derunt munitiones, & uniuersam deinceps libere &
potestatis uè tradunt incendio ciuitatem.* Et, (c) *Eccle-
lesia*

eclesia filii, qui Christiano censentur nomine, prostrati sunt in deserto, aut interfecti gladio, aut fame consumpti.

(a) Bernard. Serm. ad Pastores congregatos. col. 3254. 3. (b) Ber. Ser. 1 in Convent. S. Pauli. (c) Bern. lib. 2. de Confid. ad Eugen. in principio.

4 Sed quid probationibus opus est? Res ipsa clamat. Quæ unquam uspiam in tota Europa regio, quæ urbs, qui fermè pagus oculis lustrari potest, qui non sanguinolentâ Antichristi Romani lanienâ turpissimè sit fœdatus, qui non cruore sanctissimorum Martyrum caleat, qui non cineribus & favillis combustorum corporum pulverulentus videatur?

5 Sic enim res se habet, habuitq; multis Bella in Christianos Pontificum auspiciis gesta. seculis, ut ubicunq; Pontifex dominatur, & plurimū potest, ibi certum exitium ijs omnibus paratum sit, qui Pontifici parere nolunt. Hinc orta est persecutio illa Gallicana Innocentij III. auspicijs, quâ centum hominum millia ob fidei causam periêre. Hinc Persecutio Gallicana. Bellum Bohemicum. Bohemicum bellum, & illud contra Albigenses & Waldenses, quæ Pontificum Romanorum, & Sacrificulorum ejus clamoribus excitata sunt. Sed hæc vetustiora videri possunt.

6 Quot quæso bella inde ab exorta Evangelij luce, tyrannidis suæ in Ecclesia Christi & tuendæ & amplificandæ causâ, inter

ter Christianos populos in Europa excitârunt Pontifices?

Helveticum.

7 Primum fuit Helveticum, quo pacatissimas civitates, nec tã fœderis jurati necessitudine, quã charitate mutuã, communisq; patrię conservandę studio conjunctas, crudelissimè inter se commiserunt.

Bellum Protestantium,

8 Sequutum est bellum Protestantium, atq; funesta illa civilia bella Gallica & Belgica. Quorum illud ab Henrico IV. qui jã rerum felicissimè pace reducta in Francia potitur, sopitum est. Hoc verò adhuc magnã utrinq; vi geritur, prævalentibus Ordinibus, ob Religionis & avitę libertatis defensionem.

Persecutio Anglicana.

9 Temporibus Marianis Regnum Anglię Pontificum rabies graviter afflixit. Et postea Anno Dom. 1588. Sixtus V. Hispaniæ Regem, bruto suo fulmine, quo regnum Anglię jam tertiã vice prædę expositum est, impulit, ut nixus donatione Pontificiã, illud sibi armis vindicare constituerit.

Hispanorum impetus in Anglos.

10 Sed ingens, & quam ita nuncupârunt Hispani, invincibilis illa classis, vi & ac ne vix quidem à limine salutatã Angliã, divinitus fugata, miraculosè dissipata, mirabiliter prostrata est: cùm ex universa classe Anglicana, nulla navis, ac ne Scapha quidem, in tot conflictibus capta; nec ultra quinquaginta, ex tanto Classariorum numero, desiderati fuerint.

FI AC

11 Aclicet Deus talibus Tyrannorum conatibus restiterit, atq; non solum Regi, sed & universo eius exercitui (imò & ipsi Pontifici) causam respiscētię dederit, veluti ipsa Serenissima nostra Regina p. m. in Edicto quodam promulgato loquitur. Non tamen Creaturę Pótificis & Vulcani, Loiolani Monachi, desinunt de adverso isto successu benè sperare, scribentes alterá vice, id bellū redintegrari, & subigi Anglos posse, ut intelligitur ex (a) *Auctore Responsi ad Edictum illud Anglicum*. Verum (b) *Sedens in cœlis ridet, Dominus subsannat eos*.

(a) Ex Responsi. ad hunc Anglic. Reginz Elizabeth. Sect. 2. fol. 101. 103. (b) Psal. 2. 6.

12 Quid dicam de Lanienâ! Bartholomæana, in qua intra unius mensis spacium hominū millia minimum triginta trucidata fuere. Vah nuptias Regales! Vah Thyestæa convivia, sanguine piorum madefacta!

13 Quid commemorem clades & bella Civilia carnificinam illam nobilem secuta, quę sanè viginti annorū spacio, initio sup-
to ab anno Domini 1562. usq; ad annum 1584. juxta eorum calculum, qui diligentius & curiosius isthęc sūt prosecuti, absumserūt quadragies centum hominum millia; inter quos quadraginta reperiuntur nobilissimorum virorum millia. Intersectorum numerus quātum creverit annis octodecim usq;

Carnificina
Lanienas.

Civilia Bella
Gallica.

usq; ad hoc tempus, nobis innotescet, ut spero, eorum iudicio, qui posteritatis rationem habent, & veritatis historicae.

Persecutio
Belgica.

14 Pervulgata est confessio Ferdinandi Alvaris Ducis Albani gubernatoris Belgicarum provinciarum, paulò antequàm dirà exhalaret animam, (ut multi fide digni affirmarunt) ex ore moribundi excepta: quòd paucis illis annis quibus Belgicæ ditioni præfuit 18600. hominum utriusq; sexus in iudicio publico, clàm & palàm, turialibus carnificinis & supplicijs sustulerit: neque eo rigore execrabili, prioribusq; seculis inaudito Inquisitioni sanctissimorum Patrum satisfecerit.

NB.

Hispanorum
inaudita rabi-
es in West-
phalia, &c.

15 Quantà sævitià Hispani usi sint non ita pridem in Westphalia, Ducatu Iuliacensi, in comitatibus quibusdam Imperij: quâ detestandâ perfidiâ egerint cum Vesaliensibus & alijs, recenti memoriâ omnes tenêt. Non pepercerunt dedititijs, nulli sexui, nulli ætati, nulli conditioni. Gravidas mulieres, humi distentis manibus & pedibus tabulato, clavis affixerunt, Ventrem dein aperuerunt, fœtum extraxerunt, & in frustra discerptum ori parentum alligârunt: Patres fame longâ adegerunt ad propriam sobolem comedendam: Infantes bimulos & infra in apertos ventres matrû incluserunt, & sanguine materno suffocârunt. Viros viri-
libus

libus alligatos ad perticas extra domos appenderunt, quemadmodum signa diversoris appendi solent. Fidem datam nullis servarunt, nec Pontificijs, nec Evangelicis: Illisq; promissam fidem apud Admirantum argentibus, siquidem Papistæ essent, respondit ille, Regis sui mandatum multò longiùs se extendere, quàm ut fidem illis datam servare possit: Sin verò Evangelici essent, respondit, sibi severiter injunctum esse sub execratione in infimum barathrum inferni, ne Hæreticis fidem servet.

16 Dignissimus certè Tyrannus, cui cõderetur simile Epitaphium, quale de Iuliano Comite Spartianorù Gotho exstare testatum reliquit Rodericus Toletanus, hoc modo: *(a) Vesanus furia, animosus indignatione, impetuosus furore, oblitus fidelitatis, immemor religionis, contemptor divinitatis, crudelis in se, homicida in suos, hostis in domesticos, vastator in Patriam, reus in omnes: Memoria eius in omni ore antarescat, & nomen eius in aeternum putrescat!*

(a) Roderic. Toletan. lib. 4 de Rebus Hispan. cap. 19.

17 In Hispania, Italia, & alijs regionib; ubi Ægyptiacæ adhuc (proh dolor!) regnât tenebræ, partim carcerù squalore & tedio, partim suppliciorum acerbitate absumpti sunt quamplurimi: ut jam revera Romana ista Meretrix sanguine Martyrum non modo ebria,

ebria, sed & suffocata planè videatur. Neq̃
tamen huius Antichristianæ persecutionis
ullum adhuc exitum aut modum videre pos-
sumus.

18 Cæterum, ne videatur Pontifices ist-
hæc facere præter jus & æquitatem, ipsimet
in hunc usum suas condidère leges, quibus
quicunq̃ non per omnia cum istis consenti-
unt, capitis supplicio adjudicantur. (a) Qui-
cunq̃ aliter sentire non metuunt quàm Ro-
manæ Ecclesiæ prædicat & observat, decla-
rantur vinculo perpetui anathematis inno-
dati, & secularis potestatis arbitrio punien-
di. Causa est, quia non (b) dignus sit, qui So-
lis lucē fruatur, cui Papa inimicus est. Sanè
hoc est magnum compendium, quo multo
ipsisq̃ admodum ingrato probandæ suæ
doctrinæ labore levantur. Quod vel unicum
hodierno seculo, quo res Romanæ Ecclesiæ
indies in pejus ruunt, illis relictum esse vide-
tur. Vnde quidam (c) Massæus non videre se
ait, aliud consilium vindicandæ libertatis &
auctoritatis Ecclesiæ Romanæ, quàm ut ur-
bes Hæreticorum funditus primum evertā-
tur. Et (d) Loiolanæ gentis Monachi Colo-
nienses ex animo optant, ut Lutherus sta-
tim in Principio, quando Ecclesiam Roma-
nam oppugnare cepit, è medio sublatus fu-
isset, ne hodiè tot dissidijs Ecclesiæ concure-
retur. Quasi verò sit cōsiliū adversus Do-
minum,

minum, qui per Prophetam suum istiusmodi hominum conatus ridens, dixit, (e) *Inite consilium, & irritum fiet, decernite decretum, & non existet, quia nobiscum Deus est.*

(a) Decr. Gre. lib. 5. tit. 7. De Hæret. c. 9. Ad abolendam. & c. 12. Excommunicamus. Item, Caus. 2. q. 1. c. 29. Principes.

(b) Caus. 1. q. 2. c. 15. Si inimicus. (c) V. offe. in Coment. super Epist. Iuaz. (d) In Cens. Colon. (e) Ela. 8. 12.

19 Meminisse saltē Monachi debuissent, Ecclesiam in Confessoribus vicisse, in Martyribus triumphatricem exstitisse. Persecutionibus crescit, & Martyriis coronata est. Sanguis Martyrum est semen Ecclesiæ.

20 Concludimus itaque. Si sanctos DEI persequi, sit Homines pios, integros, doctos, Christi servos, veræ Religionis professores crudelissimis suppliciis mactare; tū Sanctos Romanus Pontifex verè persequitur, qui nullum à sacrilegijs Pôtificijs & Antichristiana doctrina abhorrentem vivere omnino sinit, si illi vitam eripere possit. D. IESVS hunc omnium Tyrannorum τυραννίδος ταις coërceat, Ecclesiamq; suam ab irati & provocati Antichristi faucibus & crudelitate vindicet.

DE VIGESIMA QVARTA NOTA
ANTICHRISTI.

*Quod Papa Romanus h'ce extremis
mundi temporibus reiectus, Chri-
sti demum adventu abo-
lendus sit.*

CAPUT XXXIII.

Papa Romanus
h'ce extremis
mundi temporibus
reiectus, Chri-
sti demum adventu
abolendus sit.

APA Romanus cujus accu-
mulata peccata ad cœlū usque
per tegerunt, plenariæ destru-
ctioni proximus jam fatiscit &
ruinas minitatur, nulla vi, nul-
lis armis quassatus, sed solo Spiritu oris
Christi, hoc est, solâ Evangelij prædicatione,
instar valētissimi arietis oppugnatus & ex-
pugnatus.

2 Et si enim omnibus ætatibus non de-
fuerint Cæsares & Monarchæ, qui tyrannicū
Pontificis Romani jugum è cervicibus suis
armis excutere ausi sunt: tamen in cassum
fuit laboratum, & frustra tentata omnia: nū-
quam enim tantam stragē edere potuerunt,
vel omnibus suis viribus in unum cōgestis,
quantam divini verbi prædicationem, gla-
dium illud ancipitem edidisse nobis, qui-
bus Evangelij prædicatio curæ est, meritò
gratulamur.

3 Ener-

3 Enervare quidem studuit robur Pontificium Henricus VIII. serenissimus Angliæ Rex, qui omnes Monachorum sectas, è regno nostro deturbavit, & cœnobias, Sodomitarum nidos, funditus evertit.

4 Philippus etiam Galliarum Rex, legatos Papæ Bonifacij VIII. ad excommunicandum Regem missos, omni dedecore, infamiaq; adfectos è regno suo exterminari iussit.

5 Alij verò aperta bella Pôtificibus indixerunt, quin & ipsas Bestias carceribus incluserunt, eò utiq; tamē omni sua vi & potentia pervenire haud potuerunt, ut hanc papalis Monarchiæ machinam disijcerent, quæ non vi & ferro, sed Spiritu & verbo è fundamentis diruenda erat.

6 Fuerūt enim quovis tempore nonnulli, qui errores Antichristianos tum agnoverunt, tum oppugnârunt: Sed quia tempus nondum venisset, quo palàm esset mundo revelandus Antichristus, in tyrannide ipsius facilè fuerunt oppressi. Sic in Apocalyp. si dicitur, (a) Deum semper habiturum esse duos testes, qui veritatem profiteantur, quâvis sint interficiendi. Et seq. Cap. Ioannes testatur (b) reliquos fore aliquos de semine mulieris, (id est, membra vera Ecclesiæ) qui custodiant mādāta Dei, & retineant testimonium Iesu. Et postea, (c) Babylonica Meretrix ebria fuisse di-

*Semper aliqui
Papatum op-
pugnarunt.*

(a) Apocal. 21.3. (b) Apoc. 12.17. (c) Apoc. 17.6.

7 Hoc igitur extremo mundi senio, ubi jubat lucidissimi illius Luciferi clariùs splendescere cœpit, discussis Pontificiæ eremi nubibus & tenebris, virtute quidem DEI OPT. MAX. opera laboreq; magni illius Reformatoris LVTHERI, validissimi Bestiæ Tarpeïæ nervi præcisi, roboriq; Pontificio omnes publicæ præfractæ, omnes bases labefactatæ, omnia inga imminuta sunt, ut jam non nisi præsentissimæ ruinæ, Pontificatus Romani videantur: Et quò propior est adventus Domini, eò velocior interitus, excidiumq; fatale & perpetuum Regno Pontificio immineat.

8 Non armis itaq; aut manu Cæsarum, sed juxta præpotentem DEI virtutem, ministerio Lutheri, conteri debebat Bellus Romana. Hic est, quem Deus pestem & perniciem sedi Antichristianæ divinitus excitavit. Hic est Angelus ille, quem per medium cœli volantem vidit Ioannes, habentem Evangelium æternum, & prædicantem, habitantibus super terram, & omni tribui, & linguæ, & populo: cujus divinam concionem sequitur ruina Babylonis Romanæ, & cælitus vox exauditur, *Cecidit, cecidit Babylon, civitas illa magna.*

9 A quo primùm enim dicit Lutherus in summo Antichristiani Regni flore fulmina sibi divinitus subministrata in sedem Pontificiam evibrauit, tota passim Europa, quasi cœlitus tacta contremuit, & operante DOMINO, magno numero à Pontificio alaflore defecit, ut jam urbs non una atq; altera, non hæc vel illa Regio, sed integra regna & principatus, ex abominabili ista Babylonē egressi, verq; Ecclesiæ ciues facti, tam execrabilis tyranni Pontificis Romani plenariam internecionem desiderent, quàm iūctis votis omnes toto pectore expetimus, patienterq; speramus.

10 Imò, in medio etiam Papatu, à quā plurimis tacitè ridetur personatus iste Christi Vicarius, quem sciunt aliud nil, quàm fumos imperitis vendere: Interim quia dividit Honores, & distribuit bona mundana suis cultoribus, adhærent ei Sycophantæ nonnulli studio quodam ventris.

NB.

11 Regna florentissima ex quibus quoddam maxima pecuniæ summa Romam exportata fuit, modò nihil pendunt. Malunt enim Ecclesiarum Christi, & Scholarum, quæ sunt illarum seminaria, pauperumq; sustentationi, id quod in promptu est impendere, quàm Romanensium luxui, scortis, prostibulis, & Antichristi mancipijs, perditissimisq; moribus fovendis suppeditare.

12 Hinc assiduæ illæ querelæ, quibus quiritantur, & apud se ringuntur & grunniunt, & indolefcunt Romanenses, quòd rancidas & exoletas merces Indulgentiarum Papalium, quòd cappas & cuculos Monachorum & Monacharum, quòd missas, & opera supererogationis, quòd merita castitatis (ô castissimæ, & admirandæ!) & spontaneæ paupertatis intolerabilis, quâ (ô plusquam Saguntinam!) professi sunt, in plurimis regionibus nemo emat amplius.

13 Quòd fit ut jam multa Monasteria, sodomiticæ sentinæ, in quibus antea splendè, lauteq; vixitatum fuit, ad extremam redigantur miseriam, & vix dum undè misère vivant supersit.

14 Hinc colligere licet, quòd, cum illa hætenùs incæpta esse fieri videamus; nulla sit causa, cur, quin & reliqua eventum habitura sint suum, dubitemus, &
 Antichristi abolitionem
 & plenariam ruinam
 propediè exspectemus.

C. 4.

APPENDIX

Obiectionum, quæ à Loiolanis Monachis opponuntur.

CAPUT XXXIV.

BIICIUNT Blasphemi Monachi. Obie. 1.
Et Nota quas Pontifices Romano tribuunt Aduersariis, ita comparata sunt, ut communes esse videantur.

Nam etsi Papa sedet in Ecclesia Dei; sunt tamen alii, qui in Ecclesia sedent. Papa Roma est; sunt etiam & alii Romæ. Papa est Idololatra, blasphemus, hereticus &c; Sic & alii etiam. Papa prohibuit cibos ac nuptias; fecerunt idem Encratitæ.

2 RESPON. Sic solent sci. Monachi eludere Notas, quas S. Scriptura Antichristo tribuit. Verum si locus detur isti elusioni Sophisticæ; promptum erit, & perfacile repudiare consimili ratione Notas eas, quibus Deus Messiam quoq; in Scripturis sanctis insigniuit. Nam quod è tribu Iudæ est oriundus; quod ex prosapia Davidis, quod natus Bethleemi, &c. habuit hæc cum alijs multis communia, qui & ipsi etiam ex tribu Iudæ, familiaq; regia Davidis orti, & Bethleemi Iudææ nati fuerunt. Ergo (inferet aliquis Lucianus aut Porphyrius) ex his notis

Resp.

non demonstratur Iesum Nazarenum esse Christum seu Messiam?

3 Quemadmodum autem in hac quaestione de Messia colligendæ sunt notæ, & ex simul junctis concludendum firmiter, ipsū esse verum Messiam, quia omnes singulæq; notæ in ipsum competant; quædam etiam ita comparatæ sint, ut nulli alteri adaptari queant. Sic quoque in disputatione de Antichristo conjungendæ sunt Notæ à Spiritu Sancto prædictæ, ex quibus ita junctis indubiè confirmatur Papam esse Antichristum illum Magnum, de quo Prophetæ & Apostoli, in locis supra multoties citatis sunt vaticinati; de quo minùs dubitandum, quòd nonnullæ in eo conspiciantur Notæ, quæ nulli alteri communes sunt, nempe summus & eminentissimus iste Primatus in ipsa urbe Roma, digito divini Spiritus ostensus, Exaltatio supra omne quod dicitur Deus aut numen &c.

Obiect. 2.

4 Instant Monachi. *Ea quæ in S. Scriptura Antichristo tribuuntur literaliter sunt exponenda: quæ tamen Adversarii mysticè accipiunt. Et proinde quia ea literaliter Pontifici Romano non competunt, Pontifex non potest esse Antichristus.*

Resp.

5 RESPON. Si ita corporaliter & externo modo arbitrentur Monachi impleri oportere ea quæ de adventu & regno Antichristi

christi prædicta sunt, & nisi secundum præcisam
literam completa monstrètur, legitime hinc
inferri autument, Antichristum haud dum
venisse: nonne eandem rationem eludendi
vaticinia Prophetarum secuti Iudei, aut qui-
cunque alij prophani contemptores religio-
nis, dicere poterunt Messiam nondum ve-
nisse: quandoquidem nondum externa ra-
tione evenerint, quæ Prophetæ circa tempus
adventus & regni ejus futura prænuñciarunt.

6 Nondum enim *(a)* exaltatas esse valles,
nec montes & colles dejectos & humiliatos:
nondum *(b)* super omnem montem excel-
sum, & super omnem collē elevatum appa-
ruisse rivos currentium aquarum: nondum
(c) montē domus Domini esse exaltatum su-
pra montes omnes orbis terrarum: nondum
(d) gladios cōflatos in vomeres, & lanceas in
falces; nondum illam omnium gentium cō-
cordiam factam, qua gens amplius contra
gentem non insurgat, nec ad prælium exer-
ceatur; nondum bella & prædationem cum
tumultu esse combusta, nec *(e)* ortā illam a-
bundantiam pacis, quæ duratura sit, donec
auferatur Luna. Sed neque nostrum Messiam
(f) terreo sceptro contrivisse Gentes, nec *(g)*
hostes ejus linxisse pulverem pedum ejus:
nec adhuc *(h)* habitare lupum cum agno, nec
pardum cum hædo accubare, nec vitulum,
leonem, & ovem morari simul; nec leones
come-

comedere paleas; nec (i) pueros lactentes sine lationis periculo ludere cum basilisco & aspidē, sicut quidem Esajas in Messia regno futurum prædixerit. Ergo (concluderent Iudæi in Loiolano ludo ad argumentandum instituti,) Iesus Nazarenus verus esse Messias non potest, siquidem tam multa vaticinia in illius regnum non quadrent.

(a) Esa. 40. 4. (b) Esa. 30. 25. (c) Esa. 2. 2. Mich. 4. 1. (d) Esa. 2. 4. Mich. 4. 3. (e) Isai. 7. 7. (f) Psal. 2. 9. (g) Isai. 7. 9. (h) Esa. 11. 6. 7. Esa. 65. 25. (i) Esa. 11. 8.

Indicant
Pontificii.

7 Dispeream, si non huic Iudaicæ argumentationi, seu potius irrisioni Porphyrianæ aut Lucianicæ, quàm similimas sit hodiè ludus Loiolanæ gentis Monachorum, in tractandis, torquendis, & crucifigendis vaticinijs Spiritus Sancti de Antichristo, per Prophetas & Apostolos olim editis.

8 Satis est spiritualiter impleri ea, quæ ad literam non quadrant: præsertim cum ad oculum sit demonstratum, Cardinales illas notas & proprietates maximè insignes ac principales quibus singulariter Antichristum illum notavit Domini Spiritus, in Papam Romanum exactissimo eventu ita cōpetere, ut conscientia Monachorum non possint non id sentire, & tacito suffragio nobis adstipulari. Quales sunt Notæ, Affectatio divinisimi honoris, & immensi Primatus exaltatio adversum ac supra omne quod

quod Deus dicitur, Involatio in thronum
Dei, Inuasio officij Christi, cœlibatus & pro-
hibitio cùm nuptiarum, tùm ciborum, ipsa
Sedes, vrbs Roma, Negotiatio & mercatu-
ra magna, illustris Patefactio totius regni
per Evangelium, &c.

9 Instant Monachi. *Mysterium Antichri-
sti dicitur agi cœptum temporibus Apostolo-
rum. Ergo, Non quadrabit illud in Papatum:
siquidem hic Aduersariorum sententia mul-
tò post exortus est.*

10 RESPON. Sanè plenus ille domi-
natus multò post Apostolorum tempora
fuit in orbem Christianum introductus, et
tanquam Idolum in Dei templo collocatus.
Nihilominus autem ipsis temporibus Apo-
stolorum semina futuri mali sparsa, & fun-
damenta quædam regni jacta sunt. Nam
etsi primi illi Episcopi Romanæ Ecclesiæ,
erant Doctores pij: tamen propter maje-
statem urbis Romæ, Cæsareæ dignitatis sa-
stigio, imperioq; superbientis, in qua ipsi e-
rant Episcopi, subindè aliquem præ reli-
quis reliquarum urbium & Ecclesiarum E-
piscopis primatum affectârunt: ut Histo-
ria Ecclesiastica docet, circa annum Domi-
ni, 190. eò usque jam excrevisse malum il-
lud, ut Victor Episcopus Romanus, in to-
tius Orientis Ecclesias fulmen excommuni-
cationis ejaculari non sit veritus; quo no-
mine

mine ab Irenæo Lugdunensi Episcopo acriter reprehensus est.

11 Et quidem in plerisq; Episcopis primis Ecclesiæ Romanæ potuit hic affectus esse nevus & infirmitas humana, qualis ferè fuit in Apostolis, quando & ipsi (a) primatum affectabant.

(a) Luc. 22. 24.

12 Interim Satanas huc collineauit, ut inualefcente hac ambitione & in immensū crescente, ac palàm erumpente libidine dominandi regni sui sedem in ea urbe locaret.

13 Accedit huc quòd temporibus ipsorummet Apostolorum, Diabolus per suæ peruersitatis organa, pseudoapostolos, hanc telam variorum errorum ordiebatur, quam progressu temporis pertexuerunt Pontifices. Erant enim motæ disputationes, de Impletione legis, de bonis Operibus: & in summo capite Iustificationis ponebantur fundamenta futuri ædificij, asserentibus falsis Doctoribus, oportere nos non per Christum solùm, sed etiam ex Operibus quoq; Legis iustificari. Disputabatur etiam de discrimine, & delectu ciborum, juxta illud, (a) *Ne tetigeris, ne gustaris, ne contrectaris,*

(a) Coloss. 3. 21.

14 Et nonnulli alij errores Pontificij sunt admodum vetusti, seculo & ætate primitivæ Ecclesiæ disseminati. Verùm ea res adhuc erat vaga & dispersa, nec in unum collecta corpus, uniusvæ Regni vinculo astricta & firmata.

15 Quamobrem etiam Mysterium iniquitatis lento gradu adhuc procedebat, donec per mille artes Diabolorum magis magi q̃ p̃veheretur, & submotis è medio obstaculis, hoc est, Doctoribus zelo asserendæ veritatis flagrantibus ex hac vita subductis, & debilitatâ potentiâ Imperij, dispersa illa impietas in unum redacta corpus est, eiq̃ certum constitutum regnum, posita sedes, q̃ prolixè & sensim antea erigebat Satanæ; & spiritualis istius nequitie largissimis in orbem Christianum venis & cataraetis effundendæ potestas in Monarcham Regni Papam collata est, ad umbilicum ductus Primatus, aliquot seculis studiosissimè quæsitus.

16 Instant Monachi, *Antequam veniet Antichristus, prædicabitur Evangelium in toto orbe, Matth. 24. Sed non adhuc prædicatum est Evangelium in universo orbe. Ergo. Antichristus nondum venit.*

Obiect. 4.

17 RESPON. Vtraq̃ Præmissarum falsa est. Propositio, I. Quia Christus loco à Monachis citato asserit prædicationem Evangelij generalem præcessuram aduentum suum,

Resp.

suum, & non aduentum Antichristi : (a) *Prædicabitur, inquit, hoc Evangelium Regni in universo orbe in testimonium omnibus gentibus, & tunc veniet consummatio.* II. Quia Antichristus non prius palam dominabitur, quam Evangelium palam prædicari desierit, ipse enim ex Ecclesia & Templo DEI efficiet Synagogam Satanae : quod nisi cessante verâ & Apostolicâ prædicatione fieri non potest. III. Quia Apostolorum temporibus operari cœpit Mysterium iniquitatis, quo tempore multæ Gentes nihil terè de Christo audierant. At tum Antichristus & originem habuit, & sui Regni primum fundamentum posuit.

(a) Matth 24. 14.

18 Quapropter manifestum est, prædicationem Evangelij per orbem, præcedere quidem cōsummationē seculi, in qua prorsus abolebitur Homo ille peccatis, sequi autem illam debuisse plenum dominatū Antichristi; & debuisse esse vocem atq; tubam, quæ e latebris & tenebris suæ Babylonis, in lucem ac agnitionē omnium præluceretur, indeq; palam fieret eum, qui sub Agnitis cornibus vocem Draconis impiam & doctrinam dæmoniacam tot seculis occultarat, esse verum Antichristum illum Magnū, vaticinijs Propheticis & Apostolicis, ceu digito

digito, notatum.

19 Assumptio etiam falsa est, quia Apostolus Paulus scribit, suo tempore (a) Evangelium fructificare in toto mundo. Et nonnullis interjectis ait, (b) Evangelium jam tum prædicatum esse apud universam creaturam quæ sub cælo sit: Neq; sanè dubitare debemus Apostolos (c) Christi mandatum implevisse, qui illos ad omnes Gêtes prædicatum emisit.

(a) Coloss. 1. 6. (b) Coloss. 1. 23. (c) Matth. 28. 19 Marc. 16. 15.

20 Instant Monachi: *Antichristus debet esse una, certa & singularis persona, quin & tribus annis cum dimidio regnare. Paparum series & successio non est una & singularis persona. Ergo, Papa non est Antichristus.* Obiect. 3.

21 RESPON. Quid nîet ego similiter argumentarer, Vicarius Christi in terris, debet esse certa & singularis persona. Sedes & successio Pontificum non est certa & singularis persona. Ergo, Pontifex non est Vicarius Christi. Sed Respondeo, ad Propositionem. Resp.

22 Antichristus est persona singularis, quæ uno eodemq; tempore unica est numero, tempore autem diuerso, vel successu temporis una est secundum naturam specie, & secundum institutum subrogatione singulari, quam repræsentationem juris recens
tiores

tiores Iurecoss. vocant; quemadmodum in regno ordinario Rex unus semper est numero, sed representatione varians.

23 Antichristus est singulare subiectum, quod semper numero unum est ordinariè, licet representatione & subrogatione varians ad continuationem ordinis. Notum est quod vulgò dici solet, Rex non moritur, vivus occupat mortuum, & similia: quia hæres statim rex jure est; Sic etiã Antichristus.

Tribulatio
sub Antichristi
regno prædicta, nec unus
hominis est
nec triuma ut
quatuor annorum,

24 Quod autem somnium illud Monachorum, de tribus annis cum dimidio attinet; cum de ista tribulatione, quæ sub Antichristi regno futura erat, Deus jam olim per Prophetas & Apostolos, quin per Christum ipsum, admodum tristitia ediderit, adeo quidem ut hi pronuncient, tantam fore afflictionem, quanta non fuerit ab initio mundi, neq; futura sit; quis tam demens sit, qui eam tribulationem unius hominis ætate metiendam existimet? & quidem ut Pontificij suaviter somniant, trium duntaxat annorum & sex mensium spacio? Imo exaggeratio ista tam horrenda simul diuturnitatis circumstantiam infallibiliter includit.

25 Deinde, Antichristus ipso Apostolorum tempore jam (a) fuit in mundo; & abolendus est illustri adventu Domini (b) teste Paulo; Non igitur tantum tres annos cum dimidio regnare debet.

(a) 1. Joh.

(a) 1. Joh. 4. 3. (b) 2. Thess. 2. 8.

26 Deniq; Si Antichristus tantum tribus annis tū dimidio præcisè regnaret, & abolendus esset glorioso Christi adventu, ut Aposto-
 us loquitur, tum omnes sub finem se-
 culi superstites intelligerent, quando futu-
 rus esset secundus Christi adventus: quod
 absurdum est, & *adversus*.

(a) 2. Thess. 2. 8.

27 Superest unica solum O B I E C T I O, Obiect. 6.
 quæ quidem, quod ego sciam, non à
 Blasphemis Monachis, sed ab infir-
 mis quibusdam fratribus opponitur.
 sci. *Antichristus est reprobus, & salvari*
nequit, Papa Romanus quandocq; non est re-
probus, & cum ad sanam mentem redierit,
salvari potest. Ergo, Papa Romanus non
potest esse Antichristus.

28 RESPON. Hæc Obiectio Antichri-
 stum unam absolute individuum personam
 præsupponit. At verò nos non hunc aut illū
 Papam esse Antichristum affirmamus: sed
 hoc nomen toti regno & successioni homi-
 num tribuimus. R'p.

29 Non, propriè loquendo, unum ali-
 quem absolute singularem numero homi-
 nem, vel *Gregorium*, vel *Sixtum*, vel *Clementem*
 esse illum Antichristum existimamus; de
 quo

quo tam multa legimus in Scripturis, sed *Regnum ipsum, Corpusq; Pontificium*, representatione & subrogatione, individuali continuatum, (cujus Papa Princeps est & caput) esse Antichristum arbitramur. Non uno Pontifice, sed Pontificiâ serie atq; successione Antichristum definimus, nisi quod Pontificê, qui unus in illo corpore eminet, totumq; illud regnum unus tanquam summus moderator administrat, Synecdochicâs dici Antichristum existimemus.

30 Verùm quia quicquid sibi Pontifex sumit, id non suo, proprioq; jure, sed propter ipsam Sedem, munusq; Pontificium vendicat: una eademq; omnium certè est Pontificum ratio, quamvis illi innumerabiles fuerint. Sunt enim multi Pontifices, si homines ipsos spectes; tamen si dignitatem Pontificiam, regnumq; Antichristianum cogites, unus est Antichristus.

31 Quare hîc se nobis Sophistas præbêt, aut certè turpiter hallucinantur, qui quod de ipso munere est intelligendû, ad homines transferunt: quasi nostrum aliquis unquam, qui propriè loqui voluit, tot esse dixerit Antichristos, quot Romani jam aliquot seculis Pontifices exstiterint.

NB.

32 Imò ex quo Papismus Antichristianismus esse revelatus est, non ego quidem Papas universos damnatos esse dixerim, nec

nec hodiernum Pontificem, si modò ad sanam mentem redierit, à spe salutis excluderim. Error est putida Principij Petitio.

32 Instant. *At Paulus expresse dicit Anti-Christum esse Hominem peccati, & Filium Perditionis, 2. Thess. 2. 3. Ergo, si Pontifices sunt Antichristus, singuli eorum damnandi videntur.*

34 RESPON. Elenchus est *magis* in-
paror. Successio Pontificum est Antichristus; At non sequitur ideò singulos Pontifices damnandos fore. Exemplo res clarior evadet.

35 Daniel Propheta Regnum Persicum (a) Vrso simile dicit, ob crudelitatem ac sevitià, quam cum erga alios subditos, tum præcipuè erga populum ac Ecclesiam Dei, exercituri erant Persarum Reges. Attamen si singulos Reges per se scorsim spectemus, manifestum erit quòd Cyrus summis virtutibus excelluerit, quòd remigrationem populo Iudaico in patriam concesserit. Item, quòd Darius edictum Cyri confirmaverit de populi reditu, & Danielem in dignitatè evexerit. Præterea, quòd Artaxerxes Ezra & Nehemiæ potestatem Hierosolyma revertendi, & urbem ædificandi dederit. Quare non unius, & alterius, & tertij Regis personam hic spectare oportet, sed continuum imperij Persici statum, quando ex Historia

Ezra, Nehemia, & Esterz evidentissimè cōstat, fuisse quidem aliquas velut inducias populo DE I concessas, sed tamen & acerbiores & crebriores fuisse afflictiones, & oppressiones Iudaicę Gentis.

(a) Dan. 7. 4.

NB.

36 Similiter fit in Antichristo Si Pontifices, ut homines, sigillatim spectes, possunt certè quidam, quibus sci. DEVS pro immensa sua benignitate resipiscentiam concesserit saluari. Quare in hac questione de Antichristo, universa Pontificum series & status spectandus est, non singulares & individuar personar.

14 Rex Gloriz, Princeps Pacis, Domine Omnipotens IESV CHRISTE, vindicta maiestatem nominis tui, & gloriam tuam alteri ne concede: accelera gloriosum tuum aduentum, contere Satanam cum organo suo Antichristo sub pedes nostros citò. Amen, Amen.

FINIS.

THESES

Theologico-Scholasticæ

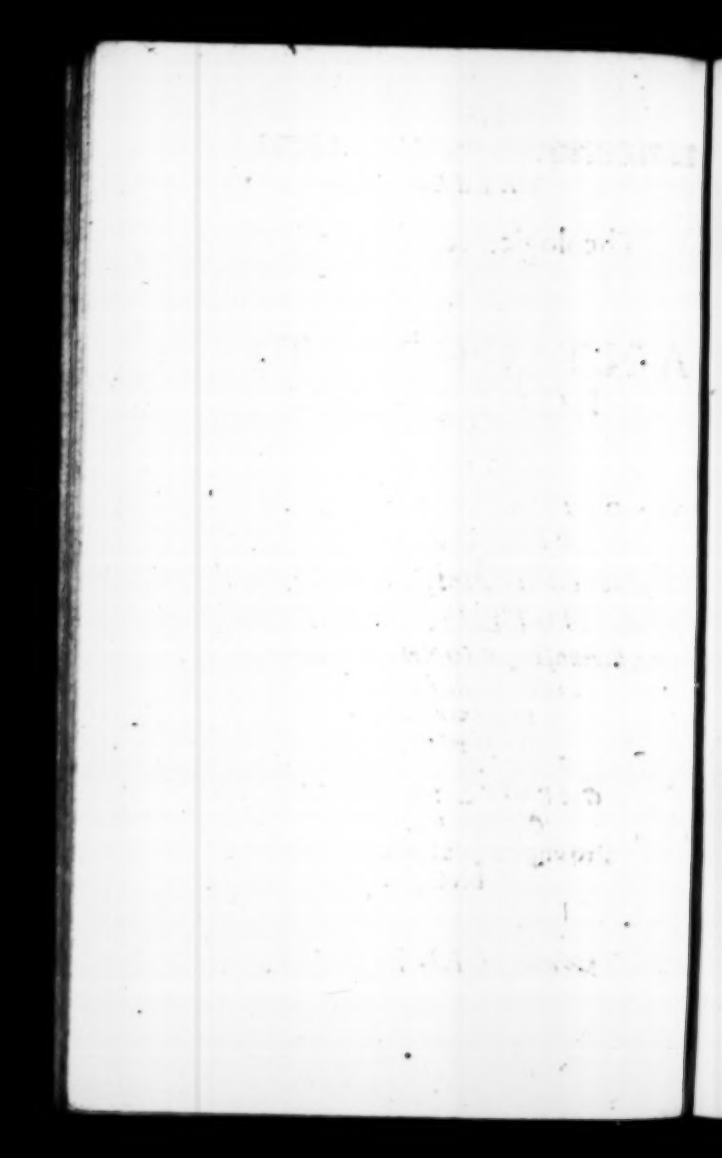
DE

ANTICHRISTI
ECCLESIA;*Quas suæ Dis,**Sub D. IESV CHRISTI, DEI
OPT. MAX. &**Reverendi Viri, D. THO-
MÆ HOLLANDI S.T.D.**& in fideatissima OXONIENSI Academia**Professoris Regi, presidio,**publicè ventilatas**proposuit*

GABRIEL POWELVS

*Ordovices Britannus;*Pro impetrandâ Laureâ in sacra
Theologia.

Anno CIO. IOC. IV.

AMPLISSIMO
 & Reverendissimo Domino,
 D. RICARDO BANCROFTIO
S. Theol. Doct. Electo Archiepiscopo
CANTVARIENSI, Britania to-
tius Primati, ac Metropo-
lita, &c.

(.)

Reverendiss. atq; Orna-
tissime Antistes;

VM multi sint, qui tuæ
 Amplitudini, de Archie-
 piscopali munere nuper
 per DEI gratiam tibi designato,
 votis quàm ardentissimis ex ani-

Z 4

mo

mo gratulantur : tum Ego etiam
homuncio in humili conditione
positus, D. IESVM CHRIS-
TVM æternum DEV M, Do-
minumq; nostrum, qui, pro im-
mensa sua benignitate, fideles Mi-
nistros suos gratiâ donat & Sancto
suo SPIRITV, humilimè precor
& obtestor, ut amplitudinem tu-
am in summa Ecclesię & Reipub-
licę fastigio collocatam, potenti
suâ dextrâ fulciat, tueatur & prote-
gat, eamque Spiritu Sapientiæ,
Consilij, Fortitudinis & Constân-
tiæ ungat & impleat : & Archie-
piscopalem tuam Dignitatē, Bri-
tānicarum Ecclesiarum inspectio-
nē, lætis auspicijs jam jam *συνεπι-*
inchoandam, cœlesti suo nutu ju-
beat esse felicem, prosperam ac sa-
lutarē, ut labores, cōsilia & actio-
nes

nes simul omnes cedant ad DEI
gloriam, Ecclesiæ utilitatem, Rei-
publicæ stabilimentum, totiusq;
Britanniæ decus, splendorem &
ornamentum: quod votum me-
um, à sincero corde & intimo pie-
tatis affectu profectum, DEVS
OPT. MAX. ratum velit. Amen.

Iam verò, ne humilima mea
ἀντιμετοχή videatur Gratulatio; ecce
quod suppetebat, Reverendis. tue
Amplitudinis nomini, ceu Sym-
boli vice, cōsecrandum existima-
vi, Disputationū nimirum Theo-
logicarum & Scholasticarum, de
gravissima nostri seculi contro-
versia, de ANTICHRISTI EC-
CLESIA, libellulū. In quo quæ-
nam sit sceleratissima & perditis-
sima A TICHRESTI Synago-
ga, perspicuis & manifestis demō-
stra-

stratur Argumentis, quæ ita comparata sūt, ut in Lectore, non tam ingenij acumen, quàm mentem veritatis amantem, & à præconceptis opinionibus liberam requirant.

Hanc animi in R. D. T. obsequia propensissimi qualemcunq; significationem, ut tua Amplitudo, Præsul Reverendissime, serenâ fronte suscipiat, meq; clementissimo suo favore, patrocinio & præsidio cõplectatur, ut sub R. D. T. ala contra Blasphemos Monachos depugnare, atq; ita operam aliquam quantulamcunq; & Religioni & Ecclesiæ DEI, quam perquam odiosè exagitant ad unum omnes Pontificij Agyrtæ, pro viribus & ingenioli modulo navare possim, summa, qua par est, animi de-

demissione rogo & obsecro. D.
IESVS CHRISTVS amplissi-
mam Dominationem tuam ad
pietatis incrementum, Ecclesiæ
profectum, & Nominis sui augu-
stissimi gloriam, quàm diutissimè
incolumem conservet. Perscriptũ
OXONII, ex Aula B. Mariae, An-
no Epochæ Christianæ, 1604.
Novembris 30. styl. vet.

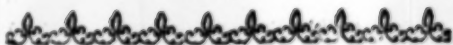
Amplitudini tuæ
addictiss. & ad oĩa
Obsequia promptiss.

Gabriel Pouelus
Davidis F.

1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

1901
1902
1903
1904
1905
1906
1907
1908
1909
1910
1911
1912
1913
1914
1915
1916
1917
1918
1919
1920
1921
1922
1923
1924
1925
1926
1927
1928
1929
1930

1931
1932
1933
1934
1935
1936
1937
1938
1939
1940
1941
1942
1943
1944
1945
1946
1947
1948
1949
1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960

DISPUTATIONVM
Theologicarum & Scho-
lasticarum

LIBER II.

*De Antichristi
Ecclesia.*

*Ecclesia Antichristi Defini-
tio & Causa.*

CAPVT I.

ECCLIESIA Antichristi, est Ecclesia Anti-
christi quid
sit. cœtus hominum Verbo DEI
repugnantium, Sacramentis
ad quæstum suum utentium,
operatione Diaboli, & voce
Antichristi, in Satanæ mancipia & Anti-
christi satellites convocatorum.

2 *Causa Efficiens Principalis* hujus Ecclesie, Eccles. Anti-
christi Causa
Efficiens Prin-
cipalis, est (a) Satanas, omnis confusionis & impi-
etatis in DEVM primarius auctor.

(a) 2. Thess.

(a) 2. Thess. 4. 9.

Administra.

3 *Causa Administra*, est ipse Antichristus, qui (a) omni fraude & dolo, signis & prodigijs mendacibus perfidos, hypocritas & reprobos homines seducit ac decipit.

(a) 2. Thess. 2. 9. 10.

Materia.

4 *Materia*, sunt homines, (a) qui non ceperunt amorem veritatis, ut salvi fierent, sed crediderunt mendacio, & acquieverunt in iniustitia.

(a) 2. Thess. 2. 10. 11. 21.

Forma.

5 *Forma Ecclesie Antichristi*, est Satana & ipsius Antichristi vocatio, qua quos deceperint, strenuos negotiatores Romanæ Thaidis constituunt, ut inter Pontificios Satellites & assecclas numerari digni habeantur.

Finis, Ultimus.

6 *Finis* hujus Ecclesie, *Ultimus* & precipuus, est Gloria DEI, nempe gloria (a) potentie, atque (b) iustitie ipsius in dampnatione & interitu Antichristi & Membrorum ejus. Iustitie quidem, tum (c) occulte, in ijs reprobando, tum etiam (d) manifeste, in iisdem ob peccata puniendis.

(a) Rom. 9. 17. 22. (b) Rom. 9. 22. (c) Rom. 11. 33. (d) Rom. 2. 13

Ordinamentum.

7 *Particularis* verò & *Subordinatus* finis Eccle-

Ecclesiæ Antichristi, est Perditio (a) ipsius
Antichristi, & (b) cuiuslibet Membrorum
ejus.

(a) Apocal. 19. 20. (b) Apocal. 14. 9. & seq.

*Sic fuerunt Definitio, & Causa Eccle-
siæ Antichristi: Seq. de Parti-
bus eiusdem.*

Ecclesiæ Antichristi Partes.

CAPUT II.

ECCLESIÆ Antichristi duo sūt Ecclesiæ An-
tichristi Par-
tes 2.
Partes, Caput & Membra.

2 Caput Ecclesiæ Antichristi,
est quod eam continet in rebel-
lione & contumacia adversus DEVM, & vi
sua influentia iniquitatis cum illa com-
municat.

1. Caput

3 Atq; hoc quidem *Communitè* & gene-
raliter, ut & totius Ecclesiæ malignantium,
Caput, est *Satanas*, omnis impietatis, defe-
ctionis à DEO, rebellionis & confusionis
prima origo & fons.

4 *Propriè* verò & specialiter, Caput Eccle-
siæ Antichristi, quæ talis Ecclesiæ, est ipse
Antichristus, Papa Romanus, filius perditionis,
Dra-

Draconis minister. Et Papæ Caput Diabo-
lus est, *αἰ κεφαλὴ τοῦ δράκοντος*, vid. qua Diabolus Pa-
 pam fecit Antichristum, id est, dedit eccle-
 siam Antichristo, & vicissim Antichristum
 constituit Caput super omnia ipsi Ecclesiæ,
 quæ est corpus ipsius, idq; non naturæ ordi-
 ne, sed divina ordinatione æternæ iustitiæ,
 vt totū corpus, Caput & Membra, æternūm
 pereant.

II. Membra:
que sunt,

5 *Membra Ecclesiæ Antichristi duplicia sunt, Clerici & Laici.*

1. Clerici: 8
bi aut

6 *Clerici* membra Ecclesiæ Antichristi sunt qui signis, sermone & opere homines in communionem & societatem Antichristi conuocant, & in eandem secum perniciem abducunt.

7 Clerici, alii sunt *Locustae Vastatrices* : alii *Impuri Spiritus*.

Larvae sunt:
que iude

8 *Docuisse Vastatrices*, sunt Clerici gregales Antichristi, qui regnante jam Papata, ex (a) fumo, hoc est, ex ignorantia, superstitione, hæresi & idololatria nati, potestatem accipiunt, tanquam terrestres scorpion, lædendi & perdendi homines qui non haberent signum DEI in frontibus suis.

(4) Apocal. 9.3-4.

9 Locustarum tres sunt Ordines, *Cardinales, Pseudo-Episcopi, Colluvies Canonorum, Monachorum, & Scholasticorum.*

10 *Cardinales*, sunt Locustæ vastatrices, quæ ab Antichristo Romano galero Cardinalitio ornatæ, illi in omnibus adstipulantur, & ei contradicentes damnant & persequuntur. I *Cardinales.*

11 *Pseudoepiscopi*, sunt Locustæ vastatrices, quæ palliū magno pretio Romæ emunt, & pro tuenda Antichristi Ecclesia specialē jurisdictionem civilem & Ecclesiasticam habent. II *Pseudoepiscopi.*

12 *Colluvies Canonorum, Monachorum, & Scholasticorum*, sunt Locustæ vastatrices, Papalem Monarchiam unaquæque pro virili sua homicidijs & mendacijs fulcientes. III. *Monachi.*

*Sic fuit de Locustis: Sequitur de
Impuris Spiritibus.*

13 *Impuri Spiritus*, sunt Loiolani Blasphemæ Societatis Monachi, (a) ex ore Draconis, Bestiæ & Pseudoprophetæ illius, Papatu jam fatifcente & ruinas minitante prodeuntes, qui ab Antichristo Romano missi, abeunt ad Reges terræ & totius mundi, ut tanquam Rana, clamorosa & injucunda coactione apud omnes importuni sint, ut eos congregent ad prælium DEI. Aut Impuri Spiritus.

(a) Apocalypsi, 16. 13.

14 Hi autem Blasphemi Monachi IMPURI dicuntur, quia verè Diaboli membra

existentes, impuritatis & immunditiæ pleni sunt.

15 SPIRITVS etiam dicuntur, quia ex ore Draconis, Bestiæ & Pseudoprophetæ prodeunt,

16 Deinde TRES numero, quia ex triplici ore prodeunt: ex ore Draconis, ex ore Bestiæ, & ex ore Pseudoprophetæ; hoc est, ex ore Diaboli, Imperij Romani idololatrici, & Antichristi.

17 Præterea, ex ORE Draconis, Bestiæ & Pseudoprophetæ dicuntur venire, quia Pontificis, Imperij & Satanæ ipsius, legatione & mandato armati veniunt. Hi enim Spiritus Papæ & Dæmoniorum sunt, adeo ut nec ovum ovo similius sit, quam Blasphemi Monachi sunt Papæ & ipsi Dæmoni,

18 Et quamvis vulgò à Rom. Thaidis affectatoribus Loiolani Monachi *Catholici Doctores & Reverendi Patres* salutentur; imò quavis ipsi se pro Iesu Christi SOCIIS, flagitiose pariter ac blasphemè venditent: tamen Spiritus Sanctus eos appellat *Immundos Dæmoniorum Spiritus* signis mendacibus, prodigijs & verborum ampullis imperitum vulgus seducetes.

19 Denique, hi Loiolani Spiritus *abunt ad Reges terræ & totius mundi*, ut eorum corda ad Evangelij odium accendant, ut eos congregent ad prælium adversus Evangelij Professo-

NB. quales
Bestiæ sint
Blasphemi
Monachi.

fessores & quoslibet verè Christianos, qui horrendos Antichristi abusus & idolomantias ferre nequeunt.

20 Sed frustra pugnant Reges ac Principes terræ adversus Evāgelium, quia Bellū adversus DEVM geritur, ideò dies ille & victoria DOMINI dicitur: Illi enim, ut & omnes Antichristi Satellites, ad *Armageddon* & perditionem demum congregabuntur.

Sic fuit de Clericis Antichristi mēbris: Sequitur de Laicis.

21 *Laici* membra Ecclesiæ Antichristi, ^{2. Laici.} sunt qui Pontifici Romano ita sunt addicti, ut tanquam Satellites ad ejus nutum persecutiones aduersus pios & fideles Christi cultores excitent: ac demum in communiōne Antichristi moriuntur.

Atq; hactenus de Partibus & Membris Ecclesiæ Antichristi: Sequitur de Notis eiusdem.

De Notis Ecclesie Antichristi.

CAPUT III.

Notæ Ecclesie
Antichristi.

NOTÆ Ecclesie Antichristi,
sunt ex Proprietates, quibus
Ecclesia Antichristi certo
cognoscitur sensu.

2 Atq; hæ tres sunt præ-
cipuè, I. *Generalis doctrina Fi-
dei & Moru corruptio*, II. *Traditiones non-Scrip-
tae*. III. *Representatio Romani veteris Imperii*.

I.
Generalis
Doctrina Fi-
dei & Morum
corruptio.

3 *Generalis doctrina Fidei & Morum cor-
ruptio*, est (a) Apostasia, quâ Ecclesia Anti-
christi Doctrinam Propheticam & Aposto-
licam sacris Literis comprehensam multis
calumnijs insufficientiæ, obscuritatis, incô-
stantiæ, &c. insinuat & prægruat; & om-
nia & singula Religionis Capita adulterat,
depravat, ac mutilat. Nec non quâ contra
Legem DEI liberè peccandi potestatem su-
is sequacibus ac prostibulis, aut gratis, aut
numerato pretio concedit.

(a) 2. Thess. 2, 3, 1. Tim. 4, 1, 3. Pet. 2, per totum Cap.

II.
Traditiones
non scriptæ
quæ sunt.

4 *Traditiones non-Scriptæ*, sunt constitu-
tiones, quæ in Ecclesia Antichristi præter &
contra sacram Scripturam sunt mandatæ
ac receptæ.

5 Atq;

5 Atq; hæc duplices sunt *Diabolica & Humana*;

6 *Diabolica Traditiones*, sunt quæ Diabolum Auctorem habent, quales sunt (a) Ciborum discrimina & delectus, Cõjugij prohibitio, Idololatria &c.

1 Diabolica.

(a) 1. Timoth. 4. 1. 3.

7 *Humana Traditiones*, sunt quæ Homines Auctores habent; quales sunt Purgatorium, Confessio auricularis, Processiones, Peregrinationes Religionis ergo, & infinita hujus farinae portenta.

2 Humanae

8 *Representatio veteris Romani Imperii*, est quâ Antichristus Romanorum (a) Monarchiz prius deletæ regiminis, potentiz larvam, & per omnes populos amplitudinis, sedisq; imaginem vivam representat.

III.
Representatio
veteris
Imperii.

(a) Apocal. 13. 14.

Sic fuit de Notis Ecclesie Antichristi: Sequitur ut quæ sit hæc Ecclesia perquiramus.

De Ecclesia Papana, & quòd illa
sit Antichristi Ecclesia.

CAPUT IV.

ISTINGVENDVM est inter Ecclesiam Romanam, qua sub-
jectum; & Ecclesiam Papalem,
quæ in Ecclesia Romana domi-
natur. Hanc dicimus Ecclesiam Antichristi,
non illam.

Ecclesia Ro-
mana.

2 *Romana Ecclesia* quando consideratur
ut subiectum, continet cœtum hominum
Christi fidem Romæ sincerè profitentium;
pro qua Ecclesia gratias olim agebat^(a) A-
postolus DEO per Iesum Christum, quòd
fides ejus annuntiaretur in toto mundo.

(a) Rom. i. 8.

3 Et pro qua nos etiã rogamus DEVM
quotidiè in precibus nostris, ut eam infor-
met ad colendum ipsùm Spiritu ejus in E-
vãgelio Filij sui, & stabilièdum eam in fide.

4 Hoc Subiectum ne ROMÆ quidem
hoc tempore negamus subsistere per DE I
gratiam, quia DEVM vocantem, & vocatos
& vocationem adhuc esse in ea confidimus;
quarum rerum coagmentatio essentiam cõ-
stituit Ecclesiz.

5 *Papana*

5 *Papana Ecclesia*, est cœtus hominū Pa- Ecclesia Pa-
 palitate (ut ita dicam) hoc est, lethali pesti- p-na.
 ferarum hæresium gangræna laborantium,
 Verbo DEI obstinatè repugnantium, ac
 æterno exitio devotorum.

6 Hæc Papana Ecclesia, est in vera Chri- Ecclesia Pa-
 sti Ecclesia, sed non est vera Christi Ecclesia, p-na non est
 neq; pars veræ Christi Ecclesiæ: sed sicut fa- vera Christi
 ctio seditiosorum in eadem civitate cum a- Ecclesia.
 lijs fidis Subditis; Et sicut strumæ, aposte-
 mata, ulcera & pestilentes humores sunt in
 corpore, nec tamē partes sunt corporis, nec
 ipsum corpus.

7 Prorsus autem Ecclesiæ Romanæ, quæ
 primis à Christo seculis florentissima fuit,
 id accidit quod Ecclesiæ omnium primæ, in
 qua oppresso (a) Abele, factio Caijni præva-
 luit: quod Ecclesiæ decem tribuum Israëliti-
 carum, in qua (b) Ieroboami vitulos colē-
 tium; & postea tempore Achabi (c) Baalita-
 rum factio prævaluit, (d) oppressis Prophe-
 tis Iehovæ, & (e) Elia Propheta in periculo
 versante: cum interim conservasset sibi DE-
 VS septem millia virorum, qui genua sua
 Baali non flexissent.

(a) Genes. 4. 8 (b) 1. Reg. 12. 30. (c) 1. Reg. 22. 6. (d) 1. Reg. 18.
 13. (e) 1. Reg. 18. 10.

8 Si factio Baalitarum fuit Ecclesia DEI,
 est & Papana.

9 Quemadmodum verò Tsidkija, Baali-
 tarum

tarum coryphæus, Micham verum Iehovæ Prophetam in maxillam percussit, dicens:

N B. (a) *Quanam transivit Spiritus Iehovæ a me, ut alloqueretur te?* Ita percutit Papa Romanus fidos Christi Servos, & *Quis illos vocaverit, quærit.*

(a) 1. Reg. 22. 24.

io Ecclesiæ igitur Papanæ nomine, non complectimur omnes Christi fidem Romæ profitentes, inter quos proculdubio sūt qui suspirant propter abominaciones ibi perpetratas, ut (a) erant olim Hierosolymis: sed Papam, & cætum eorum, qui communione Papæ se contaminant.

(a) Ezech. 9. 1.

Ecclesia Papanæ est Ecclesia Antichristi.

ii Hic autem cætus perfidorum, hypocritarum, reproborum hominum, revera Ecclesia Antichristi est. Quod irrefutabiliter evincimus ex Notis Ecclesiæ Antichristi, quas proprias esse Papanæ Ecclesiæ, ordine suæ Christi ostendemus.

DE PRIMA NOTA ECCLESIE SIVE ANTICHRISTI.

*Quod in Ecclesia Papana cernatur generalis
Doctrina Fidei & Mo-
rum corruptio.*

CAPUT V.

DOCTRINÆ Fidei Summa, Summa Do-
grinæ Fidei
est Fidelium in Iesu Christo
Salus; cuius Originē à (a) DEI
Gratia peti; Substantiam in
(b) DEI Iustitia collocari; Fi-
nem autem ad (c) DEI Gloriam referri cœ-
litus instituimur.

(a) Ephes. 2. 4. (b) Rom. 3. 21. (c) Ephes. 1. 6.

2 Ecclesia verò Papana terrigena, Originem salutis (a) partim DEI Gratia, partim Ecclesia papana
nada doctrinam
Fidei depravat. hominum naturæ, Substantiam (b) partim DEI Iustitiæ, partim hominum meritis; Finem (c) partim DEI Gloriæ, cultuique, partim hominū, itē & aliarū rerum assignat.

(a) Concil. Trident. Sess. 6. cap. 5. pag. 21. & Can. 4. pag. 22.

(b) Concil. Trid. Sess. 6. cap. 12. pag. 24. & cap. 16. pag. 29. & Can. 32. pag. 35. (c) Concil. Trid. Sess. 21. cap. de invocac. venerat & Reliq. Sanctor. & sacris imaginibus. pag. 197.

3 Hoc luculentiùs patet ex fusiori collatione

tione Doctrinę Christi in SS. Scripturis positę, & dogmatũ Papanę Ecclesię in p̄cipuis religionis capitibus.

4 Sed ratio instituti nostri non patitur plenam & fusiorem omnium partium Doctrinę comparationem proponere: Aliquid tamen paucis dicendum est.

5 Quare ut ordine quodam progrediamur, & verborum compendio utamur, tantũ recitabimus Dogmata Ecclesię Papanę: ubi semper intelligemus contrariam doctrinam esse doctrinam Christi.

6 In omnibus enim his quę dicturus sum, quod affirmat Ecclesia Papana, Christus negat: quod Papana Ecclesia negat, affirmat Christus.

7 Methodus erit Catechetica.

*Papane Ecclesia contra S. SCRIPTVRAM
blasphema Dogmata.*

CAPVT VI.

CCLESIA Papana SS. Scripturę, sanctissimam planẽ majestatem sartam tectam non relinquit.

2 I. Dum eam vocat (a) imperfectam, (b) insufficientem, (c) obscuram, (d) ambiguam, (e) veluti nallum cereum, (f) Lef-

(f) Lesbiam regulam, (g) literam mortuam,
&c. quę ab ipsa omnem habeat suam (b) au-
thoritatem.

(a) Censura Colonienf. pag. 221. 222. & seq. Cofter. in En-
chirid. cap. 1. pag. 47. Andrad. Payva, Defenf. Concil. Trid.
lib. 2. fol. 100. b. (b) Pistorius Apoftata contra I. Difput. D.
Balthaf. Mentzeri in fal. 27. (c) Cenf. Colon. pag. 2. Andrad.
Payva Explic. cat. Orthodox. lib. 2. pag. 117. & seq. Eckius in
Enchirid. propof. 4. pag. 69. (d) Petrus a Soto in Defenf. de
uno pręfente Iudice Ecclefiaftico, pa. 1087. Col. 2. Pighius
de Hierarch. Ecclef. lib. 1. cap. 4. pag. 25. & feqq. (e) Cenfura
Colonienf. pag. 112. lin. ult. Andrad. Explic. Orthodox. lib. 2.
pag. 107. (f) Andrad. Explic. Orthodox. lib. 2. pag. 107. (g) Co-
fter. in Enchirid. Controverf. cap. 1. pag. 44. (h) Petr. a Soto
in Defenf. de uno pręfent. Iud. Ecclef. pag. 1087. Col. 1. Ec-
kius in Enchirid. Propof. 1. pag. 18. & 19. Albert. Pighius
lib. 1. Hierarch. Ecclef. cap. 3. pag. 8. & feqq. Nicol. Cusanus
epif. 2. ad Bohemos, pag. 814.

3 II. Dum docet homines (a) non plus
fidei S Scripturę, (nifi eam testetur Eccle-
fia) tributuros, quàm Æfopi fabulis.

(a) Pistorius Archimagus contra Difp. I. Mentz. fal. 198.

4 III. Dum afferit (a) nihil divinitatis
in facris Biblijs inesse, quę nos ad credēdū,
quę illis continentur, religione aliqua con-
stringat.

(a) Andrad. Defenf. Concil. Trid. lib. 2. fol. 152. a.

5 IV. Dum exponi prohibet facras Scrip-
turas, (a) contra eum sensum, quem ipsamet
(Papana Ecclesia) tenet.

(a) Bulla Pii IV. in fine Concil. Trid. Bellarm. tom. 2. Controv.
2. lib. 1. cap. 1. Col. 2. B.

6 V. Dum ait (a) S.Scripturam, nisi juxta sensum & consensum Ecclesie (Pontificie) exponatur, non esse expressum DEI verbū, sed expressum verbum Diaboli.

(a) Hesius tom. 1. lib. de expresso Dei verbo, pag. 612.

7 6 VI. Dum asserit (a) decreta Ecclesie (Papanæ) esse decreta Scripturæ & Christi.

(a) Pistorius Apostata contra Disp. I. Menz. fol. 38.

8 VII. Dum ait (a) Doctrinam Pontificie Ecclesie & Pontificis Romani esse regulam fidei infallibilem.

(a) Sylvest. Prieras in Dialogo contra Lutherum, Tom. 1. Oper. Luth. fol. 197. b. in fundam. 3.

9 IIX. Dum ait (a) nulla esse Christi præcepta, quàm quæ per Ecclesiam (Papanam) pro talibus sunt accepta.

(a) Cuspius in Epist. 2. ad Bohemos. pag. 834.

10 IX. Dum (a) vulgatam Bibliorum versionem neglectis & contemptis Hebraicis & Græcis fontibus (quos (b) corruptos affirmat) solam authenticam concludit.

(a) Concil. Trident. Sess. 4. pag. 8. (b) Julius Rugerius in Opusc. de Lib. Canonis. cap. 45. pag. 181. & Seqq.

11 X. Dum (a) Apocryphis, hoc est, humanis scriptis auctoritatem canonicam & planè divinam tribuit.

(a) Com.

(a) Concil. Trid. Sessio 4. pag. 7. Bellarm. Tom. 1. contr. 1. lib. 1. Cap. 7. & Seq.

12 XI. Dum ait (a) penes Ecclesiam (Papam) hujus temporis librum aliquem nondum in Canonem receptum, in numerum librorum sacrorum, & certò Canonicorum referre posse.

(a) Thom. Stapletonus lib. 9. Doctr. Princip. cap. 14.

13 XII. Dum (a) humanas Traditiones S. Scripturæ agglutinat, ut impleatur: & huic illas (b) præfert.

(a) Concil. Trid. Sess. 4. pag. 7. Petr. a Soto in censur. de uno Præsent. Bul. Eccles. cap. 11. pag. 1073. Col. 1. in fine.

(b) Colter. in Apul. pro part. 1. Buchur. contr. Gomarum. pag. 37

14 XIII. Dum (a) Apostolos & Prophetas nõ divino aliquo jussu, sed fortuitis occasionibus ad hæc vel illa scribendum adductos, fuisse contendit.

(a) Bellarm. Tom. 1. Controv. 1. lib. 4. cap. 4. Col. 311. & Seq.

15 XIV. Dum docet proprium & præcipuum (a) Scripturæ finem esse, non ut sit regula fidei, sed tantum ut sit commonitorium quoddam, utile ad conservandam doctrinam ex prædicatione arreptam.

(a) Bellarm. Tom. 1. Controv. 1. lib. 4. cap. 12. Col. 355. C.

16 XV. Dum (a) Laicis interdicit lecti-
one

one Scripturę in vernacula lingua.

(a) Bellarm. Tom. 1. Contr. 1. lib. 2. cap. 15. Col. 119 & Seq.
Iacobus Ledesma in lib. cui tit. de Divinis Scripturis
quavis lingua non legendis, per totum.

17 XVI. Dum (a) Imagines collocat in
templis ad erudiendum populum, tanquam
Idiotarum libros.

(a) Concil. Trid. Sess. 25 pag. 198. Greg. Magnus, Tom.
1. Epist. ex Regist. lib. 9. cap. 9. Fol. 147. Col. 1. c.

18 XVII. Dum Pontifici Romano in
uniuersa Ecclesia potestatem tradit, tum cō-
troversias pro libito suo componendi, tum
alia etiam in causa fidei decernendi.

(a) In Protocollo Colloquii Ratisponensis excuso Mo-
nachii, Anno 1603. fol. 21. a.

19 XIX. Dum (a) Iudaicū esse ait Scrip-
turis Ecclesiam (Papanam) impugnare.

(a) Eckius in Enchirid. loc. com. Propos. 4. pag. 71.

20 XIX. Dum miserè dilacerat, pervertit
& detorquet S. Scripturam ad fanaticas &
erroneas opiniones, ad Antichristianismum
stabiliendum.

21 XX. Dum nullum authenticum & in-
dubitatum SS. Bibliorum exēplar retinet.

Vide D. Thomę Lanfeti Bellam Papale.

Ecclesia Papana contra **SYMBOLUM**
Apostolorum blasphema Dogmata.

CAPVT VII.

ECCLESIA Papana aut hor-
 rendum in modum singula
 Fidei capita adulterat, muti-
 lat, depravat, aut planè negat
 & tollit: adeò ut **NE VNVM**
 quidem Fidei Articulum sincerè ac solidè
 teneat ac credat.

PRIMVS ARTICVLVS.

Credo in DEVM, Patrem om-
 nipotentem creatorem cœli ac
 terræ.

2 In hunc Articulum impingit Papana
 Ecclesia.

3 I. Dum nova Dogmata, urpote (a) Pa-
 pam esse Vicariùm Christi, (b) Purgatoriũ
 exsistere, (c) Imagines esse adorandas, &
 Sanctos defunctos invocandos, (d) Missam
 esse Sacrificium propitiatorium &c! tan-
 quam Articulos Fidei ad salutem necessa-
 rio credendos mundo obtrudit, qui tamen
 in Symbolo (quod clavis est & regula fidei)
 (c) non

*Ecclesie Pa-
 pane contra
 I. Articulum
 Fidei blasphe-
 ma Dogmata.*

(e) non continentur.

(a) Concil. Trid. Sess. 6. Decr. de reform. cap. 1 pag. 16. (b) Concil. Trid. Sess. 25. decr. de purgat. pag. 106. (c) Concil. Trid. Sess. 25. de Invocat. venerat. & reliq. Sanctor. & sacris Imaginibus. pag. 197 (d) Concil. Trid. Sess. 22. cap. 3. pag. 131. & Can. 2. 1. pag. 135. 136. (e) Confess. Petricov. cap. 3. fol. 3. b.

4 II. Dum Fidem negat esse (a) fiduciam misericordię DEI, propter Christum remittentis peccata, & recipientis nos in gratiam.

(a) Concil. Trid. Sess. 6. cap. 13 pag. 32.

5 III. Dum eam etiam in (a) Sanctis ponendam statuit.

(a) Concil. Trid. Sess. 25. de Invoc. venerat. &c. pag. 197. Confessio Petricov. cap. 18. fol. 185. 189. & seq.

6 IV. Dum docet (a) charitatem esse formam fidei.

(a) Ruard. Tapper. tom. 3. Art. 8 pag. 40. Col. 2. Cens. Colou. pag. 82.

7 V. Dum ait Ethnicos potuisse habere (a) fidem justificantem ex naturali cognitione DEI, & operibus creationis.

(a) Andrad. Explicat. Orthodox lib. 3. pag. 290. & seqq.

8 VI. Dum statuit (a) fidem semper conjunctam esse cum dubitatione.

(a) Concil. Trid. Sess. 6. cap. 9. pag. 24. & Can. 13. & seqq. pag. 32.

9 VII. Dum

9 VII. Dum ait fidē versari in(a) propositionib. generalib. tātum; ut *Qui servat mandata ad vitam ingreditur*; & *Qui crediderit & baptizatus fuerit salvus erit*; non autē in istis particularibus, *Ego ad vitam ingrediar*, *Ego salvus ero*, aut *Mihi peccata remissa sunt*.

(a) Censura Colonienf. pag. 89. & 117.

10 IIX. Dum asserit homines salvari posse(a) generali fide; ut si quis dicat se credere quemadmodum credit Ecclesia; etsi interim explicatē nesciat quid sit quod Ecclesia credit.

(a) Andrad. Orthodox. Explicat. lib. 2. pag. 146. & seq.

11 IX. Dum negat hominem (a) Solā fide absq; operibus justificari.

(a) Concil. Trid. sess. 6. De iustific. Can. 9. pag. 31.

12 X. Dum Deum Patrem ut (a) hominem grandævum cano capite, promissa & hirsuta barba, sedentē, & sceptrum in manibus tenentem depingit.

(a) Ex praxi & frequentissimo usu Caput Ecclesiae, & in quo vis templo videte est.

13 XI. Dum(a) Trinitatis imaginē depingit, & populo adorandam proponit.

(a) Gabriel Vazquez de Cultu adorationis lib. 2. disput. 3. cap. 3. nu. 44. pag. 176. & nu. 47. pag. 178. Turrianus lib. 3. de Characteribus dogmaticis.

14 XII. Dum negat DEVM solum Creatorem; cū secundum Magistrum Sententiarum(a) potestas creandi possit communicari creaturæ: & secundum omnes Pontificios Sacrificulus in Missa(b) creator sit sui Creatoris.

(a) Petr. Lombard. lib. 4. Sent. dist. 5. cap. 3. fol. 315. b. (b) Gabr. Biel. lect. 48. super. Cap. 2. Missæ.

15 XIII. Dum negat DEVM(a) solum Æternum, cū secundum ipsam (Papanam Ecclesiam) nihil repugnet, quamvis creaturam ab æterno esse.

(a) Tho. Sum. p. 1. q. 46. art. 2. pag. 416. Col. 2. Gregor. Ariminens. in 1. Sent. Dist. 1. art. 2. q. 3. fol. 10. Col. 1. & seqq. Gabr. Biel. in 2. Sent. Dist. 1. q. 3. fol. 8. 9. & seqq.

16 XIV. Deniq; dum DEVM prorsus negat & contemnit: cū proprietatibus suis, nempe iustitia & misericordia cū spoliis, non nisi Numen imaginarium & fictitium colit; ut (a) supra dictum fuit.

(a) Lib. 1. de Antichr. cap. 23. thes. 4. & 5.

*Ecclesie Papana blasphema Dogmata
contra secundum Articulum.*

CAPUT IIX.

SECUNDVS ARTICVLVS.

Et in Iesum Christum filium ejus
unigenitum, Dominum no-
strum.

VNC Articulum varijs modis Contra secun-
dū Articulū.
abnegat, & adulterat Papana
Ecclesia.

2 I. Dum negat Christum
esse (a) αὐτὸς οὗτος.

(a) Campianus Ratione 8, Duræus in Confut. Respons. Whitakeri pag. 412. 413.

3 II. Dum negat Christum esse unicum
Mediatorem, cui adjungit (a) Sanctos tūm in
merito, tūm in honore.

(a) Duræus in Confut. Resp. Whitakeri ad R. 1.9. pag. 6. 1. 6. 1.
& seq. Bellarm. tom. 2. Controu. 4. lib. 1. cap. 45. Col. 389.
& cap. 10. Col. 909. & seqq.

4 III. Dum associat ei (a) Mariam Vir-
ginem in multis officij partibus.

(a) Coster. in Apolog. pro I. Part. Jinchirid. contra Gomarum
pag. 372. & seq.

5 IV. Dum negat Christum esse perfectum nostrum Servatorem; cui (a) merita humanorum operum adiungit, ut perfecta sit nostra redemptio.

(a) Concil. Trid. Sess. 6. cap. 16. pag. 29. Duræus in Confut. Respons. Whitakeri pag. 623 & seqq.

6 V. Dum syllabas & literas hujus nominis IESV secundum se venerandas esse judicat.

(a) Anton. de Corduba lib. 1. q. 5. dub. 4. a. 2. ad 1. confir. sept. Argumentis & aliis. ex Gabr. Vazquez lib. 2. de Cultu Associationis Disput. 8. Cap. 10. pag. 382.

7 VI. Dum Loiolanos Monachos se blasphemio ore & insolenti audacia D. IESV CHRISTI SOCIOS venditantes & tolerat & approbat.

8 VII. Dum Evangelicæ Doctrinæ de Christi officio contradicit, Prophetiam negat, Sacerdotium tollit, & Regnum usurpat.

9 PRIMÒ, Negat (a) Prophetiam Christi, cum (b) traditiones & constitutiones humanas verbo Scripto agglutinat, ac si Christus non esset perfectus noster Propheta,

(a) Vide lib. super. de Antichristo cap. 1 §. thes. 7. (b) Concil. Trid. Sess. 4. Dec. de Can. Script. pag. 7. Catech. Romanus in Præfat. art. 12. pag. 7.

10 SECUNDÒ, (a) Sacerdotium Christi

flü

sti tollit : Primò, quia Sacrificio ejus detrabit : atq; hoc tripliciter, 1. Cùm magnitudinem atq; efficaciam meriti & passionis Christi extenuat, asserens eum non nisi (b) corporis solum mortem pertulisse; neq; eam nò nisi pro (c) peccato originali tantum; 2. Cùm & ipsa Christi corpus in Sacrificio (d) Missæ quotidie offerre impiè præsumit, 3. Cùm Sacrificulos Papanos, Sacerdotes secundum ordinem Melchisedech blasphemè dicit. Secundò, Sacrificium Christi tollit Papana Ecclesia, quia negat Christum esse (e) Mediatorem intercessionis.

(a) Vide lib. 1. de Antichristo cap. 15. thes. 11. (b) Bellarm. tom. 1. Contr. 2. lib. 4. cap. 8. Fauridenus Theom. sch. Calvinist. lib. 5. cap. 11. pag. 155 & seqq. (c) Thomas Aquinas Oper. tom. 17. Opusc. 58. de Sacramento Altaris, c. p. 1. fol. 43. Col. 2 D. & alibi sæpius. (d) Concil. Trid. S. fl. 21. cap. 1. p. 132. & seq. & Can. 2. pag. 126 Catech. Rom. Part. 2. cap. 4. p. 56. & seq. (e) Eccus in Enchirid. Propos. 11. pag. 155.

11 TERTIÒ, Christu (a) Regno suo spoliat, quia ANTICHRISTO Romano illud tradit.

(a) Vide supra in lib. de Antichristo cap. 15. thes. 9. & 10.

12 IIX. Dum alium spiritualem Domini, præter Christum, vid. Antichristum Romanum agnoscit, cui se totum micipat, ut in superiori libro abundè demonstraui.

*Ecclesia Papana blasphema Dogmata
contra tertium Articulum.*

CAPVT IX.

TERTIVS ARTICVLVS.

Qui conceptus est de Spiritu San-
cto; natus ex Maria Virgine.

Contra tertium
Articulum.

IC Articulus à Papana Ecclesia
varè contaminatur & penitus e-
vertitur.

2 I. Dum Mariam Virginem
sine Originalis Peccati labe, conceptam
(a) definit: quod sanè prorsus subruit &
evertit hunc Articulum de Spiritus Sancti
virtute, qua Christum ab ista lue immunè
potenter & miraculosè vindicavit.

(a) Concil. Trid. Sess. 5. in append. ad Can. 5. pag. 13. Collier. in
Apolog. pro I. parte incl. a. contr. Gomarum. pag. 172. Bellarm.
tom. 4. Controv. 2. lib. 4. cap. 15. Col. 327. & seqq.

3 II Dum Christum natum fuisse, sicut
& cæteri homines, aperto matris utero
(a) præfractè negat, contra apertissimum
sanè (b) S. Scripturæ testimonium.

(a) Bellarm. Tom. 3. Contr. 3. lib. 3. cap. 6. Col. 681. & seqq.
J. doc. Coccii Thesaur. tom. 1. lib. 2. art. 5. pag. 178.

(b) Loc. a. 21

4 III Dum per commentum (a) trans-
sub-

substantiationis evertit veritatem incarnationis & humanitatis Christi, quæ in conceptione initium habuit.

(a) Concil. Trid. Sess. 13. cap. 4. pag. 62. & can. 1. & seqq. pag. 66.

Ecclesia Papana blasphema Dogmata contra Quartum Articulum.

CAPVT X.

QVARTVS ARTICVLVS.

Passus sub Pontio Pilato, crucifixus, mortuus, & sepultus, descendit ad inferna.

VNC Articulum miserè divexat & evertit Papana Ecclesia. Contra quartum Articulum.

2 I. Dum negat Christum
(a) passione & morte sua satisfecisse pro peccatis mundi per efficientiam & fructus participationem.

(a) Tapper. tom. 1. art 6. de Satisfact. pag. 153. Col. 1.

3 II. Dum affirmat Satisfactionē Christi(a) non mereri nomen Satisfactionis pro peccatis nostris.

(a) Tapper. tom. 1. art. 6. pag. 154. Col. 1.

4 III. Dum docet Christum tantum pro(a) peccato originali passum & mortuum fuisse.

(1) Thom. Aquinas Oper. tom. 17. Opusc. 58. de Sacramento Altaris, c. p. 1. fol. 42. Col. 1. D.

5 IV. Dum negat Christum (effectiue) esse Agnum occisum ab origine mundi: siquidem fideles (a) Patres omnes qui ante passionem Christi mortui fuerunt, in inferno aut in limbo aliquo constituit.

(a) Petrus a Soto in Method. Confess. fol. 28. b. Catech. Rom. par. 1. cap. 6. p. 1. pag. 49. Gabr. Biel. 3. dist. 19. concl. 1. in fin. pag. 175. Col. 2.

6 V. Dum impiè affirmat Christum (a) non nisi corporis solum pœnas & mortē propriè pertulisse.

(a) Bellar. tom. 1. Controv. 2. lib. 4. cap. 8. Fevardent. Theomach. Calvinist. lib. 5. cap. 1. pag. 159 & seqq.

7 VI. Dum Christum nobis meruisse suā passionē & mortē (a) primam tantum gratiam, vid. meritum congrui, vel gratiam gratis datam, id est, infusionem charitatis docet.

(a) Gabr. Biel. 3. Dist. 18. & 19. per tot.

8 VII. Dum meritum Christi causam quidem (a) universalem nostræ salutis, sed ad quam etiam particulares oporteat accedere affirmat.

(a) Thom. Aquinas. Oper. tom. 5. 2. Sent. Dist. 27. q. 6. 2. 2. in Resp. ad 2. ar. fol. 91. Col. 2.

9 IIX. Dum Christum (a) sua morte meruisse, ut nostra bona opera possint esse satisfactoria pro peccatis, & meritoria vitæ æternæ docet.

(a) Tupper. tom. 1. art. 6. de Satisfact. pag. 112. Col. 1. Andrad. Explic. Orthodox. lib. 5. pag. 321. Catechit. Roman. part. 2. cap. 5. p. 50. pag. 241. Concil. Trid. Sess. 6. can. 12. pag. 35.

10 IX. Dum Christum secundum (a) animam Patres ex limbo liberaturum descendisse docet.

(a) Ioannes de Comis in Comp. Theologic. veritat. lib. 4. cap. 22. pag. 369. & seqq. Fabius Incarnatus in Scrutinio Sacerdot. lib. 1. tract. 1. fol. 81. b. Nicol. de Nuse in 1. Sent. tract. 3. part. 1. q. 7. fol. 157. & seqq.

11 X. Dum (a) crucem in qua mortuus est Christus, quin & quâlibet (b) aliam crucem, & (c) signum crucis cultu religioso & planè divino flagitiosè adorat.

(a) Coster. in Enchirid. Controv. cap. 13. pag. 425. & seqq. Andrad. Orthodox. explic. lib. 9. pag. 700. & seqq. (b) Gabriel Vazquez lib. 2. de Cultu adorac. Disp. 2. cap. 2. nu. 51. pag. 487. (c) Gabr. Vazquez. ibid. cap. 1. nu. 47. pag. 483. & seqq.

12 XI. Dum Infernum in (a) Paradisū convertit.

(a) Coster, in Apolog. pro I. part. Euchir. contr. Gomar. pag. 219.
& Institut. Christ. lib. 5. pag. 49.

Ecclesia Papana blasphema Dogmata contra Quintum Articulum.

CAPUT XI.

QVINTVS ARTICVLVS.

Tertia die resurrexit à mortuis.

Contra Quintum Articulum.

VNC Articulū exagitat & adulterat Ecclesia Papana,
2 I Dum affirmat Christum resurrexisse, (a) non semoto aut cedente, sed penetrato lapide sepulchri.

(a) Bellarm. tom. 1. Contrav. 1. lib. 1. cap. 6. Col. 481. & seq.
Iodoc. Coccias Thesaur. tom. 1. lib. 1. art. 5. pag. 178.

3 II. Dum negat Christi corpus post resurrectionem retinuisse naturales corporis proprietates: sed (a) invisibile & impalpabile existere.

(a) Bellarm. Ibid.

4 III. Dum quotannis (a) Simulachrū Christi

Christi Sepulchro includit, & huic excubito-
tores adhibet Sacrificulos & Monachos,
qui illius funus lamentabili cantu celebrant
& quæ Christus in Pauperes conferre (b) ius-
sit, in Simulachrum ligneum confert Eccle-
sia Papana.

(a) Hæc manifestum est ex communi praxi Pontificiæ Ecclesiæ.

(b) Ioan. 12. 8.

§ IV. Dum (a) peregrinationes super-
stitionis er: o instituit ad locum illū, quem
Iesus suā Sepulturā nobilitavit: contra di-
cta Christi Ioan. 4. 23: & Pauli, 1. Tim. 2. 8.

(a) Ex praxi Papæ. Eccles.

*Ecclesia Papana blasphema Dogma-
ta contra Sextum Articulum.*

CAPUT XII.

SEXTVS ARTICVLVS.

Ascendit in cœlos, sedet ad dexte-
ram Dei Patris Omnipotentis.

HVNC Articulum corrumpit &
penitus tollit Ecclesia Papana. Contra 6cū
Articulum.
2 I. Dum Christum in cœlos as-
cendisse ait, non (a) diviso vel disrupto, sed
pc-

penetrato cœlo.

(a) Bellarm. tom. 3. Controv. 3. lib. 3. cap. 6. Col. 684 & seqq.
Iodoc. Coccius Thesaur. Tom. 1. lib. 2. art. 5. pag. 178.

3 II. Dum docet (a) : carnalem Christi etiamnum in his terris, vid. in Eucharistia, præsentiam.

(a) Concil. Trid. Sess. 13. cap. 1. pag. 60. & Can. 1. pag. 66. Catechis. Rom. part. 2. cap. 4. p. 23. pag. 122. Confess. Petricov. cap. 29. fol. 80. & seqq.

4 III. Dum negat Christum ad dexteram DEI Patris ut unicum & æternum Mediatorem sedere; sed (a) innumerabiles Mediatores inter DEVM & Homines ipsa constituit.

(a) Petr. Lombard. lib. 4. Sent. Dist. 45. cap. 6. fol. 402.

5 IV. Dum docet Christum jam sacrificio peracto, in cœlis precibus (a) ferventissimis pro nobis apud Patrem intercedere. Huius farinæ est, quod Virginem Mariam (b) Ianuam cœli, & Petrum Apostolum Ianitorem constituit.

(a) Fenard. Theomach. Calvinist. lib. 6 c. p. 9. pag. 189. (b) Coiter. in Apol. pro 1. part. Enchir. contra Gomar. pag. 272.

6 V. Dum Pontifex, Antichristus iste Romanus, Christum è suo solio deturbat, ipse verò conscendit, se pro capite & Sponso Ecclesiæ impudentissimè vendicans; sicut
Lucu-

Inculenter demonstratum est in libro superiori.

Ecclesia Papana blasphema Dogmata contra Septimum Articulum.

CAPUT XIII.

SEPTIMVS ARTICVLVS.

Inde venturus est iudicatum vivos & mortuos.

N hunc Articulum impingit Papana Ecclesia.

2 I. Dum Christum per

(a) merita sua consecutum fuisse docet, ut sit Iudex mundi.

Contra Septimum Articulum.

(a) Ioannes de Cöbis in Compendio Theolog. Verit. lib. 4. cap. 16. pag. 355.

3 II. Dum Christum secundum (a) merita operum cuiusq; iudicaturum statuit.

(a) Ruard. Tapper, tom. 2. art. 8. pag. 17. Col. 2. & pag. 18. Col. 2. 2. et seq. pag. Lindan. Dialog. Cap. 3.

4 III.

4 III. Dum ipsum Diem advetus Christi in iudicium præcisè definire præsumit, Diem vid. (a) 45. post revelationem Antichristi.

(a) Bellarmin. tom. 1. Contrav. 3. & cæteri Papic. passim.

5 IV. Dum non expectat Christi corpus ad diem Iudicij, ut præsentia illius potiat: sed contrà (a) statuit id è cælo indies descendere, & se Sacrificulis sistere in Missa præsens.

(a) Concil. Trid. Sess. 22. cap. 2. pag. 133.

Ecclesia Papana blasphemata Dogmata contra Octavum Articulum.

CAPUT XIV.

OCTAVVS ARTICVLVS.

Credo in Spiritum Sanctum.

Contra Octavum Articulum.

IC Articulus à Papana Ecclesia horrendum in modum contaminatur.

2 I. Dum Spiritum Sanctum in forma (a) Columbæ depingit.

((a)) Vaz.

(*) Vazeq. de Cult. Adorat. li. 2. Disp. 13. c. 3. nu. 48. pag. 178.

3 II. Dum Spiritum Sanctū (a) ipsi (Papanae Ecclesiae) affixum fingit, ideoq; sedem Papanam errare non posse,

(a) Catechil. Rom. part. 1. cap. 10. p. 15. pag. 81. Tapper. tom. 2.
 ▲ Orat. theologic. 3. pag. 117. Col. 2.

4 III. Dum hominibus de gratia & favore Dei (a) dubitandum docet: cum tamē Spiritus Sanctus ideo (b) Spiritus adoptionis dicatur, quia DEI erga nos in Christo amorem testatum facit.

(a) Concil. Trid. Sess. 6. ca. 9. p. 2. 34. & Can. 13. pag. 32.

(b) Rom. 8. 15.

Ecclesia Papana bl. sphema Dogmata contra Nonum articulum.

CAPVT XV.

NONVS ARTICVLVS.

(Credo) Sanctā Ecclesiā Catholicā, Sanctōrū communionē.

VNC Articulum varijs modis Contra 6. vum Articulu. cōspurat & abnegat Ecclesia Papana.

2 I. Dum negat (a) cœtum uniuersum

versum Electorum DEI esse Sanctam, quam credimus, Catholicam Ecclesiam.

(*) Tom. 2. Concil. in Concil. Constantien. Sess. 15. pag. 085. Col. 2.

3 II. Dum seipsam solùm Ecclesiam (a) Catholicam esse impudentissimè affirmat, cùm tamen nec mèbrum quidem Ecclesiæ Catholicæ esse possit, cùm sit ipsissima Antichristi Synagoga.

(a) Coster. in Apol. pro 1. part. Enchirid. cōtra Gomarum, pag. 224 Odoard. Westonius lib. 3. de trip. Hom. Offic. cap. 24. pag. 149.

4 III. Dum contendit, quòd (a) nec gratia nec interior aliqua virtus requirenda sit in membris vel ministris Ecclesiæ, præter publicam professionem fidei.

(a) Ferrer. p. 300 in Defens. Cathol. confes. de Ecclesia una, visioh 5. c. pag. 961. Col. 1.

5 IV. Dum docet Ecclesiam (a) non pendere ex electione Dei aut vera fide.

(a) Petrus a Soto in defens. Cathol. de Eccles. pag. 961. Col. 1.

6 V. Dum docet extra (a) Ecclesiam Papæ neminem posse salvari.

(a) Isidorus Mosconius De Maieft. Milit. Ecclesiæ. lib. 1. part. 1. cap. 1. pag. 2. A.

7 VI. Dum docet eum cœtum (a) non esse

esse Ecclesiam, nec partem ejus, qui Romanum Pontificem non agnoscit superiorem.

(a) Petr. a Soto in Assertion. Catholic. de Eccle. pag. 137. Col. 2.

8 VII. Dum (a) Pontificem Romanum & Ecclesiam Catholicam, terminos convertibiles facit.

(a) Tho. Bozius de Jure Nat. & Divin. Eccle. Libert. & Potest. lib. 1. cap. 6. pag. 22.

9 IIX. Dum docet maiorem esse (a) Ecclesiae auctoritatem, quam DEI ipsius in sacra Scriptura loquentis.

(a) Confess. Petricov. cap. 15. fol. 11. & seqq. Coster. in Enchirid. Controv. cap. 1. pag. 43. & seqq.

10 IX. Dum sompnat (a) carnalem & corporalem conjunctionem inter Christum & ejus membra.

(a) F. bius Incarnatus in Scrut. Sacrd part. 1. tract. 3. fol. 24. b. & 26. b.

11 X. Dum eos (a) excludit à communionem Sanctorum, qui non agnoscunt Romanum Pontificem esse Christi Vicarium, Caput & Sponsum Ecclesiae.

(a) Costerus in Apologia pro II. parte Enchirid. contra Gomarum pag. 39.

Ecclesia Papana blasphemata Dogmata
contra Decimum Articulum.

CIPUT XVI.

DECIMVS ARTICVLVS.

(Credo) Remissionē peccatorum.

Contra deci-
mū Articulu

VNC Articulum exagitat
& adulterat Papana Ecclesia.

2 I. Dum negat unum-
quemq; electorum (a) certū
esse posse ac debere de plena
suorum peccatorum remissi-

one.

(a) Concil. Trid. Sess. 6. can. 13. pag. 33. Censura Colon. pag.
99. & seqq.

3 II. Dum negat perfectam (a) peccato-
rum remissionem fieri in hac vita.

(a) Fabianus Incarnatus in Scrut. Sacerd. part. 1. tract. 8. de Con-
fess. fol. 31. b.

4 III. Dum (a) post hanc vitam pec-
cata remitti affirmat, in Purgatorio.

(a) Coster. in Enchirid. Controv. cap. 16. Propos. 5. pag. 494

5 IV. Dum remissā culpā (a) poenam
remitti negat.

Cato-

(a) Catechif. Rom. part. 3. cap. 4. p. 54. pag. 339. Concil. Trid. Sess. 14. Can. 13. pag. 91. Concil. Petricov. cap. 48. fol. 139. b.

6 V. Dum Papanis (a) Sacrificulis absolute judiciariam peccata remittendi potestatem concedit.

(a) Concil. Trid. Sess. 14. cap. 1. pag. 76. Coster. in Apol. I. contra Gomarum pag. 317.

7 VI. Dum (a) bona opera & sacramenta ex opere operato remissionem peccatorum conferre affirmat.

(a) Fabius Incarnatus in Scrut. Sacerdot. p. 1. tr. 1. fol. 31. a.

*Ecclesia Papana blasphema Dogmata
contra Undecimum Articulum.*

CAPUT XVIII.

VNDECIMVS ARTICVLVS.

(Credo) carnis Resurrectionem.

VNC Articulum non videtur credere Papana Ecclesia.

1. Dum caput illius, Fundamentum & Sponsus, D. Ioannes XXIIF, Papa Romanus,

C c 3

quem

Contra Undecimum Articulum.

quem tamen errare non posse defendit, car-
nis Resurrectionem, (a) PRORSVS NEGAT
futuram.

(a) Tomo 2. Conciliorum in Concil. Constant. Sess. 11. pag. 160.

3 II. Dum specialem (a) fidem Resurre-
ctionis ad vitam æternam electos justifica-
tos habere negat.

(a) Coster. in Apolo. I. contra Gomarum, pag. 118.

*Ecclesia Papana blasphema Dogma-
ta, contra Dodecimum
Articulum.*

CAPUT XIII.

DODECIMVS ARTICVLVS.

Et (credo) Vitam æternam.
Amen.

Contra Duo-
decimum
Articulum.

VNC Articulum non credit
Papana Ecclesia.

I. Dum idem Papa,
actissimus, D. Ioannes XXIII
vitam æternam (a) penitus tol-
lit & negat.

(a) Tom,

(a) Tarp. I. Concilior. in Concil. Constant. Sess. 11. pag. 1060.

3 II. Dum (a) bona opera vitæ æternæ meritoria esse defendit.

(a) Concil. Trid. Sess. 4. can. 1. pag. 15.

4 III. Dum negat fideles (a) certos esse debere de vitæ æternæ consequenda.

(a) Censura Colonienf. pag. 92. & seqq.

5 IV. Dum asserit hominem justificatum (a) excidere posse gratiâ atq; damnari.

(a) Collier. in Enchirid. Controv. Cap. 4. pag. 191. & seqq.

6 V. Dum audacter determinat (a) de gradibus Sanctorum in vitæ æternæ, ut de fructu tricesimo cōjugatis castè viventibus, sexagesimo viduis continentibus, centesimo (seu Aureolâ) virginibus retribuendo.

(a) Petr. Lomb. Tho. Aqui. Bonavent. Albert. Mag. & Illi-
qui DD. Scholastici.

Ecclesie Papana contra ORATIONEM Dominicam blasphemata Dogmata.

CAPUT XIX.

Cōtra Orati-
onem Domi-
nicā blasphemata
dogmata.

ONTRA Orationem Domini-
cam non leuiori impietate im-
pingit Papana Ecclesia.

1 I. Dum (a) dubitare docet
an Oratio Deo placeat ut exaudiatur.

(a) Censura Coloniensis pag. 89. & 117. Fabius Incarnatus in
Scrutin Sacerdot. part. 1. tract. 1. pag. 14. a.

2 II. Dum exauditionem ait niti (a) me-
ritis & intercessione Sanctorum.

(a) Petr. Lomb. 4. Sent. Dist. 41. cap. 7. fol. 401. Fabius Incar-
natus in Scrutin Sacerd. part. 1. tract. 2. fol. 12. b.

3 III. Dum, non solum DEVM, sed (a) San-
ctos invocandos esse affirmat, quos Patronos
& Intercessores apud DEVM constituit.

(a) Concil. Trid. Sess. 22. cap. 1. pag. 133. & Sess. 25. tit. de Invo-
cat. Venerat. & reliq. Sanct. & c. pag. 397. Catechis. Rom.
Cap. 6. p. 3. pag. 394.

4 IV. Dum docet homines (a) se coram
idolis & imaginibus proolvere.

(a) Ioannes Molanus in Compend. Theolog. Practicæ Tract.
1. cap. 9. concl. a. fol. 90. a. Censur. Colon. pag. 61. &
699.

5 V.

6 V. Dum ait (a) sanctos homines defunctos gemitus & vota nostra respicere.

(a) Censur. Colon. pag. 212 & seq. Petrus a Soto in Assertionem Catholicam de invocat. Sanctor. pag. 205. Col. 2. & 31

7 VI. Dum Sanctis defunctis (a) Orationem Dominicam fundit.

(a) Censur. Colonienf. pag. 200. Jacob. Ledefma in Catech. cap. 9.

8 VII. Dum (a) pro defunctis orandū docet.

(a) Fabius Incarnatus in Scrut. Sacerdot. part. 1. tra. 2. fol. 35. a. in fin.

9 IIX. Dum (a) non orandum esse specialiter pro inimicis definit.

(a) Tho. Aquinas. Oper. tom. 1. 2. Sum. 2. 2. quæst. 25. artic. 9. fol. 57. Col. 2.

10 IX Dum in septem partes precationem dividit, quas (a) Horas Canonicas appellat, (eò quòd septem diversis horis diu naturalis celebrentur) videlicet in Matutinas, Primam, Tertiam, Sextam, Nonam, Vesperas & Completorias.

(a) Petrus a Soto in Assertionem Catholicam de Horis Canonicis pag. 226. Col. 2. Fabius Incar. in Scrut. Sacerd. part. 2. tra. 3. fol. 32. & seqq.

11 X. Dum (a) sufficere ait dicentem preces horarias intentionem generalem habere servitium divinum dicendi; ceterum

non referre, quamvis animus ejus ad alia divagetur.

(a) Thom. Aquinas Oper. tom. 7. in lib. 4. Sent. dist. 15. quest. 4. art. 1. p. 4. fol. 89. Col. 4.

12 XI. Dum commendat πολυλογία, & (a) sine mente sonum in murmuratione preclararum non intellectarum.

Collier. in Enchirid. Controv. cap. 19. pag. 568. & seqq.

13 XII. Dum DEVM preclararum (a) numero quasi penso colit.

(a) Ex frequentis usu & praxi Paparum Ecclesiarum in recitand. Hor. Canon. Item ex Indulgentiis concess. a Clem. en. VIII Iacobo Davvo Episcopo Ebrodunensi p. 1 & 4. Et ex Indulgentiis concess. instantia Cardinalis Radzivili Episcopi Cracoviensis p. 3. Romæ impress. per Paulum Bladum Typograph. Camerae, 1591.

14 XIII. Dum Pontifex Romanus (a) execrationes & bruta sua fulmina in Principes, in Reges, in Imperatores vibrare non dubitat.

(a) Ex brutis Papæ Bullis adversus D. Elizabetham p. m. ferensissimam Angliæ, Franciæ et Hiberniæ Reginam. advers. D. Henricum Navaræ Regem, & alios.

15 XIV. Dum detestabili planè sacrilegio Papani Sacrificuli linguas maledicendi venales exponunt, & conducti ab ijs, qui hostem habent quem velint perditum, Psalmum centesimum nonum (a) recitant, propheticum Spiritus sancti melos execrabili furo-

furore profanantes.

(2) Ex communi Franciscana familia Monachorum praxi.

16 XV Dum Oratione DEO, pro suis in ipsum peccatis, homines se (a) satisfacere posse docet.

(a) Petrus Lombard lib. 1. Sent. Dist. 45. cap. 1. fol. 401. a. Petrus Soto in Catholico assert. de Hominis Canonice. pag. 16. Col. 1. Fabius Incarnat. in Scrut. Sacerdot. part. 1. tract. 1. fol. 33. b.

17 XVI. Dum in Petitione quarta (a) sacramentum Eucharistiæ se à DEO expetere profitetur.

(a) Catechis. parvus Catholicorum. & Catechis. Austriac. in hunc locum, Fabius Incarnat. in Scrut. Sacerdot. part. 1. tract. 1. fol. 33. a.

18 XVII Dum ait homines posse (a) operibus suis regnum cælorum mereri: cum ne frustulum quidem panis reverà mereri possint.

(a) Concil. Trid. Sess. 6. cap. 16. pag. 29 & can. 11. pag. 35.

19 XIX. Dum docet & deprædicat, 1. (a) Satisfactiones humanas pro peccatis; 2. (b) Meritum bonorum operum; 3. (c) Penam sæpè non dimitti, ubi culpa remittitur; 4. (d) posse hominem in hac vita implere Legem: contra quintam Petitionem.

(a) Concil. Trid. Sess. 14. cap. 8. et seqq. pag. 84. & c. Catech. Rom. part. 1. cap. 5. p. 52. 53. pag. 337. et seq. (b) Concil. Trid. Sess.

Sess. 6. can. 31. pag. 15. (c) Concil. Trid. Sess. 14. can. 23. pa.
51. Catechif. Rom. part. 1. cap. 1. p. 14 pag. 219. (d) Petr. a
Soto in Scholiis Catholici de Lege, lit. d. pag. 37. Col.
2. Catechif. Rom. part. 1. cap. 1. p. 4. pag. 288.

20 XIX Dum (a) negat ullam exstare in
sacris literis promissionem de remittendis
peccatis ijs qui continentur D E O peccata
sua,

(a) Bellarm. tom. 3. Controv. 4. lib. 3. cap. 9. Col. 1361. C.

21 XX Dum negat homines (a) certos ef-
se posse de pœnitētia sua, aut credere se D E O
esse recōciliatos: cū pro cōfesso sit, quōd
certi esse possint homines, quōd sint in fa-
vore & gratia hominum, cū illis verē fue-
rint reconciliati,

(a) Con. Trid. Sess. 6. can. 23. pa. 71. Cens. Colon. p. 392. seq.

22 XXI. Dum ait hominem verē justifi-
catum & sanctificatum posse (a) totaliter &
finaliter excidere ex gratia D E I.

(a) Collet. in Enchirid. Controverf. cap. 4. pag. 191.

23 XXII Dum mutilat Orationem Do-
minicam, (a) omittendo Conclusionem istā
à Christo præsriptam, *Quia tuum est regnum,
& potentia, & gloria in secula, Amen* : ne quid
scilicet auctoritatis Versioni vulgatæ, in qua
prætermissa est ista conclusio, decidere vi-
deatur.

(a) Catech. Rom. Catechif. Lac. Ledef. Catech. Pyr. Cuni. &c.

34 XX III Dum negat fideles habere
(a) specialem fidem de remissione peccato-
rum suorum; contra particulam & extremam
istam Orationis Dominice clausulam, *amen*.

(a) Concil. Trident. Sess. 6. can. 1. pag. 32. Cens. Colon.
pag. 99 & seqq.

*Ecclesia Papana contra SACRAMENTA
à Christo instituta blasphemica
Dogmata.*

CAPVT XX.

CCLESIA Papana Sacramenta
à Christo instituta, miserandum
in modum adulterat, depravat,
mutilat, cōspureat, evertit, lacerat.

Contra Sacra-
menta blas-
phemia Dog-
mata.

1 I. Dum addit quinque nova Sacramen-
ta, ut impleat numerum septenarium: sci.
(a) Confirmationem, Pœnitentiam, Vncti-
onem, Ordinem & Matrimonium; in qui-
bus singulis multa sunt Evangelio Christi
contraria.

(a) Concil. Trid. Sess. 7. Can. 1. pag. 40. Catechis. Rom. part. 1.
cap. 4. §§. 11. & 12. pag. 110. Censura Colon. pag. 246. et
seqq. Confess. Petricov. Cap. 13. fol. 62. b.

3 II. Dum docet quòd (a) Sacramenta novæ Legis contineant gratiam, & eam conferant non ponentibus óbicem, & quasi per alveum gratiam ad nos derivent.

(a) Concil. Trid. Sess. 7. Can. 6 pag. 40. Cens. Colon. pag. 354.

4 III. Dum docet quòd (a) Sacramenta novæ legis conferant gratiam ex opere operato.

(a) Concil. Trid. Sess. 7. Can. 8. pag. 40.

5 IV. Dum docet Sacramenta veteris & Novi Testamenti in eo distare inter se, (a) quòd illa tantùm adumbrârint salutem; hæc verò conferant & efficiant.

(a) Tom. 3. Concil. in Concil. Florentino, in Decret. Eugenii IV. p. 5. pag. 505. Col. 1.

6 V. Dum docet quòd (a) Sacramenta veteris legis, ut Circumcisio, sint carnalia, ideoq; non impresserint characterem, qui est signum spirituale.

(a) Gabriel Biel. lib. 4. dist. 6. quest. 3. pag. 144. Col. 3.

7 VI. Dum docet quòd Sacramentis insit (a) DEI virtus.

(a) Carechif. Rom. part. 3. cap. 1. p. 13. pag. 120. & seq. & p. 17. pag. 123.

8 VII. Dum docet quòd Sacramenta novæ legis (a) justificantem gratiam conferant

rant, (b) peccata remittant, & gratiam promereantur.

(a) Catechis. Roman. part. 2. cap. 1. p. 18. pag. 123. (b) Censur. Colonienf. pag. 233. & seqq.

9 IIX. Dum docet quòd (a) Sacramenta veteris legis justificarent ratione operis operantis, non operati: Sacramenta verò novæ legis justificet ratione operis operati.

(a) Bonaventura Oper. tom. 1. lib. 4. Sent. dist. 1. quæst. 1. pa. 32. Col. 1. Gabriel Biel. lib. 4. dist. 1. quæst. 3. pa. 29. et seq. ubi quod sit communis opinio Scholæ.

10 IX. Dum docet quòd non requiratur (a) bonus motus interior in suscipiente Sacramentum.

(a) Gabriel. Biel. lib. 4. dist. 1. quæst. 3.

11 X. Dum ait quòd pulcherrimè dictum sit (a) gratiâ contineri in Sacramentis, sicut in vase, per quandam similitudinem.

(a) Tho. Aquinas Oper. tom. 7. in 4. Sent. dist. 1. quæst. 1. fol. 4. Censurâ Colonienf. pag. 239.

12 XI. Dum in Sacramentorum administratione adhibet linguam (a) incognitâ.

(a) Iacobus Ledesma in lib. de divinis scripturis quavis lingua non legendis, cap. 21. p. 20. pag. 160.

13 XII. Dum docet sine externis (a) Pæpificis ritibus, nec veritatem, nec dignitatem, nec efficaciam Sacramentorum consistere.

(a) Concil. Trid. Sess. 7. Can. 11. pag. 41.

14 XIII. Dum docet in tribus Sacramentis, (a) Baptismo, Confirmatione & Ordine imprimi characterem in anima indelebilem, propter quem iterari non possint.

(a) Concil. Trid. Sess. 9. Can. 9. pag. 42.

15 XIV. Dum docet quòd Sacramenta iterabilia, ut (a) Pœnitentia, Cœna Domini, Vnctio, Matrimonium imprimant animæ Ornatum loco Characteris.

(a) Tho. Aquinas Oper. tom. 7. in 4. Sent. dist. 1. art. 4. fol. 4.

16 XV. Dum docet quòd ad veritatem Sacramenti necessaria sit (a) talis intentio, quæ non tantum respiciat actum conferendi Sacramenta, sed etiam finem & animum faciendi quòd facit Ecclesia.

(a) Concil. Trid. Sess. 9. Can. 11. pag. 42.

*Ecclesia Papana contra BAPTISMUM
blasphema Dogmata.*

CAPUT XXI.

N Baptismum impingit Pa-
pana Ecclesia.

Contra Bap-
tismum blas-
phema Dog-
mata.

2 I. Dum docet Baptismū
Ioannis (a) non fuisse Sacra-
mentum, quia ex opere ope-
rato non contulerit gratiam.

(a) Marfilian in lib. 4. Sent. quest. 1. art. 1.

3 II Dum Ioannis Baptismum ab A-
postolorū Baptismo (a) diversū esse statuit.

(a) Bellarm. tom. 1. Controv. 1. lib. 1. cap. 30. Col. 349. Petrus
a Soto in Tract. de Institutione Sacerdot. De Baptismo
Lectio 4. fol. 37.b.

4 III. Dum non contenta simplici ritu
Apostolico, addit (a) multas ceremonias su-
perstitiosas & impias.

(a) Hugo de Sancto Victore tom. 1. lib. 1. de Sacramētis par. 1.
cap. 9. & seqq. Gabriel Biel. lib. 4. dist. 6. quest. 1. pag. 147. &
seqq. Petrus a Soto in Tract. de Institut. Sacerdot. de Bap-
tismo lect. 7. fol. 48.b. Guido in Manipulo Curatorum, de Bap-
tismo cap. 1. Henricus Henricus in Summa lib. 1. cap. 1. pag. 83.

5 IV. Dum in Baptismo multa habet e-
lementa (a) chrisma, oleum, sal, sputum, cō-
tra institutionem Christi.

(a) Cate-

(a) Catechif. Rom. part. 2. c. p. 2. p. 51. & seqq. pag. 155. Bellar. tom. 3. Controv. 2. lib. 1. cap. 24. & seqq.

6 V Dū docet (a) fontē Baptismi quotannis in vigiliis Paschæ & Pentecostes cōsecrandum esse, addito mysticæ Vnionis oleo.

(a) Catechif. Rom. part. 2. c. p. 2. p. 47. pag. 154.

7 VI. Dum ait (a) Baptismum esse primam tabulam post naufragium, post Baptismum lapsis non prodesse lavacrum regenerationis, sed alio opus esse remedio, quia fœdus gratiæ dissolutum & fractum sit.

(a) Petr. Lombard. lib. 4. Sent. dist. 14. c. p. 2. fol. 131. a.

8 VII. Dum docet per (a) Exorcismum Saram ejici ex Baptizato, & tolli potestatem ejus, quātum ad impediendū Baptismū.

(a) Gabr. Biel lib. 4. Dist. 6. quest. 3. pag. 150.

9 IIX. Dum ad Baptismi integritatem tam requirit baptismationem, quā verba & (a) intentionem Ministri.

(a) Gabriel Biel, lib. 4. Dist. 6. qu. 1. p. 121. & seqq.

10 IX. Dum (a) trinam mersionem ut necessariam requirit.

(a) Bellarm. tom. 3. Controv. 2. lib. 1. cap. 3. Col. 183. D.

11 X. Dum Baptismum (a) peregrinā lin-

linguā administrat.

(a) Jacob, Ledesma in lib. de Divinis Script. quavis lingua non legendis. cap. 1. p. 10. pag. 160. & alii passim.

12 XI. Dum negat necesse esse (a) sub concepta aliqua verborum forma infantes baptizare.

(a) Odovardus Westonus Instit. de triplici. Hom. Offic. lib. 3. cap. 16. pag. 334.

13 XII. Dum (a) jure carniū & (b) urinā propter defectum aquæ baptizari posse affirmat.

(a) Thom. Aquin. tom. 1. 2. Sum. part. 3. q. 66. a. 4. fol. 107. Col. 4. Holcot in 4. Sent. qu. 1. (b) Guido in manip. Curat. de Baptif. cap. 1.

14 XIII. Dum Baptismum aquæ (a) absolute ad salutem necessarium esse, & omnino neminem absq; baptismo servari posse defendit.

(a) Concil. Trid. Sess. 7. Can. 8. pag. 42. Catechif. Roman. part. 2. c. p. 1. p. 15. pag. 140. Petr. a Soto in Institut. Sacerdot. De Baptif. lect. 6. fol. 45. a.

15 XIV. Dum in fictitio isto casu necessitat (a) Mulieribus fidelibus & infidelibus baptismi ἀπορρηγίας ἐόcedit : & si puer vivat, iterum Ministro offert ut baptizetur.

(a) Fabius Incarnat. in Scrut. Sacerd. part. 1. tract. 2. de Baptif. fol. 14. a. Guido, Manip. Curat. de Baptif. cap. 3.

16 XV. Dum ait Infātes in utero (a) Ma-
Dd tris

tris, si caput tantum, pes, manus aut digitus
exister, debere baptizari.

(a) Gabriel Palaeotus in Archiepiscop. Bononiens. part. 1. cap. 1.
pag. 88. Col. 2.

17 XVI. Dum Infantes qui extinguuntur
ante Baptismum, (a) privatos conspectu DEI,
& vira æterna in peculiari limbo seu loco
collocant, in quo nec bene nec male habe-
ant: ubi habeant pœnam damni, sed non se-
sus: nec cū reliquis Christianis in Cœmete-
rio, seu Polyandrio benedicto, sed extrà, ni-
si sint in utero matris baptizati, sepelit.

(a) Fabius Incarnatus in Scrut. Sacerdot. part. 1. tract. 2. de
Baptis. fol. 13. b.

18 XVII. Dum in nomine Sanctæ Tri-
nitatis, (a) Campanas baptizat, & quidē ma-
jori cum pompa, quàm homines baptizen-
tur: Campanas enim non licet baptizare ni-
si Episcopis, cū homines apud Pontificios
baptizare liceat etiam mulierculis.

(a) Ioannes Stephanus Durantus lib. 1. de ritibus Ecclesiæ Ca-
tholicæ, cap. 21. numer. 8. pag. 177.

19 XIX. Dum apertè tradit (a) Baptis-
mum esse posse, si quis dicat, *Baptizo te in no-
mine Patris, & Filii, & Spiritus sancti, & beate
virginis Mariæ.*

(a) Holcoe. in 4. Sent. quest. 1. Guido in Manip. Curator. cap.
2. C. ester. in Apolog. 1. contra Gomarum. pag. 131.

20 XIX. Dum Baptizato nomen Sancti alicujus imponit, ut (a) eo patrono omnes animæ & corporis molestias superet.

(a) Gabriel Palæotus in Archiepiscop. Bononico, part. 3. cap. 1. pag. 86. Col. 1. Collet, in Apolog. l. contra Gomarum, pag. 287.

21 XX. Dum docet aquâ Baptismi (a) vi sanctificandi præditam esse.

(a) Catech. Rom. part. 2. cap. 2. de Baptis.

22 XXI. Dum inter (a) Baptizatum, parentes, liberos, cognatos ejus: & Susceptores, parentes, liberos, & cognatos liberorû, spirituales cognationem fingit, quæ impedit (b) matrimonium.

(a) Gabriel Palæotus in Administ. Eccles. Bononiens. part. 1. ca. 1. pag. 87. Col. 1. Iodocus Coccius tom. 2. Thesaur. lib. 9. art. 4. pag. 2016. Fabius Incurat, in Scrutin. Sacerdot. part. 1. tract. 1. fol. 16. a. (b) Catech. Rom. part. 2. ca. 2. p. 21. pa. 139.

23 XXII. Dum omnibus Baptizatis, tam (a) fidelibus quàm infidelibus per se, & ex opere operato Baptismum conferre gratiâ, justificare, remittere peccata & sanctificare dicit.

(a) Bellarm. tom. 1. Contr. 2. lib. 1. cap. 13. 14. Col. 140. & seqq. Catech. Rom. part. 2. cap. 2. p. 21. pag. 48.

24 XXIII. Dum (a) deleri ait & penitus tolli peccatû in Baptismo, adeo ut nullæ sint peccatorû reliquæ in Baptizatis, subla-

to nimirum etiam peccato originali.

(a) Henricus Henricus. Summa lib. 1. cap. 16. pag. 38. Col. 1.

25 XXIV. Dum docet, ad impetrandam
(a) Baptismi gratiam, non solum fidem sufficere, sed universæ legis Christi observatione opus esse.

(a) Concil. Trid. Sess. 7. Can. 7. pag. 43

26 XXV. Dum Baptismum ait infundere & imprimere Animæ signū, quæ (a) Characterem vocat, qui non possit deſeri: quo etiā in inferno Christianus à Iudæo & Gentili discernatur, recenti hominum commento, confirmat.

(a) Concil. Trid. Sess. 7. can. 9. pag. 41. & Sess. 23. cap. 4. pag. 147. Catech. Rom. part. 2. cap. 2. p. 41. pag. 151.

27 XXVI. Dum Baptismū ait esse (a) inferiorem votis Monasticis.

(a) Dist. 5. de Consecr. 43. De his verbis, Thom. Aquin. Oper. tom. 17. Opusc. 18. cap. 21. ad modum.

Ecclesia Papana contra COENAM

DOMINI blasphemia

Dogmata.

CAPUT XXII.

A CROS ANCTAM Domini Cœnam tot ac tam prophanis errorum abuscûq; spurcitijs inquinat Ecclesia Papana, ut nullû propemodum institutionis Christi vestigiû in ea cerni queat.

Contra coenâ
Domini blas-
phemia dog-
mata.

2 I. Dum ex Sacramento facit (a) Sacrificium, non gratiarum actionis & Eucharistiae, uti nominant, sed propitiatorium, nec propitiatorium quasi Christum adumbrâs; sed verè proprièq; propitiatorium; quod offerat Sacrificulus, tanquam novus Sacerdos secundum ordinem Melchisedec, pro vivorum & mortuorum peccatis, pœnis, satisfactionibus.

(a) Concil. Trid. Sess. 22. cap. 1. & 2 pag. 131 & seqq. & Can. 1. & seqq. pag. 131 & 132.

3 II. Dum unicam illam Hostiam, quâ semel immolata redempti ac sanctificati sumus in perpetuum, (a) immolat rursùm milies, & exinanit mortem Christi.

(a) Concil. Trid. Sess. 22. cap. 1. & 2. pag. 131. & seqq.

4 III. Dum tollit humanæ naturæ Christi veritatem (a) reali præsentia.

(a) Concil. Trid. Sess. 13. cap. 1. pag. 66. & Can. 1. pag. 66.

5 IV Dum tollit Sacramenti substantiam (a) transubstantiatione.

(a) Concil. Trid. Sess. 13. cap. 4. pag. 63.

6 V Dum tollit excellentem & (a) præcepto sancitum participationis usum, inter pios, (b) Missis privatis,

(a) 1. Cor. 11. 33. (b) Concil. Trid. Sess. 22. cap. 6. pag. 134.

7 VI. Dum tollit (a) institutum Servatoris nostri, (b) Electorum singulare solatium, & (c) dulcissimū salutis testimoniū, (d) communionē sub una specie.

(a) Matth. 26. 27. 1. Cor. 11. 28. (b) Matth. 26. 29. Luc. 22. 28.

(c) 1. Cor. 10. 16. Ioan. 6. 54. (d) Concil. Trid. Sess. 21. cap. 1. pag. 121. et seqq.

8 VII. Dum tollit magna ex parte honorem Filij DEI, sedentis ad dexteram Patris, ut interpellet pro nobis, in cujus memoriam celebrari jussum est hoc mysterium, cum in (a) Sanctorum quoque memoriam & honorem propterea idem celebrat, ut eorū
pa-

patrocinio & intercessione in cœlis potia-
tur,

(a) Concil. Trid. Sess. 22. cap. 3. pag. 133.

9 IIX. Dum religionem omnem, propè
dixerim, tollit, certè inquinat admodù pro-
phanâ & sacrilegâ pompâ, cùm in proces-
sionibus panem Domini(a) bajulat, ut ado-
retur tanquam Deus.

(a) Concil. Trid. Sess. 13. c. p. 5. pag. 61.

10 IX. Dum S. Cœnz nomen dedignâs,
Missæ nomen à sacris lîdis mutuata est, quâ
tanquam *χαμαὶτύπη*, in fornicibus suis ad
(a) questum proficuit.

(a) Ioannes Molanus in Compend. Theol. practica, tract. 4.
cap. 9. Conclu. 4. fol. 23. 5. a. Viguerius, Institut. cap. 26 p. 3.
ver. 15. fol. 167. Gabriel Biel in Canon Missæ lect. 27. Mol-
can. lib. 4. Sent. q. 3.

11 X Dum eam(a) scenico & histrioni-
co ornatu, gestu, boatu, murmure, sibilis, ge-
mitibus, cantu & alijs modis, tanquam Or-
gia sacra, aut Bacchanalia, sine cōcione, seu
mortis Domini annuntiatione (quam adhi-
beri vult Paulus) celebrat.

(a) Ex Mafali Romano.

12 XI. Dum panem magicè incantatum
attollit, agit, ut DEVM adorat, eundemq;
mox (a) deglutit.

D d 4

(a) Guif-

(a) Guilmundus lib. 1. de Sacrament. contra Berengarium, fol. 27. b.

12 XII. Dum (a) symbolum Christianorum semper fuisse ait, DEVM suum comedere.

(a) Costerus in Apologia 1. contra Gomarum pag. 3. o.

14 XIII. Dum Christi corpus & DEVM verum a (a) muribus, alijsq; brutis animalibus posse deglutiri affirmat.

(a) Thom. Aquinas Operum tom. 11. Sum. part. 3. q. 83. art.

4. & tom. 7. in 4. Sent. dist. 13. Gabr. Biel 4. Sent. dist. 12. q. 1. art. 1. Guido in Manip. Curat. de Euchar. cap. 11. Costerus in Apolog. 1. contra Gomarum pag. 3. 48.

15 XIV. Dum Cenam Domini (a) peregrinam atq; incognitam linguam celebrat.

(a) Concil. Trid. Sess. 22. can. 9. pag. 137.

*Ecclesie Papanae contra LEGEM
DEI Blasphemia Dogmata.*

CAPUT XXIII.

Contra legem
Dei, blas-
phemia Dog-
mata.

EGIS divinae doctrinam, quae est paedagogia ad Christum, multipliciter depravat Ecclesia Papana.

1 I. Dum Legem Dei inter-

terpretatur tantum de (a) externa obedientia, quam præstare homo renatus perfecte possit, & per eam justificari.

(a) Concil. Trid. Sess. 6. cap. 11. pag. 25. & seq. Petrus a Soto in Assertionem Catholicam de lege pag. 59. Andræd. Payva Explicat. Orthodox. lib. 3. pag. 415. & seqq.

3 II. Dum affirmat lege Dei (a) non prohiberi omnia peccata: sed quædam esse, eaq; enormia peccata, de quibus Lex silet omnino.

(a) Andrædus explicat, Orthodox. lib. 3. pag. 381. & seqq.

4 III. Dum asserit (a) non omne quod lex arguit, accusat & damnat, esse peccatum.

(a) Censur. Colonienf. pag. 32. & seqq.

5 IV. Dum præcipuum (a) discrimen inter Legem & Evangelium (vid. quod Lex promittat vitam sub conditione impletæ obedientiæ: Evangelium verò gratuito absq; merito offerat credenti vitam & salutem) prorsus tollit.

(a) Censur. Colonienf. pag. 195. & seqq.

6 V. Dum negat (a) Peccatum Originis, defectum iustitiæ, & hærentem in nobis pravitatem à lege DEI accusari.

(a) Ruard. Tapper. tom. 1. art. 1. pag. 37. 38. 39. & seqq.

7 VI. Dum legis (a) perfectam observationem

tionem ab homine renato pro statu viatoris præstare posse affirmat.

(a) Concil. Trid. Sess. 6. cap. 11. pag. 25. & seq. & can. 18. pag. 31. Centur. Colonien. pag. 48. & seqq. Petr. a Soto in Alfert. Catholic. pag. 59.

8 VII. Dum ait hominem posse (a) plura facere, si velit, quam debeat, quæ vocat Opera Supererogationis, quæ alijs vendi possint pro pecunia.

(a) Bellarm. Controv. tom. 2. & 4. & alij passim.

9 IIX. Dum distinguit inter (a) Præcepta, quæ ad omnes, & Consilia (de perpetua castitate, paupertate, &c.) quæ ad perfectiores homines pertineant.

(a) Bellarm. tom. 2. Controv. 2. lib. 2. cap. 7.

10 IX. Dum Pontifex Romanus se (a) contra præcepta Decalogi dispensare posse gloriatur.

(a) Ioannes Bertachinus in Repert. 4. part. in dictione Papa. Antonin. Florent. in Summa part. 3. tit. 1. cap. 11. p. Quod Papa. Angelus de Clavasio in sua Sum. in dictione Papa. Nicolaus Boerius in Conf. 10. Vtrum Papa, numer. 16.

11 X. Dum in distinctione Præceptorum ab auctoritate Biblica recedit. Etenim quæ duo sunt in sacris biblijs præcepta, vid. primum & secundum; Ecclesia Papana in unum compingit, quod verò unum, idemq; ultimum

ultimum est in Biblijs, de Concupiscentia; id
dividit & secatur in duo.

*Hactenus dictum est de corrupta atq; blas-
phemia doctrina Papana Ecclesia: Sequitur
ut de corruptis eiusdem Moribus, impia
praxi & adversus decem PRÆCEPTA
Peccatis dicamus.*

*Ecclesia Papana Peccata contra
Primum Præceptum.*

CAPUT XXIV.

Ego Iehova sum Dominus DE-
VS tuus, &c. Non habebis De-
os alienos in conspectu meo.

ONTRA primum Præcep-
tum: Imaginariam quandam
divinitatem veri DEI exper-
tes colunt Pontificij: quia effe-
ctuales Dei proprietates, Iusti-
tiam & Misericordiam prorsus tollunt, ut
suprà annotatum est.

Pontificiorum
peccata, con-
tra primum
Præceptum.

2 In Papatu regnant errores de DEO & voluntate ejus, Hæreses.

3 Defectio à fide, Idololatria.

4 Atheismus.

5 Impius timor: creaturas enim pluris faciunt, & magis timent, quàm DEVM.

6 DEVM timent secundum normam humanarum traditionum.

7 Suis traditionibus, operibus, ordinibus & regulis attribuunt honorem salvandi, qui soli DEO debetur.

8 Canonicis Scripturis humanas, imò diabolicas, traditiones certiores & efficaciores definiunt,

*Ecclesia Papana Peccata contra
secundum Præceptum.*

CAPVT XXV.

Ne sculpas tibi simulachrum, nec ullam imaginem effingas, &c.

Contra secundum præceptum.

CONTRA secundum Præceptum:
Vigent in Papatu crassa & ethnica superstitiones ac idolomania. Mariam Virginem, Petrum, Pau-

Paulum, & Martyres, pueros, viros & scēmi-
nas, mortuos Sanctos colunt: perindē ut
Gentes Iovem, Venerem, Cupidinem, Bac-
chum.

2 DEVM Patrem, Fillum, & Spiritum
Sanctum creatā similitudine depingunt.

3 Fabricant, retinent, venerantur Idola
& Statuas adoratione, jejunijs, ferijs, cēreis,
votis, festis, ædificatione templorum & sa-
cellorum, peregrinatione ad loca in quibus
consistunt.

4 Ossa mortuorum pro Sanctis reli-
quijs superstitionē colunt, eisq; divinas vir-
tutes adscribunt.

5 Pontificem Romanum venerantur
pro Deo terreno & homine planē divino.

6 DEVM colunt *ἰδωλοπροσκύτης* & inani pre-
cum quas ipsi non intelligunt demurmura-
tione.

7 Religiosum cultum creaturis, Ange-
lis & Sanctis deferunt.

8 Cultum Dei mutilant, depravant, pro
arbitrio mutant.

9 Magiā, conjuratione, incantatione &
exorcismis vtuntur.

*Ecclesia Papana Peccata contra
Tertium Præceptum.*

CAPUT XXVI.

**Ne usurpes nomen Domini DEI
tui temerè, &c.**

*Contra tertium
Præceptum.*

CONTRA tertium Præceptum: In Papatu abutuntur Dej verbo in exorcismis & consecrationibus creaturarum.

2 Contumelijs afficiunt SS. Scripturas: Eas miserè dilacerant & torquent ad fanaticas & erroneas opiniones stabiliendas.

3 Vim magicam attribuunt verbo Dej. Sacris characteribus abutuntur ad morborum medicationes. Evangelium Ioannis chartis inscriptum collo appendunt ad febris, epilepsie, & aliorum morborum remedium.

4 Peccatorum confessiones in Papatu nõ solum Deo, qui solus est *καρδιογνώστης*, sed etiam Mariz Virgini, Apostolis, Martyribus, Angelis & omnibus Sanctis, imò Sacrificulis fiunt.

5 Præcipiunt vota & iuramenta contra Dej

DEI institutionem, ut Monachis, Monialibus & aliis Clericis.

6 In juramentis, quæ Magistratui præstantur, non solius DEI, sed etiam sanctorum mortuorum nomina usurpantur, atq; adeò divinus illis honor tribuitur, quòd pejerantem punire possint.

7 Juramenta vera & legitima à se rescindi clamitant Pontifices.

8 Negant fidem sanctè promissam Hæreticis esse servandam.

9 Regnāt in Papatu multiplices & horrendæ incantationes. In Monasterijs, Scholis, Academijs traditur & exercetur Nigromantia à multis.

10 Deniq; totus ille Baalitismus siue boatus, qui in sacellis, basilicis, ecclesijs, templis & monasterijs assiduè viget, nihil aliud est, quàm horribilis abusus nominis divini, Nam fit in lingua ignota, & ab hominibus quos necessitas nulla angit, & qui à fide prorsus sunt alieni: nec prosunt illæ mormurationes ad ædificationem Ecclesiæ, neq; in honorem DEI, sed potiùs Idolorum & Sanctorum mortuorum, & in gratiam Dei terrestri PAPÆ, & magis Dei Ventris, seu BACCHI ad demerendas Præbendas, (quas nominant) instituuntur & cedunt.

Ecclesia Papana Peccata contra
quartum Præceptum.

CAPUT XXVII.

Memento ut Diem Sabbati sanctifices, &c.

Contra quartum
præceptum

ONTRA quartum Præceptum, Totus Papatus huic Præcepto est prorsus contrarius: nam neq; Spirituales (quos vocât) neq; Politici, qui sub eo sunt, Diem Sabbati, quemadmodum DEVS præcepit, sanctificant.

2 Pontifex enim, Cardinales, Archiepiscopi, Episcopi, Abbates, Præpositi, Canonici, Sacrifici, Monachi, & hujus farinæ homunciones (quorum munus erat Verbum DEI purè & sincerè docere, & Sacramenta juxta institutionem Christi administrare, & bono exemplo gregi Christi præire) partim prorsus à docendo abstinere, occupati interea Baalitismo, & tinnitu campanarû, & ceremonijs varijs in morem puerorum puppis & crepundijs ludentium, missificant ipsi, aut per Vicarios suppleant, placentas cõsecrant, indulgentias proclamant, denunciant jejunia, obliniunt morituros aut convi-

vantur,

vantur, helluantur,, potant, scortantur strenuè, venantur, ludunt, opprimunt miseros fideles, & similia Antichristi gregem maxime ornantia opera faciunt. Partim verò prædicare & docere præsumunt, inter quos præcipuè eminent Loiolanæ gentis blasphemi Monachi, & alij quidam Sacrificuli: verum illi nihil aliud sunt quam Pseudoprophetæ, ovium pellibus foris fucati, intus verò Lupi rapaces, qui sinceram Doctrinam & verum DEI cultum depravant, salutifera pascua veneno iustificiunt, & die Sabbati crudelissimas animarum lanienas exercent.

4 Reliquum vulgus cæcorum suorum Ducum imitatur exempla, & in Antichristi Ecclesijs, ceu speluncis, supersticiosas ceremonias magna cum reverentia aspectat; audit & contemplatur missationes, crucibus & vexillis circa templum oberrat, invocat mortuos Sanctos, accendit eis cereos, ad statuas & ad aras in genua procumbit, audit ululatum Luporum, sequitur parricidas animarum, fabulas & nugas de Sanctorum vitis pro oraculis excipit, blasphemat veritatem DEI: Bona sua confert ad cultus Idololatricos, & ad persecutionem Piorum, & falsò sibi persuadet ea in re DEO cultum præstari. Diem Sabbati consumit convivij & comotationibus, superbia & fastu, & similibus Antichristianis operibus, quibus DE-

VS adeò delectatur, ut in infernalis Beelzebubi cælum eos præcipitet.

5 Certis temporibus & diebus affingunt Pontificij peculiarem sanctitatem.

5 Pro Verbo DEI proponunt legendas Sanctorum, jubent audire Missas, &c.

6 Ordinant dies quosdam solennes & festos, non in honorem DEI tantummodò, sed & Sanctorum observandos, idq; præcisè tanta cum solennitate (quid si etiam maiore?) quanta Sabbatum à DEO institutum.

*Ecclesie Papane Peccata contra
Quintum Præceptum.*

CAPUT XXIIIX.

Honora Patrem tuum, & Matrem
tuam, &c.

Contra quin-
tum Præcep-
tum.

CONTRA quintum Præceptum:
Totus Papatus, quantus quan-
tus, ferè nihil aliud est, quam se-
ditio & contumax rebellio ad-
versus Magistratum. Rapuit sibi gladium,
potestatem & dominatum politicum quo
DEVS

DEVS ipse & CHRISTVS ei interdixit.

2 Pontifex cum suo grege ac colluvie sceleratissimorum nebulonum, se ab obedientia Magistratus avulsit: Imò se effert supra Magistratum politicum Cæsarem, Reges & Principes: & sibi vindicat summum jus Romani Imperij: & quenquam sine suo consensu & inauguratione ejus gubernacula legitimè capessere posse negat.

3 Imò non solum debito honore à Pontificibus fraudantur Magistratus, sed etiam ad pedum oscula, & nonnunquam ad conculationem detruduntur.

4 Papa absolvit liberos à Parentum obedientia ingressos in Monasteria, imò à reditu, à visitatione, & ab omnibus pietatis officijs.

5 Absolvit etiam Subditos à fide quam debent suo Magistratui: & Clericos in proprios Principes rebelles & sicarios læsæ Majestatis reos non teneri sceleratè pariter ac impiè defendit.

6 Iubet uxorem, liberos, servos vocationem suam deferere, & ad loca sancta, Romam & alibi concurrere & peregrinari.

Ecclesia Papana Peccata contra
Sextum Præceptum.

CAPUT XXIX.

Non occides.

contra sextum
præceptum.

CONTRA Sextum Præceptum:
Tota superstitiosissima Papi-
colarum religio nihil aliud est,
quàm carnificina animarum.

2 Pontifex Romanus in-
struit Subditos ad interficiendum Magistra-
tum.

3 Iure occidi dicit, qui resistunt ipsius
tyrannidi; idq; esse meritorium vitæ æter-
næ.

4 Quamplurimos pios Principes, Reges
& Cæsares partim bello & seditionibus, par-
tim veneno & alijs insidijs ac fraudibus in-
terfecerunt Pontificij.

5 Multorum etiam Sanctorum, qui Ido-
lomanijs Papalibus contradixerunt, san-
guinem fuderunt.

6 Monachi etiam & Moniales, & reliquū
vulgus impurorum cælibum cum suis scor-
tis, Concubinis & prostibulis, quam p'uri-
mos Infantes, vel in utero, uel statim ab ip-
so

so partu clām enecârunt crudelissimè, in
eum finem ut immūdx suæ castitatis falsam
existimationem conservarent.

*Ecclesia Papana Peccata contra
Septimum Præceptum.*

CAPUT XXX.

Non committes adulterium.

CONTRA Septimum præceptū:

A Conjugio homines abducunt Pontificij, eò quòd asserant id ge-
nus vitæ carnale esse, quod DEO
non admodum probetur.

*Contra septi-
mum Præcep-
tum.*

2 Conjuges divellunt & in Monasteria
dispergunt.

3 Dispensare se posse gloriatur Pontifex
de omnibus gradibus, etiam contra jus di-
vinum & naturale.

4 Clericis interdicit conjugio, concubi-
natum permittit.

5 Adolescentibus concedit, ut in publi-
cis Ganeis libidinibus sese contaminent.

6 Ex Lupanaribus colligit vectigal.

7 Iuvenes qui non habent donum vitæ cœlibis, ad abjuratiōem conjugij & votū castitatis illecat & obligat.

8 Virginitatem nimium prædicat, quasi eâ cœlum compleatur.

9 Papa Ioannes IIX. meretrix fuit, nata Maguntia, ut supra abundè probatum est.

*Ecclesia Papana Peccata contra
Octavum Præceptum.*

CAPUT XXXI.

Non furaberis,

Contra Octa-
vum Præcep-
tum.

CONTRA octavum Præceptum: Papatus non solum furta spiritualia cōmittit, sed etiam plenus est furtis & rapinis rerum corporalium.

1 Pontifices in Imperium manus intulerunt, & maximam ejus partem sibi vendicarunt.

3 Dominatum in totum orbem sibi impudentissimè vendicant, & jus regna transferendi.

4 Omnes

4 Omnes Abbantias & Episcopatus per Angliam, Germaniam, Italiam, Gallias & Hispanias, imò per totā Europam sibi Pontifex Romanus adeò subjectos & proprios fecit: ut singuli Episcopi necesse habeant ab eo pallium magnā pecuniæ vi redimere.

5 Horribiles Simonias (de quibus in superiori libro) exercet.

6 Rasi Monachi, & obæsa Moniales sine ullā prorsus vocatione otiosè degunt, ac fruges consumere nati sint.

7 De eleemosynis Ecclesiæ deliciantur, & tamen nihil officij Ecclesijs pro ijs præstant.

8 Fictitijs verbis, Missis, Indulgentijs, Iubilæis, Purgatorijs flāmis infinitam prope modum æris summam corradunt.

9 Latrocinia etiam hæc committunt Pōtificij, quòd miseros homines, qui hoc tempore Evangelium suscipiunt & profitentur, spolient, & in exilium pellant, & bona eorū direpta alijs distribuunt, qui sci. eorum impietatis & crudelitatis sunt administri & assensores.

*Ecclesia Papana Peccata contra
Nonum Præceptum.*

CAPVT XXXII.

Non dices contra Proximum tu-
um falsum testimonium.

Contra nonū
Præceptum.

CONTRA nonum Præcep-
tum: Ecclesia Papana plena
est mēdacijs & falsis testimo-
nijs: nam se venditat titulo
Catholicæ & Apostolicæ Ec-
clesiæ, cum tamen revera sit falsa & apostla-
tica Antichristi Synagoga.

2 Suam Religionem, Doctrinam & Ce-
remonias affirmat esse antiquissimas & ve-
rissimas: sed id falsum est et apertum men-
dacium. Nam Christus, Apostoli, & primæ-
va Ecclesia eas prorsus ignorant.

3 Fingit traditiones humanas, varios or-
dines, & fictitia opera mereri vitam æternā.

4 Omnia & singula sincerioris doctrinæ
& fidei Apostolicæ capita depravat, ut jam
abundè demonstravimus.

5 Pro sacris Literis, fabulas & nugas de
Sanctorum vitis pro concione auditoribus
occinit & inculcat.

Crassa

6 Crassa mendacia spargit de Purgatorio & apparitione animarum, de efficacia Missarum & Indulgentiarum, &c.

7 Plenus est Papatus signorum mendaciū, qualia sunt, quod narrat statuas ac idola sudasse sanguinem, emisisse lachrymas, risisse, loco se movisse, loquuta esse. Item ad Monstrantiæ circumgestionem incendia & iguem averfa & pacata esse, & salem seu aquam consecratam malos spiritus abegisse, & similia.

8 Pontifices multis mendacijs ementitā suam Hierarchiam, jurisdictionem & supremam dignitatem sibi compararunt: nam Bonifacius I. Zozimus, Cœlestinus canones Nicenæ Synodi falsarunt.

9 Huc etiam pertinet fictitia ista Donatio Constantini, quæ mendacissimè affirmat Cōstantinū Episcopo Romano non tantum urbem Romam, sed etiam Occidentis Imperium legasse & donasse; cum tamen omnes Historiæ diversum testentur.

10 Quomodo Pontificia cohors veros Christianos calumnijs & mendacijs apud summos quosq; Gubernatores politicos deformet, traducat, ac tanquam Hæreticos, seditiosos, sacrilegos, hostes honestatis & pudicitiz, porcorum & brutorum more vi-
dentes, socios & consortes Turcarum, pro-
ditores

ditores accuset, experientia & res ipsa loquuntur.

*Ecclesia Papana Peccata contra
decimum Præceptum.*

CAPUT XXXIII.

Non concupisces domum Proxi-
mi tui, nec concupisces uxo-
rem &c.

Contra deci-
mum Præcep-
tum.

ONTRA decimum Præcep-
tum: Quomodo Papicolæ
domos, hæreditates, agros,
prata, portus, redditus, sylvas,
aquas & omnis generis com-
moditates, jurisdictiones, honores, & dig-
nitates;

2 Item Conjuges, Virgines, Servos, An-
cillas, Iumenta & alia bona Ovicularum
Christi & suorum auditorum non modò
concupiverint, sed etiam varijs fraudibus
sibi vendicarint & rapuerint, indicatum est
supra in 7. & 8. Præceptis.

3 Quomodo Clerici Papani sibi invicē
prop-

propter præbendas inuideant, & alter alterius dignitatem, honorem, & reditus appetat, adeò ut veneno se invicem tollant spe successionis, Pontificum, Cardinalium, Episcoporum & aliorum Sacrificulorum historiarum tum veteres tum recentiores, quin & mortale istud & lethale Schisma, quod inter Seculares Sacerdotes & blasphemos Monachos jam acerrimè exercetur & viget, satis abundè testantur.

Hactenus de Prima Nota Ecclesie Antichristi: Sequitur Secunda.

DE SECVNDA NOTA ECCLESIE ANTICHRISTI.

Quòd Papana Ecclesia Traditiones non-Scriptas colat & mordicus retineat.

CAPUT XXXIV.

ECCLESIA Papana, quia stare se non posse videt, si de solis Scripturis cogatur quæstiones suas sistere, magnificè jactat Traditiones non-scriptas: adeò ut hic de Traditionibus

bus Locus Communis perfugium illi sit, & tãquam fani quoddam asylum, quotiescũq; Scripturarum certamine se inferiorẽ sentit.

Traditionibus non scriptis cur ita addicta sit Papana Ecclesia.

2 Hæ Traditiones Pandoræ pixis sunt, cujus operculo omne genus corruptelarũ, abusuũ & superstitionum in Ecclesiam invectum fuit, & adhuc defenditur.

3 Quapropter has traditiones longè supra Scripturas commendat Ecclesia Papana, & auctoritatis pondere & utilitatis ratione.

Blasphemæ Pontificiorũ comparationes.

4 Hinc odiosæ istæ Papicolarum & blasphemæ comparationes, I. (a) Traditionem tantò aptiorem, quantò vox ipsa & præsentia præstet Scripturæ.

(a) Petr. a Soto in Defens. Cathol. Confess. De uno præsentis & certo Iudic. Eccles. cap. 58 pag. 1027. Col. 2.

5 II. Traditionem (a) exarataẽ esse DE I digito: Scripturam calamis Apostolorum.

(a) Coster. in Enchirid. Controvers. cap. 1. pag. 44.

6 III. Traditionem esse (a) antiquiorẽ, nempe cum Ecclesia datam: Scripturam posteriorẽ.

(a) Coster. in Enchirid. cap. 1. pag. 44.

7 IV Traditionem esse (a) fidei fundamentum, explicationem etiam & fundamentum Scripturæ: Scripturam vero sine traditione

traditione nec auctoritatem habere nec explicari posse.

(*) Petrus a Soto Defens. de uno præs. & cert. Iud. Eccles. pag. 1105. & seqq. Colter. Enchirid. Controv. cap. 1. pag. 44.

8 V. Traditionem esse (a) legem illam vivam scriptam Spiritu DEI vivi in cordib. vivis Ecclesiæ, quæ truncari & torqueri se non finit, sed sui per omnia similis perseverat: Scripturam esse literam mortuam scriptam atramento in membrana, vel charta; quam si quis vel truncare velit, vel torquere, vel pravis expositionibus corrumpere, nihil sentiat.

(*) Petrus a Soto Defens. de uno præs. & cert. Iud. Eccles. pag. 1097. Col. 2. Colter. in Enchirid. Controv. cap. 1. pag. 44.

9 VI. Traditionem (a) retinere in vagina verum gladium, nimirum genuinum sensum Scripturæ in cortice literæ: Scripturam esse instar vaginæ, quæ quemlibet gladium admittit, non modo chalybeum, sed etiam plumbeum, ligneum, æreum: patitur enim se quavis interpretatione trahi.

(*) Colter. in Enchirid. Controv. cap. 1. pag. 44.

10 VII. Traditionem (a) omnem veritatem in se habere, omnia fidei mysteria, omnemque rationem Christianæ religionis comple-

complecti, & omnia dubia, quæ de fidei negotijs exoriri possunt, dissolvere: Scripturâ non omnia continere religionis myſteria explicitè, utpote non ob id datam, ut formulam exactam & omnibus numeris absolutam nobis præscribat fidei, administrationis Sacramentorum, aliorumq; in Repub. Christiana necessariorum, sed occasione quadam vel ad Iudeos & hæreticos confutandos, vel ad abusus quosdam tollendos, vel ad fideles consolandos, à quibusdam scriptam, & nonnullis Ecclesijs missam.

(a) Cæſet, in Enchirid. Controv. c. p. 1 p. 45.

11 IIX. Non dissimilia sunt quæ blasphemæ Societatis Monachi Claudiopolitani suis Thesibus inferuerunt emblemata. (a) Traditiones esse gladiû illum Goliath, de quo dici posse videatur, non est gladius alius similis ei. Hoc gladio S. I. O. atq; unico hostes Ecclesiæ devinci, ac velut clavâ Herculeâ expugnari: ad eas non aliter atq; ad Lydium lapidem omnia fidei dogmata quæ retinenda vel reiicienda sunt probari. Tunc enim primum teneri Scripturæ veritatem, quando quod Ecclesiæ placet fecerimus. Traditiones deniq; velut sacrû Theſei filum esse, quo ad veritatis lumen ducamur, nunquam alioquin ex tot contrarijs & inter se pugnantibus è diametro sententijs atq;

atq; labyrinthis ad veritatis cognitionem
perventuri.

(a) Wolfgangus Sreckius in Theſibus de purò & expreſſo
Dei verbo, in Præfat.

12 Hi Satanæ aſtus ſunt, quibus Eccle-
ſiam Chriſti abducere cogitat à certiffimis
ad incertiſſima, à divinis ad humana, ab o-
raculis Spiritus ſancti, ad ſomnia & deliria
prophanæ carnis.

13 Et quid ni ſomnia & deliria papifti-
cas appellarem Traditiones: ex quo ge-
nere ſunt, ut ex infinitis paucas quaſdam ex-
empli cauſâ commemorem, quibus præci-
piuntur;

☞ *Ablutio altarium.*

*Ablutio pedum in die Cane Domini, prædiæ Pa-
reſceves.*

Carologus
Traditionum
Pontificiarum.

Abſtinentia à carnibus diebus vetitis.

Acolyti, ſive Acoluthi.

*Adorationes Crucis, imaginum, reliquiarum, ſtatua-
rum, atq; adeo idolorum.*

*Agnus Dei, qui ex cera conſicitur, cui tribuntur e-
andem vum divinam, quæ ipſi Filio DEI qui
verè eſt Agnus DEI, tribuntur.*

Alba, & reliquæ veſtes linea chorales.

*Altaria, in quibus celebrentur Miſſæ, & ſacrificia
ſunt.*

Altarium conſecratio, de dicatio.

Angula-

Angulares Missæ.

Anniversaria.

Aqua Benedicta, seu consecrata.

Asinus palmarum.

Aspersorium.

Ave Maria.

¶ *Balnea animarum, quæ animarum in Purgatorio recreandarum causa pauperibus calefiunt.*

Baptismus campanarum.

Battalogia.

Benedictio Episcopalis, Sacerdotalis, ac etiam Monialium.

Benedictiones placentiarum.

¶ *Campanarum baptismationes.*

Campanella, cymbala, nola & crepitacula.

Canonica Hora.

Carnis privium.

Casula, candelabra, cerei consecrati & lucerna.

Cæna Domini sub una tantum specie.

Ceroferarius.

Christma seu unctio infantum in Baptismo & adultorum in Confirmatione.

Ciborium in quo asservatur hostia consecrata.

Ciborum discrimina & delectus.

Cinus consecratus.

Circumgestatio & adoratio panis adeoque Persica pompa.

Columba lignea in die Pentecostes ex alto demissio.

Confessio articularis.

Consecratio cerei paschalis, ignis, Sacerdotum, Monachorum

nachorum & Momialium, Imaginum & sepulchrorum.

Communio unius tantum speciei.

Crux indulgentiarum.

Crux reponenda in sepulchrum Domini.

Crucis adoratio.

Cuneorum Christi agitatio.

¶ Dedicatio altarium, templorum.

Delectus & discrimen ciborum.

Dies crucis seu processiones religioſe.

Dies feſti infanti, mandati ſub pena excommunicationis.

Dies ſeptima & trigeſima anniverſaria.

Discrimen veſtium ad ſanctificationem.

¶ Elevatio hoſtie.

Elevatio ſtatue, & deiectiones ignis & aqua in die Aſcenſionis Chriſti.

Exorcismus.

Extrema Unctio.

¶ Facies veronice.

Feſtum Corporis Chriſti.

Figura Crucis.

Flagellorum patientia.

Fraternitates.

¶ Herbe conſecrata, quibus fugantur Cæcodæmones.

Hore Canonice.

Hoſtia.

¶ Iamtor.

Ieiunium quatuorageſimale.

Imago Crucis, seu Agnus Dei.

*Imagines Sanctorum, & imprimis beata Virginis
Maria Redemptricis & Salvatricis.*

*Imaguncula Sanctorum pannis involuta per quadra-
gesimam, seu crepundia.*

Indulgentiarum nundinationes.

Initium Evangelii S. Ioannis de collo suspensum.

Invocatio Sanctorum.

¶ *Lampades, ampulla & faces.*

Le Flores Evangelii & Epistolarum in Missa.

Litania qua invocantur Sancti.

Lucerna.

¶ *Matutina nocturnales & tumultuosa.*

*Missa privata, qua in singulis templorum angulis
fiunt, pro vivis & mortuis.*

*Missa de corona spinosa, de tribus clavis, de pra-
putio Christi.*

*Missa pro equestri aut pedestri itinere peregrina-
tibus, pro navigantibus, pro gravidis, pro partu-
rientibus, pro sterilibus, pro febre quartana aut
tertiana laborantibus.*

*Missa pro penis, peccatis, & satisfactionibus, pro
hominis porco, pro gallina, pro qualibet re quam
precibus commendare liceat.*

Misifici Sacerdotes,

Monachi.

Moniales.

Monstrantie.

¶ *Nundinatio Indulgentiarum.*

Nuptiarum legitimarum prohibitio.

Numerus precularum.

¶ *Obedientia canonica.*

Oleum.

Oleum benedictum.

Ordines Crucis multiplices.

Ordines Monachorum & Monialium.

Osculum crucis & adoratio.

Osculum pacis & arrhabo.

¶ *Palme.*

Palmarum Asinus.

Passionis Christi histrionica actio.

Patroni certi electio, ad quem in omnibus necessitatibus confugiatur.

Placentarum benedictiones.

Patientia flagellorum.

Pater noster, hoc est, Spharula precatória, quibus preces, Credo, & Ave Maria Deo enumerantur.

Preces non intellectæ.

Preces tumultuosa, quæ matutino tempore cum solenni tumultu fiunt ad Sepulchrum Domini.

Pannus quadragesimalis.

Processiones religiose.

Processiones quæ fiunt in die S. Marci & in Hebdomada Rogationum.

Peregrinationes ad loca religiosa & Divorum statuas.

Purgatorium.

¶ *Quadragesima;*

Quadragesimale ieiunium.

Quadragesimalis pannus.

¶ *Rami palmarum consecrati.*

Rasura verticis.

Reliquiarum, Sanctorum veneratio.

Responsoria.

Rosa aurea.

Rosaria.

¶ *Sal benedictus.*

Salve Regina.

Satisfactiones, quas vocant Emendas, pro peccatis.

Sacrificiis.

Sanctorum invocatio, adoratio, reliquia.

Sepulchrum crucis.

Statua lignea Christi qua elevatur in die Ascensionis, & fione trahitur in superiorem partem Templi.

Statuarum adoratio.

Strepitus instrumentorum ligneorum in die Parasceves.

Societates varia, ut Iesu, B. Virginis Maria, &c.

Subdiaconi.

Suffragii.

¶ *Tabule pictae.*

Templorum dedicationes.

Thuribula.

Thymiamata & Odorata.

Tonsoristae.

Tonsiones & rasura verticis.

Transubstantiatio.

Transio pectoris ad elevationem Hostiae, & aliis inter orandum.

Vestes

¶ *Vestes chorales.*

Vestes religiosa & consecrata, qua induta sanctimoniam singularem afferant.

Vexilla,

Vigilia pro defunctis.

Vnctio extrema, seu infirmarum.

Vnctio infantum in Baptismo, & adultorum in Confirmatione.

Vnctio Sacrificulorum.

Votum castitatis, paupertatis & obedientia.

¶ *Xenia Sacrificulis, Monachis & Monialibus quotannis distribuenda.*

14 Sed quis omnes ineptissimas & nequissimas Traditiones Pontificias enumeret? Istæ hoc tempore exempli gratiâ sufficiant: quæ satis superq; docent Ecclesiam Papanam, cui S. Scripturâ multò efficaciores & certiores censentur, ut supra luculenter docuimus, esse ipsissimam Synagogam Antichristi.

Sic fuit Secunda Nota Ecclesie Antichristi: Sequitur Tertia.

DE TERTIA NOTA ECCLESIAE ANTICHRISTI.

Quod Papana Ecclesia veteris idololatricæ Romani Imperii statum & imaginem refinxerit.

CAPUT XXXV.

Papana Ecclesia veteris Romani Imperii idololatricæ statum & imaginem refinxit.

ECCLESIA Papana Romani Imperij idololatricæ imaginē accuratē refinxit ac restituit, ut quibusvis notum est. Non solum enim in eadem urbe (a) regnat Papa Romanus Papanæ Ecclesiæ (b) caput, (c) fundamentum & (d) sponsus, ubi illud quondam dominatum fuit: Verum etiam tum DEVM colendi ritum, tum Politicæ administrationis rationem & formam, in quibus duobus Imperij ac Regni alicujus statum maximè consistere certum est, diligenter & ad vivum, quod dici solet, revocavit.

(a) Extrav. Ioh. 22. tit. 7. de Religiosis Domib. c. 1. Sancta. Dist. 22. c. 1. Omnes Petr. Thyra. Disput. de Antichristo, cap. 10. Thet. 2. Vide Epist. quæ exstat apud Aventin. lib. 6. pag. 6. 16. & Anton. de Rosellis Tract. de pectest. Papa & Imp. fol. 11. Col. 1. & seq. (b) Extrav. Com. lib. 1. tit. 8. de Majorit. & Obed. c. 1. Vnam sanctam. (c) Ioh. in. Molanus in Conpend. Theolog. practic. Tract. 4. cap. 29. Concl. 2. Thet. 8. fol. 169. b. (d) Sext. Decr. lib. 3. tit. 23. de Immenit. Eccles. c. 4. Quoniam. p. Nos Iulianum. Iffidor. Moscon. lib. 1. de Maist. milit. Eccles. part. 1. cap. 1. pag. 25. B.

2 I. Quod ad colendi DEI rationem, ^{I. In Divino cultu.} fuit ea (a) Idololatrica & infinitarum superstitionum plenissima apud Romanos veteres. At nihilo melior est, modò ne pejor sit, apud Romanos hodiernos : adeò ut maximis illis Tyrannis & infamibus Idololatrīs in medio Paganismo palmam præripuisse videantur,

(a) Hoc luculenter apparet ex Augusti. libris de Civit. Dei.

3 Quod enim de fictitijs Gentium Idolis, hominum videlicet simulachris ad divinos honores erectis, deq; eorundem cultu literis proditum est, hoc veluti ad exemplar, & umbratilem imaginem in ipso demum Papatu ad vnguem representatur vivis coloribus expressum.

4 Quis olim summus ille Iupiter, ille ter Maximus, cui soli fulminis trisulci potestas erat? Nonne Papa (a) Opt. Max. ter optimus à suis proclamatus, ille tergemino suo diademate, & execrabili Excommunicationis fulmine insignis.

(a) Stapleton in Præf. lib. Princip. doctrin. fid. ad Greg. 13.

5 Quæ prima Dearum Iuno? nisi quæ hodiè paganis nostris sacrosancta Virgo diva Maria fingitur.

6 Quis ille formidolosissimus Mars? quàm
F f 4 qui

qui hodiè sub Papatu S. Georgij equitis nomine colitur?

7 Quis priscis istis Romanis Hercules? quàm qui modernis Romani Iovis Sacerdotibus Leonardus, cui equorum cura tutelaq; committitur?

8 Quis Nautis olim Neptunus? nisi qui Papicolis Naucleris, S. Nicolaus? Et quis Idolorum mostra omnia recenseat?

9 Triginta Deorum millia super terram versari, inquit Hesiodus, hominum custodes. Sexcenta Sanctorum Divorum, Divarumque millia apud Pontificios reperiri possunt mortalium deprecatores.

Vet. Idololatrarum & Papicolarum comparatio

10 Veteres Romani Idololatrarum (a) Deos suos simulachris effinxerunt: Idem faciunt hodierni Romani Idololatrarum. Illi (b) coluerunt Deos suos auro, ebore, gemmis, &c. Idem faciunt Papistarum. Illi coram Idolis (c) thus incenderunt, quod cultus partem existimarent: Idem faciunt Papistarum. Illi idolis (d) hymnata et libamina obtulerunt: Idem faciunt Pontificij. Illi statuis (e) cereos apposuerunt: Idem faciunt Pontificij. Illi honorabant statuas (f) coronis, floribus, aris, &c. & adorabant (g) simulachra in terram prostrati: Idem faciunt Papistarum. Illi Dijs (h) jejunabant, (i) festaque eorum nominibus indicebant: Idem faciunt Papistæ.

Illi

Illi non ab omnibus omnia, (k) sed à certis
 Dijs apud peculiare statuas certas res pe-
 tebant: (l) Adeuntes delubra aqua se asper-
 gebant: Imagines defendebant, quòd esset
 (m) libri Idiotarum: Simulachra Deorum
 (n) ad publicas calamitates avertendas, so-
 lennibus ceremonijs ab uno loco in alium
 transferre solebant: In publicis supplicati-
 onibus imagines (o) circumgestabant, turbe
 verò ante & post eas adorabant: Eadem fi-
 unt à Papicolis. De statu is illorum refert
 Eusebius, (p) quòd in ijs reperta fuerint
 mortuorum ossa, & arida crania: Ea reperi-
 untur etiam in statu is Papicolarum. Sacer-
 dotes Idolorum quidam (q) non misceban-
 tur cum uxoribus: quidam etiam (r) rasis in-
 cedeabant capitibus: Idem fit a Papicolis Sa-
 crificulis.

(a) Arnob. lib. 6. aduers. Gentes pag. 99. & seqq. (b) La Jan
 lib. 2. cap. 2. pag. 88. (c) Arnob. lib. 7. aduers. Gentes. pa-
 109. B. (d) Vocrates lib. 2. cap. 4. (e) Cicer. lib. 3. Offic.
 pag. 160. (f) Arnob. lib. 7. aduers. Gentes. (g) Arnob. lib.
 6. (h) Livius Decad. 4. lib. 6. pa. 140. Ovid. in Fast. (i) Ar-
 nob. lib. 7. aduers. Gentes. (k) Tatian. Orat. contra Gra-
 ecos. Col. 1246. & seqq. (l) Iustin. Mart. Apolog. 11. pro
 Christianis. (m) Maximo. Tyrius Philot. Orat. 18. de Idolo-
 lis. pag. 287. & seqq. & Aelian. tom. 1. Orat. contra
 Gentes pag. 17. & 18. (n) Arnob. lib. 7. aduers. Gent. (o) Ba-
 ruc. 6. 1. 5. (p) Euseb. amph. tom. 2. lib. 3. de vita Con-
 stantini. cap. 55. pag. 271. B. (q) Hieron. tom. 2. lib. 3. ad-
 uers. Iovinianum. (r) Hieron. tom. 4. lib. 13. in Ezechie-
 lem.

11 Ne autem excipiant, ut sunt impor-
 tuni

tuni, & in sententia sua defendenda pertinaces, Blasphemi Monachi, Papicolas non esse Idololatrias, eo quod Ethnicorum idololatriam abhorreant.

Papicolæ sunt
Idololatræ.

12 Cur ergo veterum Idololatrarū mores tam ad vivum representant & sequuntur.

13 Cur Romanæ Ecclesiæ (a) Doctores celeberrimi imaginem Christi, imò & crucem adorandam esse cultu λατρίας continent.

(a) Bonavent. Oper. tom. 4. in 3. Sent. Dist. 9. quest. 2. pag. 112. Col. 1. Thom. Oper. tom. 12. in 3. p. q. 25. Art. 1. & 4. pag. 97. Col. 2. & seqq. & tom. 7. in 1. Sent. Dist. 9. quest. 1. Art. 1. quest. 1. 2. pag. 35. Col. 1. Scot. in 3. Sent. d. 9. q. 1. Ricard. de Med. Viil. 1. Sent. d. 9. a. 1. q. 1. & 2. pag. 89. & seq. Durand. 3. Sent. d. 9. q. 2. fol. 229. & seq. Thom. ab Argentina. 3. Sent. dist. 9. p. 1. 2. 3. pag. 19. Ioan. de Bassolis 3. Sent. d. 9. q. 1. fol. 41. Gabr. Biel. 1. Sent. d. 9. q. 1. pag. 101. & seqq. Francis. a Christo in 3. Sent. d. 9. q. 2. 3. fol. 79. & seq. Capreolus in 4. Sent. d. 9. q. 1. pag. 89. Col. 1.

14 Cur imaginem Christi (a) NON ALIA devotione & adoratione, quàm Christum adorant.

(a) Petrus a Soto in Institut. Sacerdot. De Cōmun. sub vtraq; specie, Lect. 10. fol. 88. a.

15 Cur omnes coram Idolis prosternuntur: quod factum magnam cum Idololatria affinitatem habere Robertus Holcot (a) fatetur: ideoq; cavendum monet, ne doceantur

tur homines coram labipibus & lignis Deum adorare.

(a) Holcot in Cap. 13. Sapient. Lect. 157. & 167.

16 Cur potiùs ad illa, quàm ad cœlum precaturi oculos suos tollunt. Cur in aris ea collocant, honorabili sublimitate. ut à precantibus attendantur, ut verbis utar (a) Augustini.

(a) Augustin. rom. 2. Epist. 49, quasi. 1.

17 Cur inter ipsa Idola tantum discrimen, ut altero præterito aut vulgariter honorato, alterum omni solenni honore prosequantur.

18 Cur in visendis simulachris, quorum similia domi suæ habent, votivis peregrinationibus se fatigant.

19 Cur pro illis hodiè tanquam pro aris & focis ad cædes vsq; & strages digladiantur, ut faciliùs latari sint, unum DEVM sibi eripi, quàm sua Idola.

20 Cur illis (a) lusu nempe puerili, ut Augustinus indicat, & somniantium more secundum eundem, imò incredibili amenità, ut ait (c) Lactantius, cereos clara luce accendunt: quod à Christianis fieri Hieronymus constanter negat: (d) Cereos, inquit, clara luce non accendimus, ut frustra (Vigilanti-

um

um alloquitur) *calumniari*; sed ut noctis tenebras hoc solatio temperemus.

(a) August. tom. 4. lib. 83. Quæst. q. 61. pag. 344 & seq. (b) August. tom. 8. Enarrat. in Psal. 63. pag. 359. (c) Lactan. lib. 6. cap. 2. pag. 330. num. 10. (d) Hieron. tom. 2. lib. 2. advers. Vigilantium, cap. 1. pag. 191. Col. 1. circa med.

21 Cur denique, si non Idololatraz sunt Pontificij, mortuis (ut ipsi volunt) Sanctis Templâ & Aras construunt, teste (a) Eccio; eosq; divinis honoribus afficiunt. Cum tamen à Christianis veris, ut perspicue docet Augustinus, nec (b) Angelis sint Templâ construenda, nec (c) Martyribus, nec alijs (d) Sanctis hominibus; est enim, siue Angelis siue hominibus construantur, sacrilegium, teste eodem (e) Augustino, sed soli (f) DEO vero: cum etiam Ara palam indicet, (g) quod pro Numine accipiat ille cui erigitur.

(a) Eccius in Enchirid. Propos. 15. pag. 112. (b) August. tom. 1. lib. de vera Relig. cap. 11. pag. 318. (c) August. tom. 3. lib. 22. de Civit. Dei, cap. 10. pa. 300. Col. 1. (d) August. tom. 3. lib. 8. de Civit. Dei, cap. 27. pag. 98. & lib. 22. cap. 10. (e) August. tom. 6. lib. 1. contra Maximinum, pag. 288. Col. 1. B. (f) August. tom. 6. lib. 3. contra Maximinum, cap. 1. pag. 101. C. 1. 2. D. (g) August. tom. 10. ser. 6. de Verb. Domini. cap. 6. pag. 9. Col. 2. D.

22 Perinde est, siue ipsa Idola colant Pontificij, siue DEVM in Idolis vel simulachris, quæ ut (a) Augustinus docet idem sunt, venerari se existiment: nihil tamè aliud quam

quàm Idololatraz sunt. Vel enim illo modo ab ipso DEO aberrant, cultum, qui ipsi soli debetur, impendendo Idolis: vel isto à legitima eum colendi ratione deficiunt, non obervando eam, quam is Verbo suo præscripsit. Atq; ita non DEVM, sed cordium suorum ſigmentū, religioso honore & cultu, DEI ipſius loco, proſequentur.

(a) Auguſt. tom. 2. Enar. in Pl. L. 135. pag. 640. & ſeq.

23 Hinc conſtat Pontificios induſtrios ſectatores ſuorum Patriarcharum, Ethnicis Idololatrīs non eſſe abſimiles: quod diſcretè fatetur Ludovicus Vives, cū ait, (a) non videre ſe diſcrimen aliquod inter Papanz Eccleſiaz opinionem, & id quod Gētiles putabant de Dijs ſuis.

N.B.

(a) Ludovic. Vives in Commentar. ad cap. 27. lib. 2. Auguſt. de Civitat. Dei. Not. c. edit. Anni 1569. Baſileæ. tom. 5. Col. 494. B.

24 II. Quod verò ad Politicam Adminiſtrationem; Conſtat primū, fuiſſe ſummum jus penes unum Imperatorem, qui cum Regno conjunxit & (a) Sacerdotium, ſibiq; cū ſūmo in omnes Imperio, ſumpſit & uſurpavit ſummam quoq; in Religio-nem poteſtatem: Iſtis accedebat ſummus Tribunatus plebis, hoc eſt, poteſtas intercedendi, prohibendive decreta à cæteris Magi-

II.
In Politica
adminiſtratione.

Magistratibus facta, quod Lucius Fenestella (b) annotavit ita ut gubernandi ratio fuerit Monarchica.

(a) Dissimul. 2. c. 1. Cleros, p. Pontifex. Westons de Tripl. Hon. m. Offic. lib. 3. cap. 11. p. g. 169. Vide etiam Fenestell. lib. de Sacerd. Rom. cap. 3. l. iv. dec. 1. lib. 1. Sueton. in Cæsar. Dion. Cass. lib. 44. Hist. Rom. & Ovid. 1. Fast.

*Cæsaris inueneris, quas maluit ipse mereri,
accipiat utalis pontificales honores.*

(f) Fenestell. lib. De Magistr. Pop. Rom.

25 Hæc videas etiã in Ecclesia Romana ad eundem modum disposita, vbi supremus Monarcha est ipse Papa, cui summũ est Imperium in omnes, qui est summus Sacerdos, qui vult, ipse omni iurisdictione exemptus, jus habet in cæterorum Episcoporum decreta vel approbandi vel rejiciendi. Indè tales ipsius Pontificis, & Canonistarum ejus & adulatorum succenturiatæ voces.

26 (a) *Papa habet utrũq; gladium.* (b) *Papa habet primatum totius Orbis.* (c) *Omnia regna mundi pertinent ad Papam.* (d) *Papa à nemine potest iudicari.* (e) *Papa est index ordinarius singulorum.* (f) *Omnes temporales Principes essentialiter dependent à Papa.* (g) *Papa Principem secularem depocere potest.* (h) *Auctoritate Papa Conciliorum statuta roborantur.* (i) *Papa potest absolvere quod Concilium male damnavit.* (k) *Papa sententiæ ab omnibus debent servari.* (l) *Omnes tenentur Papæ obedire, sicut & Christo.* (m) *Nō licet alicui de Papæ iudicio disputare.* (n) *Adimplendum est manda-*

tum

tum Papa, etiamsi videatur vix ferendum. (o) Tanta est Papa potestas, ut si totus mundus declararet Papa sententiam nullam tamen ipsius iudicio standum esset. (p) Sententia que per se non tenet, per Papa confirmationem efficitur valida. (q) Papa solus est supra omne Concilium & Synodus. (r) Papa totius Orbis obtinet principatum. (s) Totius Orbis Episcopus est Romanus Pontifex.

(a) Extrav. Com. lib. 1. tit. 3. De Maior. & Obedi. c. 1. Vnam sententiam. (b) Sidor. Moscon. de Must. Milit. Eccl. lib. 1. part. 1. cap. 1. pag. 20. A. (c) Thom. 2. 2. De iure Natur. & Divin. Eccl. libert. & potest. lib. 4. cap. 1. p. 12. 3. 1. (d) Dist. 40. c. 6. si Papa. (e) Gloss. in verb. Compelli potuit. Decr. Greg. lib. 2. tit. 2. De foro compet. c. 10. Licet ratione sit, in verb. Si decet Decr. Greg. lib. 2. tit. 13. De Appellationibus c. 12. Ut debetur. (f) Boetius de iure Nat. & Div. Eccl. libert. & potest. lib. 1. cap. 6. pag. 12. & cap. 1. pa. 6. (g) Decr. Greg. lib. 3. tit. 7. de Hz. et. c. 9. Ad abolendum. (h) Dist. 17. c. 6. Concilia. (i) Caus. 9. q. 3. c. 17. Curia. (k) Dist. 93. c. 1. Similiter. (l) Boetius de iure Nat. & Div. Eccl. libert. & potest. lib. 1. cap. 10. pag. 4. 4. (m) Caus. 17. q. 4. c. 10. Nemini. (n) Dist. 19. c. 3. in memoriam. (o) Sidor. Moscon. lib. 1. de Must. milit. Eccl. cap. 1. p. 27. 8. (p) Caus. 14. q. 6. c. 10. Hæc quippe. (q) Decr. Greg. lib. 1. tit. 6. de elect. c. 4. Significasti. (r) Caus. 9. q. 1. c. 17. Curia per mundum. (s) Gloss. in verb. Privatus. Sext. Decr. lib. 3. tit. 9. de Poen. c. Felix.

27 Deindè, post Imperatorem erat Senatus Romanus, erant Præfides Provinciæ. In illius locum successit (a) Cardinalium Collegium, quod est instar (b) Senatus Ecclesiæ. Horum verò locum obtinent Archiepiscopi & Episcopi. de quibus nominatim scribitur, quòd sollicitudo totarum Provinciarum (c) ipsis commissa sit. Disertè enim faten-

fatentur Romani Pontifices, Lucius, Cle-
mens & Anacletus, Primate & Metropolita-
nos in locum (a) Gentilium Primatū
successisse.

(a) Dist. 96, c. 14. Constantinus. (b) Dist. 23 c. 1. In nemine
(c) Dist. 21, c. 1. Cleros Caus. 9, q. 3, c. 1. Per singulas. Petr.
Lombard. lib. 4. Sent. dist. 24, c. 2. vlt. fol. 161, b. (d) Dist.
80, c. 1. Urbes & seq. Dist. 99, c. 1. Provincie.

28 Tertiò, habuerunt Romani jus su-
um partim (a) *ισχυρον*, partim *αγραρον*. Scrip-
tum autem jus constitit (b) Legibus, Plebis-
cito, Senatusconsulto, Principum placitis,
Magistratum edictis, Respo^sis prudētū.

(a) Inst. de Iure Nat. Gent. & Civ. p. Constat autem. (b) Cicer.
in Topic. & 1C. 1, 6. et 7. ff. de iust. & Iure. tit. 1 lib. 1.

29 Horum exemplo hodierni Romani
habent jus suum partim (a) Scriptum, par-
tim non-Scriptum & Consuetudinarium:
quod postremum definitur (b) *Mos populi
Dei*, diciturq; pro Lege tuendum esse: quē-
admodum iub Imp. (c) Diuturni mores
consensu utentium comprobati, legem imi-
tantur. Prius verò, nempe Scriptum, conti-
net (d) Decreta Pontificum, Statuta Con-
ciliorum, Dicta Sanctorum. Et sanè ipsi
(e) Canonistæ fatentur jus Pontificium esse
imitationem juris Cæsarei.

(a) Dist. 8, c. 3. Non est. (b) Dist. 11, c. 7

In his rebus. (c)
instituit.

de Iure Nat. Gent. & Civ. p. Ex non scriptis, lib. i. tit. 2. & l. 12 de quibus ff. de Legibus. (d) Dist. 1 c. 1. Regul. p. Porro. (e) Ioannes Paulus Lancelotus in Proem. Instit. Iuris Canon.

30 Quartò diligenter cautum fuit ab Imp. Romanis, ne in Romano Imperio in iudicijs aliâ linguâ uterentur Subditi, quàm Latinâ; ut maximè plurimè ejus essent ignari.

31 Idem factum est ab Ecclesia Papana, quæ vult ut in Ecclesia nulla aliâ lingua usurpetur, quàm (a) Latina. Cum tamen maxima pars, nō solum Laicorum, ut vocant, sed & Clericorum, hoc est rasorum & unctorum Monachorum, ejus sit ignara.

(a) Concil. Trid. Sess. 22, cap. 8, pag. 121. Collet. in Euchrid. Controvers. cap. 19 pag. 317.

32 Invenias enim plurimos hodiè illos nequaquam doctiores, qui in Baptismi administratione usus fuit hac formâ, (a) *Baptizo te in nomine Patris, & Filii, & Spiritu Sancti*: quod ad perpetuam inscitie Sacerdotalis, & fructus usurpatae linguae ignotæ memoriam, annotatum est ab ipsis Pontificibus.

Secund. part. 2. b. p. 4. & consecrat. 16.

(a) Dist. 21 c. 1. Clerici. p. Pontificis, & c. 1. v. 1.

33 Aut isto etiam Sacrificulo, qui Calceolarii sive Sutoris testamentum condens, hæc usus est formulâ: *In the name of God, Amen, In Deus nomine, Amen. I committe my*

Soule to God, my Bodie to the earth, *Deus animam, corpus terram*. I bequeath a Colwe to the reparation of the Church, *Bos super Ecclesiam*. I bequeath a Casse to the high Altar, *Altare vitulus*. And you, Sir John, shall have a Trétall, & tibi tréulus. Twety paire of shooes, to twentie poore folkes, *viginti par sotularibus dispersit, dedit pauperibus*. And all the rest of my goodes, moveable and unmoveable, I bequeath to my Wlfe and Daughtcr, *Reliquis & reliqua, inus & extra, Vxor & Filia*.

(a) Huius testamenti videndi, exhibendiq; ex Archivis Collegii Magdalenensis Oxoniæ, facta est mihi copia opera Clarissimi viri D. Jacobi Sommerii, Notarii Publici, & Fundorum, Redituumq; eiusdem Collegii Super-visoris.

34 Denique, ne quid ad Imaginis absolutionem desit: ipso quoque Imperatoris nomine (a) Papa Romanus cohonestari vult.

(a) Dist. 32. c. 1. Cleros, p. Pontifex.

35 Ex his omnibus quæ dicta sunt, conficitur (Cum Antichristi Ecclesia debeat imaginem veteris Romani Imperij Idololatrici refingere: nec hoc de ulla alia quàm de Papana Ecclesia verum esse, ipsa experientia, quæ vel Stultorum magistra esse potest, abundè testetur) Papanam Ecclesiam ipsissimam esse Antichristi Synagogam.

*Atq, hactenus de Notis Eccle-
sia Antichristi.*

QVOD EX OMNIBVS IIS,

*qui in Communione Ecclesia Papana mor-
tui fuerunt, & et etiam moriun-
tur, nullus unquam saluus fue-
rit, aut salvari poterit.*

CAPUT XXXVI.

QVOD D. Paulus, de Iudæorū
rejectione agens, præfatus est,
hoc mihi etiam, jure optimo,
etsi non comparem tanto A-
postolo, de rejectione i onti-
ficiorum differenti, præmittendum existi-
mavi.

2 Veritatem (a) dico per Christum. non men-
tior (attestante mihi simul conscientia per Spiritum
Sanctum) magnam mihi tristitiam esse, & perpe-
tuum cruciatum cordis meo. Optarim enim ego ipse
anathema esse separatim à Christo pro fratribus
meis, cognatis (inquam) meis secundum carnem;
Qui sunt Christiani, quorū est adoptio & gloria,
& fœdera, & Evangelium Iesu Christi, qui est

supra omnes DEUS laudandus in secula, Amen.

(1) Rom. 9. 1. 2. 3. 4. 5.

Cur se Evan-
gelici ab Ec-
clesia Roma-
na separave-
runt.

3 *Curavimus (a) Babylonem & non est sana-*
ta. Primùm enim adulteranti Babylonii
cohabitantes, ex quo sapere cœpimus ex
animo malum horruimus, eam modeste
& sermone & signo revocavimus à malefi-
cijs, nosq; à malo omni abstinentes per om-
nia cœlesti nostro Patri hæsimus, cujus sem-
per judicio stetimus & voluntati parui-
mus: tandem verò cum per Babylonem Patri no-
stro diutiùs hære non possemus bona cō-
scientia, integra fide & salute nostra propter
tyrannidem, injuriamq; spiritualem & cor-
poralem ipsius, recepimus nos in conclave
Patris, ubi & Ecclesia est (b) mater nostra
omnium.

(a) Jerem. 51. 9. (b) Galat. 4. 26.

4 Quapropter animadversa jam satis
publica Babylonis obfirmatione, non labo-
ramus de ea ampliùs revocand: sed pri-
vata membra terrore servaturi (ut loquitur
(a) Iudas) & ex flamma publica rapturi, aut
seria commiseratione abducturi ostendi-
mus eis mortem æternam, quò impruden-
tes ruunt, nisi tempestivè ad DEVM rever-
tantur.

(a) *Iud.*

(a) Ind. Epist. vers. 12. 13.

5 (a) *Qui habet aures ad audiendum, audiat.* Nullus unquam PAPISTA mortuus (hoc est verè ac formaliter Ecclesiæ Papanæ, sive Papatu membrum) aut cœleste regnum assequutus est, aut infernum evasit.

NULLUS,
NULLUS (in-
quap) PAPI-
COLA SAL-
VARI PO-
TEST.

(a) Matth. 13. 9.

6 Papanæ enim Ecclesiæ amatores & assecclas ad unum omnes æterno (proh dolor!) exitio devotos liquidissimè constat ex immotis & certissimis Spiritus Sancti Oraculis. (a) *Si quis adoraverit Bestiam & Imaginem eius, & acceperit characterem in fronte sua, aut in manu sua; Bibet hic quoq; ex vino ira DEI, ex mero, inquam, infuso in poculum ira ipsius, & cruciabitur igne & sulphure in conspectu Angelorum sanctorum, & in conspectu Agni. Et fumus cruciatu eorum ascendet in secula seculorum: nec habebunt requiem die nec nocte qui adorant Bestiam & Imaginem eius, & si quis acceperit characterem nominis eius.*

(a) Apoc. 14. 9-11.

7 Rursus: Singuli Papistæ (a) mittentur in magnum illum Lacum Ira Dei, ubi calcabuntur, donec sanguis eorum exiverit è lacu usq; ad frenos equorum, per stadia mille sexcenta.

(a) Apoc. 14. 19. 20.

NB.

8 Hæc æternæ DEI ipsius est in omnes Papicolas damnationis Sententia. Cujus judicij ratio in promptu est, quia vid. *Bestiam adorant & imaginem eius*, h. e. quia DEVM solum non adorant, sed divinos honores in Bestiam & imaginem ejus transferunt, sive ex animo id faciant sive ex simulata significatione: Nam (a) *Qui me negaverit coram hominibus*, ait Christus, *hunc ego negaturus sum coram DEO Patre meo et Angelis eius.*

(a) Matth. 10. 33. Luc. 9. 36, & 12. 9. Marc. 8. 18.

9 Qui multiplicem exercent Idololatriam, quod quidem faciunt (a) Papistæ, ij salvi esse non possunt.

(a) Vide supra, lib. 1. cap. 22. et lib. 2. cap. 35. Thef. 2. & seqq. usque ad Thef. 24.

10 Deinde, si una hæresis sufficit ad interitum: quid de Papanis sperandum est, qui tam multas (a) hæreses pertinacissimè defendunt.

(a) Vide supra, lib. 1. cap. 24.

Dubitant de salute sua Papicolæ.

11 Præterea. An non evidentissimum pariter ac certissimum est Pontificiorum de incertitudine salutis opinionem, omnè salutis spem ipsis præscindere atq; eripere? Dogma de dubitante fide, an non evertit fundamentum salutis, omnemq; adytum ad eam præcludit? Id certè Iacobus Apostolu s

stolus clarissimè (a) docet. Super fundamētis incertis & nutātibz non potest superstrui Spes, quæ sit (b) instar anchoræ tutæ & firmæ, & quæ ingrediatur usq. ad ea quæ intra velū sunt. Quis poterit in animis ita fluctuantibus esse locus Spiritui, (c) qui contestetur nostro spiritui nos esse Filios DEI? & quo instigāte, in adversis rebus inclamemus cœlestem illum Patrem?

(a) Iacob. 1. 7. (b) Hebr. 6. 19. (c) Rom. 8. 15. 16.

12 Ad hæc, Iustificationis nostræ corā DEO articulum, in quo salutis nostræ pro-
ra & puppis consistit, penitus ignorant Pa-
pani. Iustificationis ratio unica tantū est:
qui ergo aliam Iustificationis rationem,
quam Dominus in Scripturis proposuit, si-
bi fingunt, manifestum est eos à fide aber-
rasse, & fundamentum atq. caput Religio-
nis Christianæ maximè necessarium ever-
tisse, & à salute deniq. & vita æterna excidisse.
Errant quidem Pontificij de Efficiēte Cau-
sa, Materia, & Forma Iustificationis nostræ.
I. Quia aiunt Deum excitari & commove-
ri, ut se ad nos convertat, nosq. ad se vocet,
nostris quibusdam operibus præparatorijs:
& hæc fieri dicunt, tum extra, tum ante fidē.
II. Quia aliam iustitię nostrę materiā sta-
tuunt, præter Christi obedientiam, quam in
nostris operibus consistere volunt. III.

Iustificationis
articulum pe-
nitens ignorat.

NB.

Quia formam Iustificationis nostrę ponunt in meritis bonorum operum.

Ignorat Pœ-
nitentię ratio-
nem.

13 Denique, quęnam est spes salutis ubi recta pœnitentię ratio ignoratur? Est enim hæc unica via ad Regnum cœlorum, ut Evangelica Historia satis superq; docet. Quid autem vera Resipiscentia sit Papanā Ecclesiam nescire conficitur ex ijs, quę in ea docentur de corrupta humana natura, siye de peccato tum originali, tum actuali; de libero arbitrio, seu humanis viribus; de Iustificatione bonorum operum, id est, meritis & operibus quę Supererogationis appellant, &c. quę manifeste arguunt à Papanis ignorari tum Christum ipsum, tum hominem, cujus cognitio, uti est sapientię fons, ita primus est ad salutem consequendam gradus.

14 Nam quę de illis doctrinæ capitibus tradunt Pontificij Doctores, pro odio ac contemptu sui amorem & admirationem generant: & quod DEO uni est deferendū, homini quoad maximam partē adscribunt: atq; quam illustrare imprimis Christianos decet gloriam DEI, plurimum obscurant, quod est sacrilegium omnium flagitiosissimum.

15 Neq; verò istius generis doctrina animū hominis aliter formare potest, quàm qualem Spiritus Sanctus depingit in Apocalypsi

calypsi fuisse in Laodicensi Ecclesia, falsa
psualione inflata, nempe qui dicat, (a) Di-
ves sum & ditatus, & nullius egeo: neq; nõ-
rit se esse & miserum, & miserabile, & pau-
perem, & cæcum, & nudum.

(a) Apoc. 19. 17.

16 Ejusdem generis est figmentum Pur-
gatorij ignis, merx Indulgentiarum. Missa-
rumq; punctionatio: siquidem & hæc com-
menta omnia, præterquam quod Christo
magnam sui officij, & ejus quæ ipsi hoc no-
mine debetur laudis partem detrachunt, eti-
am homines fallaci securitate dementant,
ac præfidentes ac effrenatos reddunt, veræ
interim pœnitentiæ expertes.

17 Quid igitur restat (Cum Papana Ec-
clesia sit ipsissima met Antichristi Synago-
ga, in qua nulla prorsus est Salus, sed tristis-
sima certi exitij expectatio; Cum rebelles,
reprobi & à DEO aternum rejécti sint om-
nes qui ei perpetuò & pertinaciter adhæ-
rent) quàm ut quisq; cui sua salus curæ est,
eam derelinquat, & ex Babylone ocius e-
grediatur & aufugiat: nisi velit illius pec-
cata & plagas participare, iraq; DE I cali-
ce, n quem Antichristo & ejus Affeclis mis-
cuit Dominus aternum haurire.

18 Antichristum perire necesse est, &

(a)

NB. Quis-
q; maliter Papi-
æ adhærent,
REPROBI
sunt.

(a) confici Spiritu oris Christi, splendoreq; ipsius adventus aboleri. Et Antichristi Synagogam, (b) Babylonem istam magnam, matrem scortationum & abominationum terræ, (c) cum qua scortati sunt Reges terræ, & cujus scortationis vino ebriati sūt incolæ terræ, pessū ire oportet. Quin etiam Roma, Roma (inquam) splendida Roma, (d) urbs illa magna, (e) urbs valida, quæ (f) habet Regnum super Reges terræ, quæ est (g) domicilium Dæmoniorum, & custodia omnis Spiritus impuri, & custodia omnis volucris immundæ & invisæ, quæ in corde suo dicit, (h) *Sedeo Regina, nec sum vidua, nec luctum videbo*, proculdubio peribit. (i) *Vna die vement plaga eius, mors, & luctus, & fames: & igne exuretur, quia validus est Dominus DEVS, qui damnavit eam.*

(a) 2. Thes. 2. 8. (b) Apoc. 17. 5. (c) Apoc. 17. 2. (d) Apoc. 17. 18. (e) Apoc. 18. 10. (f) Apoc. 17. 18. (g) Apoc. 18. 2. (h) Apoc. 18. 7. (i) Apoc. 18. 8.

19 Hoc decretum Reges, adeoq; totus orbis frustra evertere conantur. Quare (a) *Exite ex ea popule mi, ne participes sitis peccatorum eius, & ex plagis eius accipiatis.*

(a) Apoc. 18. 4.

20 Faxit DEVS PATER, & D. N. IESVS

IESVS CHRISTVS per SPIRITVM illū æternū
 æternæ veritatis, ut & Regibus & populis,
 sincerum cognoscendæ veritatis, & quæren-
 dæ salutis suæ desiderium inspiret; quò om-
 nes in Christo depulsis Satanæ technis &
 Antichristi fraudibus adolescamus indies,
 & alij alios charitate magis magisq; confir-
 memus, ad gloriam suam, & com-
 munem nostram omnium
 salutem, Amen.

Apocalypf. 7. 12.

*Amen. Benedictio, & Gloria, & Sap-
 entia, & Gratiarum actio, & Honor,
 & Potestas, & Vires DEO nostro
 in secula seculorum. Amen. Amen.*

FINIS.

**BULLA LUCIFERI
AD PRÆLATOS PONTIFICIÆ**

*Ecclesiæ, qui se in Apostolorum locum
successisse gloriantur :*

*Ante Annos 253. à NICOLAO
OREM, Doct. Theologo O-
xonienſi, confecta :*

LUCIFER, PRINCEPS

*tenearum, tristia profundi Acherontis
gens imperia, Dux Erebi, Rex In-
ferni, Rectorque Gehenna;*

UNIVERSIS SOCIIS REGNI NOS-

tri filijs Supetbiæ, præcipue modernæ Ecclesiæ,

*Principibus, (de quibus noster Adversarius Ie-
sus Christus per Prophetam prædixit, Odisſi
Ecclesiæ Malignantium :) Salutem,*

quam vobis optamus, & nostris

obedire mandatis, ac prout in-

cepisti, Legibus parere San-

tana, & nostri Iuris

præcepta iugiter

observare.

DV D V M quidem Christi Vicarii, sequentes e-
ius vestigia, signis & virtutibus, corrulcantes, &
docetes sub quadam paupere vita, per suas præ-
dicationes & opera, quasi totum mūdum a no-
stræ tyrannidis iugo, ad suam converterunt do-
ctrinā & vitam, in nostri Tartarei Regni illusionē maxi-
mam & contemptum, nec non in nostræ iurisdictionis
non modicum præiudicium & gravamen: non verens

Bulla Luciferi ad

res nostram lædere potentiam, & terrificationi nostri status ostendere Maiestatem. Illo namq; tempore nulla recipiebamus a Mundo tributa, nec concursu solito catervatim veniebant ad nostri Barathri limina flebile Vultus, sed via proclivis & lata quæ ducit ad mortem, sine ullo strepitu manebat, nullis miserorum gressibus conculcata. Et tota nostra vacante Curia, ululabat Infernus gremens, anxius & spoliatus.

Quod nostri Plutonis impatiens feritas amplius ferre noluit: neq; dira Ducis inclementia potuit diutius tolerare. Sed præcavescentes & in posterum obviantes periculis, de remedio providimus oportuno, & loco istorum adversantium Prophetarum & duodecim Apostolorum, cæterorumq; sequentium eos moribus & doctrina, per nostram astutiã atq; potentiam succedere fecimus vos, qui modernis temporibus Ecclesiæ præsidetis. Sicut ille de vobis dixit, *Ose. 2. Regnaverunt & non ex me.*

Semel namq; sibi promissimus omnia regna mundi, *Mat. 4.* si cadens nos adoraret: Ipse vero noluit dicens, *quid regnum suum non esset de hoc mundo: Et fugit quando turba voluerunt eum in Regem eligere* temporalem. In vobis autem, qui de statu gratiæ cecidistis, & nobis ministratis in terris, impleta est promissio, & iam per nos, & a nobis terrena, quæ vobis contulimus, & humana imperia possidetis. Ille enim de nobis dixit, ut scitis: *Veni princeps huius mundi, & in me non habet quicquam:* Sed super omnes filios superbiæ voluit nos regnare. Subiiciebantur itaq; principibus huius seculi in temporalibus nostri adversarii antedicti, & hoc docebant, dicentes, *Subiecti estote omni creatura propter Deum, sive Regi &c.* Et rursus, *Obedite præpositis vestris.* Sic enim magister eorum proposuerat & præceperat dicens, *Reges gentium dominantur eorum, & qui potestatem habent benefici vocantur: Vos autem non sic.* Et, sicut prædiximus, despicabilem vitam & inopem gerebant, in continuis laboribus & ærumnis; ut nos vobis diximus; Vos autem non sic.

Prelatos Papana Ecclesia.

Venenum est diu effusum; iam estis inflati, iam et ipsi primis Patribus estis non solum dispares, sed penitus contrarii in moribus et vita, super omnes elati, et omnia possidentes effecti, nec reddentes, *qua sunt Caesaris, Caesars; nec qua sunt Dei, Deo.*

Primo, secundum nostra decreta, utriusque gladii iustitiam exercentes vel iurisdictionem, vos mundanis immiscetis, et nobiscum militantes, secularibus negotiis implicati, de paupertatis miseria gradatim ascenditis ad culmen honorum, et ad summa fastigia dignitatum per astutias, practicas, et fallaces FABRICAS, per hypocrisin, adulationem, mendacia, periuria, fraudes, simonias, & ceteras nequitias ampliores quam excogitare possent nostrae Furiae infernales.

NB.

Cum autem illuc pervenistis, non sufficit; sed estis famelici plusquam ante. Pauperes opprimitis, omnia rapiis, totum pervertitis, inflati superbia, luxuriose viventes. In delitiis & fructibus corporalibus ducitis in bonis dies vestros, vocatis vobis nomina in terris, vos Deos, Sanctos, & Sanctissimos appellando. Bona etiam quae aut violenter rapitis, aut per abusiones dolose surripitis & fallaciter extorquetis, aut falso titulo possidetis, quae pro sustentatione pauperum Christi (quos odimus) fuerunt antiquitus erogata, in usus vobis placitos expenditis. Vnde Meretrices, & Lenonum turbas nutritis, cum quibus equitantes pompaticae, velut magni Principes inceditis, aliter quam illi pauperes Christi, Sacerdotes Ecclesiae primitivae. Vobis aedificatis palatia, omni amenitate et pulchritudine plena spectabilia. Coneditis cibaria & bibitis vina omni curiositate, delicatione & leccacitate exquisita. Thesuros coadunatis infinitos, non sicut ille qui dicebat; *Aurum & argentum non est mecum.* Vos aurea secula reparastis.

O Societas gratissima Daemonibus, nobis olim per Prophetam promissa, & ab illis priscis temporibus antiquitus reprobata; dum te Christus vocavit *Synagogam Satanae* & te signavit per *Meretricem magnam, qua fornicata*

Bulla Luciferi ad

nicata est cum Regibus terra, facta de matre nociva, de sponsa Christi adultera, de casta meretrix. Confractae sunt manimae pubertatis tuae, charitatem tuam primam reliquisti & nobis adhaesisti.

O dilecta nostra *Babylon*, o cives nostri, qui huc de *Hierusalem* transmigrastis, vos merito diligimus, vobis applaudimus: quia leges *Simonis Petri* negligitis, et legibus *Simonis Magi*, amici nostri, penitus adhaeretis, Ipsas tenetis ad unguem, & publice exercetis, in templo Dei vendentes & ementes spiritualia contra Christi praecepta. Distribuitis beneficia & honores aut prece, aut precio, aut pro turpi servitio seu favore: & ecclesiasticas dignitates, reprobando dignos, & indignos promoventes, ut pote ganeones, Janones, & ignaros vestros nepotes aut filios proprios ad Christi hereditatem evocatis, ut sanctuarium Dei hereditarie possideatis: & uni puero multas confertis praebendas, quarum minimam probò pauperi denegatis. Personam accipitis, & innumeram curam habetis pecuniarum & non animarum. *Domum Christi fecistis speluncam Latronum*: omnes abusus, ex tortiones in Stylo vestro millesies plus practicantur, quam apud seculares Tyrannos. Leges statuistis, et eas non tenetis; et totum vestra dispensatione ad libitum dissipatis. *Iustificatis impium pro muneribus, & iustitiam susti aufertis ab eo*. Et omnia genera scelerum & scelera generum, prout volumus, perpetratis, et multum vestri gratia in nostro servitio insudatis, potissime quantum ad destructionem fidei Christianae.

Iam enim Laici de fide haesitant, etsi quæ sibi praedicatis quandoque (licet raro) suscipiunt, tamen non credunt quando vident manifeste, quod quilibet vestrum contrarium operatur, et sic ostenditis aliud esse, quam dicitis. Vnde ipsi vos sequentes, qui sibi estis in exemplum, iam ut plurimum bene utuntur regulis nostris, irruentes in pelagus vitiorum. Et ad firmatas sedes Balthri assidue confluit ipsorum maxima multitudo.

Tot enim ex omni hominum genere nobis quotidie trans-

Prelatos Papam Ecclesia.

transmittis, quos capere non possemus, nisi nostrum chaos insatiabile mille faucibus additis innumerabiles animas deglutiret. Et sic etiam per vos nostri Imperii Principatus exstitit reformatus & damnum nobis im- portabile est restitutum.

Vnde vos habemus viriliter commendatos: atque vo- bis grates magnas referimus, vos nihilominus exhar- tates, ut perseveretis, sicut facitis, ulterius procedendos: quia per vos intēdimus, totum mundū sub nostram dis- tionem iterum revocare.

Iam enim multitudine, quam nobis quotidie destina- tis, in his obsecris recessibus mirabiliter occupati, vobis interim committimus vices nostras, & volumus vos no- stros esse Vicarios vel ministros: quia etiā de missione propinqua Antichristi cogitamus, cui viā optime præ- paratis.

In vestrum tamen consilium & auxilium de Stygiis eminentibus et Satrapis inferni aliquos destinamus vel deputamus: quorum suggestionibus acquiescere, & dolosis inventionibus addere vestra astutia consuevit et novit prudentia. Insuper vobis, qui summum tenetis apicem, consulimus ad cautelam, ut inter Principes seculi pacem fictitiū procuretis, sed Ecclesiæ causa dis- cordiam nutriatis: & sic astute Romanum imperium destructis.

Ita nec permittatis aliquod Regnum nimium am- pliari, ne forte nimis fortificati et pacem habentes ve- lint deprimere vestrum statum, et a vobis auferre the- sauros, quos apud vos in deposito pro Antichristo feci- mus reservari: commendatas habentes nostras charis- simas Filias, *Superbiam, Avaritiam, Fraudem, Luxuri- am* & alias, præcipue *Dominam Simoniam*, quæ fecit vos, ac propriis lactavit uberibus et nutritiv.

Ipsamq; non vocetis Simoniam, seu peccatum: quia omnia vestra sunt. Nihil potestis vendere, quia de pro- prio solvuntur. Nec vos estis superbi, qui talē requirit magnificentiā status vester. Nec avar, quia pro sancto Petro est quicquid cōgregavit. Et de Thesauris Ecclesiæ

Bulla Luciferi &c.

seu patrimoniis Crucifixi promoveatis vestros; sicut Christus ad Apostolatam vocavit cognatos & notos: Et sicut ipsi vocabantur ad statum pauperem & humilem, sic & vos vestros vocate ad statum divitiarum et superbiae: Ipsique reliquerunt omnia; vos autem non: quia pro detestando Ecclesiam vestra bona tenetis: et sic de aliis.

Sed ut melius nostis, perpetrare vitia sub virtutum specie palliata. Allegetis pro vobis & glossetis distorte, et adducatis ad vestrum propositum indirecte. Et si quis praedicet contra vos aut doceat ipsum excommunicantes violenter opprimite, et a vobis tanquam Hæreticus condemnretur. Eaque ideo faciatis, ut valeatis locum habere, quæ vobis paramus sub nostro habitaculo in secretissimo fundamento, quod vobis singulariter reservamus. In quod quisquā nondum novit accedere, exceptis maioribus Satrapis Regni nostri.

Vos enim nec speratis futurum præmium, nec formidatis æternum supplicium. Ideoque nec vitam, quam non creditis, habebitis, sed nobiscum mortem obtinebitis, quam dum vivitis non timetis. Valeatis illa felicitate, qua vos desideramus et intendimus finaliter præmiare.

Datum apud Centrum terræ in nostro Palatio tenebroso, praesentibus cæteris Daemonum propter hoc specialiter vocatorum ad nostrum consistorium dolorosum. Sub nostri terribilis Signeti caractere in robur præmissorum. Anno a Palatii nostri fractione, et consortium nostrorum subtractione, millesimo trecentesimo quinquagesimo primo.

*BEELZEBUB, vester specialis
Amicus.*

Farfarellus.

Catabriga, Secretarius.

IN DEX CAPITVM
Totius operis.

Libri I. De Antichristo,

- CAP. 1. *Antichristi acceptiones, definitio,*
ac partes. pag. 71.
- Cap. 2. *Antichristi Causa. Ac primò, De*
Causa Efficiente. p. 76.
- Cap. 3. *De Materia Antichristi. p. 78.*
- Cap. 4. *De Forma Antichristi. p. 79.*
- Cap. 5. *De Finali Causa Antichristi. 90.*
- Cap. 6. *De Subiecto Antichristi. 91.*
- Cap. 7. *De Cognatis Antichristi. 92.*
- Cap. 8. *De Contrariis Antichristo. 93.*
- Cap. 9. *Quòd Papa Romanus sit ILLE Anti-*
christus. 95.
- Cap. 10. *De Prima Nota Antichristi.*
Quòd Papa Romanus sedeat in Templo DEI;
hoc est, Ecclesia. 97.
- Cap. 11. *De Secunda Nota Antichristi.*
Quòd Papa Romanus occuparit Romam, Im-
perii quondam sedem. 110.
- Cap. 12. *De Tertia Nota Antichristi.*
Quòd Papa Romani Regnum maxime collaben-
te Romani Imperii dignitate stabilutum fuerit;
127
- Cap. 13. *De Quarta Nota Antichristi.*
Quòd Papa Romanus utramq; iurisdictionem
H h 2 *exer.*

Index Capitum.

exerceat. 132.

Cap. 14. De Quinta Nota Antichristi.

*Quod Papa Romanus Dominatum in Ecclesia
Dei exerceat. 133.*

Cap. 15. De Sexta Nota Antichristi.

*Quod Papa se Christi loco esse gloriatur, & ta-
men eum abneget. 142.*

Cap. 16. De Septima Nota Antichristi.

*Quod Papa Romanus & Dei nomen, & alia que
Dei solus sunt, sibi vendicet. 158.*

Cap. 17. De Octava Nota Antichristi.

*Quod Papa Romanus se supra Deum extol-
lit. 166.*

Cap. 18. De Nona Nota Antichristi,

*Quod Papa Romanus Maiores suos contemnat.
174.*

Cap. 19. De Decima Nota Antichristi.

*Quod Papa Romanus Regnum obtineat super
Regem terra. 191.*

Cap. 20. De Undecima Nota Antichristi.

Quod Papa Romanus sit Exlex. 207.

Cap. 21. De Duodecima Nota Antichristi.

Quod Papa Romanus sit Apostata. 210.

Cap. 22. De Decimatertia Nota Antichr.

Quod Papa Romanus sit Idololatra. 214.

Cap. 23. De Decimaquarta Nota Antichr.

Quod Papa Romanus sit Blasphemus. 222.

Cap. 24. De Decimaquinta Nota Antichr.

Quod Papa Romanus sit Hereticus. 228.

Cap. 25. De Decimasexta Nota Antichr.

Quod

Index Capitum.

- Quòd Papa Romanus sit Hypocrita.* 255.
Cap. 26. De Decimaſeptima Nota Antich.
Quòd Papa Romanus faciat Miracula & prodigia. 260.
Cap. 27. De Decima Octava Nota Antich.
Quòd Papa Romanus cœlebs ſit, ſed tamen impuriſſimus Scortator. 272.
Cap. 28. De Decimanona Nota Antichriſt.
Quòd Papa Romanus prohibeat Matrimonium & interdicit uſum Ciborum. 280.
Cap. 29. De Vigefima Nota Antichriſti.
Quòd Papa Romanus ſit Avarus & Simoniacus. 289.
Cap. 30. De Vigefima prima Nota Antich.
Quòd Papa Romanus ſuos gloriâ & divitiis augeat, & dominatores in terris conſtituat. 301.
Cap. 31. De Vigefima ſecunda Nota Antich.
Quòd Papa Romanus ſuis imprimat charactere. 308.
Cap. 32. De Vigefima tertia Nota Antich.
Quòd Papa Romanus ſemper graviſſimè veros Chriſtianos perſequutus ſit. 313.
Cap. 33. De Vigefima quarta Nota Antich.
Quòd Papa Romanus hiſce extremis mundi temporibus reſectus, Chriſti demùm adventu abolendus ſit. 322.
Cap. 34. Appendix Obiectionum, quæ a Leicla-
nis Monachis opponuntur. 327. |

Index Capitum.

Libri II. De Antichristi Ecclesia,

Cap. 1. *Ecclesia Antichristi Definitio & Cause.*
pag. 349.

Cap. 2. *Ecclesia Antichristi Partes.* 351.

Cap. 3. *De Notis Ecclesie Antichristi.* 356.

Cap. 4. *De Ecclesia Papana, & quod illa sit Antichristi Ecclesia.* 358.

Cap. 5. *De Prima Nota Ecclesie Antichristi.* 361.

Quod in Ecclesia Papana carnatur generalis Doctrina Fidei & Morum corruptio.

Cap. 6. *Papana Ecclesia contra S. SCRIP-
TURAM blasphemata Dogmata.* 362.

Cap. 7. *Ecclesia Papana contra SYMBOLUM
Apostolorum blasphemata Dogmata,
Contra Primum Articulum.* 367.

Cap. 8. *Ecclesia Papana blasphemata Dogmata
contra Secundum Articulum.* 371.

Cap. 9. *Ecclesia Papana blasphemata Dogmata
contra Tertium Articulum.* 374.

Cap. 10. *Ecclesia Papana blasphemata Dogmata
contra Quartum Articulum.* 375.

Cap. 11. *Ecclesia Papana blasphemata Dogmata
contra Quintum Articulum.* 378.

Cap. 12. *Ecclesia Papana blasphemata Dogmata
contra Sextum Articulum.* 379.

Cap. 13. *Ecclesia Papana blasphemata Dogmata
contra Septimum Articulum.* 381.

Cap.

Index Capitum.

- Cap. 14. Ecclesie Papane blasphemata Dogmata
contra Octavum Articulum. 382.
- Cap. 15. Ecclesie Papane blasphemata Dogmata
contra Nonum Articulum. 383.
- Cap. 16. Ecclesie Papane blasphemata Dogmata
contra Decimum Articulum. 386.
- Cap. 17. Ecclesie Papane blasphemata Dogmata
contra Undecimum Articulum. 387.
- Cap. 18. Ecclesie Papane blasphemata Dogmata
contra Duodecimum Articulum. 388.
- Cap. 19. Ecclesie Papane contra ORATIONEM
Dominicam blasphemata Dogmata. 390.
- Cap. 20. Ecclesie Papane contra SACRAMEN-
TA à Christo instituta blasphemata Dogmata.
395.
- Cap. 21. Ecclesie Papane contra BAPTIS-
MUM blasphemata Dogmata. 399.
- Cap. 22. Ecclesie Papane contra COENAM
Domini blasphemata Dogmata. 405.
- Cap. 23. Ecclesie Papane contra LEGEM Dei
blasphemata Dogmata. 408.
- Cap. 24. Ecclesie Papane peccata contra primum
Preceptum. 411.
- Cap. 25. Ecclesie Papane peccata contra secun-
dum Preceptum. 412.
- Cap. 26. Ecclesie Papane peccata contra tertium
Preceptum. 414.
- Cap. 27. Ecclesie Papane peccata contra quar-
tum Preceptum. 416.
- Cap. 28. Ecclesie Papane peccata contra quintum

Index Capitum.

- Præceptum. 418.*
Cap. 29. Ecclesie Papana peccata contra sextum
Præceptum. 420.
Cap. 30. Ecclesie Papana peccata contra septi-
imum Præceptum. 421.
Cap. 31. Ecclesie Papanae peccata contra octa-
vum Præceptum. 422.
Cap. 32. Ecclesie Papana peccata contra nonum
Præceptum. 424.
Cap. 33. Ecclesie Papanae peccata contra deci-
imum Præceptum. 426.
Cap. 34. De Secunda Nota Ecclesie Anti-
christi.
Quid Papana Ecclesia Traditiones non-Scrip-
tas colat & mordicus retineat. 427.
Cap. 35. De Tertia Nota Ecclesie Anti-
christi.
Quid Papana Ecclesia veteris idololatriæ Ro-
mani Imperii statum & imaginē resinxerit. 438
Cap. 36. Quod ex OMNIBVS IIS, qui
in Communione Ecclesia Papana mortui fue-
rant, & etiamnum moriuntur, nullus unquam
salvus fuerit, aut salvari poterit. 451.
-

INDEX

Auctorum & Librorum, quibus in
hoc Opere de Antichristo &
eius Ecclesia utimur.

LECTORI.

CUM Pontificii Doctores huius nostri seculi, & pro ut tignis Spiritu, quo agitantur perpetuo, & pro mendacis natura, quo quotidie vescuntur & saginantur, non solum in fidei & religionis dogmatis sibi non consent, adeo ut aliud sedentes, aliud vero stantes scribant & doceant, verum etiam diabolico astu, & detestando plane sacrilegio impuros suos unguiculos in sacra SS. Patrum & cuiusq; generis Auctorum Scripta iniiciant, quæ In libris suis Exurgatoriis ita delubant & mutilant sceleratè, ut nihil sanum aut purum ab immundo suo & fædo tactu relinquunt: opera pretium me facturum existimavi, si non solum brevem Syllabum Auctorum & Librorum, ex quibus Papicolarum hæreses & blasphemias extraximus aut refutavimus, contexerem, sed & locos & annos quibus sunt excusi, designarem, ut ita fides mea nemini, nisi deplorata improbitatis hominioni, qui cum suæ salutis dispendio & veritatis præiudicio maliciam aut ignaviam suam exerceo re velit, suspensa esse queat.

AB.

Index Auctorum.

A

- A**BBATIS Panormitani Opera, Lugduni 1586.
 Actii Synceri Sannazarii Poëmata, Lugd. 1591.
 in 16.
 Albertus Magnus in Sentent. Basileæ 1506.
 Albertus Pighius de Hierarchia Ecclesiastica,
 Colonix 1572, in fol.
 Alcoran, Basileæ, 1550.
 Alvarus Pelagius de planctu Ecclesiæ, Venetiis 1560.
 Ambrosii Opera, Parisiis 1586.
 Ambrosius Catharinus.
 Andreæ Hondorfii Theatrum Historicum, Francotur-
 ti ad Mœnum 1575, in fol.
 Angeli de Clavasio Summa de Casibus Conscientiæ, Ar-
 gentinæ, 1513.
 Anselmi Archiepiscopi Câtuariensis Opera, Col. 1573.
 Antidotarium Animæ, Lovanii in domo Ioannis de
 Westfalia, in fol.
 Antonini Florentini Summa, Argentinæ 1496.
 Eiusdem Chronicon, Lugduni 1586.
 Antonius de Butrio in Decretal. Vener. 1578.
 Antonius de Corduba in Sentent. Noriberg.
 Antonii Potsevini Moschovia, in Officina Birkmannica,
 1595.
 Antonius de Rosellis de Potestate Papæ, Venetiis in 4.
 Apollonius, apud Eusebium.
 Ariæ Montani Biblia, Antwerp. 1572.
 Arnobius adversus Gentes, Parisicum Operib. Tertul-
 liani, 1580, in fol.
 Asensis Lanæ Summa Decretal, Norimbeg. 1482.
 Athanasii Opera, edition. Comelin. 1600, græ. & lat.
 Athenagoræ Philosophi Apologia pro Christianis, in
 Bibliotheca Sanctorum Patrum, 10. 2.
 Augustini Opera, Paris 1586.
 Augustinus de Ancona de Potestate papæ, Romæ 1479
 in 4.

Index A uſtorum:

Augustini Steuchi Eugubini Opera, Venet. 1591.

B

Baldi Opera, 1543.

Baptista Mantuani Opera, Antuerpiæ, 1576 4. tom. in 8.

Baptista platina de vitis Pontificum, Colon. 1600. in 4.

Barth. Cairanzæ Summa Concilior. Antwerp. 1559. in 8.

Bartholomæus Vgolinus de Censuris Romano Pontifici reservatis, Venet. 1602. in 4.

Basilii Magni Opera, Basileæ, 1565.

Benno Cardinalis de vita Henrici IV. & Gregorii VII. Londini 1542.

Bernardi opera, aris. 1586.

Bernardi de Parentinis Lilius Missæ, Parisiis 1517. in 8.

Bellarmino Cardinalis de Sacramento Eucharistiæ, in 4.

Biblia sacra.

Bibliotheca SS. Patrum, Paris. 1589.

Blasii Viegæ Commentarii in Apocalypsin, Lugd. 1602. in 4.

Bonaventuræ opera, Romæ 1528.

Bulla Clementis VI.

Bulla super formula Iuramenti professionis fidei; in fine Concil. Tridentini.

C

Catechismus Austriacus in 16.

Catechismus parvus Catholicorum in 16.

Catechismus Romanus, Antwerp. 1587. in 8.

Censura Colonienſis, Coloniz 1582.

Clementis Alexandrini opera, in Officina Sæctandreana 1592.

Clementis Papæ Opera. Colon. 1570.

Clementis VI. Bulla Indulgent.

Compendium Theologicum, Colon. 1524.

Conciliorum tomus, Colon. 1551.

Con-

Index Auſtorum:

Concilium Tridentinum, Antwerp. 1586. in 8.
Confessio Petricoviensis, Antwerp. 1559. in 8.
Constantinus Magnus, apud Theodoretum.
Corpus Iuris Canonici, Lugduni, 1551. in 4.
Corpus Iuris Civilis, Lugduni 1590. in fol.
Cypriani Opera, apud Ioannem le Preux, 1593.
Cyrilli Alexandrini Opera, Paris. 1573.

D.

Decisiones de Rota novæ, antiquæ, & antiquiores, Colon. 1581.
Decretales Epist. Romæ, 1591.
Dion Calsius.
Durandus de Sancto Portiano in Sent. Antwerp. 1567.

E.

Edmundi Campiani Rationes decem, &c.
Emanuelis Sa Notationes in totam Scripturam sacram, Antwerp. 1598. in 4.
Eiusdem Aphorismi Confessariorum, Colon. 1599. in 16.
Epiphanii Opera, Basil. 1578.
Epistolæ decretales, Romæ 1591.
Erasmi Annotat. in Novum Test. Basil. 1540.
Eiusdem Epistolæ. Ibid.
Eusebii Pamphili Opera, Paris. 1581.

F

Fabii Incarnati Scrutinium Sacerdotale, Venet. 1597. in 8.
Felinus Sandens super Decretal. Lugduni, 1587.
Franciscus Bozius de temporali, Eccles. Monarchia, Colon. 1602.
Franciscus a Christo in 3, Sentent. Comimbricæ, 1586.
Frad-

Index Auctorum.

- Francisci Costeri Enchiridion Controversiarum, Colon,
1599. in 8.
Eiusdem Institutiones Christianæ, Antwerp. 1597. in
16.
Eiusdem Apologia Prima contra Gomarum, Colon.
1604. in 8.
Eiusdem Apologia Secunda contra Gomarum, Co-
lon 1604. in 8.
Francisci Feuardentii Theomachia Calvinistica, Paris,
1604. in fol.
Franciscus Guicciardinus.
Francisci Petrarce Opera, Basil. 1481.
Francisci Simoni de Cingros Biblia Complutentia.
Francisci Turrani, Defensio locorum Script. adversus D.
Anton. Sadelem, Ingolstadt, 1582. in 40.
Idem de Characteribus dogmaticis.
Francisci de Victoria Relectiones, Ingolstadii 1582. in 8
Franciscus Zabarella super Decret. & Clement. Venet
1602.
Fulmen Brutum, liber sic dictus, exen. in 8.

G

- Gabriel Biel in Sentent. Brixie, 1574. in 40.
Idem in Canonem Missæ, Lugduni 1542. in 40.
Gabrielis Paleoti Archiepiscopale Bononiense, siue de
Ecclesiæ Bononiensis administratione, Romæ
1594. in fol.
Eiusdē liber de sacris & profanis Imaginibus, Ingol-
stadii, 1594. in 4.
Gabriel Vazquez de Cultu Adorationis, Moguntiae,
1601. in 8.
Glossa in Ius Canonicum, Lugduni, 1572.
Gratianus.
Gregorius Ariminensis in Sentent. Venetiis 1503.
Gregorii Magni Opera Antwerp. 1572.
Gregorius VII. apud Iosephum Vestam. de Oscul. pe-
dum Pontific.

Guido-

Index Auctorum.

Guidonis Manipulus curatorum.

Gulielmi Budæi Opera, Basil. 1557.

Gulielmi Durandi Speculum Iuris, Francofurti. 1592.

Eiusdem Rationale Vivinorum, Venet. 1519. in Fo

Eiusd. Liber de modo celebrandi Concil. generale

Gulielmi Lindani Dialogi.

Eiusdem Panoplia Evangelica, Colon. 1575. in Fo

Guttmundus Archiepiscopus Aversanus de Sacramenta
contra Berengarium, Lovanii. 1551.

H

Henrici Henriquez Summa Theolog. moralis, Venet.
1596.

Hieronymi Opera, Antuerpiæ, 1579.

Hieronymus Squarzarphicus Alexandrinus de vita &
morte Francisci Petrarchæ.

Hilarii Opera, Basil. 1535.

Hostiensis Cardinalis in Decretal. Venet. 1581.

Hugonis de S. Victore Opera, Venet. 1588.

I

Iacobus Ledesma de divinis Scripturis quavis lingua
non legendis, Colon. 1597.

Eiusdem Catechismus Parvus.

Iacobi Payvæ Andradii Orthodoxarum Explicationū,
lib. 10. Colon. 1564. in 8.

Eiusdem Defensio Tridentin. fidei, Ingolstadii, 1580
in 8.

Iason Maynus super Cod. Digest. Infort. &c. Lugduni,
1545.

Eiusdem Concilia.

Ignatii Martyris Epist. in Biblioth. SS. Patrum, tom. 3.

Indulgentiæ concessæ a Clemente II. Iacobo Davyō
Episcopo Ebrodunensi.

Indulgent. concessæ instantia Cardinalis Radzivillii E-
piscopi

Index Auctorum.

- piscopi Cracoviensis Romæ, 1592.
 Innocentius Papa IV. super Decretal. Venet. 1578.
 Ioannis Aquipontani. Disput. de Antichristo contra D.
 Shonum, August. Trevirorum, 1589.
 Ioannis Aventini Annales Boiorum, Basil. 1580.
 Ioannes Balzus de Scriptoribus Britannicis, Basil. 1559.
 Ioannes de Bassolis in Sentent. Paris. 1517.
 Ioannis Bertachini Firmani Repertorium Basileæ,
 1573.
 Ioannes Capreolus in Sentent. Venet. 1588.
 Ioannis a Casa Archiepisc. Beniventan. Poëmat.
 Ioannis Chrysostomi Opera. Paris. 1588.
 Ioannis de Combis Compendium Theologicæ veritas
 tis, Lugduni, 1569. in 16.
 Ioannis Damasceni Opera, Basil. 1559.
 Ioannes Duns Scotus in Sentent. Venet. 1597.
 Ioannis Durzi Confutatio Responsionis Whitakeri,
 Ingolstadt 1585. in 8.
 Ioannis Eckii Enchiridion locorum communium, Luga
 dum 1582 in 16.
 Ioannis Fischeri Rossensis Episc. Opera Wirceburgi,
 1597.
 Ioannis Funccii Chronicon Witeberg. 1570.
 Ioannis Gersonis Opera, Paris. 1521.
 Ioannis Hus Martyris Opera, Noriberg. 1558.
 Ioannes de Mandevilla de sua peregrinatione. Londini.
 Ioannis Molani Compendium Theologiæ practicæ,
 Colon. 1585. in 8.
 Ioannes Monachus in 6. Decret. Venet. 1585.
 Ioannis Naucleri Chronica, Colon. 1579.
 Ioannis Pauli Lanceloti Institut. Iuris Canonici.
 Ioannis Pici Mirandulæ Opera, Basil. 1573.
 Ioannes Pistorius contra I. Disputationem D. Balthazar
 ris Mentzeri, Friburgi Brisconæ, 1601. in 4.
 Ioannis Sleidani Commentarii de Statu Religionis &
 Reipublicæ sub Carolo V.
 Ioannes Stephanus Durantus de ritibus Ecclesiæ Ca-
 tholi-

Index Auctorum.

- tholica, Col. 1593. in 8.
 Ioannis de Turrecremata Summa de Ecclesia;
 Ioannis Viguierii Institutiones Theologicae, Antwerp.
 1565.
 Ioannis Wolphii IC. lectiones Memorab. Francofur-
 ti. 1600.
 Iodoci Damhoderii Paraneſes, Antwerp. 1571. in 4.
 Iodoci Coccei Thesaurus Catholicus, Colon. 1600.
 Iosephus Vellian, de Oſcul. pedum Pontific.
 Irenaei Opera, Col. 1596.
 Iſidori Hiſpalenſis opera, Pariſ. 1601.
 Iſidorus Moſconius de Maieſtate militantis Eccleſiae, Ve-
 net. 1602.
 Iulii Rugerii Opuscula Theologica, Venet. 1587. in 4.
 Iuſtini Martyris Opera, editionis Comelin. 1593. Gr. &
 Lat.

L

- Laſtantii Firmiani Opera. edit. Betul. Baſil. 1563.
 Laurentii Vallæ Opera, Baſil. 1547.
 Leonis papæ opera, Antwerp. 1583. in 8.
 Lucius Feneſcella de Magiſtratib. pop. Romani.
 Ludovicus Lavaterus de Spectris, Tiguri in 8.
 Ludovicus Vives in Auguſtin. de Civitat. Dei.
 Luitprandus Ticinenſis de geſtis Impp.

M

- Marcus Tullius Cicero de Officiis, Antwerp. 1586. in 16.
 Marſilius in Sentent. Norimb.
 Marſilii Patavini Defenſorium pacis.
 Martinus Ferdinandus ab Inciſo, apud Petrum Ciezam.
 in Hiſtoria Peruana.
 Matthiæ Flacii Illyrici Catalogus teſt. verit. Lugd. 1600.
 Maximi Tyrii Philoſophi Platonici Sermones Græce &
 Lat. Pariſ. 1557. in 8.

Index Auctorum

Missale Romanum, Salmantica, 1588, in 4.

N

- Narratio de Henrico IV. Galliarum Rege triumphato
per Clementem IIX. &c.
Nicephori Callisti Historia Ecclesiastica, Antwerp. 1560
Nicolai Boërii Consilia. Lugduni, 1554.
Nicolaï Cusani Opera, Basil. 1565.
Nicolaus de Nijffe in Sentent. Paris. 1574. in 8.
Nicolaus Sanderus de visibili Monarchia, Wirceburgi,
1592. in Fol.

O

- Odovardus Westonus de Triplici hominis Officio,
Antwerp. 1602. n. 4.
Onuphrii Patavini Appendix ad Platinae Hist. de Vitis
Pontific. Rom. Coloniz, 1600. in 4.
Oratio ad Regem Christianissimum contra restitutio-
nem Iesuitarum, Lugduni, 1602. in 4.
Origenis Opera, Basil. 1571.
Ovidij Nasonis Metamorphos.

P

- Petrus de Alliaco in Sentent.
Petri Canisij Catechismus.
Petri Cieza Historia Peruina.
Petri Crabb editio Conciliorum, Colon. 1538.
Petrus Crinitus de honesta disciplina, Lugd. 1554. in 8.
Petri Lombardi opus Sententiarum, Paris. 1575. in 8.
Petri a Soto Scholia Catholica in Confessionem Wir-
tenbergensem, Francofurti, 1561. una cum Confes-
sione Wirtemberg. in fol.
Eiusdem Defensio Catholicæ Confessionis & Scho-
larum circa Confessionem Wirtembergensem, ibid.
Eiusdem Institutio Sacerdotum, Brixiz, 1586. in 8.
Eiusdem Methodus Confessionis, Antwerp. 1577. in 16.
Petri Thyrazi Disput. de Antichristo, Colon. in 4.

Index Auctorum.

- Pij V. Epistola ad Regem Philippum I.
 Polycarpi Martyris Epist. ad Philipp. in Bibliotheca SS.
 Patrum.
 Pontificale Romanum, Romæ, 1595.
 Protocollū Colloquij Ratissponen. Lavingæ 1601. in 4.
 Protocollū Colloquij Ratissponen. Monachii, 1602. in 4.

R

- Respons. ad Edictum Elizabethæ Reginae Angliæ. Ant.
 Restaurus Castaldus Perusinus de Imperatore, in Tractat.
 Illustr. Scriptor. &c. tom. 16.
 Ricardus de Media Villa in Sentent. Brixia, 1591.
 Roberti Bellarmini Opera, Ingolradii, 1601.
 Rodericus Toletanus de rebus Hispanicis.
 Robertus Holcot in lib. Sapientia, 1586.
 Idem in Sentent. Lugduni, 1510. in 4.
 Roæ Decisiones novæ, antiquæ & antiquiores, Colon.
 1581.
 Ruardi Tapperi Opera, Colon. 1583.
 Rufinus in Symbolum, Paris, 1580.

S.

- Sacrarum Ceremoniarum, sive Rituū Ecclesiasticorum,
 S. Rom. Ecclesiæ libri tres, Colon, 1572. in 8.
 Sanctus Pagnini Biblia.
 Eiusdem Hæbraicæ Institutiones, Paris, 1549. in 4.
 Salvanius Massiliensis de providentia Dei, in Biblioth. SS.
 Patrum.
 Silvestri Prieratis Summa Summarum, Antwerp, 1581.
 Eiusdem Dialogus contra Lutherum. tom. 1. Oper.
 Luth. Witteb. 1550.
 Socratis Historia Ecclesiastica.
 Sozomeni Historia Ecclesiastica.
 Stanislai Hosii Opera, Colon, 1584.
 Suetonius Tranquillus.

T.

- Tatiani Assyrii Oratio cont. Græc. in Bibl. SS. Patr. to. 4.
 Tara

Index Auctorum:

- Thexa Sancti Penitentiariae adiuncta Recusationi Concili Trident.
 Tertulliani Opera, edit. a Francisco Iunio, Franco 1597
 Theodoricus Abbas Sancti Trudonis.
 Theodoreti Opera, Colon, 1573.
 Theodori Gaze præfat, in problemat, Alexandri Aphro-
 disi.
 Theodoricus a Niem.
 Thomæ Aquinatis Opera, Venet. 1594.
 Thomas ab Argentina in Sentent, Genue, 1585.
 Thomas Bozius de Iure Naturali & divino Ecclesiastice
 libertatis & potestatis, Rome 1600. in 4.
 Thomæ Iamferi Bellum Papale, Londini 1600. in 4.
 Thomæ Stapletoni principiorum fidei doctrinalium des-
 monstratio, Paris. 1581. in fol.
 Titi Livii Opera, Lutetia, 1573. in fol.
 Tractatus illustrium in utraque tempore Pontificii, tum Cæ-
 sarei Iuris facultate Iurisconsultorum, Venet, 1584.
 Troilus Malustius de Canonizatione Sanctorum, in Tra-
 ctat. Illustrium Scriptorum, &c. tom. 14.

V

- Vincentii Belluacensis Speculum Historiale, Venet, 1591
 Vispergensis Chronicon.

W

- Welelus Groningensis de Indulgentiis, Bassl. 1523 in
 4.
 Wolfgangi Screckii Theses de puro & expresso Dei verbo.

INDEX

Rerum ac Verborum.

(a. Librum Primum significat, (b. Secundum.
Prior numerus Caput denotat; Posterior Thefin.

A

ABDIAS Papicolarū
fictitius, 2, 24. 10.
Alisquis semper papatū
appugnārit, 2, 33. 6.
Anglicana persequu-
tio, 2, 32. 9.
Anglorum Reges contra Pon-
tificem, 2, 19. 19.
Antichristus dupliciter sumi-
tur, 2, 1. 3.
Antichristus quis sit, 2, 9. 1.
Antichristus in Ecclesia sede-
bit, 2, 10. 5. & seqq.
Antichristus Romanocupa-
bit, 2, 4. 5. quando domina-
bitur, 2, 4. 6. utrumq; gla-
diū vendicabit, 2, 4. 7. Do-
minabitur in Ecclesia, 2, 4.
8. Christi loco se esse glori-
abitur, 2, 4. 9. praeferet se
esse Deum, 2, 4. 10. supra
Deum se extollet, 2, 4. 11.
Maiores contemnet, 2, 4.
12. Maieftates & Reges
conculcabit, 2, 4. 13.
Antichristus exlex erit, 2, 4.
14. Apostata, 2, 4. 15. Ido-
latra, 2, 4. 16. blasphemus,
2, 4. 17. hereticus, 2, 4. 18.

hypocrita, 2, 4. 19.
Appachristus prodigia faciet
& miracula, 2, 4. 20. Ca-
lebs erit, sed impurissimus
Scortator, 2, 4. 21. Matri-
monium & certos cibos pro-
hibebit, 2, 4. 22. Avarus e-
rit, simoniacus & negotia-
tor, 2, 4. 23. Sui augebit
gloria, 2, 4. 24. Sui impri-
met characterem, 2, 4. 25.
Sanctos persequetur, 2, 4.
26. postremis temporibus
retegetur, 2, 4. 27.
Antichristus an sit reprobus,
2, 3. 28. & seqq.
Antichristus cur Meretrin
dicatur, 2, 2. 16.
Antichristus non erit Iudeus,
2, 10. 17. & seqq. non veni-
et simpliciter in suo nomi-
ne, 2, 10. 21. & seqq. non erit
Iudeorum Messias, 2, 10. 24.
non orietur ex tribu Dan,
2, 10. 26. non sedebit Hiero-
solyms, 2, 11. 3. non aperiet
Christum me: abis, 2, 15. 17.
Non abolebit omnia Chri-
sti instituta, 2, 15. 20. Iuda-
icae ceremonias non resistu-
et, 2, 15. 21.

Anti.

Index Rerum.

Antichristus non erit Monarcha totius orbis, 2, 19. 15.
Antichristus non est singularis persona, 2, 34. 21.
Antichristi Descriptio, 2, 1. 7.
Antichristi partes, 2, 1. 8.
Antichristi Causa Efficiens, 2, 2. 1. *Materia*, 2, 3. 1. *Forma*, 2, 4. 1. *Finis*, 2, 5. 1.
Antichristi subiectum, 2, 6. 1.
Antichristi Cognata, 2, 7. 1.
Antichristi Ecclesia, *Vide Ecclesia Antichristi*.
Antichristo contraria, 2, 8. 1.
Apocrypha scripta producant Papicola, 2, 24. 7.
Apostata erit Antichristus, 2, 4. 15. *talis est Papa*, 2, 21. 1.
Apostolos contemnit Papa, 2, 18. 2.
Articuli de Iustificatione hominis penitus ignorant papicola, b, 36. 12.
Articulos fides singulos adulterat & mutilat Papana Ecclesia,
Primum, b, 7. 2. & seqq;
Secundum, b, 8. 1. & seqq;
Tertium, b, 9. 1. & seqq;
Quartum, b, 10. 1. & seqq;
Quintum, b, 11. 1. & seqq;
Sextum, b, 12. 1. & seqq;
Septimum, b, 13. 1. & seqq;
Octavum, b, 14. 1. & seqq;
Nonum, b, 15. 1. & seqq;
Decimum, b, 16. 1. & seqq;
Undecimum, b, 17. 1. & seqq;

Duodecimum, b, 18. 1. & seqq;
Avaritia Papalis, 2, 9. 1. & seqq.

B

Baptismus mutilat & adulterat Ecclesia Papana, b, 21. 1. & seqq;
Bella in Christianos Pontificum auspiciis gestata, 2, 32. 5.
Bernardus de Avaritia Papalis querimonia, 2, 29. 10. et 20
Bestia imaginem reflexit Papana ecclesia, b, 35. 1. & seqq;
Blasphemus erit Antichristus, 2, 4. 17. *talis est Papa*, 2, 23. 1. & seqq;
Blasphemia papicularum; *Vide Canonistarum Blasphemia Voces &c.*
Blasphemia Ecclesia Papana contra S. Scripturam, b, 6. 1. & seqq. *contra Symbolum Apostolorum*, b, 7. 1. & seqq. *contra Oracionem Dominicam*, b, 19. 1. & seqq. *contra Sacramenta*, b, 20. 1. & seqq. *contra Baptismum*, b, 21. 1. & seqq. *contra Canam Domini*, b, 22. 1. & seqq. *contra Legem Dei*, b, 23. 1. & seqq;

C

Canonistarum & aliorum papicularum de Pontifice Roma.

Index Rerum.

- Romano blasphema Voces,*
 2, 15. 22. 3, 16. 4. & 6. 2, 19.
 2. & seqq. 2, 20. 2. b. 35.
 26.
- Caput Ecclesie Christi non est*
Papa, 1, 14. 5.
- Caput Ecclesie Antichristi,* b,
 2, 1.
- Cardinales sunt membra Ecc-*
lesie Antichristi, b, 2, 10.
- Catalogus Traditionum Con-*
stitutionum, b, 14. 13.
- Character Antichristi,* 2, 31. 1.
 & seqq.
- Christi loco se esse gloriatur*
Papa, 2, 15. 1.
- Christi munera sibi vendicat*
Papa, 2, 15. 6. & seqq.
- Christi personam destruit Pa-*
pa, 2, 15. 2.
- Christum fictitium colit Pa-*
pa, 2, 15. 4.
- Christum se nominat Papa,*
 2, 15. 30.
- Chrysostomus Liturgia fictitia*
 2, 24. 12.
- Cilicis quosdam prohibebit An-*
tichristus, 2, 4. 22. prohibet
 Papa, 2, 28. 7.
- Clementis Papicolarum ficti-*
tus, 2, 24. 8.
- Clerici membra Ecclesie An-*
tichristi, b, 2, 6.
- Clementum Papicolarum po-*
pa & factus, 2, 30. 4. &
 seqq.
- Calebit erit Antichristus, sed*
tamen impurissimus Scor-
tator, 2, 4. 23. talis est
Papa, 2, 27. 1.
- Canam Domini mutilat &*
adulterat papana Ecclesia,
 b, 22. 1. & seqq.
- Comparatio Vet. Idololatra-*
rum, & papicolarum, b,
 35. 10.
- Conciliarum decreta contem-*
nit Papa, 2, 8. 6. & seqq.
- ## D
- Dei nomen sibi vendicabit*
Antichristus, 2, 4. 10.
 Vendicat Papa, 2, 16. 1. &
 seqq.
- Deo se se praefert Papa,* 2, 17.
 1. & 7.
- Damona quomodo docentur pa-*
pice, 2, 26. 7. & seqq.
- In Diabolo Papa potestatem*
habet, 2, 17. 4.
- Diabolica Traditiones qua-*
b, 7. 6.
- Dionysius Arcopagita papico-*
larum fictitius, 2, 24. 11.
- Divinam potestatem sibi ar-*
rogat Papa, 2, 16. 9.
- Divino honore adoratur Pa-*
pa, 2, 22. 4.
- Divino honore se adorari*
gaudet Papa, 2, 16. 1.
- Doctrina fides & morum cor-*
ruptio nota Ecclesie Anti-
christi, b, 3. 2. & seqq.
- Doctrina fides summa,* b, 5. 1.
- Doctrinam veritatis blasphem-*
at Papa, 2, 23. 7.

Index Rerum.

Dubitant papicola de sua salute, & quid inde sequatur, b, 36. 11.

E

Ecclesia Antichristi quid sit, b, 1. 2.

Ecclesia Dei sedes erit Antichristi, 2, 4. 4. Sedes est Papa, 2, 10. 1.

Ecclesia Romana & papana differunt, b, 4. 1.

Ecclesia Romana quid sit, b, 4. 2.

Ecclesia papana quid sit, b, 1. 5. non est vera Christi ecclesia, b, 4. 6. et seqq. est ecclesia Antichristi, b, 4. 11.

Ecclesia papana doctrinam suam dei depravat, b, 5. 2.

Ecclesia Antichristi Causa Efficiens, b, 1. 2. Materia, b, 1. 4. Forma, b, 1. 5. Finitis, b, 1. 6.

Ecclesia Antichristi partes, b, 2. 1. Caput, b, 2. 2. Membra, 2. 5.

Ecclesia Antichristi nota, b, 3. 1.

Ecclesia papana blasphemia, Vide blasphemiam Ecclesia papana.

Ecclesia papana peccata, Vide peccata Ecclesia papana.

In Ecclesia Dei dominabitur Antichristus, 2, 4. 8. dominatur Papa, 2, 21. 13.

Efficiens Causa Antichristi,

2, 2. 1.

Efficiens Causa Ecclesia Antichristi, b, 1. 2.

Evangelium num predicatum sit in toto orbe, 2, 14. 17.

Evangelii predicatione reatens genitus fuit Antichristus, 2, 4. 27. reatus fuit Papa, 2, 33. 1.

Evangelici cur se ab Ecclesia papana separaverint, b, 36. 3.

Evangelici non sunt Apostoli, 2, 21. 13.

Extiterit Antichristus, 2, 4. 14. talis erit Papa, 2, 20. 1. & seqq.

Externus solum specie se abicit Papa, 2, 21. 2.

Elias et Henoch, Vide Henoch & Elias.

F

Facinora sua sub pietatis specie occultat. Papa, 2. 25. 3.

Fidei doctrina summa, b, 5. 1.

Fidei doctrinam depravat et abnegat Ecclesia papana, b, 5. 2.

Fideles ex Ecclesia papana occidendi saugere debent, b, 36. 17. & seqq.

A Fide deficiet Antichristus, 2, 4. 15. defecit Papa, 2, 21. 3.

Finitis Antichristi, 2, 5. 1.

Index Rerum.

Finit Ecclesia Antichristi, b,
1. 6.

Forma Antichristi, 2, 4. 1.

Forma Ecclesia Antichristi, b,
1. 5.

*Fundamentum Religionis
Christiana subruunt et ad-
negant papicola*, b. 36. 11.
et seqq.

G

*Generalis doctrina fides &
morum corruptio, nota
Ecclesia Antichristi*, b. 3.
3.

*Gloria et honore suos augebit
Antichristus*, 2, 4. 2. 4. augeat
Papa, 2, 10. 1. et seqq.

*Grac. Ecclesia ad Pont. Rom.
Epistola*, 2, 29. 12.

H

*Hereses à Pontifice Romano
excogitata*, 2, 24. 49

Hareticus erit Antichristus,
2, 4. 18. talis est Papa, 2, 24
1. et seqq.

*Harelici quomodo ex ecclesia
prodierint*, 2, 10. 6. et seqq.

*Hareticorum artificium am-
plexantur papicola*, 2, 24. 6.
et seqq.

*Henoch et Elsas an sint duo
illius testes*, 2, 11. 11. et 12.

*Hierosolymis non erit sedes
Antichristi*, 2, 11. 3.

*Hierosolymitanum templum
an unquam restaurandum*,
2, 11. 5.

*Hippolytus papicolarum ficti-
tius*, 2, 24. 12.

*Hispanorum inaudita rabies
in Westphalia*, 2, 32. 15.

*Hispanorum impetus in Aus-
glia*, 2, 32. 10.

Humana traditiones qua, b. 3
7.

Hypocrita erit Antichristus,
2, 4. 19. talis est Papa, 2, 25
1. et seqq. (seqq.

Hypocrosis Papa, 2, 25. 1. et

I

Iacobi Liturgia fictitia, 2,
24. 13.

Idololatra erit Antichristus,
2, 4. 16. talis est Papa, 2,
22. 1. et seqq.

Idololatra sunt papicola, b,
35. 11. et seqq.

*Idololatrarum vet. et papicola-
rum comparatio*, D. 25. 13.

*IESU esse Christum negat
Papa*, 2, 15. 22.

*Ignatii Martyris Epistola à
pontificis interpolata*, 2,
24. 14.

*Ignem de celo quomodo de-
ducas Papa*, 2, 25. 16.

Imago Bestia quid sit, 2, 26.
25.

*Imaginem Bestia refinxit Pa-
pa*, b. 35. 1. et seqq.

Ima.

Index Rerum.

*Imperium Romanum non e-
rat prorsus abolendum
ante adventum Antichri-
sti, 2, 12. 3. sed graviter
affligendum, 2, 12. 4.*

*Imperium Romanum quomo-
do iam destructū & aboli-
tum sit, 2, 12. 7.*

*Imperii Idololatriæ statum
refinxit papana ecclesia,
b, 3. 5. 1. & seqq.*

*ex Imperii Romani ruderi-
bus emergit Antichristus,
2. 4. 6. emerſit Papa, 2, 12.
1.*

*Imperii Romani Veteris re-
presentatio, nota Ecclesia
Antichristi, b, 3. 2. & 8.*

*Impuri Spiritus qui sunt, b 2,
13.*

*Indulgentia papales non con-
ceduntur pauperibus, 2, 29
6.*

*Ioannes II. X. Papa famina,
2, 27. 7.*

*Iudaizāt papicula in torquē-
dis prophetarum & Apo-
stolorum Vaticiniis, 2. 3. 4. 7*

*Iurisdictionem Vtramque &
ecclesiasticam et civilem
Vendicabit Antichristus, 2
4. 7. Vendicat Papa, 2, 13
3.*

*Iustificatiōis nostra articuli
ignorant papicula, b, 36. 12.*

L

*Læci membra Ecclesia An-
tichristi, b, 2. 11.*

Leges mutavit Papa, 2, 29. 3.

*Legem DEI pervertit et mu-
tilat Ecclesia papana, b,
23. 1. et seqq.*

*Liturgia papicolarum fictitia
2, 14. 13.*

*Locusta Vastatrices quæ sunt,
b, 2. 3.*

*Locustarum ordines quos sunt
b, 2. 9.*

*Lolani Monachi sunt impu-
ri spiritus, b. 1. 13.*

*B. Lutherus. revera peſtis est
et Mors Papa, 2. 33. 7. et
seqq.*

M

*Majestates et Reges terra
conculcabit Antichris-
tus, 2, 4. 23. conculcat Pa-
pa, 2, 19. 1. & seqq. 2,
23. 9*

*Maiores suos contemnet Antis-
christus, 2, 4. 12. contem-
nit Papa, 2, 18. 1. Apostolos
2, 18. 2. Concilia, 2, 18. 6.
SS. Patres, 2, 18. 24.*

*Materia Antichristi, 2, 3. 1.
Materia Ecclesia Antichristi
b, 1. 42*

*Matrimonium prohibet
Antichristus, 2, 4. 22. pro-
hibet Papa, 2, 18. 12
Mendacia signa et prodigia
papalia, 2, 16. 2.*

Mere:

Index Rerum.

Meretrix illa magna qua sit,
2, 11. 24.

Meretrix cur dicatur Anti-
christus, 2, 22. 16.

Miraculus se offert ab Anti-
christus, 2, 4. 20. *Offendat*
Papa, 2, 26. 1.

Monachi sunt membra Eccle-
sia Antichristi, b, 2. 12.

Monachi Loliani sunt im-
puri (spiritus), b, 2. 13.

Mysteria papalia, 2, 23. 6.

N

Negotatio papalis, 2, 29. 2.
et seqq.

Nomen Dei sibi vendicabit
Antichristus, 2, 4. 10. *Ven-*
dicat Papa, 2, 16. 1.

Nota Antichristi, 2, 2. 4.

Nota Ecclesie Antichristi, b.
3. 12.

Nullus papicola salvari potest
b, 30. 5. *et seqq.*

O

Osia papicolarum et
blasphemia comparatio-
nes inter SS. Scripturam
et Traditiones suas non
scriptas, b, 24. 4. *et seqq.*

Opera SS patrum a papiculis
interpolata, 2, 24. 14. *et*
seqq.

Orationem Dominicam blas-
phemat et mutilat Eccle-
sia papana, b, 19. 1. *et seqq.*

Ordines Locustarum quos
sint, b, 2. 9.

Origo papatus, 2, 34. 10.

P

Papa est Antichristus, 2, 9. 1.
Papa Apostata est, 2, 2. 14.

1. *defecit a fide,* 2, 2. 1. 3. 4.

Romano Imperio, 2, 21. 9.

Papa avarus est et simoniacus
2, 19. 1.

Papa blasphemus est, 2, 23. 1.

Deum blasphemat, 2, 23. 2.

Veritatis doctrinam, 2, 23.

7. *Magistratum,* 2, 23. 9.

Ecclesia doctorum, 2, 23. 19.

Papa Christus loco se esse gloria-
tur, 2, 15. 1. *Christi personam*

destruit, 2, 15. 2. *Christum*

filiatum in colit, 2, 15. 4. *Chris-*

ti munera sibi vendicat,

2, 15. 7. *Christi instituta*

depravat, 2, 15. 26.

Papa est celebs, sed impurus
scortator, 2, 27. 1.

Papa conculeat Reges terra,
2, 29. 4. *et seqq.*

Papa divino honore adora-
tur, 2, 22. 4.

Papa dicit se esse Caput Eccle-
sia, 2, 14. 3. *confutatur,* 2,

14. 5.

Papa dominatur in Ecclesia
Dei, 2, 14. 1.

Papa offert se supra Deum, 2, 7.

1. *et* 7. *supra Magistratus,*

2, 17. 2. *supra Angelos,* 2, 17.

Index Rerum:

3. supra Diablos, 2, 17. 4. dominatur S. Scriptura, 2, 17. 11. Traditiones S. Scripturae efficaciares concedit, 2, 17. 12. b. 34. 4. & f. 99. Papa est kreticus, 2, 24. 1. Simonianus, 2, 24. 2. Sethianus, Archonticus, & Severianus & c. 2, 24. 5. Valentinianus, Hieracleonita & c. 2, 24. 25. Pelagianus, 2, 24. 26. Novatianus, 2, 24. 27. Cerinthianus & Nazaraeus, 2, 24. 28. Manichaeus, 2, 24. 29. Encratita, 2, 24. 31. Donatista, 2, 24. 32. Mirabilianus, 2, 24. 33. Meletianus, 2, 24. 35. Marcionista, 2, 24. 36. Nudipedalis, 2, 24. 37. Messalianus, 2, 24. 38. Patalorinchus, 2, 24. 40. Gnaphaeus, 2, 24. 41. Gnosticus, 2, 24. 42. Priscillianista, 2, 24. 43. Gnosimacius, 2, 24. 44. Monothelita, 2, 24. 45. Arabicus, 2, 24. 46. Papa est hypocritus, 2, 25. 1. Papa est idololatra, 2, 22. 1. b. 35. 11. Papa ex Imperij rudibus emerfit, 2, 32. 1. Papa lafa Maieftatis reus est, 2, 23. 1. & feqq. & f. 9. ad 19. Papa Minorum doctrinam contemnit, 2, 18. 1. Apostolorum, 2, 18. 2. Conciliorum, 2, 18. 6. & feqq. SS. Patrum,

2, 18. 24. Papa matrimonium prohibet, 2, 23. 1. & certos cibos, 2, 28. 7. Papa est Exlex, 2, 20. 1. mutat leges, 2, 20. 5. & tempora, 2, 20. 6. Papa existens excogitavit haefes, 2, 24. 48. & feqq. Papa cum miraculis & proz digus se ostendit, 2, 26. 1. 2. nem de calo deducit, & quomodo, 2, 26. 6. Imaginem Beftia loqus facit, 2, 26. 25. Papa est Monarcha totius Orbis, autem Pafificus, 2, 10. 17. Papa negat Iefum effe Chriftum, 2, 15. 22. Se Chriftum nuntiat, 2, 15. 30. Papa retellus fuit Evangelii praedicatione, 2, 33. 1. Papa Romanis occupat, 2, 11. 1. Papa Sanctus persequitur, 2, 32. 1. Papa fedet in templo Dei, 2, 10. 1. & feqq. Papa fe fponfum Ecclefiae iactat, 2, 14. 8. confutatur, 2, 14. 10. Papa fuis imprimis clara Reverem, 2, 33. 1. 1. Papa fuos auget gloria, 2, 30. 1. a politica Magiftratus iurisdictione illos eximit, 2, 30. 4. Papa vendicat fibi nomen Dei, 2, 16, 1. & f. 11. honores, 2, 16.

Index Rerum,

- 16.3. & divinam potestatem, 2, 16.5.
- Papam sibi vendicat utramque jurisdictionem, 2, 13.1.
- Papa elegia commentitia & vera, 2, 1.1.
- Papana Ecclesia: Vide, Ecclesia papana.
- Papana Sedis sanctitas quanta, 2, 16.7.
- Papatus an sit vera Christi Ecclesia, 2, 10.29. & seqq.
- Papatus quando ceperit, 2, 34.10.
- Papatus est errorum epitome, 2, 24.24.
- Papatum semper aliqui oppugnavunt, 2, 33.6.
- Papicola hereticorum artificum amplexantur, 2, 24.6.
- Papicola sunt idololatry, 2, 22.1. & seqq. b, 35.11. & seqq.
- Papicola neq; Scripturis, neq; traditionibus consentiunt, 2, 24.18.
- Papicola quatenus Scripturas & traditiones magnificiant, 2, 24.23.
- Papicola salvari nequeunt, b, 36.5. dubitant de sua salute, b, 36.11. Iustificatio- nis articulum penitus ig- norant, b, 36.12. ignorant permissionem rationem, b, 36.13.
- Papularum & Vet. Idolola- trarum comparatio, b, 35.10
- Partes Ecclesia Antichristi, b, 2.1.
- Patres à Pontificis interpo- lati, 2, 24.14. & seqq.
- Patres contemnit Papa, 2, 18.24.
- Pauperibus non conceduntur Indulgentia papales, 2, 32.5.
- Peccata Ecclesia Papana cō- tra Præcepta Decalogi: Contra Primum præcep- tum, b, 24.1. & seqq. Con- tra secundum, b, 25.1. & seqq. Tertium, b, 26.1. & seqq. Quartum, b, 27.1. & seqq. Quintum, b, 28.1. & seqq. Sextum, b, 29.1. & seqq. Septimum, b, 30.1. & seqq. Octavum, b, 31.1. & seqq. Novum, b, 32.1. & seqq. Decimum, b, 33.1. & seqq.
- Persecutio Papali, 2, 32.5.
- Persona singularis nō est An- tichristus, 2, 34.21. & seqq.
- Poenitentia rationem igno- rant Pontificis, b, 36.13. & seqq.
- Potestatem divinam sibi ar- rogat Papa, 2, 16.5.
- Præcepta Papalia supra Dei præcepta, 2, 17.37.
- Propheticum Christi munus sibi vendicat Papa, 2, 16.5.
- Pseudo episcopi Papani, sunt membra Ecclesia Antichri- sti, b, 2.11.

Quanta

Index Rerum.

Q

Quanta sit Pontificia sedis
Sanctitas, 2, 16. 7.

Quando caperit Papatus, 2,
34. 10.

Quomodo Diabolus Ponti-
fici cunctant, 2, 26. 9.

Quomodo erga principes ter-
ra affectus sint Papicola, 2,
19. 20.

Quomodo ignem de celo de-
ducatur Papa, 2, 25. 16.

Quomodo Pontifex Deus di-
catur, 2, 16. 10.

R

Reges terra conculcabit
Antichristus, 2, 4. 13.
conculcat Papa, 2, 19. 1 et
segg.

Regnum Christi munus sibi
Vendicat Papa, 2, 15. 9. et
segg.

Representatio Veteris Imperii,
nota Ecclesie Antichristi, b
3. 2. et 8.

Reprobis an sit Antichristus
2, 34. 28.

Robertus Capito contra Pa-
pam, 19. 14.

Roma est ciuitas illa magna,
2, 11. 4. Sodomia, 2, 11. 15.
et Aegyptus, 2, 11. 16.

Roma Gentibus imperat, 2,
11. 32.

Roma quomodo Christus sit
crucifixus, 2, 11. 17.

Romam occupabit Antichris-
tus, 2, 4. 3. occupat
Papa, 2, 11. 1.

S

Sacerdotale Christi munus
sibi vendicat Papa, 2, 15
11. et segg.

Sacramenta mutilat et adul-
terat papania Ecclesia, b, 7
1. et segg.

Sacramentorum formam muta-
tat Papa, 2, 17. 15.

Sanctitas Pontificia sedis
quanta, 2, 16. 7.

Sanctus persequitur Papa, 2,
32. 1.

Satana illusiones, 2, 26. 7.

Scholastici doctores sunt
membra Ecclesie Antichristi
b, 2. 12.

Scottatio Papa, 2, 27. 1.

Scriptura sacra dominatur
Papa, 2, 17. 11.

Scriptura blasphematur Ecclesia
papana. b. 6. 1. et segg.

Scriptura traditionibus post-
ponunt papicola, 2, 17. 13.

Scripturas cum hereticis ac-
cusant Pontifici, 2, 2. 4. 16.

Signa mendacia, 2, 26. 2.

Symbolum Apostolorum dea
præstat, mutilat, nec salu-
credet papania Ecclesia, b,
7. 1.

Simo-

Index Rerum.

Simoniacus erit Antichristus
2, 4, 23. talis est Papa, 2, 19
1. et seqq.

Simonia Papalis, 2, 19. 20. et
seqq.

Singula fidei capita adulterat
Ecclesia papana, b, 7. 1. et
seqq.

Spiritus impuri quis sint, b, 2,
13.

Sponsus Ecclesia nomen est Papa,
2, 14. 10.

Subteritum Antichristi, 2, 6. 1.

Summa doctrina fidei, b, 5. 1.

Supra Deum se extollit Anti-
christus, 2, 4. 11. extulit Pa-
pa, 2, 17. 1. et 7. supra Ma-
gistratus, 2, 17. 2. supra
Angelos, 2, 17. 3. et ipso
Diabolo, 2, 17. 4.

T

Templum Hierosolymitan-
um in unquam inflau-
erit, 2, 11. 5. & seqq.

Tempora mutavit Papa, 2,
20. 6.

Testes illi duo in Apoc. 11.
quis sint, 2, 11. 10. & seqq.

Traditiones non scripta, nota
Ecclesia Antichristi, b, 3.
2. & 4.

Traditiones non scripta aut

Diabolica sunt aut huma-
na, 1, 7. 6. & 7.

Traditiones non scriptas mor-
discus retinet Ecclesia Pa-
pana, b, 3. 4. 1. & seqq.

Traditiones non scriptas su-
pra sacram Scripturam ex-
tollit Ecclesia Papana, b,
34. 3.

Traditiones non scriptas S.
Scriptura efficaciores esse
contendunt Papicola, 2, 7.
13.

Traditionibus non acquiscunt
Pontifici, 2, 2. 4. 18. et seqq.

In Templo Dei sedebit Anti-
christus, 2, 4. 4. sedet Papa,
2, 10. 1.

V

Veneratis doctrinam blas-
mas Papa, 2, 23. 7.

Veterum Idololatrarum &
Papicolarum comparatio,
b, 35. 10.

Veteris Imperij representatio,
nota Ecclesia Antichristi,
b, 3. 2. & 8.

Vicarium Christi se esse glori-
abitur Antichristus, 2, 4.
9. gloriatur Papa, 2, 15. 1.
& seqq.

Vita Papalis, 2, 15. 27.

FINIS INDICIS.

Στάματα Τυπογραφικά.

Pag. 14. lin. 19. pro facundia, lege facundia, pag. 31. lin. 19. pro Pastorum, lege Pastorem. Ibid. lin. 22. pro Scholis, lege in Scholis. pa. 87. lin. 1. pro qui, lege quia. pag. 177. lin. 20. pro alium, lege aliud. pag. 197. lin. ult. post uō nisi, pone Scotis solum Rex esset; pag. 448. lin. ult. in quibusdā Exemplaribus, post in his rebus, pone Init. pag. 449. lin. 23. pro Dist. 21. &c. pone Decr. part. 3. Dist. 4. de Consecrat. c. 86. Retulerunt. Reliqua autem Errata quæ propter nimiam festinationem transierunt, benignus Lector facile per se notabit & corriget.

LONDINI

EXCVDEBAT IOANNES WIN-
DETVS, ILLVSTRISS. CIVITATIS TY-
pographus: Impensis THOMÆ ,
Bibliopolz Londinensis.

ANNO

M. DC. V.